

THE
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

ALEXANDRA ADORNETTO

Lázadó

A HALÓ-TRILÓGIA ELSŐ KÖTETE

ALEXANDRA ADORNETTO

Lázado

I.P.C., 2012

Copyright 2010 by Alexandra Adornetto
Minden jog fenntartva.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Halo by Alexandra Adornetto A FEIWEL AND FRIENDS BOOK
An Imprint of Macmillan
First Edition: 2010

Fordította: Popovics Ferenc

ISBN 978-963-635-413-8
ISSN 2061-4454

Hungarian edition © by I.P.C. Könyvek Kft., 2012
Hungarian translation © by Popovics Ferenc, 2011

Kiadja az I.P.C. Könyvek Kft. IPC-MIRROR Könyvek
+36 20 912 4505

Felelős kiadó: az I.P.C. Könyvek Kft. igazgatója
A kötet kiadásában közreműködött a Novion Trade S.A.

Felelős szerkesztő: Fülöp Ildikó

A szerkesztő munkatársa: Paár Andrea

A belívet szedte és a borítót tervezte: Popovics Ferenc

Nyomtatta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János igazgató

FRAU HALE-NEK, AKI MEGTANÍTOTTA NEKEM
MI AZ, AMI IGAZÁN SZÁMÍT

*Szólj újra, fényes angyal, mert az éjben
Fejem fölött nekem oly glóriás vagy,
Akár a mennyek szárnyas hírnöke,
A visszatorpanó, döbbent halandók
Fehéren-égre-ámuló szemének, (...)*

– William Shakespeare: *Rómeó és Júlia*;
2. felvonás, 2. szín, Capuleték gyümölcsöskertje
(Kosztolányi Dezső fordítása)

Baby, látom a glóriád Tudod, te vagy a jobbik felem
– Beyoncé: *Haló*

1.

Az alászállás

AZ ÉRKEZÉSÜNK NEM ÉPPEN A TERV SZERINT ALAKULT. Emlékszem, már majdnem hajnalodott, de az utcai világítást még nem kapcsolták le. Abban reménykedtünk, hogy az átszállásunk észrevétlen lesz, és többé-kevésbé az is volt, ha nem számítjuk bele azt a tizenéves újságkihordó fiút, aki a közelben tartózkodott.

Kerékpárral szállította háztól házig a műanyag fóliába tekert újságokat, amelyek úgy néztek ki, mintha gumibotok lennének. Enyhén ködös volt az idő, a fiú egy kapucnis dzsekit viselt. Úgy tűnt, azzal szórakozik, ki tudja-e számítani, hová dobja az újságot. A napilapok puffanva landoltak az autófelhajtókon és a tornácokon, ő pedig önelégülten elvigyorodott, valahányszor sikerült jól célóznia. Az egyik kapu mögött ugatni kezdett egy Jack Russell terrier, mire a fiú felpillantott és észrevette jövetelünket.

Éppen akkor nézett fel, amikor egy fehér fényoszlop húzódott vissza a felhők közé, az út közepén pedig három kísértetszerű idegen maradt a nyomán. Emberi formánk ellenére valami megijesztette bennünk – talán a bőrünk, ami úgy ragyogott, akár a hold, vagy a fehér utazóruhánk, amely cafatokban lógott rajtunk az örvénylő ereszkedés miatt. Vagy talán az, ahogyan a végtagjainkat bámultuk, mint aki nem tudja, mihez kezdjen

velük, de az is lehet, hogy a még mindig gőzölgő hajunk. Bármilyen is volt az oka, a fiú elveszítette az egyensúlyát, oldalra kapta a kormányt, és biciklijével az útszéli árokba borult. Feltápáskodott, majd néhány másodpercig dermedten állt a kíváncsiságtól és a rémülettől megkövülten. Egyszerre nyújtottuk felé a karunkat, azt remélve, hogy a gesztus majd nyugtatólag hat rá. Csak éppen elfelejtettünk mosolyogni. Mire eszünkbe jutott, hogyan is kell, már túl késő volt. Miközben a szánkat megpróbáltuk a megfelelő szögbe torzítani, a fiú sarkon fordult és elmenekült. Testünk még mindig idegennek hatott számunkra – meglehetősen sok különálló részből állt, amit egyszerre kellett működtetni, mint valami bonyolult gépezetet. Az arcomban és a testemben lévő izmok merevek voltak, a lábam remegett, mint egy gyereké, aki az első lépésekkel próbálkozik, a szemem pedig még nem alkalmazkodott a tompa földi fényhez. Mivel egy vakító fényárban úszó helyről jöttünk, az árnyékok idegenek voltak számunkra.

Gábriel odament a biciklihez, aminek az első kereke még mindig forgott, és felállította. Neki támasztotta a legközelebbi kerítésnek, mert tudta, hogy a gazdája még visszajön érte.

Elképzeltem, ahogy a fiú beviharzik házuk ajtaján, és előadja az imént történeteket döbbent szüleinek. Az édesanyja majd kisimítja a haját a homlokából, hogy megnézzze, van-e láza. Apja pedig kifejezéstelen tekintettel tesz majd egy-két megjegyzést az értelmi színvonalára, mondván, *könnyen megtréfál a józan eszed, ha nem kötöd le valamivel.*

Megtaláltuk a Byron Streetet, és a 15-ös házszámot keresve elindultunk a páratlan oldalon. Az érzékeink minden irányból

komoly támadásoknak voltak kitéve. A világ színei fölöttébb elevennek és változatosnak tűntek. Egy szintisza fehér világból érkezünk erre az utcára, amely úgy nézett ki, akár egy festő palettája. A színektől eltekintve mindennek másféle volt a textúrája és az alakja is. A szél az ujjaimat simogatta, és annyira elevennek tűnt, mintha csak ki kellene nyúlnom érte, hogy megfoghassam. Kitátottam a számat, belekóstoltam a friss, csípős levegőbe. Benzin és pirítós szagát éreztem, amint a fenyők és az óceán élénk illatába vegyültek. A legrosszabb a zaj volt. A szél mintha fütyült volna, a szikláknak csapódó tenger pedig úgy bömbölt a fejemben, mint valami riadtan menekülő csorda. Mindent hallottam, ami az utcán történik: egy autó beindítását, egy becsapódó ajtót, gyereksírást, a szélben nyikorgó hintaágyat az egyik verandán.

– Majd megtanulod, hogyan zárd ki a zajokat – mondta Gábiel. A hangjától megijedtem. Odahaza nyelv nélkül kommunikáltunk. Gábiel emberi hangja – állapítottam meg magamban – mély és hipnotikus.

– Meddig fog tartani? – Összerezzenem, mert egy sirály sivítása harsant fel fölöttem, s meghallottam a saját hangomat is, amely dallamos volt, akár egy fuvola.

– Nem sokáig – válaszolta Gábiel. – Könnyebb, ha nem küzdesz ellene.

A Byron Street emelkedett, és az utca közepén volt a legmagasabb. Ott állt az új otthonunk. Ivyt azonnal elbűvölte.

– Ó, nézzétek! – kiáltott fel, s gyönyörűségében összezsápta a kezét. – Még neve is van! – A házat ugyanúgy nevezték, mint az

utcát. A BYRON nevet egy elegáns réztáblába gravírozták. Később felfedeztük, hogy a környező utcákat is más angol romantikus költőkről nevezték el: Keats fasor, Coleridge utca, Blake sugárút. Byron lesz mind az otthonunk, mind a menedékünk, míg a kötelesség a Földre szólít bennünket. A repkénnyel befűttatott, homokkő ház az utcától jóval beljebb feküdt a kovácsoltvas kerítés és a kétszárnyú kapu mögött. Tetszetős György korabeli ikerhomlokzata volt, a lepattogzott bejárati ajtóhoz kavicsösvény vezetett. Az elülső udvart egy méltóságteljes szilfa uralta, amit jócskán benőtt a keszekusza borostyán. Az oldalsó kerítés mentén bőséggel nyíltak a hortenziák, pasztellszínű fejük meg-megrezzent a reggeli fagyban. Tetszett a ház – olyan benyomást keltett, mint ami bármilyen csapást elvisel.

– Bethany, kérem a kulcsot – mondta Gábiel. Egyedül a ház kulcsának őrzését bízták rám. Végigtapogattam a ruhám mély zsebeit.

– Valahol itt lesz – nyugtatgattam.

– Kérlek, mondd, hogy nem veszítetted el máris.

– Épp most pottyantunk alá az égből, mint azt te is tudod – mondtam felháborodottan. – így könnyen elvesznek a dolgok.

Ivy hirtelen nevetni kezdett. – A nyakadban lóg.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam, levettem a láncot, majd odaadtam Gábielnek. Amint beléptünk az előszobába, nyilvánvalóvá vált, hogy nem sajnálták a költségeket, hogy előkészítsék a házat az érkezésünkre. Az Isteni Ügynökök, akik

minket megelőzően jártak itt, kínos aprólékossággal figyeltek mindenre.

A házban mindenből fény áradt. A mennyezet magas volt, a szobák tágasak. A hatalmas előtérből balra egy zeneszalon nyílt, jobbra pedig a nappali. Távolabb pedig egy dolgozószoba, melynek ablakai a kövezett udvarra néztek. A ház hátsó része már egy modernizált toldaléképület volt, s benne egy nagy, márványból és rozsdamentes acélból készült konyha állt, ahonnan egy perzsaszőnyeggel és puha díványokkal berendezett haliba lehetett jutni, s innen széles, többszárnyú ajtó nyílt egy vörösfenyővel burkolt tornácra. A hálósobák mind az emeleten voltak, ahogy a márványlapos mosdókkal és a süllyesztett fürdőkáddal felszerelt fő fürdőszoba is. Miközben bejártuk a házat, a fapadló üdvözlésképpen barátságosan nyikorgott a lépteink alatt. Eleredt egy könnyű zápor, és a palatetőn az eső úgy kopogott, mintha egy dallamot klimpírozna a zongorán.

AZ ELSŐ NÉHÁNY HÉT AZZAL TELT, hogy akklimatizálódtunk^[1] és próbáltuk kiismerni magunkat. Türelmesen vártuk, hogy alkalmazkodjunk anyagi formánkhoz, és belemerítkeztünk a mindennapi élet rituáléjába. Annyi mindent kellett megtanulnunk, és egyáltalán nem volt könnyű. Eleinte, amikor lépkedni kezdtünk, az is meglepett, hogy szilárd talaj van a talpunk alatt. Azzal tisztában voltunk, hogy a Földön minden bonyolult molekuláris rendszerben egymáshoz kötődő anyagokból épül fel, melyek különböző lényegű dolgokat alkotnak: levegőt, sziklát, fát, állatokat. De nagyon más volt ezt

meg is tapasztalni. Fizikai korlátok vettek körbe minket. Ezen korlátok között kellett eligazodnunk úgy, hogy közben elkerüljük a vele együtt járó érzést, a klausztrofóbiát. Valahányszor a kezembe vettem egy tárgyat, mindig megdöbbenem a csodálkozástól, amit annak fűnkciója keltett bennem. Az emberi élet oly bonyolult; léteztek eszközök a vízforralásra, elektromos áramot szállító lyukak a falban, meg mindenféle konyhai és fürdőszobai eszköz, amiket időtakarékosagra és a kényelem növelésére terveztek. Mindennek más volt a tapintása, más a szaga – olyan volt ez, akár az érzékek cirkusza. Ivyról és Gábielről lerítt, hogy ki akarják rekeszteni az egészet, és egyetlen vágyuk, hogy visszatérjenek az üdvözült csendbe, én viszont élveztem minden egyes pillanatot még akkor is, ha legtöbbször megrázó volt.

Voltak olyan éjszakák, amikor meglátogatott bennünket egy arc nélküli, fehér köpenyes mentor, aki egyszerűen csak megjelent a nappaliban, egy karosszékből. Sosem fedte fel, ki ő, bár azt tudtuk, hogy egy hírnök a földi angyalok és a fenti hatalmak között. Általában felvilágosítás követte a megjelenését, melynek során megvitathattuk az anyagi inkarnációval járó kihívásokat, és választ kaptunk a kérdéseinkre.

– A háziúr a korábbi tartózkodásunkra vonatkozó iratokat kért tőlünk – mondta Ivy az első találkozásunk alkalmával.

– Elnézést kérünk a figyelmetlenségért. Vegyétek úgy, hogy el van intézve – felelte a tanácsadó. A teljes arca takarásban volt,

de amikor beszélt, apró, fehér ködfelhők röppentek elő a csuklyája alól.

– Mennyi időnek kell eltelnie, míg teljességében megértjük a testünket? – tudakolta Gábiel.

– Az attól függ – felelte a mentor. – Néhány hétnél elvileg nem kellene tovább tartania, hacsak nem próbáltok ellenállni a változásnak.

– A többi küldött hogy boldogul? – kérdezte Ivy aggodalmaskodva.

– Van, aki még csak alkalmazkodik az emberi léthez, akárcsak ti, másokat pedig rögvest bevetettek a csatában – válaszolta a mentor. – A Föld egyes zugait alaposan ellepték a Sötétség Ügynökei.

– Miért fájdul meg a fejem a fogkrémtől? – kérdeztem. Bátyám és nővérem szigorú pillantást lövellt felém, de a tanácsadó higgadt maradt.

– Van benne jó néhány erős kémiai összetevő, ami arra hivatott, hogy megölje a baktériumokat – mondta. – Adj magadnak még egy hetet, és a fejfájásnak el kell múlnia.

A tanácskozások után Gábiel és Ivy mindig elvonult a mentorral egy kis magánmegbeszélésre, mialatt én az ajtón kívül próbáltam foszlányokat elcsípni a társalgásból, amire én nem voltam hivatalos.

Az első nagy kihívást a testünk gondozása jelentette. Törekény egy jószág. Táplálni kell, ugyanakkor óvni is az elemektől – az enyémet még inkább, mint a testvéreimét, mert én még fiatal vagyok; ez az első látogatásom, s még nem volt

időm, hogy bármiféle ellenálló képességem fejlődjön ki. Gábiel már az idők hajnala óta harcos, Ivy pedig gyógyító erővel van megáldva. Én viszont sokkal sebezhetőbb vagyok. Ha eleinte kimerészkedtem egy-egy sétára, dideregve értem haza, mert nem vettem észre, hogy nem megfelelően öltöztem fel. Gábiel és Ivy nem érezték a hideget. De ettől függetlenül az ő testük is igényelte a karbantartást. Csodálkoztunk, hogy miért vagyunk kimerültek már délre, aztán rájöttünk, hogy a testünknek szabályos időközönként táplálkoznia kell. Az étel elkészítése fárasztó feladatnak bizonyult, míg végül Gábiel kegyesen felajánlotta, hogy ő majd kézbe veszi a dolgot. A hatalmas készlettel rendelkező könyvtárunkban terjedelmes szakácskönyvgyűjtemény sorakozott, ő pedig szívesen elmerült benne esténként.

Az emberekkel való kapcsolattartásban a lehető legkevesebbre szorítkoztunk. A bevásárlásokat a szomszédos nagyobb városban, Kingstonban végeztük munkaidő után, a kapucsengőre nem nyitottunk ajtót, a telefont pedig nem vettük fel, ha netalán megszólalt. Hosszú sétákat tettünk, amikor az emberek késő esténként az otthonukba húzódtak vissza. Alkalmanként bementünk a városba, és leültünk együtt egy-egy járda menti kávézóban, hogy a járókelőket figyeljük, miközben próbáltunk úgy tenni, mintha elmerülnénk egymás társaságában, hogy elhárítsuk az érdeklődést. Az egyetlen személy, akinek bemutatkoztunk, Mel atya volt, aki a víz melletti kis kőkápolna, a Szent Márk papja volt.

– Jóságos ég! – mondta, amikor meglátott bennünket. – Eljöttetek hát végre.

Kedveltük Mel atyát, mert nem kérdezősködött és nem várt tőlünk semmit, egyszerűen csak együtt imádkoztunk. Abban reménykedtünk, hogy finom és jótékony befolyásunk a városban idővel azt eredményezi, hogy az emberek visszatalálnak a lelki életükhöz. Nem azt vártuk tőlük, hogy engedelmesen minden vasárnap eljárjanak a templomba, de meg akartuk erősíteni a hitüket, és meg akartuk tanítani őket arra, hogy higgyenek a csodákban. Mi már attól is boldogak lennénk, ha vásárlásba menet megállnának a templomnál, és meggyújtának egy gyertyát.

Venus Cove egy álmos tengerparti város, az a fajta hely, ahol soha nem történik semmi. Élveztük a csendet, megkedveltük a part menti sétákat, melyeket rendszerint vacsoraideőben ejtettünk meg, amikor a strand többnyire kihalt. Egyik este egészen a mólóig elsétáltunk, hogy megnézzük a kikötött hajókat. Olyan fényesre voltak mázolva, mintha egy képeslapról kerültek volna oda. Elértünk a móló végére, de nem vettük észre a magányos fiút, aki ott üldögélt. Nem lehetett több tizennyolc évesnél, de már látszott benne a férfi, akivé egy napon majd válni fog. Térdig érő, oldalzsebes sortot viselt, és egy levágott ujjú, bő, fehér pólót. Izmos lábát a mólóról lógatta a víz fölé. Horgászott; mögötte a vászontáskája tele csalival és különféle tekercekkel. Gyökeret eresztettünk, mikor megláttuk, és nyomban sarkon akartunk fordulni, de már észrevett bennünket.

– Sziasztok! – mondta őszinte mosollyal. – Szép idő van a sétához. – Fivérem és nővérem csak bólintott egyet

válaszképpen, de meg sem moccantak. Úgy éreztem, nagyon udvariatlan nem válaszolni, ezért hozzá léptem.

– Igen, az – mondtam. Azt hiszem, ez volt gyengeségem első jele: emberi kíváncsiságom hajtott előre. Muszáj volt felkészülnünk az emberekkel való kapcsolattartásra, de arra nem, hogy összebarátkozzunk velük, vagy az életünk részévé tegyük őket. Máris semmibe vettem a küldetésünk szabályait. Tudtam, hogy hallgatnom kellene, majd el is kéne sétálnom, de helyette a fiú orsói felé intettem. – Fogtál már valamit?

– Csak lazítani járok ide – mondta, miközben megemelte a haltartó zsákot, hogy lássam, üres. – Ha sikerül is valamit kifognom, visszadobom.

Még egy lépést tettem felé, hogy jobban szemügyre vegyem. A fiú világosbarna haja olyan színű volt, mint a dió. A szemöldökére lógott és fényesen csillogott a szürkületben. Világos szeme mandulavágású és feltűnően türkizkék színű. De a mosolya volt az, ami teljesen megbabonázott. Szóval így történik, gondoltam: könnyedén, ösztönösen és egészen emberien. Ahogy figyeltem, éreztem, hogy vonzódok hozzá, mintha valami mágneses erőter húzna felé. Ivy fegyelmező pillantása ellenére még közelebb léptem hozzá.

– Megpróbálsz? – ajánlotta, ahogy felém nyújtotta a horgászbotot, látva kíváncsiságomat.

Míg azon kínlódtam, hogy megtaláljam a megfelelő választ, Gábiel felelt helyettem.

– Gyere most már, Bethany. Haza kell mennünk.

Nem tudtam nem észrevenni, Gábiel beszédmodora mennyire formális volt a fiúéhoz képest. Gábiel szavai begyakorlottnak tűntek, mintha egy színdarab egyik jelenetét adná elő. Lehet, hogy így is érezte, miközben beszélt. Olyan hangja volt, mint az egyik szereplőnek egy régi hollywoodi filmből, amit még a felkészülésünk idején néztem meg.

– Talán majd legközelebb – mondta a fiú, felfigyelve Gábiel feszültségére. Észrevettem, hogy a szeme sarka enyhén összeráncolódik, amikor mosolyog. Az arckifejezésében valami azt súgta, hogy jól mulat rajtunk. Kelletlenül jöttem el.

– Ez olyan goromba volt tőled – mondtam a fivéremnek, amint hallótávolságon kívül értünk. Még magamat is megleptem a szavaimmal. Mióta izgatják fel azon magukat az angyalok, hogy némiképp tartózkodónak tűnnek? Hogy jövők én ahhoz, hogy felrójam Gábielnek a távolságtartó magatartását és a gorombaságát? Őt ilyenek teremtették, neki nem kell egy követ fújnia az emberi fajjal – ő nem érti a viselkedésüket. Én mégis leszidtam, mert hiányoznak belőle az emberi vonások.

– Óvatosnak kell lennünk, Bethany – magyarázta, mintha egy tévelygő gyermekhez beszélne.

– Gábielnek igaza van – tette hozzá Ivy bátyánk pártjára kelve, mint mindig. – Még nem vagyunk felkészülve az emberi kapcsolatokra.

– Szerintem én fel vagyok – feleltem.

Még egyszer visszafordultam, hogy egy utolsó pillantást vessek a fiúra. Még mindig minket figyelt, és még mindig

mosolygott.

2. HÚS

AMIKOR REGGEL FELÉBREDTEM, már napfény áradt be a magas ablakokon, és szétáradt a szobám csupasz hajópadlóján. A fénykévekben porszemek járták féktelen táncukat. Éreztem a sós tengeri levegő illatát; felismertem a sirályok vijjogását és a szikláknak csapódó tajtékos hullámokat. Láttam az ismerős tárgyakat a szobában, mely az enyém lett. Bárki is volt a felelős a hálósobám díszítéséért, lehetett valami fogalma a jövődöbéli lakójáról. Fehér bútorai, baldachinos vaságya és rózsás tapétája lányos bájt árasztott. A fehér öltözőasztalka fiókjain virágmintás előlap volt, az egyik sarokban pedig egy fonott hintaszék álldogált. Az ágy melletti falhoz egy kifordított lábú, kecses íróasztalt helyeztek el.

Nyújtózkodtam egy nagyot, és éreztem a bőrömnek feszülő gyűrött lepedőt: a tapintása még mindig az újdonság varázsával hatott rám. Ahonnan mi jöttünk, ott nincs a tárgyaknak felülete, sőt tárgyak sincsenek. Semmi anyagi természetű dologra nem volt szükségünk, hogy életben tartson bennünket. Nem könnyű leírni a mennyországot. Egyes emberek időnként fűtő pillantást vethetnek rá, mikor felvillan előttük tudatalattijuk rejtekéből, aztán röviden rácsodálkoznak, hogy mit is láttak, miután eltűnt. Próbálj meg elképzelni egy fehér úrt, egy láthatatlan várost, ahol semmi anyagi nincs, amin a szem elidőzhetne, a legkiesebb látvány, amit csak álmodni

bírsz. Az égbolt olyan, akár a folyékony arany és a rózsakvarc: könnyedség, súlytalanság érzetét árasztja, látszólag üres, mégis magasztosabb a Föld leghatalmasabb palotájánál is. Legjobban így tudnám lefesteni, ha megpróbálnék szavakba önteni egy olyan elmondhatatlan dolgot, mint az előző otthonunk. Az emberi nyelv nem nyűgözött le különösebben; nevetségesen korlátoznak tűnt. Annyi mindenre nincsenek szavak. Ez az egyik legszomorúbb dolog az emberekkel kapcsolatban – a legfontosabb gondolataikat és érzéseiket gyakran ki sem mondják, és alig értik meg.

Az egyik legmihasznább szó az emberi nyelvben, már amennyire meg tudtam ítélni, a szeretni. Oly sok jelentés kapcsolódik ehhez az egyetlen szócskához. Az emberek fölöttébb szabadon dobálózna vele: kifejezik vele a dolgaikhoz, az állataikhoz, a nyaralóhelyeikhez és a kedvenc ételeikhez való ragaszkodásukat is. Sőt, ugyanezzel a szóval illetik azt a személyt is, akit a legfontosabbnak tartanak az életükben. Nem sértő mindez? Nem kellene léteznie egy másik szónak is, amivel mélyebb érzelmeket fejeznek ki? Az embereket teljesen leköti, hogy szeressenek. Kétségbeesetten igyekeznek kötődni egy másik személyhez, akire aztán úgy tekintenek, mint „a másik felükre”. Olvasmányaimból úgy tűnt, hogy szerelmesnek lenni annyi, hogy a másik személy az egész világot jelenti számukra. A világegyetem többi része jelentéktelenné töpörödik. Ha épp nem lehetnek együtt, melankolikus állapotba kerülnek, s csak mikor újra találkoznak, kezd el dobogni a szívük ismét. Csak ha együtt vannak, akkor képesek élvezni a

világ színeit. Míg külön vannak, e szín kifakul, s minden homályos szürkeségbe vész.

Feküdtem az ágyban, és ennek az érzelemnek az intenzitásán járt az eszem, mely annyira irracionális és cáfolhatatlanul emberi. Mi van, ha valakinek az arca oly szent számodra, hogy véglegesen bevésődik az emlékezetedbe? Mi van, ha az illata és az érintése kedvesebb számodra, mint maga az életed? Természetesen én semmit sem tudhattam az emberi szerelemről, de a természete mindig is nyugtalanított. A mennyei teremtmények sosem tettek azért, hogy megértsék az emberi kötődések erejét; de én bámulatosnak tartottam, ahogyan az emberek képesek kiszolgáltatni egy másik személynek a szívüket és az értelmüket. Ironikus, hogy ez a szeretet képes ráébreszteni őket a világegyetem csodáira, ugyanakkor figyelmüket kizárólag egymásra korlátozza.

Fivérem és nővérem már odalent szorgoskodtak a konyhában, és ez kirángatott az ábrándozásomból és az ágyból. Egyébként is mit számít az én töprengésem, mikor az emberi szerelem az angyalok számára lehetetlen?

Magam köré tekertem egy kasmírpokrócot, hogy meg ne fázzam, és mezítláb letipegtem a lépcsőn. A konyhában a pirítás és a kávé csábító illata fogadott. Kedvemre volt, hogy lassacskán alkalmazkodom az emberi élethez – néhány héttel ezelőtt az ilyen szagoktól még megfájdult volna a fejem vagy a hányinger kerülgetett volna. De immár kezdtem megkedvelni az élményt. Begörbítettem a lábujjaimat, élveztem a simára gyalult hajópadló érintését a talpam alatt. Azt sem tudom már hogyan, valószínűleg még mindig félálomban ügyetlenül

belerúgtam a hűtőbe. A hasogató fájdalom ismételten csak arra emlékeztetett, hogy valódi vagyok, törékeny testem van és érzek.

– Jó estét, Bethany! – mondta bátyám viccelődve, ahogy a kezembe nyomott egy csésze gőzölgő teát. Egy picit tovább tartogattam a kezemben, mielőtt leraktam, és megégette az ujjamat. Gábiel észrevette, ahogy megrándul az arcom, és láttam, ahogy értetlenül összeráncolja a homlokát. Eszembe jutott, hogy én nem vagyok immúnis a fájdalomra, mint a testvéreim.

Fizikai valóm ugyanolyan sebezhető volt, akár egy emberi test, habár én képes voltam a kisebb sérüléseimet, a vágásokat vagy törött csontokat begyógyítani. Gábiel emiatt aggódott leginkább, mikor kiválasztottak. Tudtam, hogy sebezhetőnek talál engem, és úgy gondolja, ez a küldetés túl veszélyes lehet számomra. Azért választottak engem, mert én jobban ráhangolódtam az ember ügyesbajos dolgaira, mint a többi angyal – én hosszasan figyeltem az embereket, beleéltem magam a problémáikba, próbáltam megérteni őket. Hittem bennük és könnyeket ontottam értük. Talán csak azért, mert még fiatal voltam – még csak tizenhét halandó éve teremtetek, ami mennyei években mérve egyenlő a csecsemőkorral. Gábiel és Ivy már évszázadok óta léteztek; olyan csatákat vívtak meg, és az emberi faj oly rémtetteinek voltak már szemtanúi, melyek meghaladták a képzelőerőmet. Rengeteg idejük volt, hogy kifejlesszék erejüket és hatalmukat, amely megvédi őket a Földön. Már mindketten számos küldetést végrehajtottak itt, szóval volt idejük alkalmazkodni hozzá, és

kiismerni a veszélyeit meg a buktatóit. Ám én még a legtisztább és legsebezhetőbb alkatú angyal vagyok. Naiv és bizakodó, fiatal és törékeny. Még érzem a fájdalmat, mert a bölcsesség és a tapasztalat évei nem óvnak tőle. Ez volt az oka, amiért Gábrriel nem akarta, hogy engem válasszanak, és ami miatt *éppen engem* választottak.

De a végső döntés nem rajta múlt: másvalakin, aki oly magasan állott, hogy még Gábrriel sem mert vele vitatkozni. Bele kellett törődnie a ténybe, hogy isteni elgondolás áll a kiválasztásom háttérében, s ez még az ő nagyszerű értelmi képességeit is meghaladja.

Belekortyoltam a teába, és a bátyámra mosolyogtam. Arckifejezése kisimult, felvett egy doboz gabonapelyhet, majd vizsgálni kezdte a címkéjét.

– Mit kérsz, pirítóst vagy ezt a Mézes búzapehely nevű valamit?

– A pelyhet nem – mondtam fintorogva a doboz láttán.

Ivy lustán elterpeszkedett az asztalnál, egy pirítóst vaj ázott.

A nővérem még mindig próbálta magában kifejleszteni az étel élvezetét. Figyeltem, ahogy csinos kis kockákra vágja fel a pirítóst, majd széttologatja a tányérján, aztán pedig újra összerendezi, mint valami kirakós játékot. Mellé ültem, és magamba szívtam a mámorító frézia illatot, amely mindig körülengte.

– Kicsit sápadt vagy – jegyezte meg szokásos higgadtságával, miközben kisépért egy platinaszőke tincset szürke színű szeméből. Ivy lett a mi kis családunk önjelölt tyúkanyója.

- Semmiség - feleltem mellékesen, de kicsit haboztam, mielőtt hozzátettem -, csak egy rossz álom. - Láttam, hogy egy kicsit mindketten megmerevednek, majd aggodalmas pillantást váltanak.

- Én azért ezt nem nevezném *semminek* - mondta Ivy. - Tudod, hogy mi nem szoktunk álmodni. - Gábiel az ablak mellől visszajött, hogy közelebbről megvizsgálja az arcomat. Ujja hegyével megemelte az államot. Észrevettem, hogy megint rosszalló pillantással méreget, ami beárnyékolta arcának szoborszerű szépségét.

- Légy óvatos, Bethany - ajánlotta immár a gondoskodó idősebb fivér hanghordozásával. - Próbálj meg nem kötődni az anyagi élményekhez. Lehet, hogy izgalmasnak tűnik, de ne feledd, mi csak látogatók vagyunk itt. Ez az egész csak átmeneti, és előbb-utóbb vissza kell mennünk... - Szánnivaló ábrázatom láttán egy kicsit abbahagyta az okítást. Amikor újra belekezdett, hangja némileg megenyhült. - Nos, addig még sok idő van hátra, szóval később is megbeszélhetjük ezt.

Furcsa volt Ivyval és Gábriellel a földre látogatni. Bárhová mentünk, ugyancsak magukra vonták a figyelmet. Fizikai valójában Gábiel könnyedén lehetett volna egy életre kelt klasszikus szobor. Teste tökéletesen arányos volt, és minden egyes izma olyan, mintha a legtisztább márványból faragták volna. Vállig érő haja homokszínű, és gyakran hordta lazán, lófarokba fogva. Szemöldöke határozott, orra pedig nyílegyenes. Ma egy kopott, térdén lyukas kék farmert viselt, és hozzá gyűrött vászoninget. Mindkettő hanyag szépséget kölcsönzött neki. Gábiel *arkangyal* volt és a Szent Hetek tagja.

Bár a klikkjük csak másodlagos volt az isteni hierarchiában, előkelőnek számítottak, azonfelül nekik volt a legtöbb kapcsolatuk az emberi lényekkel. Valójában azért teremtték őket, hogy összekötők legyenek az Úr és a halandók között. Ám a szíve legmélyén Gábiel harcos volt – mennyei nevének jelentése: „Isten hőse” –, s ő volt az, aki felügyelte Szodoma és Gomora porrá hamvasztását.

Ivy viszont fajunk egyik legbölcsebbje és legöregebbje, bár egy nappal sem nézett ki húszévesnél idősebbnek. O *szeraáf*, az angyalok azon rendjéhez tartozik, akik a legközelebb állnak az Úrhoz. A Királyságban a szeraáfoknak hat szárnya van, melyek a teremtés hat napját voltak hivatottak szimbolizálni. Ivy csuklójára egy aranykígyó van tetoválva, mely a rangját jelenti. Azt beszélnek, hogy csatában a szeraáf előremegy és tüzet köp a földre, ennek ellenére ő volt az egyik legszelídebb teremtmény, akivel valaha találkoztam. Fizikai valójában Ivy a hattyúnyakával és sápadt, ovális arcával úgy nézett ki, mint egy reneszánsz madonna. Gábielhez hasonlóan neki is átható pillantású, esőszürke szeme volt. Ma reggel egy fehér, kecsesen leomló ruhát viselt és aranszínű szandált.

Ezzel szemben én csak egy egyszerű átvezető angyal voltam – a ranglétra legalja. De nem érdekelt; ez azt jelenti, hogy képes vagyok kapcsolatba lépni a Királyságba belépő emberi lelkekkel. Fizikai valómban éterinek tűntem, mint az egész családom, kivéve, hogy az én szemem barna, mint a folyami kavicsok, a gesztenyebarna hajam pedig laza hullámokban omlott a hátamra. Azt hittem, ha beosztanak földi szolgálatra, megválaszthatom majd, hogyan nézzek ki, de ez nem így

működött. Engem kicsinek teremtettek és törékenynek. Az arcom szív alakú, a füleim akár a tündéreké, a bőröm pedig hófehér. Valahányszor megpillantottam magamat a tükörben, valamiféle vágyakozást láttam a vonásaimon, ami a testvéreim arcáról hiányzott. Még ha próbáltam, akkor sem tudtam oly távolságtartónak látszani, mint Gabe és Ivy. Kiegyensúlyozott lelkiállapotról tanúskodó arckifejezésük sosem változott meg, függetlenül a körülöttük kibontakozó drámáktól. Az én arcomon állandóan egyfajta nyughatatlan kíváncsiság látszott, bármennyire is próbáltam világiasnak tűnni.

Ivy a tányérjával odament a mosogatóhoz, és mint mindig, a mozgása most is inkább táncra emlékeztetett, mint járásra. A fivérem és a nővérem egyaránt oly természetes kecsességgel mozgott, amit én képtelen voltam utánozni. Nemegyszer rám pirítottak, hogy *csörtetve* járok-kelek a házban, és hogy ügyetlen vagyok.

Miután megszabadult a félig elfogyasztott pirítósától, Ivy elnyújtózott az ablakfulkében lévő ülőhelyen, és maga elé terítette az újságot.

– Mik a hírek? – kérdeztem.

Válaszképpen feltartotta nekem a címlapot, hogy lássam. Elolvastam a főcímeket - *bombázások, természeti csapások és gazdasági összeomlás*. Nyomban elment a kedvem az olvasástól.

– Csoda, hogy az emberek nem érzik magukat biztonságban?
– mondta Ivy egy kis sóhajjal. – Nem hisznek egymásban.

– Ha ez így van, akkor egyáltalán mit tehetünk mi értük? – kérdeztem tétován.

– Ne várjunk túl sokat ilyen hamar – mondta Gábiel. – Azt mondják, a változáshoz időre van szükség.

– Mindamellett nem is kell megpróbálnunk megmenteni az egész világot – tette hozzá Ivy. – Nekünk csak a saját kis szegletünkre kell koncentrálnunk.

– Úgy érted, erre a városra?

– Hát persze – bólintott a nővérem. – Ezt a várost a Sötét Erők célpontjaként vették fel a listára. Furcsán választják meg a helyeket.

– Gondolom, kicsiben kezdik, aztán egyre feljebb törnek – mondta Gábiel undorodva. – Ha képesek leigázni egy vidéki kisvárost, akkor egy nagyvárost is, aztán pedig egy államot, majd egy egész országot.

– Azt honnan fogjuk tudni, mennyi kárt okoztak máris? – érdeklődtem.

– Idővel nyilvánvalóvá válik – felelte Gábiel. – De isten úgy segít, mi majd véget vetünk a pusztító munkájuknak. Végre fogjuk hajtani a küldetésünket, s mielőtt távoznak, újra az Úr kezébe adjuk ezt a helyet.

– Közben pedig próbáljunk meg elvegyülni – mondta Ivy talán csak azért, hogy kicsit oldja a hangulatot. Majdnem hangosan felnevettem, és nagyon vissza kellett fogynom magam, hogy azt ne találjam mondani neki, hogy nézzen a tükörbe. Lehet, hogy oly vén, akár maga az idő, ennek ellenére

Ivy néha nagyon naivan tud megszólalni. Annyit még én is tudtam, hogy az a bizonyos *elvegyülés* lesz az igazi kihívás.

Mindenki láthatta, mennyire mások vagyunk – és nem úgy, ahogy a művészeti iskolások a festett hajukkal meg a dilis harisnyáikkal. Mi *tényleg* mások vagyunk – nem e világból valók. Úgy gondolom, ez persze nem szokatlan, ha azt vesszük, kik is vagyunk... vagy inkább mik vagyunk. Akadt néhány dolog, amitől feltűnőek voltunk. Először is, az emberi teremtményeknek vannak hibáik, nekünk pedig nincsenek. Ha meglátsz minket egy tömegben, az első dolog, amire felfigyelsz, a bőrünk. Annyira fénylik, hogy simán elhiszed, hogy *tényleg* fényrészecskéket tartalmaz. Ez még nyilvánvalóbbá vált sötétedés után, amikor minden fedetlen bőrfelületünk halványan ragyog, mintha valami belső energiaforrás táplálná. Továbbá lábnyomaink sincsenek, még ha valami puha felületen is járunk, mint mondjuk a homok vagy a fű. És szűk kis női atlétában sem fogsz látni bennünket soha – mindig az egész hátat befedő felsőt hordunk, hogy eltakarjuk egy aprócska szépséghibánkat: az angyal szárnyunkat.

Ahogy kezdtünk beilleszkedni a kisváros életébe, a helyiek egyre azon tűnődtek, mit keresünk mi egy olyan isten háta mögötti helyen, mint Venus Cove. Néha úgy gondolták, turisták vagyunk, akik tovább maradtak; máskor meg celebekkel keverték össze, és egyfolytában olyan tévéműsorokról faggattak bennünket, amikről életünkben nem hallottunk. Senki nem sejtette, hogy dolgozunk; azért gyűjtöttek össze minket, hogy a pusztulás szélére sodródott világnak segédkezet nyújtsunk. Csak ki kell nyitnod egy újságod, vagy elég, ha

bekapcsolod a tévét, hogy megértsd, miért vagyunk itt: gyilkosság, emberrablás, terroristatámadások, háború, idősök elleni erőszak... és ez a rút lista egyre csak bővül. Oly sok lélek került veszélybe, hogy a Sötétség Ügynökei megragadták az alkalmat, hogy összegyűljenek.

Gábrielt, Ivyt és engem azért irányítottak ide, hogy ellensúlyozzuk a befolyásukat. A Fény Ügynökei közül másokat is elküldtek a bolygó különböző pontjaira, és felszólítottak bennünket, hogy mérjük fel az állapotokat. Tudtam, hogy borzasztó a helyzet a Földön, de biztos voltam benne, hogy nem bukhatunk el. Valójában arra számítottam, hogy könnyű dolgunk lesz – maga a jelenlétünk lesz majd az isteni megoldás. Nem telt bele sok idő, hogy rájöjjenek, mekkorát tévedtem.

Szerencsénk volt, hogy Venus Cove-ban kötöttünk ki. Lélegzetelállító városka volt, meglepő ellentmondásokkal. Egy szeles partszakaszon terült el, a házunkból pedig látszottak a sötét, hömpölygő óceánra néző, derengő szirtek, és hallottuk a fák között süvöltő szelet. De kissé beljebb, a szárazföld felé pásztorkölteménybe illő helyszínek elevenedtek meg a legelésző tehenekkel és mesés szép szélmalmokkal pettyezett, hullámozó dombokon.

Venus Cove legtöbb háza szerény, deszkaborítású építmény volt, ám a parthoz közelebb eső részen, a fákkal szegélyezett utcákon impozánsabb otthonokat is lehetett látni. A mi házunk, a Byron is egy volt közülük. Gábrielt nem nagyon izgatta a szállásunk – a benne élő pap túlzásnak találta, és kétséget kizáróan sokkal fesztelenebbül érezte volna magát valami kevésbé fényűzőben, Ivy és én viszont imádtuk. Ha a

közbenjáró hatalmasságok nem érzik ártalmasnak, hogy kiélvezzük a földi tartózkodásunkat, akkor nekünk miért kéne? Azt ugyan gyanítottam, hogy a ház nem szolgálja az elvegyülésünket, de erről inkább hallgattam. Nem akartam panaszkodni, mikor már így is terhesnek éreztem a jelenlétemet a misszióra nézve.

Venus Cove körülbelül háromezer lelkes település, bár ez a duplájára emelkedik, amikor a nyári szünet alkalmával egyre több ember lepi el a várost. Ám évszaktól függetlenül a helyiek nyitottak és barátságosak voltak. Tetszett a hely légköre: nem voltak öltönyös emberek, akik a teljesítményorientált munkájuk után loholnak; itt senki sem sietett. Úgy látszott, a lakókat nem érdekli, hogy épp a város legelegánsabb éttermében költik-e el az ebédjüket, vagy egy tengerparti büfében. Túlságosan nyugodtak voltak, hogy odafigyeljenek ilyesmire.

– Szerinted is, Bethany? – Gábiel telt hangszíne rántott vissza a jelenbe. Megpróbáltam felvenni a beszélgetés fonalát, de teljesen elveszítettem.

– Bocsánat – mentegetőztem –, mérföldekre jártam innen. Mit is kérdeztél?

– Csak néhány alapszabályt tűztem ki. Mától fogva minden megváltozik.

Gábiel megint rosszallóan ráncolta a homlokát, némileg bosszantotta a szórakozottságom. Úgy volt, hogy mi ketten aznap reggel kezdünk a Bryce Hamilton iskolában. Én mint diák, Gábiel pedig mint az új énektanár. Úgy gondoltuk, az

iskola megfelelő hely lesz ahhoz, hogy munkához lássunk, és elkezdjük felszámolni a sötétség küldötteit, mivel ez az intézmény tele fiatal emberekkel, akiknek az értékrendje még kialakulóban van. Ivy túl földöntúli jelenés volt ahhoz, hogy a középiskolába terelhessük, így abban állapodtunk meg, hogy majd tanácsokkal segít minket és a biztonságunk felett őrködik, vagyis inkább csak az *én* biztonságom felett, mivel Gábiel tud magára vigyázni.

- Az a lényeg, hogy ne veszítsük szem elől, hogy miért is vagyunk itt - mondta Ivy. - A küldetésünk célja világos: jó cselekedeteket kell végrehajtanunk, jótékonykodnunk kell és jó példával elől járnunk. Egyelőre ne akarjunk csodákat tenni, legalábbis amíg nem látjuk előre, hogyan fogadnák azokat. Ugyanakkor célunk a megfigyelés, és hogy annyit megtudjunk az emberekről, amennyit csak lehet. Az emberi kultúra oly összetett és annyira különbözik bármi mástól a világegyetemben.

Gyanítottam, hogy ezek az alapszabályok főleg az én épülesemre szolgálnak. Gábielnek sosem volt gondja vele, hogyan kezelje a felmerülő problémákat.

- Jó móka lesz - mondtam egy parányit talán túlságosan is lelkesen.

- Ez nem a mókáról szól - vágta rá Gábiel. - Hát te tényleg nem figyelsz arra, ami itt elhangzik?

- Lényegében megpróbáljuk elűzni a gonosz erőket és visszaállítani az emberek egymásba vetett hitét - szólt közbe

Ivy békéltető hangnemben. – Ne aggódj Bethany miatt, Gabe; el fog boldogulni.

– Röviden, azért vagyunk itt, hogy megáldjuk a közösséget – folytatta a bátyám. – De nem szabad túl feltűnően tennünk. Az egyik elsődleges célunk az, hogy észrevétlenek maradjunk. Bethany, kérlek, próbálj meg nem mondani semmi olyat, ami... *felkavarhatja* a diákokat.

Most rajtam volt a sor, hogy megsértődjem.

– Mint például? – kérdeztem. – Azért annyira nem vagyok rettentő.

– Te is tudod, mire gondol Gábiel – mondta Ivy. – Csak azt kéri, hogy gondolkozz, mielőtt megszólalsz. Ne társalogj bensőséges hangnemben az otthonunkról, ne mondj olyanokat, hogy „Isten szerint”... meg hogy „Isten nekem azt mondta”... még azt fogják hinni, hogy *szedsz* valamit.

– Hát ez szuper – mondtam sértődötten. – De remélem, legalább azt megengeditek, hogy kiengedjem a szárnyaimat, és repkedjek egyet a folyosókon az ebédszünetben.

Gábiel rosszalló pillantást vetett rám. Vártam, hogy elmosolyodjon, de a tekintete komoly maradt. Felsóhajtottam. Függetlenül attól, hogy imádom őt, rá kellett jönnöm, hogy Gábielnek egyáltalán nincs humorérzéke.

– Ne aggódjatok, viselkedni fogok. Megígérem – nyugtattam meg őket.

– Az önmérséklet fölöttébb fontos – mondta Ivy.

Megint sóhajtottam. Tudtam, hogy csak nekem kell odafigyelnem az önmérsékletre. Ivynak és Gábielnek annyi

tapasztalata volt már e téren, hogy szinte ösztönössé fejlesztették magukban – betéve ismerték a szabályokat. De ez nem igazságos. Állhatatosabb volt a jellemük is, mint az enyém. Akár Jégkirálynak és Jégkirálynőnek is hívhatnánk őket. Ezt a párost aztán semmi nem hozta zavarba, semmi nem aggasztotta, de ami a legfontosabb, hogy nem is hozta ki semmi a sodrából. Olyanok voltak, mint a jól felkészült színészek, kiknek erőlködés nélkül tolul ajkukra a mondókájuk. Velem azonban más volt a helyzet; nekem már a kezdetektől kész gyötrelmem volt. Valamilyen oknál fogva letaglózott, hogy embernek kell lennem. Felkészületlenül ért az intenzitása. Olyan volt, mintha az üdvözült ürességből hirtelen az érzelmek hullámvasútjára szálltam volna fel. Néha az érzések keresztezték egymás útját, majd összefolytak, mint a homok, és teljes zűrzavart hagytak maguk után. Tudtam, hogy az a dolgom, hogy elhatárolódjam mindentől, ami érzelmeket vált ki, csak még arra nem jöttem rá, hogyan. Csodáltam, hogyan képesek az emberek a felszín alatt ezzel az állandóan kavargó zűrzavarral együtt élni – ez egyszerűen kiszipolyoz. Próbáltam leplezni a nehézségeimet Gábiel előtt; nem akartam, hogy végül igaza legyen, vagy hogy rosszabb véleménynel legyen rólam a küzdelmem miatt. Ha a testvéreim át is éltek bármi hasonlót valaha, mesterien álcázták.

Ivy felajánlotta, hogy megy és kikészíti az egyenruhámat, Gabe-nek pedig keres egy tiszta inget és nadrágot. A tanári kar tagjaként Gábielnek muszáj volt inget és nyakkendőt viselnie, bár nagyon nem volt kedvére a gondolat. Általában laza farmert és kivágott nyakú pulóvert hordott. Minden szűk dolog

a meg-béklyózottság érzését keltette bennünk. A ruháktól általában véve is csapdában éreztük magunkat, szóval én meg tudtam érteni Gábrielt, aki feszengve jött visszafelé a lépcsőn a kikeményített, fehér ingben, ami hozzátapadt széles mellkasához, a nyakkendőnél pedig feszült, míg meg nem lazította a csomót.

Nem a ruházkodás volt az egyetlen különbség; olyan csinosító rítusokat is meg kellett szoknunk, mint a zuhanyozás, fogmosás és fésülködés. A Királyságban sosem kellett ezekre gondolnunk, ahol a létezés nem igényelt bármiféle karbantartást. Az anyagi lét sokkal több törődést kíván.

– Biztos vagy benne, hogy a tanárookra vonatkoznak öltözködési szabályok? – kérdezte Gábiel.

– Szerintem igen – felelte Ivy –, de még ha tévedek is, megéri a kockázatot már az első nap?

– Azzal mi a baj, ami az előbb volt rajtam? – zsémbeskedett, miközben feltúrta az ingujját, hogy kiszabadítsa a karját. – Az legalább kényelmes volt.

Ivy csettintett egyet a nyelvével, majd hozzám fordult, hogy ellenőrizze, jól vettem-e fel az iskolai egyenruhámat.

El kell ismernem, egyenruhához képest eléggé elegáns volt. A megnyerő, halványkék ruhának rakott eleje és bubigallérja volt. Kötelező hozzá térdig érő pamutzoknit és barna, csatos cipőt hordani, valamint a tengerészkék blézert, aminek a felső zsebére az arany színű iskolai címet hímezték. Ivy vásárolt nekem világoskék és fehér szalagokat, melyeket most ügyesen a hajamba font.

- Így ni - mondta elégedett mosollyal. - Mennyei nagykövetből helyi iskoláslány.

Azt kívántam, bárcsak ne használta volna a *nagykövet* szót - túl komolyan hangzott, és rengeteg elvárást hordozott. És nem olyasfajta elvárásokat, mint amilyeneket az emberek támasztanak a gyerekeikkel szemben, mint például, hogy takarítsák ki a szobájukat, vigyázzanak a kistestvéreikre, vagy készítsék el a házi feladatukat. A mi elvárásainknak muszáj volt megfelelni, mert ha nem... nos, nem tudom, akkor mi lesz. Úgy éreztem, mintha a térdem bármelyik pillanatban megrogya alattam.

- Én nem vagyok annyira biztos ebben az egészben, Gabe - mondtam, bár éreztem, mennyire szeszélyesnek hallatszom.

- Mi van, ha még nem állok rá készen?

- Ezt nem mi döntjük el - felelte Gábiel kimeríthetetlen nyugalommal. - Nekünk csak egy dolgunk van: hogy a Teremtővel szembeni kötelességünknek eleget tegyünk.

- Én is azt akarom, de ez a *középiskola*. Az egy dolog, hogy az oldalvonal mellől megfigyeled az életüket, de most egyenesen a sűrűjébe dobnak minket.

- Épp ez a cél - mondta Gábiel. - Nem várhatják el tőlünk, hogy az oldalvonalról tegyünk különbséget.

- De mi van, ha valami rosszul sül el?

- Én ott leszek, hogy helyrehozzam.

- Egész egyszerűen arról van szó, hogy a Föld túl veszélyes helynek tűnik angyalok számára.

– Ezért vagyok itt én.

A veszélyek, amelyekre céloztam, nem egyszerűen fizikai természetűek voltak. Ezeknek az elhárítására kellőképp fel voltunk készítve. Ami engem aggasztott, az az összes emberi dologban megbúvó csábítás volt. Kétkedtem magamban, és tudtam, hogy ezzel elveszíthetem szem elől a magasabb rendű célt. Végül is megtörtént már azelőtt is, és szörnyű következményei voltak – mind hallottunk már a bukott angyalok rettenetes legendáiról, akiket az ember kényeztetése vitt bűnbe, és mind tudjuk, mi lett velük.

Ivy és Gábiel gyakorlott szemmel vizsgálta maga körül a világot, tisztában voltak a buktatóival, ám egy újoncra, mint én, roppant nagy veszély leselkedett.

3

Venus Cove

A BRYCE HAMILTON ISKOLA A VÁROS SZÉLÉN FEKÜDT, egy hullámos lejtő tetején. Függetlenül attól, hogy éppen hol tartózkodtál az iskolában, tágas panoráma tárult eléd: vagy szőlőskertek és zöldellő dombok a szokatlan, legelésző tehenekkel, vagy a Hajóroncs-part csipkézett szirtjei, ami a számtalan naszád után kapta nevét, melyek alattomos vizein süllyedtek el a múlt században. Az iskola mészkőből épült kastély volt, a város egyik történelmi épülete, melyet boltíves ablakok, tágas pázsit és a harangtorony tettek teljessé. Valaha zárdaként működött, mielőtt a hatvanas években iskolává átalakították.

A főbejárat kétszárnyú ajtajához széles kőlépcső vezetett, amit indákkal befuttatott bolthajtás árnyékolt. A főépülethez egy apró kőkápolnát csatoltak; úgy hallottuk, néha még tartottak itt istentiszteletet, de már inkább csak a diákoknak szolgált menedékként. A kertet magas kőfal övezte, a hegyes vaskapuk pedig a kavicsos behajtóra tártak utat az autók előtt.

Az ódon külső ellenére a Bryce Hamilton azzal büszkélkedhetett, hogy lépést tart az idővel, és különösen kedvelték azok a haladó szellemű szülők, akik semmiféle elnyomásnak nem akarták kitenni a gyerekeiket. A legtöbb tanulónak régóta fennálló kapcsolata volt az iskolával szülei vagy nagyszülei révén, akik előttük tanultak itt.

Ivy, Gábiel és én odakint álltunk, és figyeltük az érkező diákokat. Én épp csak arra tudtam koncentrálni, hogy megpróbáljam lecsillapítani a gyomromban gyakorlatozó pillangókat. Az érzés kellemetlen volt, mégis furcsán üdítő. Még mindig szoknom kell, ahogy az érzelmek hatnak az emberi testre. Nagyot sóhajtottam. Vicces, hogy angyal létemre jöttányit sem voltam jobban felkészülve arra az első napi majrézásra, ami mindig valami új kezdetével jár. Nem kellett ahhoz embernek sem lennem, hogy tudjam, az első benyomás meghatározó lehet, mert magában hordozza mind a befogadás, mind pedig a kiközösítés lehetőségét. Belehallgattam a tinédzser lányok imáiba, s a legtöbbször az volt a sarkalatos pontja, hogy befogadja őket a „menő” klikk, és hogy össze tudjanak szedni egy fiúbarátot a rögbicsapatból. Én mindössze abban reménykedtem, hogy egy barátot találok.

A tanulók hármásával-négyesével jöttek: a lányok épp úgy voltak öltözve, mint én; a fiúk szürke nadrágot, fehér inget és kék-fehér csíkos nyakkendőt viseltek. Még az iskolai egyenruhában sem volt nehéz megkülönböztetni az egyes társadalmi csoportokat, akiket már a Királyságban is megfigyeltem. A zeneszakasz vállig érő hajú fiúkból állt, akiknek elhanyagolt fürtök lógtak a szemükbe. Hangszertokokat cipeltek, karjukat pedig fekete filccel firkált akkordokkal díszítették. Volt egy kis csapat gót, akik durván sminkelték a szemüket, a frizurájukat pedig égnek állították, így különülve el a többiektől; nem is értettem, miért engedik meg nekik. Pedig nyilvánvalóan áthágták az iskolai házirendet. Azok, akik művészi beállítottságúnak gondolták magukat,

svájcisapkával vagy más kalapokkal és színes sálakkal egészítették ki az egyenruhájukat. Egyes lányok falkába verődtek, mint az a platinaszőke csoport, akik egymásba font karral keltek át az úton. Az eminens típust könnyen be lehetett azonosítani: ők mindenféle változtatás nélkül hordták az eredeti egyenruhát, és a hivatalos iskolai hátizsákot cipelték. Hajlamosak voltak elhivatott buzgalommal, leszegett fejjel járni, és már alig várták, hogy elérjék a szent könyvtárukat. Egy fiúcsapat, akik nem tűrték az ingüket a nadrágjukba, meglazított nyakkendőben és edzőcipőben a pálmák árnyékában ácsorgott, ahol dobozos üdítőt és csokis tejet vedeltek. Ők aztán nem igyekeztek befelé az iskolakapun, és egymásra ugrálva felváltva püfölték a társaikat. Egyszerre nevettek és nyögtek, miközben a földre zuhantak. Figyeltem, ahogy az egyik fiú egy üres üdítősdobozt vág a barátja fejéhez. Lepattant róla, majd zörögve arrébb gurult a járdán. A fiú először megdöbben, majd harsány röhögésben tört ki.

Egyre növekvő megdöbbenéssel szemléltük az eseményeket, és még mindig nem mozdultunk el a főkapu mellől. Elkullogott mellettünk egy fiú, aztán kíváncsian visszanézett. Hátrafordított baseballsapkát viselt, a nadrágja pedig annyira lazán le volt tolva a csípőjén, hogy márkás alsónadrágjának a címkéje teljesen kilátszott.

– Be kell vallanom, nem nagyon vannak ínyemre ezek az utóbbi divatos trendek – mondta Gábiel fintorogva.

Ivy felnevetett. – Ez a huszonegyedik század – mondta. – Próbálj meg kevésbé kritikus lenni.

– Miért, a tanárnak nem az a dolga?

– Gyanítom, igen, de akkor ne várd, hogy túl népszerű leszel.
– Határozottan nézett a bejárat felé, és egy kissé kihúzta magát, bár már addig is tökéletes volt a testtartása. Könnyű volt magabiztosnak maradnia; nem neki kell szembenéznie a kivégzőosztaggal. Ivy megszorította Gábiel vállát, nekem pedig a kezembe nyomott egy papírmappát, ami az órarendemet tartalmazta, egy térképet az iskoláról meg egyéb feljegyzéseket, melyeket még korábban gyűjtött nekem össze. – Készen állsz? – kérdezte.

– Amennyire csak lehet – válaszoltam, és próbáltam megacélozni az idegeimet. Úgy éreztem magam, mintha csatába készülnék. – Gyerünk, csináljuk!

Ivy a kapunál állt és integetett, mint egy büszke, de aggódó szülő, aki első nap kíséri az iskolába a gyerekeit.

– Nem szúrjuk el, Bethany – ígérte Gábiel. – Ne felejtsd el, honnan jöttünk.

Számítottunk rá, hogy az érkezésünk feltűnő lesz, de arra nem, hogy az emberek majd megállnak, hogy nyíltan megbámuljanak, vagy félreállnak, mintha valami királyi felség tenné tiszteletét náluk. Igyekeztem elkerülni a szemkontaktust, és követtem Gábrielt az adminisztrációs irodába. Odabent sötétzöld szőnyeg volt és egy csoport kárpitozott szék sorba állítva. Az üveg válaszfalon át láttuk az irodát, s benne egy álló ventilátort és majdnem a plafonig érő polcokat. Egy köpcös, kerekded nő rózsaszín kardigánban fontoskodva csörtetett oda hozzánk. Az egyik közeli íróasztalon megcsörrent egy telefon, ő pedig csípős pillantással nézett rá az irodai alkalmazottra, amivel félreérthetetlenül a tudtára adta, hogy az a dolga, hogy

felvegye. Az arckifejezése némileg megenyhült, amikor eléggé a közelünkbe ért ahhoz, hogy lássa az arcunkat.

– Jó napot! – üdvözölt ragyogó mosollyal, miközben végigmért bennünket. – Mrs. Jordán vagyok, az irodavezető. Te pedig bizonyára Bethany vagy, és maga – hangja néhány fokot mélyült, ahogy gyönyörűséggel vette szemügyre Gábiel tökéletesen arányos arcát – biztosan Mr. Church, az új énektanárunk.

Egy kis üvegfal mögül jött elő, és összehajtotta a dossziét, hogy lelkesen kezét rázzon velünk. – Isten hozta önöket a Bryce Hamiltonban! Lefoglaltam Bethanynek egy szekrényt a másodikon; akár most is felmehetünk oda, aztán elkísérem önt, Mr. Church, a tanáriba. Eligazítást kedden és csütörtökön tartunk, szigorúan 8.30- kor. Remélem, megszeretnek nálunk. Majd meglátják, nagyon eleven hely ez, sosincs egy lankadt pillanat!

Gábiellel egymásra pillantottunk, fogalmunk sem volt, mire számítsunk első napunkon az iskolában. Mrs. Jordán kiterelt bennünket, el a kosárlabdapályák mellett, ahol egy csapat izzadt fiú éppen kosárra dobált.

– Ma délután nagy meccs lesz – közölte bizalmasan Mrs. Jordán, hátrakacsintva a válla fölött. Felsandított a sűrűsödő felhőkre, és összeráncolta a homlokát. – Nagyon bízom benne, hogy nem fog esni. A fiaink nagyon csalódottak lennének, ha el kellene halasztanunk.

Ahogy tovább csacsogott, láttam, hogy Gábiel felnéz az égre. Óvatosan felfordította a tenyerét az égbolt felé, és behunyta a

szemét. A vésett ezüstgyűrűje megvillant a napfényben. Mintha néma parancsának engedelmeskedne, tüstént fénynyalábok hasítottak át a felhőkön, arany fénnel árasztva el az udvart.

– Hű, nézzenek oda! – kiáltotta Mrs. Jordán. – Időjárásváltozás; maguk ketten szerencsét hoztak nekünk.

A főszárnyban a folyosókon sötétvörös szőnyegek feszültek, és üvegbetétes tölgyfa ajtók vezettek az ódivatú osztálytermekbe. A mennyezet magas volt, és néhol még megmaradtak az eredeti, díszes világítótestek. Határozott kontrasztot alkottak az összefirkált szekrényekkel, melyek a folyosón sorakoztak, a dezodorok enyhén émelyítő szaga pedig elkeveredett a tisztítószerek és a zsíros hamburgerek illatával, ami a büféből áradt. Mrs. Jordán viharosan körbevezetett minket, bemutatva a főbb helyeket (a belső udvart, a multimédia-részleget, a tudományos tömböt, a dísztermet, a tornatermet és a futópályát, a sportpályákat és az előadói központot). Biztosan sürgette az idő, mert miután a szekrényemhez vezetett, bekotyogott valami bizonytalan utasítást az iskolaorvos irodájába, nekem odaszólt, hogy ne habozzak, ha bármi kérdésem lenne, majd megragadta Gábiel könyökét, és magával vonszolta. Ő még nyugtalanul visszanézett.

– Menni fog? – tátogta.

Válaszként haloványan rámosolyogtam azt remélve, hogy legalább magabiztosabbnak tűnök, mint amilyennek éreztem magam. Nem igazán akartam, hogy Gábiel miattam aggódjon, mikor neki is megvolt a maga dolga. Akkor megszólalt egy telt hangú csengő, amely keresztül-kasul visszhangzott az egész

épületben az első óra kezdetét jelezvén. Hirtelen magányosan álltam egy folyosón, ami tele volt idegenekkel. Közömbösen nekem jöttek, ahogy a különböző tantermek felé vették az irányt. Egy pillanatra láthatatlannak éreztem magam, mintha semmi keresnivalóm nem lenne ott. Az órarendemet tanulmányoztam, és rájöttem, hogy a számokból és betűkből álló zagyvalék akár idegen nyelven is íródhatott volna, mert körülbelül annyi értelmet bírtam kihámozni belőle. V.KEMS11 – na, ebből mi a fenét kéne kiolvasnom? Még az is megfordult a fejemben, hogy eloldalgok a tömegen át, és visszamegyek a Byron Streetre.

– Bocsáss meg! – szoltam oda egy kusza vörös fürtös lánynak, aki épp elment mellettem. Megállt, és érdeklődve méregetni kezdett. – Új vagyok – magyaráztam gyámoltalanul, miközben felé nyújtottam az órarendet. – Meg tudnád mondani, mit jelent ez?

– Azt jelenti, hogy kémiaórád lesz Mr. Velttel az SÍ 1-es teremben – felelte. – Egyenesen a folyosó végében. Odavezetlek, ha akarod; egy osztályban leszünk.

– Köszí – mondtam nyilvánvaló megkönnyebbüléssel.

– Kémia után van egy lyukasórád? Ha van, körbevezetlek.

– Egy mim? – kérdeztem fokozódó zavarral.

– Egy lyukasórád, amikor nem kell bemenned semmilyen órára. – A lány vidáman rám nézett. – Miért, ti hogy hívtátok a korábbi iskoládban? – Aztán az arca lehervadt, amikor eszébe jutott egy fölöttébb zavaró lehetőség is. – Vagy nektek olyan egyáltalán nem is volt?

– Nem – feleltem ideges nevetéssel. – Nem volt.

– Az szívás. Egyébként Molly vagyok.

A kissé gömbölyded, ragyogó bőrű, gyönyörű lány csillogó szemmel nézett rám. Pirospozsgássága egy festményen látott leányra emlékeztetett, egy pásztorlányra idilli környezetben.

– Bethany – feleltem mosolyogva. – Örvendek a szerencsének.

Molly türelmesen várakozott, míg áttúrtam a szekrényemet az aktuális tankönyvért, egy spirálfüzetért meg egy maréknyi tollért. Egyik részem azonnal oda akarta hívni Gábrielt, hogy vigyen haza. Már szinte éreztem, ahogy erős karja átölel, megóv mindentől, és visszavezet a Byronba. Gábiel a körülményektől függetlenül el tudta érni, hogy biztonságban érezzem magam.

Én viszont még azt sem tudtam, hogyan tudnám őt előkeríteni ebben az óriási iskolában; a számtalan ajtó bármelyike mögött lehetett a sok hasonló folyosó egyikén. Fogalmam sem volt, merre van a zenei szárny. Csendben megdorgáltam magam a Gábrielen való csüngésem miatt. Napi szinten kell itt elboldogulnom a védelme nélkül, és eltökéltem magamban, hogy megmutatom neki, képes vagyok rá. Molly kinyitotta a tanterem ajtaját, és besétáltunk. Természetesen elkéstünk.

Mr. Veit alacsony, kopasz fickó volt, akinek csak úgy ragyogott a homloka. Egy geometriai formákkal mintázott pulóver volt rajta, ami megfakult a sok mosásban. Mikor Mollyval beléptünk, épp a táblára firkantott képletet

magyarázta a tanulóknak, akiknek lerítt az arcáról, hogy bárhol szívesebben lennének, mint ebben a tanteremben.

– Örülök, hogy végül velünk tart, Miss Harrison – mondta Mollynak, aki sebesen a terem végébe osont. Mivel valószínűleg már végignézte a névjegyzéket, biztosan tudta, ki vagyok.

– Késett rögtön az első napján, Miss Church – mondta, majd csettintett egyet a nyelvével, és felvonta a szemöldökét dorgálásképpen. – Nem éppen szerencsés kezdet. Na, siessen, üljön le.

Hirtelen eszébe jutott, hogy elfelejtett bemutatni. Befejezte az írást, hogy elég ideje legyen egy hanyag bemutatásra. – Hello, mindenki, ő itt Bethany Church. Új diák itt a Bryce Hamiltonban, szóval azt kérem, tegyetek meg mindent, hogy úgy érezze, szívesen látjuk.

A teremben az összes tekintet rám szegeződött, miközben elfoglaltam az utolsó üres helyet. Épp Molly közelében volt, egy sorral hátrébb, így mikor Mr. Veit befejezte a mondókáját, és arra kért minket, hogy oldjuk meg a következő feladatsort, közelebbről is meg tudtam nézni magamnak padoszomszédomat. Csak most vettem észre, hogy iskolai egyenruhájának a felső gombja nem volt begombolva, a fülében pedig hatalmas ezüstkárikák lógtak. A zsebéből elővett egy körömrészelőt, és az asztal alatt elkezdte reszelni a körmét, otrombán semmibe véve a tanár utasításait.

– Ne törődj Velttel – súgta, mikor meglátta meglepett ábrázatomat. – Tök merev a hapsi, megkeseredett és kikészült,

mióta a felesége beadta a válókeresetet. Az egyetlen dolog, ami manapság élteti, a kabriója, amiben egyébként úgy néz ki, mint egy lúzer. – Szélesen elvigyorodott, kivillantak hófehér fogai. Rengeteg szempillafestéket használt, de a bőre természetesen ragyogott. – A Bethany szép név – folytatta. – Bár egy kicsit ódivatú. De figyu, engem is jól megátkoztak a Mollyval. Olyan, mint egy mesehős neve egy képeskönyvből.

Félszegen rámosolyogtam; fogalmam sem volt, hogyan kellene válaszolnom valakinek, aki ennyire bizalmaskodó és őszinte.

– Szerintem jól rajtunk maradnak ezek a nevek, amiket a szüleink választanak nekünk – mondtam, bár éreztem, hogy elég béna próbálkozás egy beszélgetéshez. Rájöttem, hogy egyáltalában nem is kellene beszélgetnem, mikor leesett, hogy órán vagyunk, és szegény Mr. Veltnek szüksége volt minden segítségre. Ugyanakkor csalónak is éreztem magam, mert nekünk, angyaloknak nincsenek szüléink. Egy pillanatig azt hittem, Molly simán átlát a hazugságomon. De nem tette.

– Szóval honnan jöttél? – tudakolta Molly, miközben megfújta a körmét, majd felrázta a fluoreszkáló, rózsaszín körömlakkot.

– A tengerentúlról – mondtam, és azon gondolkodtam, vajon hogyan reagálna, ha elárulnám neki, hogy a Mennyei Királyságból érkeztem. – A szüleink ott maradtak.

– Komolyan? – kérdezte Molly lenyűgözve. – Merrefelé?

Tétováztam. – Különböző helyeken. Sokat költöznek.

Úgy tűnt, Molly megelégszik ennyivel, mintha elég hétköznapi lenne.

– Mivel foglalkoznak? – kérdezte.

Esetlenül kotorásztam a fejemben a válaszáért. Tudtam, hogy már beszélgettünk erről, de mindent elfelejtettem. Jellemző lenne rám, ha rögtön az első napomon valami végzetes hibát követnék el. Aztán eszembe jutott.

– Diplomáták – mondtam. – A bátyánkkal érkeztünk. Ő épp most kezdett itt tanárként. A szüleink is jönnek majd, amint tudnak. – Megpróbáltam elárasztani annyi információval, amennyivel csak tudtam, hogy kielégítsem a kíváncsiságát, és meggátoljam a további kérdezősködését. Természetüknél fogva az angyalok elég rossz hazudozók. Csak remélni mertem, hogy Molly nem lát át a sztorimon. A szó szoros értelmében véve tulajdonképpen egyik sem volt hazugság.

– Menő. – Csak ennyit mondott. – Még nem voltam a tengerentúlon, de a városban már jártam néhányszor. Jobb, ha felkészülsz rá, hogy itt, Venus Cove-ban nagyon más lesz az életed. Általában elég nyugis errefelé, kivéve azt az egy-két hátborzongató dolgot, amik az utóbbi időben történnek.

– Hogy érted? – kérdeztem.

– Hát én itt éltem egész életemben; a nagyszüleim is itt laktak, volt itt egy üzletük is. És mindeddig semmi rossz dolog nem történt errefelé; előfordult, hogy tűz ütött ki a gyárban, vagy valami hajó szerencsétlenség volt, de mostanában... – Molly suttogva folytatta. – Rablások meg ronda balesetek mindenfelé; tavaly kitört egy influenzajárvány, amiben hat gyerek halt meg.

– Ez szörnyű – mondtam elgyengülve, és hirtelen úr támadt a gyomromban. Már kezdett körvonalazódni előttem azon

pusztítás mértéke, mely a Sötétség Ügynökeinek a hatása: elég rosszul álltak a dolgok. – Ennyi volt?

– Hát volt még valami más is – felelte Molly. – De elég óvatosnak kell lenned, mielőtt előhozakodsz ezzel az iskolában... egy csomó srácot eléggé felkavart a dolog.

– Ne aggódj, majd lakatot teszek a számra – biztosítottam.

– Kábé hat hónapja az egyik felsős fiú, Henry Taylor felmászott az iskola tetejére, hogy leszedjen egy kosárlabdát, ami ott landolt. Nem játszotta az eszét vagy ilyesmi, tényleg csak megpróbálta leszedni. Senki sem látta, hogy történt, de megcsúszott és lezuhant. Pont az udvar közepére esett... a barátai szeme láttára. Nem sikerült feltakarítaniuk a vérfoltot teljesen, ezért senki sem játszik már ott.

Mielőtt válaszolhattam volna, Mr. Veit megköszönte a torkát, és a tekintete villámokat szórt felénk.

– Miss Harrison, feltételezem, épp a kovalens kötés rejtelseibe igyekszik beavatni az új tanulónkat.

– Hm, nem egészen, Mr. Veit – felelte Molly. – Nem szeretném halálra untatni már az első napon.

Láttam, hogy egy ér lüktetni kezd Mr. Veit homlokán, és rájöttem, hogy talán illene közbeavatkoznom. Nyugtató energiát sugároztam a férfi felé, és elégedetten figyeltem, ahogy kezd lehiggadni. A vállai elernyedtek, arca veszített a kék árnyalatából, és ismét normális szint öltött. Mollyra nézett, és türelmes, már-már atyai kuncogást hallatott.

– Kimeríthetetlen a humorérzéke, Miss Harrison.

Molly zavartnak tűnt, mindenesetre volt annyira bölcs, hogy megtartóztassa magát a további megjegyzésektől.

- Az az elméletem, hogy kapuzárási pánikja van - súgta inkább nekem. Mr. Veit nem foglalkozott már velünk, inkább elfoglalta magát a diavetítő előkészítésével. Magamban felhördültem, és próbáltam elfojtani a pánikrohamomat. Mi, angyalok, napfénynél ragyogunk. Sötétben még rosszabb, de még álcázható, ám ki tudja, mi történik egy írásvetítő halogén fényénél? Úgy döntöttem, nem éri meg a kockázatot. Engedélyt kértem, hogy kimehessek a mosdóba, és kiosontam. Csak ügyelegetem odakint, és arra vártam, hogy Mr. Veit befejezze az előadását és visszakapcsolja a lámpát. A vetítő hangosan kattogott, és a tanterem ajtajának üvegablakán át láttam, hogy az atomkötés elméletének egyszerűsített leírását szemlélteti. Örültem, hogy nem kell ilyen nyilvánvaló dolgokat végighallgatnom.

- Eltévedtél?

A hang a hátam mögül jött és megijesztett. Megpördültem és láttam, hogy a tanteremmel szemben egy fiú ácsorog a szekrényeknél. Bár a begombolt ingében, a csinosan megkötött nyakkendőben és az iskolai zakóban hivatalosabbnak tűnt, nem lehetett összetéveszteni azt az arcot, az élénk szemébe lógó, diószínű hajával. Nem gondoltam, hogy újra összefutok vele, de most a fiú a mólóról itt állt velem szemben, ugyanazzal a ferde mosollyal.

- Megvagyok, köszönöm - feleltem és gyorsan elfordultam. Ha fel is ismert, nem adta tanújelét. Azt reméltem, hogyha ilyen faragatlanul hátat fordítok neki, rövidre zárhatom a társalgást.

Nagyon váratlanul ért, és volt benne valami nyugtalanító, amitől nem tudtam, hová nézzek vagy mit kezdjek a helyzettel. De nem úgy tűnt, mintha sietne.

– Tudod, a leghagyományosabb módja annak, hogy tanulj, ha bent vagy a tanteremben – folytatta.

Kénytelen voltam visszafordulni és tudomásul venni a jelenlétét. Úgy próbáltam az idegenkedésemet a tudtára adni a beszélgetés közben, hogy hűvösen pillantottam rá, de amikor találkozott a tekintetünk, valami teljesen más történt. Hirtelen összeszorult a gyomrom, amitől úgy éreztem, mintha kihullana a világ a talpam alól, és meg kellene kapaszkodnom, nehogy vele zuhanjak én is.

Valószínűleg úgy néztem ki, mint aki menten elájul, mert önkéntelenül felém nyúlt, hogy elkapjon. Észrevettem a finom, fonott bőrpántot, melyet a csuklóján hordott, az egyetlen dolgot, ami kilógott az egyébként hagyományos megjelenéséből.

Az emlékeim nem voltak mélyrehatóak vele kapcsolatban. Feltűnően jól nézett ki, akár egy színész, ám önteltségnek nyoma sem volt rajta. Szája félmosolyba görbült, áttetsző tekintete pedig mély volt, amit elsőre észre sem vettem. Magas volt és karcsú, de az egyenruhája alatt egy úszó vállait láttam gömbölyödni. Úgy nézett rám, mint aki segíteni próbál, csak nem tudja, hogyan kezdjen hozzá, én pedig visszabámultam rá, és rájöttem, hogy higgadtsága legalább oly imponáló, mint a szemrevaló vonásai és a sima bőre. Arra vágytam, bárcsak elő tudnék rukkolni valami szellemes válasszal, ami felér a pimaszságához, de semmi nem jutott az eszembe.

– Csak egy kicsit megszédültem, ez minden – motyogtam. Közelebb lépett még mindig aggodalmas kifejezéssel.

– Nem akarsz leülni?

– Nem, most már jobban vagyok – ráztam meg a fejem határozottan.

Mikor megbizonyosodott róla, hogy nem fogok elájulni, felém nyújtotta a kezét, és káprázatosán rám mosolygott.

– Nem volt lehetőségem bemutatkozni a legutóbbi alkalommal, mikor találkoztunk. Xavier vagyok.

Szóval nem felejtette el.

A keze széles volt és meleg. Nem eresztette el az enyémet azonnal. Eszembe jutott, hogy Gábiel azt mondta, kerüljük a rizikós emberi kapcsolatokat. A fejemben megkondultak a vészharangok, ezért rosszállóan összevontam a szemöldökömet, és elhúztam a kezemet. Valószínűleg nem ez a legbölcsebb mozdulat, hogy összebarátkozzam ezzel a hihetetlenül jóvágású fiúval, akinek oly ragyogó a mosolya, akár egy százwattos villanykörte. A mellkasomban lüktető izgalom elárulta, hogy máris pácban vagyok. Megtanultam olvasni a testem által adott jelekből, és tudtam, hogy ez a srác idegessé tesz engem. De volt mellette egy másik érzés is, amit képtelen voltam beazonosítani. Hátrébb léptem a tanterem ajtaja felé, és észrevettem, hogy épp felkapcsolták a villanyt odabent. Tudtam, hogy faragatlan vagyok, de egyszerűen túl nyugtalan voltam ahhoz, hogy törődjek vele. Xavier nem látszott sértődöttnek, csak kissé zavarba hozta a viselkedésem.

– Bethany vagyok – sikerült végre kinyögnöm, már félúton az ajtó felé.

– Még látjuk egymást, Bethany – mondta.

Az arcom céklavörös lett, miközben visszamentem a kémiaterembe, Mr. Veit pedig vádló pillantással mért végig, amiért oly hosszan időztem a mosdóban.

EBÉDIDŐRE RÁJÖTTEM, HOGY A BRYCE HAMILTON a diavetítők és egyéb csapdák aknamezeje, amiket arra fejlesztettek ki, hogy leleplezzék az olyan beépített angyalokat, mint jómagam. Tornaórán enyhe rémület lett úrrá rajtam, mikor rádöbbsentem, hogy a többi lány előtt kell átöltöznöm. Ők minden fenntartás nélkül hámozták le magukról a ruháikat, majd a szekrénybe vagy a földre hányták azokat. Mollynak összegubancolódtott a melltartópántja, és tőlem kért segítséget, aminek idegesen tettem eleget abban reménykedve, hogy talán nem veszi észre a természetellenesen puha érintésemet.

– Hű, te aztán hidratálsz, mint az állat – mondta.

– Minden este – feleltem könnyedén.

– És mit gondolsz a Bryce Hamiltonról eddig? Elég dögösnek találod a pasikat?

– Azt azért nem mondanám, hogy *dögösek* - feleltem tanácstalanul. – A legtöbbjük eléggé egészségesnek tűnik.

Molly rám meredt. Úgy nézett ki, mint aki abban a pillanatban elneveti magát, de az arckifejezésem meggyőzte, hogy nem viccelődni próbáltam. – A dögös azt jelenti, hogy jól néz ki – világosított fel. – Most komolyan azt mondod, hogy

még sosem hallottad ezt? Hol jártál iskolába legutóbb, a Marson?

Elpirultam, amint leesett a szó igazi jelentése. – Még nem igazán találkoztam itt fiúkkal – válaszoltam vállat vonva. – Belefutottam ugyan egy Xavier nevű valakibe. – Furcsa volt kiejteni a nevét hangosan. Volt benne egy enyhe dallamosság, amitől különlegesnek hangzott. Örültem neki, hogy az élénk tekintetű, kócos fiút nem Peternek vagy Robnak hívják. Reméltem, hogy elég mellékesnek hatott, ahogy felemltettem, de a neve olyat robbant a beszélgetésben, akár egy tűzijáték.

– Melyik Xavierbe? – faggatott Molly, aki immár csupa fül volt. – Szőke? Xavier Laro szőke, és játszik a lacrosse-csapatban. Ő aztán tényleg dögös. Nem tennék szemrehányást, ha tetszene neked, de szerintem már van barátnője. Vagy lehet, hogy már szakítottak? Nem vagyok benne biztos, de megpróbálom kideríteni.

– Ennek világosbarna haja van – szakítottam félbe – és kék szeme.

– Ó! – Mollynak megváltozott az arckifejezése. – Az Xavier Woods lesz. Ő az iskolakapitány.

– Hát kedvesnek tűnt.

– A helyedben nem nagyon hajtanék rá – ajánlotta. Az arckifejezése csupa aggodást tükrözött, de az volt az érzésem, hogy elvárja, hogy megfogadjam a tanácsát, bármi is történjék. Lehet, hogy a tinilányok világában ez volt az egyik szabály: „A barátoknak mindig igazuk van.”

– Nem igazán akarok *ráhajtani* senkire, Molly – mondtam, de képtelen voltam megállni, hogy meg ne kérdezzem: – Miért, mi baj van vele? – Elég valószínűtlennek tűnt, hogy a fiú, akivel találkoztam, a tökéletesen kívül bármi más is lehetne.

– Ó, kedvesnek kedves – felelte Molly –, csak éppen, hogy is mondjam, van egy kis csomagja.

– Az mit jelent?

– Nos, már időtlen idők óta egy rakás csajszi próbálja magára vonni a figyelmét, de ő érzelmileg megközelíthetetlen.

– Úgy érted, már van barátnője?

– Volt. Emilynek hívták. De senki nem tudta megvigasztalni, mióta... – elhallgatott.

– Szakítottak? – súgtam próbálkozva.

– Nem. – Molly hangja elcsuklott, és feszengve elkezdte csavargatni az ujjait. – Meghalt, amikor tűz ütött ki a házukban majdnem két évvel ezelőtt. Azelőtt elválaszthatatlanok voltak, az emberek már azt rebesgették, hogy ossza fognak házasodni meg minden. Azóta senki sem volt képes nála felnőni ahhoz a lányhoz. Kétlem, hogy valaha túlteszi magát rajta.

– Milyen szörnyű – mondtam. – Xavier nem lehetett több mint...

– Tizenhat éves – fejezte be Molly. – Xavier Henry Taylorhoz is eléggé közel állt. Ő beszélt a temetésen. Emily halála után mindenki azt várta, hogy majd összeomlik, de mindössze annyi történt, hogy érzelmileg bezárult, és ment tovább.

Nem tudtam, mit mondhatnék még. Xavier arca láttán meg nem mondtam volna, milyen fájdalmat állt ki, bár ha most jobban belegondolok, volt egy enyhe tartózkodás a tekintetében.

– Már jól van – mondta Molly. – Még mindig barátkozik mindenkivel, még mindig játszik a rögbicsapatban, és edzi az alsós úszókat. Nem arról van szó, hogy nem bír megereszteni egy mosolyt, csak éppen megközelíthetetlen, ha fel akarod szedni. Nem hiszem, hogy valaha még egyszer belevágna egy kapcsolatba ilyen szar szerencsétlenség után.

– Szerintem nem hibáztathatod érte – mondtam.

Molly hirtelen észrevette, hogy még mindig az iskolai uniformisban vagyok, és a komoly hangneme eltűnt. – Siess már, öltözz át! – sürgetett. – Mi van, szégyenlős vagy?

– Egy kicsit. – Rámosolyogtam és eltűntem az egyik zuhanyfülkében.

A Xavier Woods körüli gondolataim nyomban elpárologtak, amikor megláttam a tornadresszt, amit viselnem kellett volna. Még az is eszembe jutott, hogy kisurranok az ablakon, hogy meglógjak. Teljesen alkalmatlan volt arra, hogy viselhessem; a rövidnadrág túl rövid volt, a felső meg annyira felcsúszott, hogy alig tudtam úgy megmoccanni benne, hogy ne lett volna kint a teljes hasam. Ez problémás lesz játék közben, mert nekünk, angyaloknak nincs köldökünk – csak sima, fehér bőr van a helyén mindenféle folt vagy bemetszés nélkül. Szerencsére a szárnyam (amely tollas, ám papírvékony) összehajtván simult a hátamra, így amiatt nem kellett aggódnom, hogy kilátszik, bár a

mozgáshiánytól már kezdtek görcsbe állni. Már alig vártam azt a hajnal előtti repülést a hegyekben, amire Gábiel ígérete szerint hamarosan sort kerítünk.

A felső alját lerángattam, amennyire csak bírtam, aztán csatlakoztam Mollyhoz, aki bőven kente magára az ajakfényt. Nem voltam benne biztos, miért kell neki ajakfény a tornaórára, de amikor odanyújtotta az ecsetet, elfogadtam, mert nem akartam barátságtalannak tűnni. Nem igazán tudtam, hogyan kell használni, de aztán sikerült egy meglehetősen elmaszatolt bevonatot felkennem a számra. Gyanítottam, olyan dolog ez, ami gyakorlást igényel. Más lányokkal ellentétben, én nem kísérletezem az anyukám kozmetikumaival ötéves korom óta. Egészen mostanáig azt sem tudtam, hogy néz ki az emberi arc.

– Dörzsöld össze az ajkaidat – mondta Molly. – így...

Utánoztam, amit csinál, és rájöttem, hogy a mozdulat elegyengette az ajakfényt, és már nem is néztem ki úgy, mint egy bohóc.

– Így már jobb – mondta helyeslően.

– Köszí.

– Gondolom, nem sminkeled magad túl gyakran.

Megráztam a fejem.

– Nem mintha szükséged lenne rá. Bár ez a szín jól áll neked.

– Csodás illata van.

– Az a neve, hogy Dinnye Szörbet. – Molly elégedettnek tűnt magával, majd hirtelen nyugtalan lett, és elkezdett a levegőbe

szaglászni.

– Te is érzed ezt? – kérdezte.

Lemerevedtem, úrrá lett rajtam a bizonytalanság. Én lennék az? Lehetséges, hogy az emberek a földön szörnyűnek találják a szagunkat? Talán Ivy fújta be valamilyen parfümmel a ruháimat, ami Molly társaságában elfogadhatatlan?

– Olyan szaga van... mint az esőnek, vagy valami olyasmi – mondta. Azonnal ellazultam. Amit érzett, az az angyalok teljesen jellemző illata, és történetesen az esőhöz való hasonlítást elég jól eltalálta.

– Ne légy már ilyen missz, Molly – szólt oda az egyik barátnője. Taylah, azt hiszem, így hívták, hajói emlékeztem a korábbi futólagos bemutatás után. – Jó hogy nem már idebent esik; a francokat!

Molly rántott egyet a vállán, majd a csuklómnál fogva kivezetett az öltözőből a tornaterembe, ahol egy szőke, ötvenes, szénné barnult arcú nő testhez álló rövidnadrágban lábujjhegyen szökdécselt, és odakiáltott nekünk, hogy nyomjunk húsz fekvőtámaszt.

– Te nem utálod a tornatanárokat? – kérdezte Molly a szemét forgatva. – Ezek annyira... állandóan *pörögnek*.

Nem válaszoltam, viszont elnézve az acélos arcélú hölgyet, és ismerve az én atlétikáért való lelkesedésemet, sejthető volt, nem valószínű, hogy jól ki fogunk jönni egymással.

Egy fél óra alatt futottunk tíz kört az udvaron, csináltunk ötvenötven fekvőtámaszt, felülést, guggolást és kitörést, és ez még csak a bemelegítés volt. Sajnáltam a többi diákot, akik

ziháló mellkassal és csatakosra izzadt pólóban támolyogtak. Az angyalok nem fáradnak el; az energiáink kiapadhatatlan ok, ezért nem is kell tartalékolnunk. Nem is izzadunk; lefuthatunk akár egy maratont is egyetlen verejtékcsepp nélkül. Molly felfigyelt erre.

– Még csak nem is lihegsz! – mondta vádlón. – Jesszus, te aztán fitt vagy.

– Vagy csak nagyon jó a dezodoija – tette hozzá Taylah a mellei közé öntve a vizespalackja tartalmát. Ez felkeltette a közelben falkába verődött fiúk figyelmét, akik szájtátva bámulták meg. – Elég meleg van itt! – kötekedett velük, és kacérkodva vonult el a srácok mellett az immáron átlátszó trikójában, mígnem a tornatanár kiszúrta a látványosságot, és dühöngő bikaként rontott ránk.

A nap hátralévő része eseménytelenül telt, kivéve hogy bejártam a folyosókat, hátha még egyszer megpillanthatom az iskolakapitányt, a Xavier Woods nevű fiút. Azok után, amit Mollytól megtudtam róla, hízelgő volt, hogy egyáltalán figyelemre méltatott.

Eszembe jutott a találkozásunk a mólón, és hogy milyen csodás szeme van – oly ragyogó és elképesztően kék. Az a fajta tekintet, amibe nem tudsz túl sokáig nézni anélkül, hogy meg ne remegne a térded. Elgondolkodtam, vajon mi lett volna, ha elfogadom a meghívását és leülök mellé. Vajon beszélgettünk volna, míg én megpróbálkozom a horgászással? Miket mondtunk volna?

Képzeletben megráztam magam. Nem ezért küldtek a földre. Megfogadtam, hogy az elkövetkező napokban egyáltalán nem fogok Xavier Woodsra gondolni többet. Ha össze is találkozom vele, észre sem veszem. Ha megpróbál beszélgetésbe elegyedni velem, majd csak foghegyről válaszolok neki, aztán odébbállok. Röviden: nem fogom hagyni, hogy bármiféle hatással legyen rám.

Mondanom sem kell, látványosan felsültem ezzel a tervemmel.

4.

Földhöz kötve

MIKOR AZ UTOLSÓ ÓRÁRÓL IS KICSENGETTEK, felmarkoltam a könyveimet, és szó szerint elszeleltem, mert égtem a vágytól, hogy elkerülhessem a nyüzsgő csarnokot. Mára már eleget lökdöstek, faggattak és vizslattak. Fáradozásom ellenére sem sikerült találnom egyetlen nyugodt pillanatot; a szünetekben Molly ráncigáit magával, hogy bemutasson a barátainak, akik rögtön annyi kérdéssel bombáztak, mintha gépágyúval vettek volna tűz alá. Ettől függetlenül komolyabb szerencsétlenség nélkül csináltam végig az első napot, és elégedett voltam a teljesítményemmel.

Az iskola kapuján kívül álló pálmák alatt ácsorogtam és Gábielre vártam. Hátradőltem, fejemet a fa hűvös, recés törzsének hajtottam. Lenyűgözött a Föld változatos növényzete. A pálmák például furcsa kinézetük miatt döbbentettek meg. Száraz, egyenes törzsük és a palotai gárdisták tollas sisakjára emlékeztető szétrobbanó ágaik őrszemeket juttattak eszembe. Ahogy ott álldogáltam, figyeltem, ahogy a diákok behajítják a táskájukat az autókba, lehámozzák magukról az iskolai zakót, és láthatóan megkönnyebbülnek. Néhányan megindultak a város felé, ahol majd kávézóknak vagy a kedvenc törzshelyeiken összegyűlnek.

Nem lazultam el; információ-csömöröm volt. Zúgott a fejem, mikor megpróbáltam megérteni mindazt, ami az elmúlt néhány órában történt. Még a velünk teremtetett korlátlan energia sem tudta elejét venni a kimerültség alattomosan rám törő érzésének. Semmire nem vágytam jobban, mint az otthon kényelmére.

Kiszúrtam Gábrielt, amint lefelé jött a főlépcsőn, csodálok egy kisebb falkájával körbevéve, amely főleg lányokból állt.

A bátyám akár híresség is lehetne ennyi figyelemtől övezve. A lányok néhány méterrel lemaradva őgyelegtek mögötte, és veszettül próbálták nem feltűnően csinálni. A megjelenéséből ítélve Gabe-nek sikerült megőriznie a lélekjelenlétét és a nyugalmát a nap folyamán, de az állkapcsa tartásáról és az enyhén zilált hajáról lerítt számomra, hogy vágyik hazamenni. A lányok elharapták a mondatot a közepén, ahogy felénk pillantott. Ismertem a fivéremet, és tudtam, hogy látszólagos higgadtsága ellenére nagyon nincs ínyére ennyi figyelem. Inkább zavarban volt tőle, mint hízelgett neki.

Gábiel már majdnem elérte a kaput, mikor egy csinos barna lány megbotlott előtte egy igen gyengén kivitelezett, véletlenszerűnek beállított eséssel. Gabe egyetlen kecses mozdulattal elkapta őt, mielőtt földet ért volna. Hallatszott, ahogy a körülötte figyelő diákok lélegzete elakad a csodálattól, és láttam, amint néhány lány féltékenyen dühbe gurul, amiért nem nekik jutott előbb eszükbe a dolog. De kevés okuk akadt az irigységre: Gábiel csupán megtartotta a lányt, felvette a dolgait, amik kipotyogtak a táskájából, szótlanul felkapta saját ütött-kopott aktatáskáját, és továbbsétált. Nem akart barátságtalan

lenni; egyszerűen csak nem érezte, hogy szóba kéne elegyedniük. A lány sóvárogva nézett utána, a barátai pedig köré gyűltek, mert abban reménykedtek, hogy rájuk is átárad valami a varázslatos pillanatból.

– Ó, te szegény, máris kész rajongói klubod van – mondtam részvételtjesen megpaskolva a karját, ahogy elindultunk hazafelé.

– Nem én vagyok az egyetlen – felelte Gábiel. – Te sem nagyon menekültél el a figyelem elől.

– Igen, de beszélgetni igazából nem akart velem senki. – A Xavier Woodsszal történt légyottomról hallgattam; valami azt súgta, hogy Gábiel nem helyeselné.

– Légy hálás az apró könnyörületességekért – mondta Gábiel szárazon.

Mikor hazaértünk, pontról pontra elmeséltem a napot Ivynak. Gábiel, aki nem rajongott az összes apró részletért, csendben maradt. Ivy elfojtott egy mosolyt, amikor az ájuldozó lányok történetéről számoltam be.

– A tinédzser lányok híján vannak mindenféle bonyolultságnak – tűnődött Ivy. – Ellenben a fiúkat sokkal nehezebb kiismerni. Nagyon érdekes ez az egész, nem gondolod?

– Nekem egyszerűen csak mind tévelygőnek tűnik – mondta Gabe. – Azon gondolkodom, hogy egyáltalán felfogják-e, miről szól az élet. Nem voltam tisztában azzal, hogy a nulláról kell kezdenünk. Keményebb lesz, mint gondoltam. – Elhallgatott, és az előttünk álló, hősies feladatra koncentráltunk.

– Mindig is tudtuk, hogy nehéz lesz – mondta Ivy gyengéden.
– Tudod, észrevettem valamit – közöltem. – Úgy tűnik, sok minden történt ebben a városban az elmúlt néhány hónapban. A legszörnyűbb történeteket hallottam.

– Mint például? – kérdezte Ivy.

– Mostanában két diák is borzasztó balesetben halt meg – mondtam. – És járvány tört ki, meg tüzek és mindenféle furcsa dolog. Az emberek kezdik észrevenni, hogy valami nincs rendjén.

– Úgy tűnik, épp időben érkeztünk – állapította meg Ivy.

– De hogy fogjuk megtalálni, hogy ki... vagy mi a felelős? – kérdeztem.

– Még nincs rá mód, hogy megtaláljuk őket – felelte Gábiel. – Ami dolgunk az, hogy feltakarítsuk a szemetet, és megvárjuk, míg felbukkannak ismét. Higgy nekem: nem fognak eltűnni harc nélkül.

Mindannyian elhallgattunk, miközben arra gondoltunk, hogy mennyi értelmetlen pusztítással kell majd szembenéznünk.

– Szóval... szereztem ma egy barátot! – jelentettem be, próbálva enyhíteni a komor hangulatot, ami ránk telepedett. Úgy hangzott, mintha ezt komoly teljesítményként élném meg, azonban mindketten tekintetükben az aggodás és a rosszallás immár ismerős keverékével néztek rám.

– Most ezzel mi a baj? – mondtam védekezően. – Nem lehetnek barátaim? Azt hittem, az a cél, hogy elvegyüljünk.

- Az elvegyülés egy dolog; de felfogtad, hogy a barátok idő-és energiaigényesek? - mondta Gábiel. - *Kötődni* akarnak. - Arca összerándult, mintha már maga a gondolat is fájna neki.

- Mármint fizikailag akarnak összeolvadni? - Összezavarodtam.

- Úgy értem, érzelmileg akarnak közel állni - magyarázta a fivérem. - Az emberi kapcsolatok természetellenesen szorosak lehetnek; én sosem fogom megérteni.

- Azonkívül fel is zaklathatnak. - Ivy úgy érezte, ezt még hozzá kell tennie. - Arról már nem is beszélve, hogy egy barátság mindig elvárásokkal jár, ezért válassz körültekintően.

- Miféle elvárásokkal?

- Az emberi barátság a bizalmon alapul. A barátok megosztják egymással a problémáikat, bizalmas információkat ruháznak egymásra... - Aranyszínű fürtjeit megrázva kifogyott a szavakból, és könnyörögve nézett Gábielre.

- Ivy arra gondol, hogy ha valaki a barátod lesz, kérdezősködni kezd és majd válaszokat vár - mondta Gabe. - Az életed részévé akar majd válni, és ez veszélyes.

- Hát köszi, hogy bizalmat szavaztatok nekem - feleltem felháborodottan. - Tudjátok, hogy sosem tennék olyat, ami veszélybe sodorhatja a küldetést. Ennyire ostobának néztek engem?

Elégedetten láttam, hogy bűnbánó pillantásokat vetnek egymásra. Lehet, hogy fiatalabb és tapasztalatlanabb voltam, mint ők, de azért még nem volt okuk rá, hogy úgy kezeljenek, mint egy idiótát.

- Nem nézünk annak - mondta Gábiel békülékenyebb hangon. - Természetesen bízunk benned; csak el akarjuk kerülni, hogy a dolgok komplikáltabbak legyenek.

- Nem lesznek - mondtam. - De attól még szeretném megtapasztalni az életet tinédzserként.

- Csak muszáj óvatosnak lennünk. - Gábiel felém nyúlt, hogy megszorítsa a kezemet. - Olyan feladatot bízta ránk, ami sokkal fontosabb a személyes vágyainknál.

Innen nézve igaza volt. De hogy lehet ennyire idegesítően bölcs? És miért van az, hogy nem lehet rá haragudni?

Otthon sokkal jobban el tudtam lazulni. Nagyon rövid idő alatt az otthonunknak éreztük a házat. Tipikusan emberi jellemvonást tanúsítottunk - egyénire alakítottuk és azonosultunk a hellyel és az otthonunk lett ezután a menedékünk. Bár vonakodott volna beismerni, még Gábiel is kezdte élvezni, hogy itt élhet. Ritkán zavart meg a kapucsengő (a ház tiszteletet parancsoló homlokzata elriasztotta a látogatókat), így ha már ajtón belülrre kerültünk, azzal foglalkoztunk, ami nekünk tetszett.

Bár türelmetlenül vágytam haza, azon kaptam magam, hogy most már nem tudtam, mivel üssem el az időmet. Gábiel és Ivy feltalálta magát. Elmerültek egy könyvben, játszottak a rövid zongorán, vagy könyékig lisztesen ténykedtek a konyhában. Saját hobbi híján céltalanul barangoltam a házban. Úgy döntöttem, egy időre a házimunkára koncentrálok. Behoztam egy adag mosott ruhát és összehajtogattam, majd felraktam egy kanna vizet főni. A házban egy kicsit állott volt a

levegő, mert egész nap zárva van minden, ezért kinyitottam az ablakokat, majd rendbe raktam a konyhaasztalt. Az udvaron erős illatú fenyőágakat gyűjtöttem, és egy karcsú vázába tettem őket. Észrevettem, hogy néhány szórólap van a postaládában, és gondolatban feljegyeztem, hogy vásároljak egy olyan „Nem kérünk szórólapot” matricát, amit néhány utcabeli postaládán láttam. Rápillantottam az egyik röplapra, mielőtt a szemetesbe dobtam, és láttam, hogy a városban nyílt egy új sportbolt. Elégge ötlettelenül úgy hívták, hogy *Sportkereskedés*, és épp nyitó leárazást hirdetett.

Furcsa volt hétköznapi feladatokkal foglalkozni, mikor az egész lényem oly messze volt a hétköznapiságtól. Elgondolkodtam, hogy vajon más tizenhét éves lányok mit csinálhatnak éppen – kitakarítják a szobájukat az idegesítő szüleik parancsára, a kedvenc zenéiket hallgatják iPodon, SMS-eket küldenek egymásnak a hétvégi terveikről, az e-mailjüket és a közösségi oldalakat nézik, mikor tanulniuk kellene?

Legalább három tantárgyból kaptunk házi feladatot, amit én gondosan le is jegyzeteltem az iskolai tervezőfuzetembe, nem úgy, mint sok diáktársam, akik előszeretettel hagyatkoztak a memóriájukra. Azt mondtam magamnak, hogy el kéne kezdenem megcsinálni, hogy holnapra kész legyen, de tudtam, hogy se perc alatt túl leszek rajta, és nem valószínű, hogy bármiféle intellektuális kihívást fog jelenteni számomra. Úgyis tudnám bármilyen kérdésre a választ, így a házi feladat megoldása meglehetősen unalmas időpocsékolásnak tűnt. Mindenesetre felcipeltem az iskolatáskámat a szobámba. A hálósobám a lépcső legtetején elterülő padlástér volt, a

tengerre nézett. Még zárt ablak mellett is hallatszottak a szikláknak csapódó hullámok. Egy vesszőből font székek és egy asztal állt a csipkézett erkélyen, ahonnan a tengerre és a vizén ringatózó hajókra lehetett látni. Elüldögéltem ott egy darabig a kiemelőfilccel a kezemben a pszichológia tankönyv fölött, ami a „Galvanikus bőrreflex” című oldalon volt kinyitva.

Kétségbeesetten igényeltem, hogy lekössem az agyam, ha másért nem is, akkor azért, hogy ne gondoljak egyfolytában a Bryce Hamilton iskolakapitányával való találkozásomra. Elevenen emlékeztem mindenre – az átható tekintetére és a kissé ferdén megkötött nyakkendőjére. Molly szavai visszhangzottak a fejemben: *A helyedben nem nagyon hajtanék rá... van egy kis csomagja.* De miért izgatott ennyire? Akárhogyan is próbáltam nem foglalkozni vele, nem ment. Igyekeztem más dolgokkal lekötni a gondolataimat, de csakhamar újra ott volt ő. Az arca felderengett az oldalon, amit olvastam, és egy fonott bőr csuklópántot viselő, finom kéz hasított a gondolataim közé. Eltűnődtem, vajon milyen lehetett Emily; milyen lehet, mikor elveszítesz valakit, akit szeretsz.

Eljátszottam, hogy rendbe rakom a szobámat, mielőtt lesomfordáltam a konyhába, és felajánlottam Gábielnek, hogy segítek neki elkészíteni a vacsorát. Továbbra is azzal lepte meg Ivyt és engem, hogy lelkesen vetette bele magát abba a napi feladatba, hogy mindannyiunkra főzzön. Részben a kényelmünk motiválta, de az is, hogy magával ragadónak találta az étel elkészítését. Akárcsak a zenében, ebben is kiélhette a kreativitását. Mikor besétáltam, épp a fehér márványpultnál állt, egy rakás gombát tisztogatott egy kockás

konyhakendővel, és néha összeráncolta a homlokát, miközben a fémállványnak támasztott szakácskönyvbe sandított. Egy kis táblán valami fekete kéregre hasonlító dolog ázott. A válla fölött elolvastam a recept címét: „Gombás rizottó”. Komoly kihívásnak tűnt egy kezdőhöz képest, de aztán emlékeztettem magamat, hogy ő Gábiel arkangyal. Ő mindenben jeleskedett akár gyakorlat nélkül is.

– Remélem, szereted a gombát – mondta, amikor észrevette arcomon a kíváncsiságot.

– Hát az majd mindjárt kiderül – feleltem, ahogy letelepedtem az asztalhoz. Szerettem nézni, ahogy Gábiel dolgozik, és mindig lenyűgözött a mozdulatainak ügyessége és pontossága. Az érintése nyomán a legegyszerűbb dolgok is átalakultak. Gabe-nek és Ivynak sokkal simábban ment az angyalból emberré való transzformálódás; róluk mintha lekopott volna az élet banalitása, ugyanakkor olyanok voltak, mint akik pontosan tudják, mit csinálnak. A *Királyságban* már hozzászoktak, hogy érzik egymást, és ezt a képességüket erre a küldetésre is magukkal hozták. Rajtam sokkal nehezebben tudtak kiigazodni, és ez aggasztotta őket.

– Kérsz egy kis teát? – kérdeztem, mert valahogy közre akartam működni. – Ivy hol van?

Épp abban a pillanatban be is lépett a konyhába, haja nedves volt a zuhanytól. Máris megváltozott valami a nővéremben. Veszített az ábrándos tekintetéből, és egyfajta céltudatosságot lehetett kiolvasni az arc kifejezéséből, amit azelőtt nem vettem észre. Látszott, hogy máshol jár az esze, mert amint kitöltöttem

a teát, kimentette magát a társaságunkból. Arra is felfigyeltem, hogy egymás után körmöli tele a lapokat egy jegyzetfüzetben.

– Ivy jól van? – kérdeztem Gábrieltől, amint elment.

– Csak egy kicsit gördülékenyebbé akarja tenni a dolgokat – felelte. Nem tudtam és nem is kérdeztem meg, hogy akar Ivy ehhez hozzálátni, de irigyeltem a céltudatosságát. Én vajon mikor találom meg a saját célomat? Vajon mikor fog eltölteni a megelégedettség érzése, hogy végre tényleg tettem valami érdemlegeset?

– Hogyan gördülékenyebbé?

– Tudod, a nővéred sosem fog ki az ötletekből. Biztosan előrukkol majd valamivel. – Gábiel szándékosan ennyire titokzatos? Egyáltalán felfogta, hogy én mennyire a sötétben tapogatózom?

– Én mit csináljak? – kérdeztem, és közben utáltam, hogy sértődékenynek tűnök.

– Majd megmutatkozik – felelte a bátyám. – Adj még magadnak egy kis időt.

– És közben?

– Nem te mondtad, hogy fel akarod fedezni, milyen tinédzsernek lenni? – Bátorítóan rám mosolygott, és mint mindig, a kényelmetlen érzésem máris szertefoszlott.

Belenéztem a tálba, amiben a fekete darabkák úsztak a daraszerű lében.

– Ez a kéreg a recept része?

– Az vargánya gomba; áznia kell, mielőtt fel tudod használni.

- Mmm... finomnak tűnik – hazudtam.
- Csemegének számít. Ne izgulj, imádni fogod.

Odaadtam Gábielnek a teásbögréjét, és tovább szórakoztattam magam azzal, hogy őt néztem. Ijedten felsóhajtottam, mikor az éles hámozókés kicsúszott a kezéből, és megvágta a mutatóujja hegyét. A vér látványa megijesztett – rémisztő emlékeztetője volt annak, mennyire sebezhető a testünk. A meleg, karmazsinpiros vér annyira emberi volt, viszont látni, ahogy a fivérem kezéből folyik, oly természetellenes. De Gábielnek egy arcizma sem rándult. Csak a szájához emelte vérző ujját, s mikor elhúzta onnan, sérülés egyáltalán nem látszódott rajta. A mosogatón lévő adagolóból kinyomott folyékony szappannal megmosta a kezét, és újra nekilátott a módszeres szeletelésnek.

Felvettem egy zellerszárat, amit a salátába szántak, és szórakozottan elkezdtem rágicsálni. A zeller, mint megállapítottam, inkább az állagáról szól, mintsem az ízéről, mivel íze az nem sok van, viszont nagyon jól ropog. Hogy a tápértékén kívül miért eszi ezt bárki önként, azt fel nem foghattam. A helyes táplálkozás egészségesebb testet jelent, és egyben hosszabb életet. Az emberi lények túlságosan is félnek a haláltól, de úgy véltem, a túlvilágot illető tudatlanságuk miatt nem is várhatunk tőlük mást. Kellő időben persze majd megtudják, hogy nem volt mitől félni.

Gábiel vacsorája természetesen újra sikeres volt. Még Ivyt is lenyűgözte, aki pedig nem lelte örömét az ételekben.

- Egy újabb konyhai diadal – mondta az első falat után.

– Bámulatos ízek – tettem hozzá. Az étel volt a Föld egy másik csodája. Egyszerűen nem bírtam betelni vele, hogy minden ételnek más és más az állaga és az íze: keserű, fanyar, krémes, csípős, édes, fűszeres. S ezek néha még keveredtek is. Volt, amit szerettem, de olyan is, ami után inkább kimostam volna a számát, mindenesetre mindegyik egyedülálló élményt jelentett.

Gábiel szerényen elhessegette a magasztalásunkat, és a beszélgetés ismét az aznapi történések felé terelődött.

– Nos, az első nap véget ért. Azt hiszem, jól ment, bár nem számítottam ennyi zenekedvelő diákra.

– Szerintem a legtöbbükben akkor ébredt fel a zenei kíváncsiság, amikor megláttak téged – mondta Ivy mosolyogva.

– Hát legalább lesz valami tennivalóm – felelte Gabe. – Ha a zenében megtalálják a szépséget, akkor egymásban is megtalálják a szépet, és a világban is.

– De te nem unatkozol óra közben? – kérdeztem Gabe-et.

– Már úgy értem, te az összes emberi tudáshoz hozzáférsz.

– Valószínűnek tartom, hogy ő nem a pillanatban merült el – mondta Ivy. – Hanem az is lehet, hogy próbált másra ráérezni.

– Néha a nővérem dühítő módon tudott talányokban beszélni, s persze elvárta, hogy mindenki megértse őt.

– Hát én viszont unatkoztam – erősködtem. – Főleg kémiaórán. Rájöttem, hogy az nem igazán az *én műfajom*. – Gábiel halkán felkuncogott a szavaimon.

– Nos, akkor ki kell találnod, mi a *te műfajod*. Próbálj ki dolgokat, és majd rájössz, mi tetszik a legjobban.

– Az irodalom tetszik – mondtam. – Ma elkezdtek nézni a *Rómeó és Júlia* filmváltozatát.

Ezt ugyan nem mondtam nekik, de a szerelmi történet elbűvölt. Az, ahogyan a szerelmesek oly mélyen és végérvényesen egymásba szerettek rögtön az első találkozásuk után, felszította a kíváncsiságomat, hogy milyen érzés lehet az emberi szerelem.

– Milyennek találtad? – kérdezte Ivy.

– Nagyon erőteljesnek, bár a tanár nagyon mérges lett, amikor az egyik fiú mondott valamit Lady Capuletről.

– Mit mondott?

– MILF-nek nevezte, ami valószínűleg sértő, mert Miss Castle bárdolatlanak nevezte a fiút, majd kiküldte a teremből. Gabe, mi az a MILF?

Ivy elrejtette a mosolyát egy szalvéta mögé, Gábiel pedig olyan dolgot művelt, amit még nem láttam tőle. Elpirult és kényelmetlenül feszengett a székén.

– Egy tinédzser trágárság betűszava, hajói tudom – motyogta.

– Igen, de tudod, hogy mit jelent?

Szünetet tartott, próbálta megtalálni a megfelelő szavakat.

– Ez egy kifejezés, amit a serdülő hímek használnak az olyan felnőtt nőre, aki szemrevaló és egyben anya is. – Megköszörülte a torkát, és gyorsan felállt, hogy teletöltse a vizeskancsót.

– Biztos vagyok benne, hogy konkrétan jelent valamit – erőszakoskodtam.

– Valóban – mondta Gábiel. – Ivy, te emlékszel rá, mit is?

– Azt hiszem, azt jelenti, hogy „Muter Igencsak Lelkesedik a Facér., .okért” – mondta a nővérem.

– Ennyi? – kiáltottam fel. – Mekkora húhó semmiért. Szerintem Miss Castle-nak tényleg el kéne egy kicsit *lazulnia*.

5.

Apró csodák

A VACSORA VÉGEZTÉVEL, MIUTÁN ELMOSOGATOTT, Gábriel kivitt egy könyvet a verandára, bár már gyengült a fény. Ivy tovább törölgetett, pedig minden makulátlanul tiszta volt. Már-már megszállottan vágyott a tisztaságra, de az is lehet, hogy így közelebb érezte magát az otthonunkhoz. Körbenéztem, hogy én mit tehetnék. A Királyságban nem létezett az idő, és ezért nem is kellett eltölteni azt semmivel. A Földön nagyon fontos volt keresni valami tennivalót: az adott célt az életnek.

Gábriel biztosan megérezte a gyötrődésemet, mert úgy tűnt, meggondolta magát az olvasást illetően, és bedugta a fejét az ablakon.

– Miért nem sétálunk egyet közösen a naplementében? – javasolta.

– Nagyszerű ötlet. – Éreztem, hogy azonnal jobb lett a kedvem. – Jössz, Ivy?

– Csak miután odafentről hozok valami melegebbet, amit felvehetek – felelte. – Nagyon hidegek az éjszakák.

A szemem forgattam ezen a látványos óvatosságon. Egyedül én vagyok, aki itt megfázhat, én viszont már felvettem a kabátomat. Ivy és Gábriel az előző látogatásaik alkalmával már hozzáedzették a testüket a hőmérséklethez, de nekem volt még mit tanulnom.

- Te még csak meg sem érzed a hideget – vetettem a szemére.
- Nem az a lényeg. Lehet, hogy meglátnak, hogy nem fázunk, és azzal felhívjuk magunkra a figyelmet.
- Ivynak igaza van – mondta Gabe. – Jobb ésszel játszani.
- Felment a lépcsőn, majd két vastag dzsekivel jött vissza.

A házunk magasan a dombtetőn feküdt, így mielőtt leértünk a partra, jó néhány poros kőlépcsőn kellett leereszkednünk. A lépcsők olyan keskenyek voltak, hogy libasorban haladtunk. Egyfolytában az járt a fejemben, hogy mennyivel kényelmesebb lenne, ha egyszerűen csak kitárnánk a szárnyunkat, és néhány csapással lenn teremnének a fövényen. Nem mondtam ki hangosan a gondolataimat se Gábielnek, sem Ivynak, mert biztos voltam benne, hogy aztán egy jó kis előadásban lenne részem. Tudtam, mennyire veszélyes repülnünk az adott körülmények között – a lelepleződés holtbiztos módja. Így hát emberi léptekkel ereszkedtünk le a lépcsőn, mind a százhetven fokon, mielőtt leértünk a partra.

Lerúgtam a cipőmet, hogy érezzem a talpam alatt a finom szemcséket. Annyi figyelemre méltó dolog van a földön. Még a homok is olyan összetett volt; színben és állagban nagyon változó, és szivárványszínekben csillogó, ahol a nap süti. Észrevettem, hogy a homokon kívül a strand más apró kincseket is tartogat: gyöngyöző kagylóhéjakat, a vízben simára csiszolt üvegdarabokat, néha egy-egy félig betemetett szandált vagy egy ottfelejtett ásót, és parányi, fehér rákokat, amik ki-be szaladgáltak a sziklamélyedések borsószemnyi üregeibe. Az óceán ily közelsége felvillanyozta az érzékeket – úgy bömbölt,

mint valami élő dolog; alábbhagyott, majd váratlanul újra felélénkült a zaj, amivel megtöltötte a fejemet. A hangtól fájt a fülem, az élénk, sós levegőtől pedig kapart a torkom. Az arcomat kipirosította és szúrta a nekicsapódó szél. De egyre inkább imádtam minden egyes pillanatát – az emberi lét újabb és újabb érzésekkel ajándékozott meg.

A part mentén sétáltunk, a közeledő dagály habos hullámai a lábainkat nyaldosták. Bár nagyobb önmérséklethez akartam szoktatni magam, nem bírtam ellenállni az erős kényszernek, hogy lábammal a vízbe rúgva lefröcsköljem Ivyt. Figyeltem, hogy felbosszantom-e vele, de csak megnézte, hogy Gábiel eléggé elől jár-e ahhoz, hogy ne vegye észre, amint egy megtorló rúgással megcéloz engem. A víz íve, amit a levegőbe rúgott, ékkövekként szóródott szét a fejem fölött. Nevetésünk felkeltette Gábiel figyelmét, aki csodálkozva ingatta a fejét a bohóckodásunkon. Ivy rám kacsintott, majd felé bökött. Tudtam, mit forgat a fejében, és fölöttébb boldogan engedelmeskedtem. Gábiel alig vette észre a súlytöbbletet, amikor a hátára ugrottam és a karom a nyaka köré fontam. Súlyommal könnyedén oly gyorsan kezdett el szaladni a parton, hogy fütyült a fülemben a szél. A hátán újra a réginek éreztem mindent. Közelebb éreztem magam a mennyországhoz, és már-már elhittem, hogy repülök.

Gábiel hirtelen megállt, eleresztettem és tompa puffanással értem a vizes homokba. Felmarkolt egy iszapos hínárcsomót, Ivyhoz vágta, akit rendesen arcon talált. Ahogy a sós, keserű indák megtöltötték a nővérem száját, fintorogva összeráncolta az orrát.

– Na, várj csak! – fröcsögte. – Ezt még megbánod!

– Nem hiszem én azt – hergelte Gábiel. – Ahhoz előbb el kéne kapnod.

Napnyugtakor még voltak emberek a strand főrészen, hogy magukba szívják a nap utolsó, gyenge sugarait, mielőtt feltámad a jeges szél, vagy egyszerűen csak jóízűen fogyasztották a vacsorájukat a piknikes kosárból. A közelben egy anyuka pakolászott a gyerekével. A gyermek, aki nem lehetett több öt- vagy hatévesnél, könnyes szemmel szaladt az édesanyjához. Pufók kis karján volt egy dudor, valószínűleg egy rovarcsípés nyoma, mely be volt gyulladva, mert elvakarta. A gyerek egyre jobban sírt, miközben az anyja tehetetlenül turkált a táskájában valami kenőcs után. Előhalászott egy tubus aloés zselét, de képtelen volt eléggé lecsillapítani a vonagló kislányt ahhoz, hogy bekenje vele.

Az anyuka hálásan pillantott Ivyra, aki odahajolt, hogy megvigasztalja a gyermeket. – Ez aztán a csúnya csípés – dúdolta gyengéden.

A hangja nyomban megnyugtatta a kislányt, és úgy bámult fel Ivyra, mintha egész életében ismerte volna. Ivy kinyitotta a tubust, és bekente egy kis kenőccsel a begyulladt bőrfelületet. – Ez majd segít – mondta. A gyerek áhítattal meredt rá, és láttam, amint a tekintete egy pillanatra a nővérem feje fölé villan, ahol a fénykoszorúja van. Általában csak mi látjuk. Lehetséges, hogy ez a kislány a gyermekek fokozott figyelmének köszönhetően érzékelte Ivy auráját?

– Jobb már? – kérdezte Ivy.

– Sokkal jobb – helyeselt a kislány. – Varázsoltál?

Ivy felnevetett. – Varázsérintésem van.

– Köszönöm, hogy segített – hálálkodott a fiatal anyuka, aki megdöbbenve tapasztalta, hogy a gyereke karján lévő ki-vörösödés és duzzanat a szeme előtt foszlott semmivé, és nem maradt a nyomán semmi, csak sima, makulátlan bőr. – Ez aztán a kenőcs.

– Szívesen – mondta Ivy. – Bámulatos, mire képes manapság a tudomány.

Ahelyett, hogy tovább időztünk volna, elindultunk a parton a város irányába.

Mire elértük a főutcát, körülbelül kilenc óra lehetett, de még mindig találkoztunk emberekkel annak ellenére, hogy hétköznapi este volt. A városközpont egy régi tér volt tele régiségkereskedésekkel és kávézókkal, ahol teát és tortát szolgáltak fel össze nem illő porcelántálkákon. Az üzletek már mind bezártak, kivéve az egyetlen kocsmát meg a fagyraltozót. Alig tettünk meg néhány lépést, amikor meghallottam, ahogy egy vékony hang a sarkon álló bendzsós utcazenész akkordjait túlkiabálva szólongatott.

– Beth! Itt vagyunk.

Először azt sem fogtam fel, hogy engem szólít. Még senki nem hívott Bethnek azelőtt. A *Királyságban* kapott nevemet sosem változtatták meg; mindig is Bethany volt. De volt valami bizalmasság a Bethben, ami tetszett. Ivy és Gábiel egyszerre merevedtek le. Mikor visszafordultam, láttam, hogy Molly a fagyizó teraszán ül néhány barátjával. Egy nyitott hátú, pántos,

kis nyári ruhában pompázott – ami az időjárást tekintve most nem volt túl praktikus viselet –, és egy napszíttá hajú, bermudás fiú ölében ült. A fiú széles keze hosszú, egyenletes simításokkal Molly meztelen hátát cirógatta. Molly vadul integetni kezdett, úgy hívogatott magukhoz. Bizonytalanul pillantottam Ivyra és Gábielre. Nem tűntek valami vidámnak. Ez pontosan az a fajta kapcsolat volt, amitől óvtak, és észrevettem, ahogy Ivy ridegebb lett Molly buzgósága láttán. De Gábiellel mindketten tudták, hogy ha otrombán tudomást sem vennénk róla, megsértenénk az udvariasság szabályait.

– Nem akarsz bemutatni minket a barátaidnak, Bethany? – kérdezte Ivy.

A vállamra tette a kezét, és odavezetett, ahol Molly ült a barátaival. A szörfös sértődöttnek látszott, amikor Molly kibontakozott az öleléséből, de nyomban felélénkült, és gátlástalanul stírolni kezdte Ivyt; álla leesett, tekintetével szinte felfalta a nővérem arányos testét. Mikor Molly látta, hogy a testvéreim is jönnek, arcán ugyanazt a megilletődött kifejezést fedeztem fel, amit egész nap láttam az iskolában. Vártam, hogy mondjon valamit, de meg sem szólalt. Helyette csak tátozott, mint a hal, mielőtt eléggé visszanyerte ahhoz a lélekjelenlétét, hogy legalább egy bizonytalan mosolyt kipréseljen magából.

– Molly, ő Ivy, a nővérem, és a bátyám, Gábiel – mondtam gyorsan.

Molly tekintete Gábielről Ivyra vándorolt, és épphogy sikerült kinyögnie egy szíát, mielőtt szemérmesen oldalra nézett. Ez meglepő. Egész nap figyeltem, ahogy felszabadultan

társalog a fiúkkal, csábítgatja és hergeli őket a bájaival, hogy aztán elröppenjen, mint egy egzotikus pillangó.

Gábiel ugyanolyan modorral üdvözölte Mollyt, ahogyan minden új ismerőst – feddhetetlen udvariassággal és olyan arckifejezéssel, ami ugyan barátságos volt, ám távolságtartó.

– Örülök, hogy megismerhetlek – mondta enyhén meghajolva, ami a körülményeket tekintve nevetségesen szertartásos volt. Ivy szívélyesebb volt, és kedves mosolyt villantott Mollyra. Szegény lány úgy nézett ki, mint akit épp agyonsújtottak egy tonna téglával.

Érdes hangú kiáltozás hallatszott az utcáról, ami véget vetett a kínos helyzetnek. A felfordulást egy csoport nagydarab fiatalember okozta, akik annyira becsípve támolyogtak elő a kocsmából, hogy vagy nem voltak tudatában a hangoskodásuknak, vagy nem is érdekelte őket. Ketten ökölbe szorított kézzel és eltorzult arccal kerülgették egymást, és teljesen nyilvánvaló volt, hogy egy jó kis verekedés van kialakulóban. Akik a teraszon az esti kávéjukat szürcsölgették éppen, behúzódtak inkább a kocsmába menedékébe. Gábiel előrelépett, hogy Molly, Ivy és én biztonságosan mögé kerüljünk. Az ápolatlan, fekete sörényű, borostás férfi a másikra vetette magát. Egy ököl hangos recsenéssel talált el egy állkapcsot. A másik férfi előrelendült és a földre küldte ellenfelét, miközben a többiek harsányan bíztatták őket.

Gábiel máskor közömbös arcán viszolygó pillantás suhant át. Céltudatosan megindult a dulakodás felé. A nézelődők összezavarodtak, azon gondolkodtak, mit keres ott egy harmadik fél. Gábiel megragadta a sötét hajú férfit, és a súlya

ellenére könnyedén felhúzta, a másik verekedőt pedig, akinek feldagadt szájából vér szivárgott, felállította a földről, majd kettőjük közé állt. Az egyikük Gábielre támadt, de ő higgadt arckifejezéssel hárította az ütést a levegőben. A közbeavatkozástól dühösen a két férfi erejét egyesítve zúdította a dühét Gábielre. Vadul rávetették magukat, de minden egyes ütésük célt tévesztett. Pedig Gábiel meg sem moccan. Végül aztán mindkét férfi holtfáradtan roskadt a földre zihálva a sok erőlködéstől.

- Menjetek haza - mondta Gábiel mennydörgésszerűen rezonáló hangján. Először szólt hozzájuk, de a hangjából áradó határozottság kijózanítóan hatott rájuk. Néhány pillanatig haboztak, mintha próbálnának döntésre jutni, aztán barátaik támogatásával eltámolyogtak, még mindig alig kapva levegőt.

- Aztaaa! Ez bámulatos volt - áradozott Molly, mikor Gábiel visszajött. - De hogy csináltad? Te karatemester vagy, vagy valami olyasmi?

Gábiel egy vállrándítással elintézte a felhajtást. - Pacifista vagyok - felelte. - Az erőszakban nincs méltóság.

Molly nagyon igyekezett valami odaillő válasszal előrukkolni.

- Hát... nem akartok velünk lazulni? - kérdezte végül. - Nagyon király itt a mentacsokidarabos fagy. Gyere, Beth, kóstold meg...

Mielőtt tiltakozhattam volna, odanyújtotta és a számba tolt a kanalat. A nyelvemen azonnal valami hideg és sikamlós kezdett szétolvadni. Olyan volt, mintha megváltoztatná az állagát - bársonyosan szilárdból folyékonnyá, hogy aztán leszivárogon a

torkomon. A hidegtől megfájdult a fejem, és olyan gyorsan nyeltem le, ahogy csak tudtam.

– Ez fantasztikus – vallottam be az igazat.

– Ugye, mondtam? – felelte Molly. – Gyere, hadd adjak egy kis...

– Attól tartok, haza kell mennünk – vágott közbe Gábiel meglehetősen nyersen.

– Ó... hát persze – mondta Molly.

Együttéreztem vele, ahogy próbálta nem mutatni csalódottságát.

– Talán majd máskor – ajánlottam.

– Az tuti – felelte bizakodóbban, majd visszafordult a barátaihoz. – Holnap találkozunk, Beth. Hé, várj csak, majdnem elfelejtettem. Van itt neked valami. – Mélyen a táskájába túrt, majd elővett egy Dinnye Szörbet ajakfényt, amit az iskolában próbáltam ki. – Azt mondtad, tetszik, ezért szereztem neked egyet.

– Köszí, Molly – hebegtem. Ez volt az első földi ajándékom, és meghatott a figyelmesség. – Ez igazán kedves tőled.

– Nem nagy cucc. Remélem, tetszik.

Hazafelé semmiféle megjegyzés nem hangzott el a Mollyval való új barátságomat illetően, bár láttam, hogy Ivy és Gábiel vált néhány jelentőségteljes pillantást. Ám akkorra már túlságosan fáradt voltam, hogy megpróbáljam megfejteni, mit jelenthetnek.

Miközben a lefekvéshez készülődtem, magamra meredtem a fürdőszobai tükörben, ami az egész falat elfoglalta. Eltartott egy darabig, míg hozzászoktam – míg képes voltam elviselni a látványt, ahogy kinézek. A Királyságban másokat ugyan látunk, de magunkat sosem. Néha megpillantod a tükörképedet valakinek a szemében, de az is csak egy homályos alak, mint egy festő kezdetleges vázlata, ami még nem színes és nem részletes.

Emberi alakban lenni annyit jelentett, hogy a vázlatot immár kidolgozták. Minden hajszálamat, minden pórusomat tökéletesen tisztán láttam. A többi lányhoz képest Venus Cove-ban biztosan furcsán festek. A bőröm alabástromfehér, míg ők mindig napbarnítottak. A szemem nagy és barna, a pupillám pedig roppant tág. Molly és barátnői mintha sosem untak volna bele a hajukkal való kísérletezésbe, az enyém viszont egyszerűen csak el van választva középen, és gesztenyebarna fürtjeim a maguk természetességében hullanak alá. Korallpiros, telt ajkam van, amiről később megtudtam, hogy olyan, mintha durcás lennék.

Sóhajtottam egy nagyot, hajamat lazán összefogtam a fejem tetején, majd belebújtam a flanelpizsamámba, amire fekete – fehér táncoló tehénkéket nyomtattak. Még az én korlátolt e világi tapasztalataim mellett is komoly kétségeim voltak afelől, hogy Venus Cove-ban bármelyik lány felvenne egy ilyen buta ruhadarabot. Ivy vette nekem, és eddig ez volt a legkényelmesebb öltözékem. Gabe is kapott egyet, csak az övén vitorlások vannak, de még nem láttam rajta.

Felmentem a szobámba; hálás voltam annak egyszerű eleganciájáért. Különösen tetszett az üvegajtó, ami a kis erkélyre nyílt. Szerettem résnyire nyitni, aztán csak feküdni a muszlin-baldachin alatt és hallgatni a tenger hangját. Nagyon békés volt, ahogy az óceán sós illatának foszlánya belebegett a szobába, Gábiel pedig odalent zongorázott. Vagy Mozart dallamaira, vagy a testvéreim visszafogott hangjára aludtam el mindig.

Az ágyban lazán elnyújtóztam, és élveztem a friss lepedők érintését. Meglepett, mennyire csábító volt az alvás lehetősége, mivel nekünk nem sokra volt igényünk. Tudtam, hogy Ivy és Gábiel majd csak kora hajnalban fekszenek le. Engem viszont kimerített a mai nap rengeteg új és szokatlan élménye. Nagyot ásítottam, az oldalamra fordultam, fejemben még mindig gondolatok és kérdések cikáztak, amikről a fáradt testem már nem akart tudomást venni.

Félálomban elképzeltem, ahogy egy idegen jön be csendesen a szobámba. Éreztem a súlyát, miközben halkan az ágyam szélére ül. Biztos voltam benne, hogy engem figyel alvás közben, de nem mertem kinyitni a szemem, mert akkor kiderülne, hogy csak a képzeletem szüleménye, és én azt akartam, hogy az illúzió egy kicsit tovább tartson még. A fiú odanyúlt, hogy kisimítson egy hajfürtöt az arcomból, s aztán odahajolt, hogy megcsókolja a homlokomat. A csókja akár a pillangó szárnyak érintése. Nem aggódtam; tudtam, hogy az életemet is rábízhatom erre az idegenre. Hallottam, hogy feláll és bezárja az erkélyajtót, mielőtt távozik.

- Jó éjt, Bethany - suttogta Xavier Woods hangja. - Szép álmokat.

- Jó éjt, Xavier - mondtam álmosan, de amikor kinyitottam a szemem, a szoba üres volt. Ám addigra a szemhéjam már túlságosan elnehezült, hogy nyitva bírjam tartani; a sápadt lámpafény és a tenger moraja tovatűnt, én pedig mély, nyugodt álomba szenderültem.

6.

Franciaóra

VALAKI A NEVEMEN SZÓLÍTOTT. Bár nem akartam tudomást venni róla, a hang nem tágitott, és kénytelen voltam az álmok sűrű, árnyékos mélységeiből a felszínre emelkedni.

– Ébresztő, álomszuszek!

Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy a reggeli fény folyékony, arany melegséggel árasztja el a szobát. Hunyorogva felültem, és kidörzsöltem a szememből az álmot. Az ágyam végénél Ivy állt egy csészével a kezében.

– Próbáld csak ki ezt! Szörnyű, de felébreszt.

– Mi az?

– Kávé; sok ember úgy érzi, nem is tud enélkül normálisan működni.

Felkönyököltem, belekortyoltam a keserű, fekete főzetbe, miközben igyekeztem elfojtani a késztetést, hogy kiköpjem. Elcsodálkoztam, hogy emberek képesek még pénzt is kiadni ezért a rettenetes folyadékért, de a koffein csakhamar bekerült a véráramba, és el kellett ismernem, hogy éberebb lettem tőle.

– Mennyi az idő? – kérdeztem.

– Pont elég, hogy felébredj most már.

– Gabe hol van?

– Azt hiszem, fűtni ment. Már hajnali ötkor fenn volt.

– Mi baja? – nyögtem, miközben vonakodva kitakaróztam, és pont olyan voltam, mint bármelyik hétköznapi tinédzser.

Megráztam és kifésültem a hajamat, mielőtt megmostam az arcom, aztán lebaktattam a konyhába. Gábiel, aki már visszatért a futásból, éppen reggelit készített. Már lezuhanyozott, és a homlokából hátrafésülte vizes haját, ami oroszlánszerű külsőt kölcsönzött neki. Csak egy törülköző volt a csípőjére tekerve, feszes teste csak úgy csillogott a reggeli napfényben. Szárnyát összehúzta, és nem látszott többnek egy gyűrődésnél a lapockái között. A tűzhely mellett állt egy rozsdamentes kisedőlapáttal a kezében.

– Palacsintát vagy gofrit? – kérdezte. Nem kellett hátrafordulnia, hogy tudja, ki lépett be a konyhába.

– Egyáltalán nem vagyok éhes – mondtam bocsánatkérően.

– Szerintem kihagyom a reggelit, aztán majd bekapok valamit később.

– Éhes gyomorral ezt a házat el nem hagyja senki. – Elég kérlelhetetlennek tűnt a témát illetően. – Szóval melyiket?

– Még olyan korán van, Gabe! Ne erőltesd, mert rosszul leszek! – Úgy nyafogtam, akár egy gyerek, aki próbálja megúszni a kelbimbóevést.

Gábiel sértődöttnek tűnt. – Azt mondod, hogy a főztöm megbetegíti az embert? Hoppá. Gyorsan megpróbáltam helyesbíteni:

– Dehogy! Én csak...

Fivérem a vállamra tette a kezét, és komolyan rám nézett.

– Bethany – kezdte –, tudod, mi történik, ha az emberi test nincs kellőképpen ellátva üzemanyaggal?

Ingerülten megráztam a fejemet, mert tisztában voltam vele, hogy most majd olyan tényeket fog felsorolni, amelyekkel úgysem tudok vitatkozni.

– Leáll. Nem fogsz tudni odafigyelni semmire, és akár még el is szédülhetsz. – Szünetet tartott, hogy a szavai kifejtsék a kellő hatást.

– Nem hinném, hogy el akarsz ájulni már a második napon az iskolában, ugye?

Ezzel elérte a célját. Teketória nélkül lecsüccsentem egy székre, miközben elképzeltem, ahogy a tápanyagok hiányában eldőlok, és egy seregnyi aggódó arc hajol fölém. Talán még Xavier Woodsé is, aki attól fogva már nem akar majd tőlem semmit.

– Palacsinta jó lesz – mondtam komoran, Gábiel pedig elégedett ábrázattal fordult vissza a tűzhelyhez.

A reggelit a kapucsengő hangja szakította félbe, és elgondolkodtam, ki lehet az ilyen szokatlan időpontban. Gondosan elzárkóztunk a szomszédoktól, és elhárítottunk mindenféle baráti közeledést. A helyiekhez mérten biztosan zárkózottnak tűntünk.

Ivyval várakozva néztünk Gábielre. Ő képes volt érzékelni, mit gondolnak a környezetében lévők, ami nagyon sok helyzetben hasznos adottság. Ivy menyeyi ajándéka a gyógyító keze volt. Az én tehetségem még nem bontakozott ki –

nyilvánvalóan majd a megfelelő pillanatban fog megmutatkozni.

– Ki az? – tátozta Ivy.

– A szomszéd nő – mondta Gábiel. – Ne vegyünk róla tudomást, hátha elmegy.

Mozdulatlanul, némán üldögéltünk, de a szomszédunk tántoríthatatlannak tűnt. Gábiel kiment a konyhából, és frissen mosott farmerban jött vissza. Néhány perc múlva meglepetten hallottuk az oldalsó kapu kattanását, a következő pillanatban pedig a nő már az ablaknál állt és lelkesen integetett. A tolakodása felháborított, de a testvéreim megőrizték a lélekjeleniétüket.

Gábiel kiment, hogy ajtót nyisson, és a nővel jött vissza, aki az ötvenes éveiben járhatott, platinaszőke haja és napbarnított bőre volt. Meglehetősen sok aranyékszert hordott, száját fényesre rúzsozta, és pamutmelegítőt viselt. A hóna alatt egy nagy papírtáskát szorongatott. Egy pillanatra kábultnak tűnt, mikor meglátott hármunkat együtt. Nem hibáztattam érte: biztosan elbátortalanító látvány lehettünk.

– Szép napokat kívánok! – mondta déliesen elnyújtva csengő hangon, ahogy áthajolt az asztalon, hogy kezet fogjunk. – A helyükben megnézetném a kapucsengőt, szerintem nem működik. Dolores Henderson vagyok a szomszédból.

Gábiel bemutatott mindenkit, Ivy pedig a tökéletes háziasszony szerepében egy csésze teával kínálta a hölgyet, és egy tálca muffint rakott az asztalra. Észrevettem, hogy Mrs.

Henderson ugyanúgy méregeti Gábrielt, ahogy a lányok az iskolában.

– Ó, nem, köszönöm – felelte a kínálásra. – Odafigyelek a kalóriabevitelre. Csak be akartam köszönni most, hogy már berendezkedtek. – Lerakta a papírszatyrot a pultra. – Arra gondoltam, kedvükre lenne egy kis házilekvár. Hoztam sárgabarackot, fügét és epret is; nem tudtam, melyiket szeretik.

– Ez igazán kedves magától, Mrs. Henderson. – Ivy maga volt a megtestesült udvariasság, de Gábrielen láttam, hogy türelmetlenül egyik lábáról a másikra áll.

– Ó, hívjon csak Dollynak – mondta a nő. – Meglátják majd, mind jószomszédi viszonyban vagyunk mi errefelé.

– Jó ezt hallani – mondta Ivy.

Csodáltam, hogy minden körülményre elő tud rukkolni egy megfelelő válasszal. Ami engem illet, néhány pillanattal később már el is felejtettem a nő nevét.

– Maga az új énektanár a Bryce Hamiltonban, ugye? – Mrs. Henderson nem adta fel. – Van egy nagyon zenekedvelő unokahúgom, aki lelkesen elkezdett hegedülni. Maga is azon a hangszeren játszik, ugye?

– Többek között – felelte Gábiel tartózkodóan.

– Gábiel számtalan hangszeren játszik – mondta Ivy, miközben lesújtó pillantást vetett a bátyánkra.

– Számtalanon?! Ó, istenem, micsoda tehetség lehet maga! – áradozott Mrs. Henderson. – Sokszor hallom játszani éjszakánként a tornácomról. Maguk is ilyen zenei vénával

vannak megáldva, lányok? Micsoda jó fivér maga, hogy a szüleik távollétében gondját viseli a két húgának.

Ivy felsóhajtott; úgy látszott, érkezésünket és történetünket hamar pletykálni kezdte a város.

– A szüleik is megérkeznek hamarosan? – kérdezte Mrs. Henderson, és kíváncsian körbenézett, mintha arra számítana, hogy az őseink hirtelen előugranak a konyhaszekrényből vagy leereszkednek a plafonról.

– Reméljük, hamarosan találkozunk velük – felelte Gábiel, miközben az órára pillantott.

Dolores várakozva nézett rá, hogy bővebben kifejtse, de amikor fivérem nem tette, másik témára váltott. – Megismerkedtek már valakivel a városban? – Jól szórakoztam azon, hogy minél inkább próbált Gábielből kihúzni valamit, ő annál kevésbé volt készséges.

– Nem nagyon volt még időnk barátkozni – mondta Ivy. – Elég elfoglaltak vagyunk.

– Nincs idejük barátkozni! – kiáltotta Mrs. Henderson. – Ilyen csinos teremtményeknek, mint maguk?! Tennünk kell valamit a dolog érdekében. Van egy pár nagyon menő klub a városban; majd én megmutatom maguknak.

– Már alig várom – mondta Gábiel kifejezéstelenül.

– Nézze, Mrs. Henderson... – kezdte Ivy, mikor belátta, hogy ez a párbeszéd nem fog egyhamar véget érni.

– Dolly.

– Bocsánat, *Dolly*, egy kicsit sietnünk kellene, hogy beérjünk az iskolába.

– Hát persze. Milyen buta vagyok, én meg csak itt locsogok. De ha szükségük van bármire, ne habozzanak megkeresni. Meglátják, nagyon szoros kis közösség ez a mienk.

DOLLY „BEUGRÁSA” MIATT LEKÉSTEM AZ ANGOLÓRA FELÉT, amikor pedig Gabe betoppant a hetedikesekhez, azok épp azzal szórakoztatták magukat, hogy írószereket dobáltak a mennyezeti ventilátorra. A következő órám *lyukasóra* volt, és Mollyba futottam bele a szekrényeknél. Üdvözlésképpen az arcát az enyémhez érintette, s míg előszedtem a könyveimet, ő röviden beszámolt az esti facebookos kalandjáról. Egy Chris nevű fiú a szokásosnál kétségtelenül több ölelés meg puszi után jelentkezett ki, Molly pedig azon agyalt, hogy vajon ez egy újabb szintre emelte-e a kapcsolatukat. A Fény Ügynökei mindenfajta „gyötrő” technológiától megszabadították az otthonunkat, így fogalmam sem volt, hogy miről beszél Molly. De bizonyos időközönként azért bólogattam, és úgy tűnt, nem vette észre a tudatlanságomat.

– Honnan tudod megmondani *online*, hogy mit érez valaki igazából? – kérdeztem.

– Erre valók a *szmájlik*, a hangulatjelek, te kis butus – magyarázta Molly – De te még mindig nem akarsz olvasni a sorok között, igaz? Tudod, hányadika van ma? – Mollynak megvolt az az idegesítő szokása, hogy mindenféle előzetes jel nélkül váltott egyik témáról a másikra.

– Március hatodika – feleltem.

Molly elővett egy rózsaszínű zsebnaptárt, és izgatott sikkantással áthúzta a dátumot egy kiszőrösödött hegyű filctollal.

– Már csak hetvenkét nap van hátra – mondta, és arca kipirult az izgalomtól.

– Meddig? – kérdeztem.

Hitetlenül nézett rám.

– A bálig, te lúzer! Még soha semmit nem vártam ennyire az életben. – Normál esetben megsértődtem volna, ha a *lúzer* szóval illet, de nem telt bele sok idő, míg rájöttem, hogy itt a lányok különböző sértésekkel *bájolognak* egymással.

– Nem korai még egy kicsit ezen aggódni? – tudakoltam.

– Addig még több mint két hónap van hátra.

– Ja, tudom, de hát az lesz az év legfontosabb társasági eseménye. Arra nem lehet elég korán elkezdeni a készülődést.

– Miért?

– Most ezt komolyan kérdezed? – Mollynak tágra nyílt a szeme. – Az egy ballagási ceremónia, amire egész életedben emlékezni fogsz; legalábbis az esküvődön kívül a legfontosabb. Az egész egy nagy kabaré: a limók, a ruhák, a dögös kísérők, a tánc. Az a mi hercegnői éjszakánk. – Bár nekem olybá tűnt, hogy egyik-másik lány már napi rutinnal annak képzei magát, inkább tartózkodtam attól, hogy ezt megjegyezzem.

– Jó mókának hangzik – mondtam. Valójában az egész nevetségesen hangzott, és ott helyben megfogadtam, hogy

bármi áron kerülni fogom a bálon való részvételt. El tudtam képzelni, mennyire elítélne Gábiel egy ilyen eseményt a maga hiúságával és sekélyességével.

– Van már ötleted, kivel akarsz menni? – bökött oldalba Molly sokatmondóan.

– Még nincs – tértem ki a válasz elől. – És neked?

– Nos – halkította le Molly a hangját –, Casey azt mondta Taylah-nak, hogy véletlenül meghallotta, amikor Josh Crosby elmondja Aaron Whitemannek, hogy Ryan Robertson azon gondolkodik, hogy engem kérjen meg.

– Hű! – mondtam csodálkozást színelve, mintha egy szót is értettem volna abból, amit mondott. – Jól hangzik.

– Tudom, hát persze, fantasztikus! – lelkesedett Molly. – De el ne mondd senkinek. Nem akarom elkiabálni.

Vigyorgott, és bekarikázott egy május közepi napot az iskolai naplómban. Egy nagy, piros szívet rajzolt köré, még mielőtt megállíthattam volna. Visszaadta, a sajátját pedig bevágta a szekrényében uralkodó lomtárba. Véletlenszerűen egymásra halmozva álltak benne a könyvek, belülré híres zenekarok poszterei voltak kiragasztgatva, és az alján változatos rendetlenségben sorakoztak az üres chipses zacskók, egy félig megivott light kólás üveg, egy rakás ajakfény meg a mentadrazsés dobozkák. Feltűnő kontrasztot alkottak az én pedáns sorba rendezett könyveimmel, a kampóra akasztott blézeremmel és a szekrényem ajtajának belsejére ragasztott színkódos órarendemmel. Fogalmam sem volt, hogyan legyek olyan rendetlen, mint egy ember; minden porcikám a rendet

szomjazta. Nem is lehetne találóbb a mondás, miszerint „Isten lelke, a rend lelke”.

Mollyval elmentem a büfébe, ahol elütöttük az időt, míg neki matekra, nekem pedig franciaórára kell mennem. Nekem viszont előbb vissza kellett kanyarodnom a szekrényemhez, hogy kivegyem a francia tankönyveket, amik ormóttanul nagy darabok voltak. A tároló tetejére raktam őket, míg lehajoltam, hogy előhalásszam még az angol-francia szótáramat, ami beszorult a polc mögé.

– Szia, idegen – mondta egy hang mögöttem. Megijedtem, és olyan gyorsan ugrottam fel, hogy beütöttem a fejemet a szekrényem ajtajába. – Óvatosan! – figyelmeztetett a hang.

Megpördültem, és Xavier Woods állt ott azzal a félmosollyal az arcán, amire az első találkozásunk óta emlékszem. Ma sportegyenruhában volt – sötétkék tréningnadrágban, fehér galléros pólóban és cipzáros melegítőfelsőben, aminek a vállát az iskola színei keresztettkék. A fejemet dörzsölve kíváncsian néztem rá, hogy mit akar tőlem.

– Bocs, hogy megijesztettelek – mondta. – Jól vagy?

– Tökéletesen – feleltem meglepődve, hogy még mindig elkápráztat, mennyire jól néz ki. Rám szegezte türkizkék tekintetét, miközben szemöldökét félig felvonta. Ezúttal elég közel állt hozzám, hogy lássam, a szemét réz- és ezüstsávok pettyezik. A homlokába lógó hajába túrt.

– Te új vagy a Bryce Hamiltonban, ugye? Nem nagyon tudtunk tegnap beszélgetni.

Egy árva szó sem jutott eszembe válaszként, így csak bólintottam és a cipőmre figyeltem. Nagy hiba volt felnézni. Amikor a tekintetünk találkozott, ugyanaz az erős fizikai reakció ragadott magával, mint legutóbb. Úgy éreztem magamat, mintha éppen a magasból zuhannék alá.

– Úgy hallottam, a tengerentúlról érkeztél – folytatta, a némaságom nem tántorította el. – Mit keres egy ilyen világot járt lány, mint te, egy olyan isten háta mögötti kisvárosban, mint Venus Cove?

– A fivéremmel és a nővéremmel érkeztem – motyogtam.

– Igen, találkoztam velük – mondta. – Nehéz nem észrevenni őket, nem? – Egy pillanatig habozott. – Akárcsak téged.

Ereztem, hogy kezdek elpirulni, és elléptem előre. Annyira előntött a forróság, hogy biztos voltam benne, hogy árad belőlem.

– Elkések a franciaóráról – mondtam, majd felkaptam a legközelebbi könyveket, amik a kezem ügyébe akadtak, és elindultam botorkálva a folyosón.

– A nyelvi részleg a másik irányban van – szólt utánam, én azonban nem fordultam meg.

Mikor végre megtaláltam a keresett tantermet, megkönnyebbültem, hogy még a tanár is alig valamivel előttem érkezett. Mr. Collins, aki nem igazán tűnt vagy hangzott számomra franciának, hórihorgas, szakállas férfi volt. Tweedzakót és selyemsálat viselt.

A kis terem majdnem tele volt. Körbenéztem, és majdnem elállt a lélegzetem, amikor megláttam, hogy ki ül pont a

legközelebbi üres hely mellett. A szívem bukfencet vetett a mellkasomban, ahogy elindultam felé. Nagy levegőt vettem és lenyugtattam magam. Végül is ő csupán egy fiú.

Xavier Woods szelíd derűvel vette tudomásul, hogy mellé telepedtem. Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy ne vegyek róla tudomást, és azt az oldalt néztem mereven a tankönyvben, amit Mr. Collins a táblára felírt.

– Abból elég bajos lesz franciát tanulni – hallottam Xavier mormolását. Elsőprő szégyenérzettel döbbentem rá, hogy zavaromban rossz könyvet markoltam fel. Nem a francia nyelvtankönyv, hanem egy, a francia forradalomról szóló könyv feküdt előttem. Éreztem, hogy néhány pillanat alatt mélyen elpirulok, és előrehajoltam, hogy a hajammal megpróbáljam eltakarni.

– Miss Church – szólított meg Mr. Collins –, felolvasná az első szakaszt a kilencvenhatodik oldalon, aminek az a címe, hogy: *À la bibliothèque?*

Megdermedtem. El sem akartam hinni, hogy most kénytelen leszek mindenki előtt bejelenteni, hogy rossz könyvet hoztam mindjárt az első órára. Mennyire tűnök majd balféknek? Már éppen nyitottam a számat, hogy mentegetőzni kezdjek, amikor Xavier alig észrevehetően átcsúsztatta nekem a könyvét az asztalon.

Hálásan rápillantottam, majd könnyedén elkezdtem olvasni a szakaszt, bár azelőtt még sosem olvastam vagy beszéltem azon a nyelven. Így mentek a dolgok nálunk, angyaloknál – csak bele kellett fognunk valamibe, hogy máris kitűnjünk benne. Mire

befejeztem, Mr. Collins odajött és megállt az asztalunknál. Folyékonyan olvastam – túl folyékonyan. Rájöttem, hogy illet volna néhány szót rosszul kiejtenem, vagy nem ártott volna, ha legalább egyszer-kétszer megbicsaklik a hangom, csak hogy nem jutott eszembe, hogy éljek ezekkel az apró fondorlatokkal. Talán egy részem így akart kérkedni Xavier Woods előtt, hogy ellensúlyozzam a korábbi esetlenségemet.

– Maga olyan folyékonyan olvas, mint akinek ez az anyanyelve, Miss Church. Élt Franciaországban?

– Nem, uram.

– Talán járt ott sokat?

– Sajnos nem.

Odapillantottam Xavierre, akinek a felvont szemöldöke elárulta, hogy lenyűgöztem.

– Akkor minden bizonnyal a természet adta tehetsége számlájára írhatjuk. A haladó osztállyal mindenesetre jobban járna – javasolta Mr. Collins.

– Dehogy! – mondtam, mert nem akartam több figyelmet magamra vonni, és azt szerettem volna, ha Mr. Collins ejti a témát. Megfogadtam, hogy legközelebb kevésbé leszek tökéletes.

– Még jócskán van mit tanulnom – bizonygattam. – A kiejtés az erősségem, de nyelvtanilag teljesen szétszórt vagyok.

Mr. Collins elégedettnek tűnt a magyarázattal. – Woods, folytassa, ahol Miss Church abbahagyta – mondta, miközben szigorúan lenézett Xavierre. – Hol a szövegkönyve, Woods?

Gyorsan visszaadtam neki a könyvet, de Xavier nem nyúlt érte.

– Sajnálom, uram, ma elfelejtettem behozni a könyveimet; sokáig voltam fent tegnap este. Kösz, hogy ideadod a sajátodat, Beth.

Tiltakozni akartam, de Xavier figyelmeztető pillantása belém fojtotta a szót. Mr. Collins rábámult, valamit firkantott a jegyzetfüzetébe, és végigdörmögte az utat, míg visszament az asztalához.

– Nem jár elől valami jó példával iskolakapitányként. Az óra után beszélni akarok magával.

Miután kicsengettek, a folyosón vártam, míg Xavier befejezi a dolgát Mr. Collinsszal. Úgy éreztem, legalább egy köszönettel tartozom neki azok után, hogy kihúzott a pácból.

Mikor az ajtó kinyílt, Xavier oly könnyedséggel sétált ki rajta, mintha a strandon lenne. Rám nézett és elmosolyodott, tetszett neki, hogy megvártam. Úgy volt, hogy Mollyval találkozom a reggeli szünetben, de amint eszembe jutott, már el is felejtettem. Ahogy Xavier rám nézett, könnyen lehet, hogy még levegőt venni is elfelejtek.

– Szívesen, és nem nagy ügy – mondta, még mielőtt kinyitottam volna a számat.

– Honnan tudod, mit akartam mondani? – kérdeztem ingerülten. – Mi van, ha éppenséggel le akartalak tolni, amiért bajba sodortad magad?

Kötekedve nézett rám. – Mérges vagy? – kérdezte. Már megint az a félvigyor jelent meg az ajkán, mintha épp azon

gondolkodott volna, hogy vajon a szituáció elég szórakoztató-e ahhoz, hogy megeresszen egy teljes mosolyt.

Két lány sétált el mellettünk, és gyilkos pillantásokat vetettek felém. A magasabbik incselkedve megbökölte Xaviert az ujjával.

– Hé, Xavier – mondta negédes hangon a lány.

– Szia, Lana – felelte barátságos, ám szenvtelen hangon.

Számomra teljesen nyilvánvaló volt, hogy nem óhajt a lánnyal társalogni, de az nem vette észre magát.

– Neked hogy ment a matekdoga? – erőlködött. – Szerintem *naggyon* durva volt. Azt hiszem, szükségem lesz korrepetálásra.

Nem tudtam elsiklani afölött, hogy Xavier hogyan nézett a lányra – kifejezéstelenül, mint aki egy monitorra néz. Lana csak csacsogott véget nem érően, aztán pedig kidüllesztette a mellkasát, hogy Xaviernek teljes rálátása nyíljon gömbölyű idomaira. Egy fiú sem lett volna képes ellenállni, hogy legalább ne méltassa egy elismerő pillantásra a lány testét, de Xavier le nem vette a szemét az arcáról.

– Úgy érzem, nekem jól ment – mondta. – Marcus Mitchell vállal korrepetálást. Őt kellene megkérdezned, ha tényleg úgy érzed, hogy szükséged van rá. – Lana szeme bosszúsan összeszűkült, miután oly keveset kapott a mutatványáért cserébe.

– Köszí – vetette oda, majd eloldalgott.

Nem úgy tűnt, hogy Xavier észrevette volna, hogy megsértette a lányt, vagy ha tudatában is volt, nem nagyon látszott rajta, hogy zavartatja magát miatta. Teljesen más

arckifejezéssel fordult vissza felém. Az arca elkomolyodott, mintha valami rejtvényt próbálna megoldani. Próbáltam elfojtani az ennek hatására rám törő gyönyört; az is lehet, hogy sok lányra néz ugyanígy, és Lana csak egy szerencsétlen kivétel volt közülük. Eszembe jutott, hogy mit hallottam Emilyről, és arra gondoltam, milyen felfuvalkodott vagyok, hogy azt képzelem, érdeklődik irántam.

Mielőtt folytatódhatott volna a beszélgetésünk, Molly szúrt ki bennünket meglepett ábrázattal. Óvatosan odasomfordált, kicsit aggódott, nehogy félbeszakítson valamit.

– Szia, Molly – mondta Xavier, amikor már nyilvánvaló volt, hogy ő nem fogja elkezdni a beszélgetést.

– Szia – fogadta a köszöntést fürgén, majd bizalmaskodva megrángatta a ruhám ujját. Mikor aztán megszólalt, egy kisgyerek mézesházas hangján beszélt. – Beth, eljössz velem a büfébe? Mindjárt éhen halok! És azt akarom, hogy tanítás után, pénteken gyere át hozzám: Taylah kozmetikus nővére megmasszírozza mindenkinek az arcát. Báró lesz. Mindig hoz egy csomó termékmintát, amit így otthon is felkenhetünk.

– Ez tényleg olyan királyul hangzik – mondta Xavier erőltetett lelkesedéssel, amitől kuncogni kezdtem. – Én mikor mehetek át?

Molly nem vett róla tudomást.

– Akkor eljössz, Beth?

– Meg kell kérdeznem Gábrieltől, és majd szólok – feleltem. Észrevettem, hogy Gábiel említésére Xavier arcára kiül a meglepetés. Vajon az egész estés arcmasszázs zavarta össze,

vagy az, hogy nekem a testvéremtől engedélyt kell kérnem hozzá?

– Ivyt és Gábrielt is szívesen látjuk – mondta Molly felélénkülő hangon.

– Nem hiszem, hogy ez az ő műfajuk lenne. – Láttam, hogy Molly arca elkedvetlenedik, ezért gyorsan hozzátettem: – De azért mindenképp megkérdezem.

Kivirulva nézett rám.

– Kösz. Figyu, kérdezhetek valamit? – Xavierre pillantott, aki még mindig ott álldogált mellettem. – Négyszemközt, ha lehet!?

Xavier legyőzötten felemelte a kezét, majd elsétált, hogy magunkra maradhassunk. Alig bírtam visszafogni magam, hogy vissza ne hívjam. Molly hangja halk suttogásba váltott.

– Gábiel nem mondott valamit ... ööö... rólam?

A fagyaltozónál történt találkozásunk óta sem Ivy, sem Gábiel meg sem említette Mollyt, kivéve amikor általános fejtágításra került sor a barátkozás veszélyeiről. De a hanglejtéséből tudtam, hogy Gábiel lenyűgözte, és nem akartam csalódást okozni neki. – Tulajdonképpen de – feleltem azt remélve, hogy elég meggyőző vagyok. Csak egy esetben volt megengedett hazudnunk: ha valakit ezzel felesleges fájdalomtól kímélhetünk meg. De még akkor sem volt könnyű.

– Tényleg? – virult ki Molly arca.

– Persze – mondtam, miközben arra gondoltam, hogy a szó szoros értelmében véve nem is hazudtam. Gábiel *tényleg* megemlítette Mollyt, csak éppen nem abban az összefüggésben,

ahogy Molly vágyott rá. – Azt mondta, örül, hogy ilyen kedves barátára leltem.

– Ezt mondta? El sem hiszem, hogy egyáltalán észrevett. Ő annyira káprázatos! Beth, bocs, tudom, hogy ő a bátyád meg minden, de olyan durván dögös pasi.

Molly emelkedett hangulatban megragadta a karomat, és elkezdett a büfé irányába vonszolni. Xavier is ott volt, néhány sportolóval ült egy asztalnál. Ezúttal, amikor találkozott a tekintetünk, álltam a pillantását. Ahogy ránéztem, a fejem teljesen kiüresedett, és a mosolyán kívül képtelen voltam bármi másra koncentrálni – csak arra a tökéletes, megnyerő mosolyra, bármennyire is összeráncolta a szeme sarkát tőle.

7.

Buli

MOLLY PERSZE ÉSZREVETTE A XAVIER WOODS iránti érdeklődésemet, és úgy döntött, ellát egy-két kéretlen tanáccsal. – Én tényleg nem hiszem, hogy ő a te eseted lenne – mondta, ahogy az ujja köré csavarta az egyik hajfürtjét, miközben sorban álltunk a büfében.

Szorosan mellé álltam, hogy ne lökdössenek ide-oda a pulthoz nyomuló diákok. Két megviselt ügyeletes tanár próbálta felügyelni a pokoli felfordulást. Sunyi pillantásokat vetettek az órára, és magukban már számolták a perceket, amikor is visszavonulhatnak majd a tanterem menedékébe.

Próbáltam tudomást sem venni a belém fúródó könyökökről csakúgy, mint a kilöttyintett üdítőtől ragacsos foltokról a padlón, és igyekeztem odafigyelni arra, amit Molly mond.

– Most kiről beszélsz? – kérdeztem.

Molly metsző pillantást vetett rám, amivel azt akarta a tudomásomra hozni, hogy nem igazán van meggyőzve a naivitásomról.

– Elismerem, hogy Xavier az egyik legdögösebb pasi a suliban, de mindenki tudja, hogy gázos. Az összes lány, aki bepróbálkozott nála, pofára esett. Ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek.

– Nem látszik rajta, hogy szántszándékkal kegyetlenkedne – mondtam, mert úrrá lett rajtam a vágy, hogy védelmembe vegyem, bár alig tudtam róla valamit.

– Nézd, Beth, ha belezúgsz Xavierbe, azzal csak megsebzéd magad. Ez az igazság.

– Mitől vagy ilyen nagy szakértője? – kérdeztem. – Csak nem te is egyike voltál az összetört szívűeknek?

Viccből gúnyolódtam, de Molly arca hirtelen elkomorodott. – így is mondhatjuk.

– Sajnálom. Nem tudtam. Hogy történt?

– Hát már időtlen idők óta tetszett nekem, és mikor már torkig lettem az elejtett célozgatásokkal, randira hívtam. – Csak úgy félvállról mondta, mint ami már egyáltalán nem számít, mivel ezer éve történt.

– És? – noszogattam.

– És semmi. – Megvonta a vállát. – Kikosarazott. Udvariasan csinálta, azt mondta, a barátjaként tekint rám. De akkor is az volt életem legmegalázóbb pillanata.

Nem akartam azt mondani Mollynak, hogy amit az imént elmesélt, az nem is volt olyan szörnyű. Valójában Xavier hozzáállását becsületesnek, akár tisztességesnek is nevezhattük volna. Amikor Molly a felsült szerelmesekről beszélt, az olyan színben tüntette fel Xaviert, mintha valami gazemberről lett volna szó. Pedig csak annyit tett, hogy elhárított egy felajánlkozást a tőle telhető legudvariasabb módon. De már épp eleget tudtam a női barátságról ahhoz, hogy ilyen esetben az együttérzés volt az egyetlen elfogadható reakció.

– Ez így nem járja! – folytatta Molly vádaskodva. – Itt járkál közöttünk észbontóan, mint egy félisten, mindenkivel barátságos, viszont nem enged közel magához senkit.

– De vajon ő csapja be a lányokat azzal, hogy azok úgy gondolják, többet akar tőlük a barátságnál? – kérdeztem.

– Dehogya – ismerte el Molly –, de ez akkor sem *fair*. Hogy lehet valaki túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy barátnője legyen? Talán durván hangzik, amit most mondok, de egyszer el kell eresztenie végre Emilyt. Ő már úgysem tér vissza többé. Egyébként elég volt Mr. Tökéletesből. Remélem, el tudsz jönni pénteken, az majd eltereli a figyelmünket a fiúk miatti bosszankodásról.

– ANNAK, HOGY ITT VAGYUNK, NEM AZ A CÉLJA, hogy ismerkedjünk – mondta Gábiel, mikor a jóváhagyását kértem, hogy elmehessek Mollyhoz pénteken.

– De gorombaság lenne részemről, ha nem mennék – érveltem. – Mellesleg péntek este van: holnap nincs iskola.

– Akkor menj, ha akarsz, Bethany – mondta a bátyám egy sóhaj kíséretében. – Azt gondolnám, hasznosabban is el lehetne tölteni egy estét, de nem az én dolgom, hogy megakadályozzalak.

– Csak most az egyszer – kérleltem. – Nem csinálok belőle rendszert.

– Remélem is.

Nem tetszett szavainak mögöttes értelme és az a finom célzás sem, miszerint máris kezdem szem elől téveszteni a lényegét.

De nem hagytam, hogy ez elrontsa a kedvemet – az emberi lét minden oldalát fel akartam fedezni. Végül is ez akár jobban megvilágíthatja számomra a küldetésünk lényegét.

Hét órára lezuhanyoztam, és átöltöztem egy megfelelő, zöld gyapjúruhába. A ruhához bakancsot és sötét harisnyát húztam, és még a Mollytól kapott ajakfényből is kentem magamra. Elégedett voltam az eredménnyel: kevésbé voltam a szokásos sápadt önmagam.

– Nem kell kiöltöznöd, nem bálba mégy – mondta Gábiel, amikor meglátott.

– Egy lánynak mindig arra kell törekednie, hogy a lehető legjobban nézzen ki – kelt a védelmemre Ivy és rám kacsintott. Lehet, hogy nem tetszett neki, hogy Mollyval meg a társaságával akarom tölteni az időt, de az ellenszenvével sem akart megterhelni. Tisztában volt vele, mikor kell elereszteni a dolgokat a béke érdekében.

Búcsúzáskor mindkettejüket megpusziltam, és a bejárati ajtó felé vettem az irányt. Gábiel el akart vinni Mollyhoz a fekete Jeppel, amit a garázsban találtunk, de Ilynak sikerült lebeszélnie róla, mondván, hogy még sokáig világos lesz, és mivel Mollyék csak néhány utcányira laktak, biztonságosan oda lehet jutni. Bár elfogadtam Gábiel ajánlatát, hogy értem jön, és megállapodtunk, hogy felhívom, ha kész vagyok hazajönni.

Igen kellemes volt aznap este átsétálni Mollyhoz. Bár a tél nemsokára véget ér, a ruhámon átfújó szél még igen fagyos volt. Magamba szívтам az óceán örökzöldekkel vegyes, friss illatát. Megtiszteltetésnek éreztem, hogy itt lehetek, hogy

lélegző, érző lényként járhatok a földön. Sokkal üdítőbb volt, mint egy másik dimenzióból szemlélni az életet. A mennyországból letekintve a nyüzsgő földi élet olyan volt, akár egy előadás. Ám a valóságban ezen a színpadon állni rémisztőbb, ugyanakkor izgalmasabb is volt.

A hangulatom nyomban megváltozott, amikor a Sycamore Grove nyolcas számhoz értem. Felnéztem a házra, és biztos voltam benne, hogy elnéztem a házszámot. A bejárati ajtó tárva-nyitva volt, és úgy tűnt, odabent az összes lámpát felkapcsolták. Az utcai szobából bömbölt a zene, a tornácon pedig hiányosan öltözött tinik parádéztak. Ez biztosan nem az a hely. Még egyszer megnéztem a címet, amit maga Molly írt fel nekem egy darab papírra, és láttam, hogy nem tévedtem. Aztán néhányan felismertek az iskolából, és integetni kezdtek nekem. Megindultam felfelé a nyaraló szerű ház lépcsőjén, és majdnem belebotlottam a veranda korlátján áthányó fiúba.

Megfordult a fejemben, hogy egyenesen hazamegyek inkább, és Ivy meg Gábiel előtt majd úgy teszek, mintha megfájdult volna a fejem. Biztos voltam benne, hogy nem engedtek volna el, ha tudják, mivel jár Molly csajos estéje. De a kíváncsiságom győzedelmeskedett, és úgy döntöttem, bemegyek, csak hogy köszönjek Mollynak, és kimenthessem magam a gyors távozás előtt.

A hallban testek torlódtak össze, füsttől és kölnitől volt nyomott a levegő. A zene olyan hangosan szólt, hogy ha valaki beszélgetni akart, akkor a másik fülébe kellett ordítania, hogy az hallja a mondandóját. A remegő padló és a dülöngélő táncolók olyan benyomást tettek rám, mintha egy földrengés

kellős közepén járnék. Az energikus ritmus annyira erős volt, hogy a dobhártyám majd' beszakadt, szinte összegörnyedtem alatta. Az arcomon forró leheletet éreztem, a levegőben sör és mindenféle más alkohol szaga terjengett. Az egész jelenet oly fájdalmasan nyomasztó volt, hogy majdnem kibillentett az egyensúlyomból. De ez maga az emberi élet, gondoltam, és nekem első kézből kellett megtapasztalnom még akkor is, ha elájulok az élménytől. Így hát vettem egy nagy levegőt, és továbbnyomakodtam.

Minden sarokban és zugban fiatalok tanyáztak; voltak, akik cigiztek, voltak, akik ittak, mások meg csak heverték egymáson. Átverekedtem magam a tömegen, majd megigézve szemléltem egy csoportot, akik a *Kincsvadászat* nevű játékkal szórakoztatták magukat. Ebben a játékban lányok sorakoztak fel egymás mellé, míg a fiúk nem túl messziről mályvacukorral célozták meg a dekoltázsukat. Akinek sikerült betalálnia két mell közé, annak vissza kellett szereznie a mályvacukrot, de ehhez csak a száját használhatta. A lányok nevettek és sikongattak, ahogy a fiúk a mellük közé temették az arcukat.

Molly szüleit sehol nem láttam. Biztosan elmentek a hétvégére. Kíváncsi voltam, mit szólnának, ha látnák az otthonukat a jelenlegi, felfordult állapotában. A hátsó nappaliban, a barna kanapékon részeg párok feküdtek összefonódva. A padlón sörösüvegek heverték szanaszét, a szőnyegbe pedig beletaposták a kiszórt chipsdarabkákat és az M&M's drázsékat, amiket Molly egy üvegtálba készített ki a vendégeinek. Kiszúrtam Leah Green ismerős arcát, aki Molly társaságának volt az egyik tagja, és elindultam felé. Egy

üvegajtó mellett állt, ami egy deszkázott területre és a medencére nyílt.

– Beth! Hát eljöttél! – kiabálta túl a zenét. – Nagy buli!

– Molly merre van? – üvöltöttem vissza.

– Ajacuzziban.

Lefeszítettem magamról egy kapatos srác ölelését, amint a táncolók káoszába akart magával vonszolni, és kicseleztem egy másikat, aki „tesónak” nevezett, és megpróbált barátilag jól megszorongatni. Egy lány bocsánatkérően elrángatta tőlem.

– Bocsi Stefan miatt – ordította. – Neki már annyi.

Bólintottam, majd kisurrantam, és gondolatban hozzáírtam az új kifejezést a szógyűjteményemhez, amit folyamatosan bővítettem.

Odakint még több üres üveg és doboz tarkította a földet, és figyelnem kellett, hová lépek közöttük. A hideg ellenére bikinis és rövidnadrágos tinik lebzseltek a medencénél és gyűltek össze a forró fürdőnél. A fények kísérteties kék derengéssel világították meg a pajkos testeket. Hirtelen egy meztelen fiú rohant el mellettem, majd a medencébe vetette magát. Reszketve emelkedett a felszínre, de hízott a mája a hangos éljenzéstől, amit a többiekből kiváltott. Próbáltam nem tűnni oly rémültnek, mint amennyire annak éreztem magam.

A megkönnyebbülés hulláma söpört át rajtam, amikor végre megpillantottam Mollyt két fiú közé préselődve a forró fürdőben. Mikor észrevett, kiemelkedett közülük, kinyújtózott, mint egy macska, és elég hosszan úgy maradt, hogy a fiúk megcsodálhassák nedves, formás testét.

– Bethie, mikor érkezted? – kérdezte éneklő hangon.

– Épp most – feleltem. – Változott a terv? Mi van az arcmasszázzsal?

– Ó, kicsim, azt a tervet dobtuk! – mondta Molly, mintha ez csak egy lényegtelen apróság lenne. – A nénikém megbetegedett, így anyu meg apu a hétvégére elmentek a városból. Nem hagyhattunk ki egy jó *bulizást*!

– Csak be akartam köszönni. Nem maradhatok – mondtam.

– A bátyám úgy tudja, arcpakolásokat próbálunk ki.

– De ő nincs itt, ugye? – Molly huncutan elvigyorodott. – És amiről Gábiel nem tud, az nem is fáj neki. Gyere, legalább igyál valamit, mielőtt elindulsz. Nem akarom, hogy bajba kerülj miattam.

A konyhában összefutottunk Taylah-val, aki a konyhapult mögött állt és valamit mixelt a turmixgépben. Körülötte tekintélyes üvegrengeteg volt szétdobálva. Elolvastam néhánynak a címkéjét: karibi fehér rum, single mait skót whisky, ír whiskey, tequila, abszint, Midori, bourbon, pezsgő. A nevek nem sokat árultak el számomra. Az alkohol nem volt része a felkészülésemnek – egy rés a tanulmányaimban.

– Kérhetek két Taylah Specialt Bethnek meg nekem? – kérdezte Molly, miközben karját a barátnője köré fonta, és csípőjét himbálni kezdte a zene ütemére.

– Máris jön – mondta Taylah, majd két koktélospoharat majdnem a pereméig töltött a zöld keverékkel.

Molly az egyik poharat a kezembe nyomta, a sajátjából pedig hatalmasat hörpintett. Elindultunk a nappali felé. A szoba két

sarkába helyezett óriási hangszórókból úgy harsogott a zene, hogy még a padló is beleremegett. Óvatosan beleszagoltam az italomba.

– Mi van ebben? – kérdeztem Mollytól a zajon át.

– Koktél – felelte. – Egészségedre!

Udvariasan belekortyoltam, de azonnal megbántam. Émelyítően édes volt, ugyanakkor a torkomat égette. Mivel nem akartam, *hogy partykillernek* minősítsenek, tovább szürcsöltem a lötytyömet. Molly fölöttébb jól érezte magát, és bevezetett engem a táncolók kavargó tömegébe. Néhány percig együtt táncoltunk, aztán elveszítettem szem elől, és ismeretlenek csődültek körém. Megpróbáltam egy résen át elmenekülni, de amilyen gyorsan lehetőség adódott volna, olyan gyorsan össze is zárt a tömeg. Néhányszor észrevettem, hogy amint kifogyott a poharam, nyomban újratöltődött, mintha csak láthatatlan felszolgálók járkálnának közöttünk.

Mostanra eléggé szédültem és ingatagon álltam meg a lábamon. Arra fogtam, hogy nem vagyok hozzászokva a hangos zenéhez és a tömeghez. Beleszürcsöltem az italomba, hátha majd felfrissít. Gábiel mindig is hangsúlyozta, mennyire fontos, hogy ki ne száradjunk.

Éppen elfogyasztottam a harmadik koktélt, amikor ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy lefeküdjek a padlóra. De nem értem el odáig. Helyette azt éreztem, hogy egy erős kéz megtámaszt, majd kivezet a csődületből. Mikor megbotlottam, a szorítás megfeszült a karomon. Ráneheztem a súlyommal, és hagytam, hogy az idegen kivezessen a szabadba. Ott aztán

egy kerti padhoz támogatott, amire az üres poharat szorongatva, összegörnyedve leültem.

– Lehet, hogy kicsit kevesebb is elég lenne abból a cuccból.

Xavier Woods arca élesedett ki előttem lassan. Kopott farmert és egy szűk, szürke pulóvert viselt. Ebben szélesebbnek látszott a mellkasa, mint az iskolai egyenruhában. Kisimítottam a hajamat a szememből, és éreztem, hogy a homlokom jócskán megizzadt.

– Kevesebb miből?

– Hát... abból, amit iszol... mert elég erős – mondta, mint aki egy nyilvánvaló dolgot állapít meg.

Az ital kezdett kavarni a gyomromban, a fejem pedig lüktetett. Tudtam, hogy mondanom kéne valamit, de a szavak szétcsúsztak a fellépő hányingertől. Helyette erőtlenül Xavierre dőltem, és közel jártam a síráshoz.

– Tudja a családot, merre vagy? – kérdezte.

Megráztam a fejem, amitől a kert vészesen elkezdett forogni.

– Mennyit ittál ebből?

– Nem t’om – motyogtam támoltyogva. – De nem igazán fekszik nekem.

– Gyakran iszol?

– Ez az első alkalom.

– Ó, Jézusom! – Xavier megrázta a fejét. – Ez megmagyarázza, miért készültél ki ennyire.

– Hogy mit... ? – Előredőltem és majdnem a földön kötöttem ki.

- Hóóó! - Xavier elkapott. - Jobb lesz, ha hazaviszlek.
- Egy perc, és jobban leszek.
- Nem, nem leszel. Reszketsz.

Némi meglepettséggel tudatosult bennem, hogy igaza van. Xavier bement a dzsekijéért, amit aztán a vállamra terített. Olyan illata volt, mint neki, és ez megnyugtató.

Molly felénk botladozott.

- Mi a szitu? - mondta túlságosan emelkedett hangulatban ahhoz, hogy bántaná Xavier jelenléte.

- Mit ivott Beth? - vonta kérdőre Xavier.

- Csak egy koktélt - válaszolta Molly. - Leginkább vodka. Nem vagy jól, Beth?

- Nem, nincs jól - közölte Xavier határozottan.

- Mit tehetek érte? - kérdezte Molly tanácstalanul.

- Én majd gondoskodom róla, hogy épségben hazajusson - mondta, s még jelen állapotomban is kihallottam szavaiból a vádló hangnemet.

- Kösz, Xavier, jövök neked eggyel. Ó, figyu, ha lehet, ne mondj túl sokat a bátyjának, nem tűnik túlságosan megértő típusnak.

A bőrlélek szaga Xavier kocsiában nyugtatólag hatott rám, de még mindig úgy éreztem, mintha egy kazán lobogna bennem. Bizonytalan emlékeim maradtak egy hepehupás autókázásról, és hogy valahogyan a bejárat ajtóhoz kerültem. Ahhoz eléggé tudatomban voltam, hogy halljam, mi történik körülöttem, ahhoz viszont túlságosan álmos, hogy

nyitva bírjam tartani a szememet. Úgy tűnt, mintha akaratom ellenére magától becsukódna.

Mivel a szemem zárva volt, nem láttam Gábiel arckifejezését, amikor ajtót nyitott. De az aggodalmat így is hallottam a hangjában.

– Mi történt? Megsérült? – Ereztem, hogy fejemet a kezébe veszi.

– Nincs baja – mondta Xavier. – Csak túl sokat ivott.

– Hol volt?

– Molly házibulijában.

– Házibuli? – visszhangozta Gábiel. – Nekünk senki sem szólt házibuliról.

– Nem Beth hibája; szerintem ő sem tudott róla.

Ereztem, hogy Xavier a bátyám szerető karjába helyez.

– Köszönöm, hogy hazahoztad – mondta Gábiel a további társalgást lezáró hangnemben.

– Semmi baj – mondta Xavier. – Egy időre elveszítette az eszméletét; lehet, hogy nem ártana megvizsgáltatni.

Volt egy pillanatnyi szünet, míg Gábiel átgondolta, mit mondjon. Tudtam, hogy nincs szükségem doktorra. Ráadásul egy orvosi kivizsgálás nyomán fény derülne néhány rendellenességre, amire nincs magyarázat. De Xavier ezt nem tudta, így Gábiel válaszára várt.

– Mi majd gondját viseljük – mondta Gábiel.

Elég rosszul vette ki magát a válasz, mintha rejtegetni akarnánk valamit. Azt kívántam, bárcsak megpróbálna legalább

egy kicsit hálásabbnak tűnni. Végül is Xavier megmentett engem. Ha nem vette volna észre, hogy bajban vagyok, még mindig Mollynál lennék, és azóta már ki tudja, mi történt volna.

– Az jó. – Kihallottam Xavier hangjából a gyanakvást, és éreztem, hogy vonakodik távozni. Pedig már nem volt értelme, hogy maradjon. – Mondd meg Bethnek, remélem, hamar jobban lesz.

Hallottam, ahogy Xavier léptei a kavicsos autóbehajtón csikorognak, majd elindul a kocsival. Az utolsó dolog, amire emlékszem, hogy Ivy hűvös keze a homlokomat simogatja, és gyógyító energiája szétárad a testemben.

8.

Fantom

FOGALMAM SEM VOLT, MENNYI AZ IDŐ, amikor felébredtem. Csak annak voltam tudatában, hogy a fejem könyörtelenül lüktet, a nyelvem pedig olyan, akár a smirgli. Eltartott egy darabig, amíg az elmúlt éjszakát megbízhatóan össze tudtam rakni, de amikor végre sikerült, azt kívántam, bárcsak ne tettem volna. Elöntött a szégyenérzet, ahogy eszembe jutott a zavart állapotom, az egybefolyó beszédem és az, hogy képtelen voltam megtartani a saját súlyomat. Eszembe jutott, ahogy Gábiel felnyalábolt, és ahogy az aggodás csalódottsággal keveredett a hangjában. Emlékszem, hogy levetkőztettek, Ivy arcán pedig óriási aggodalom látszott, miközben lefektetett, akár egy kisgyereket. Mikor Ivy betakart, hallottam, hogy Gábiel egyre hálálkodik valakinek az ajtóban.

Aztán kezdett felderengeni, hogy Molly bulijának nagy részét kényelmesen egy idegen testének dőlve töltöttem, szinte tehetetlenül. Hangosan felnyögtem, mikor az idegen arca élénken bevillant a képzeletembe. Az összes gáláns lovag közül ki más jött volna a megmentésemre, miért pont Xavier Woodsnak kellett lennie? Vajon mi célja volt ezzel az Atyánknak az Ő végtelen bölcsességében? Erőlködtem, hogy felidézzem rövid beszélgetésünk töredékeit, de az emlékezetem nem bizonyult megbízható partnernek ezeknél a részleteknél.

Megbánás és megalázottság vegyes érzése lett úrrá rajtam. Piruló arcomat a paplan alá rejtettem, összegömbölyödtem, abban reménykedtem, hogy örökre így maradhatok. Mit gondolhat most rólam Xavier Woods, a Bryce Hamilton iskolakapitánya? Mit gondolhat most rólam mindenki? Még alig töltöttem egy hetet az iskolában, és máris szégyent hoztam a családomra, és mindenkinek a tudomására hoztam, hogy milyen kezdő vagyok még az életben. Hogy nem vettem észre, milyen erős az a koktél? Ráadásul fényesen bebizonyítottam a bátyámnak és a nővéremnek, hogy teljesen alkalmatlan vagyok arra, hogy vigyázzak magamra, ha ők nincsenek a közelben.

Elfojtott hangok szűrődtek fel hozzám odalentről. Gábiel és Ivy beszéltek meg valamit sugdolózva. A pír újra előntötte az arcomat, mikor arra gondoltam, milyen helyzetbe sodortam őket is. Milyen önző vagyok, hogy nem fontolom meg, hogy a cselekedeteim rájuk is kihatnak! Az ő jó hírük csakúgy kockán forog, ahogyan az enyém, s az enyém immár kétségtelenül cafatokban van. Komolyan elgondolkoztam annak lehetőségén, hogy most összecsomagolunk, és egy új helyszínen előről kezdünk mindent. Gábiel és Ivy nyilván nem fogja elvárni, hogy Venus Cove-ban maradjak, miután ilyen látványosságot csináltam magamból. Szinte már vártam is a pillanatot, amikor benyitnak, hogy bejelentsék, pakolunk, mert új városba költözünk. Még búcsúzkodásra sem lesz idő; az ismeretségek, amiket itt kötöttem, nem maradnak egyebek egy kedves emléknél.

De senki nem jött be, és történetesen nem maradt más választásom, mint lemerészkedni és szembenézni a tettem

következményeivel. A folyosón megpillantottam magam a tükörben. Törékenynek látszottam, a szemem alatt pedig kékes árnyékok ültek. Az óra alapján majdnem dél volt.

Odalent Ivy gyakorlott keze egy hímzésen dolgozott a konyhaasztalnál, Gábiel pedig az ablaknál állt olyan szálegyenesen, akár egy lelkipásztor a szószéken. Kezét összekulcsolta a háta mögött, és a gondolataiba merülve bámulta a tengert. Odamentem a hűtőszekrényhez, töltöttem magamnak egy pohár narancslét, amit gyorsan felhajtottam, hogy enyhítsem dühöngő szomjúságomat.

Gábiel nem fordult meg, pedig tudtam, hogy érzékeli a jelenlétemet. Beleborzongtam – egy dühödt tiráda^[2] is jobb lett volna, mint ez a néma rosszallás. Túlságosan is fontos volt nekem Gábiel figyelme, semhogy el akarjam veszíteni. Ha mást nem is, a dühe biztosan enyhítené egy kicsit a bűntudatomat. Azt kívántam, hogy megforduljon, hogy legalább lássam az arcát.

Ivy lerakta a kézimunkát, és rám nézett. – Hogy érzed magad? – kérdezte. Sem mérgesnek, sem csalódottnak nem tűnt, és ez valahogy zavart.

A kezem akaratlanul a még mindig lüktető halántékomhoz vándorolt. – Voltam már jobban.

A csend úgy borult ránk, akár egy lepel.

– Tényleg sajnálom – folytattam alázatosan. – Nem tudom, hogy történt. Annyira gyerekesnek érzem magam.

Gábiel megfordult, hogy rám nézzen, a tekintete olyan színű volt, akár a mennydörgés. De csak az irántam érzett mély

szeretete látszott benne.

- Ne emészd magad, Bethany - mondta a szokásos higgadtságával. - Most hogy emberek vagyunk, kötelesek vagyunk tévedni is néha.

- Hát nem haragudtok? - kottyantottam ki, egyikről a másikra pillantva. Gyöngyház színű bőrük izzott a reggeli fényben.

- Hát persze, hogy nem haragszunk - mondta Ivy. - Hogyan hibáztathatnánk valamiért, ami nem áll az irányításod alatt?

- Pont ez a lényeg - mondtam. - Tudnom kellett volna. Egyikőtökkel sem történt volna meg. Miért mindig én hibázom?

- Ne légy túl szigorú magadhoz - tanácsolta Gábiel. - Ne felejtse el, hogy ez az első földi látogatásod. A tapasztalataidból tanulni fogsz, és idővel képes leszel elkerülni az ilyen helyzeteket.

- Könnyű megfeledkezni arról, hogy az emberek hús-vér lények. Ők nem elpusztíthatatlanok - tette hozzá Ivy.

Szóvirágokkal megtűzdelt, dagályos beszéd, színdarabok hosszú, szenvedélyes vagy szónokias monológja.

- Megpróbálom nem elfelejteni - mondtam egy kicsit bátrabban. A fejem még mindig szét akart robbanni, ezért leültem, és a hűvös asztallapra hajtottam.

- Ne aggódj, tudok valamit, amivel megszabadulhatsz attól a légkalapáctól a fejedben - mondta Gábiel.

Még mindig a tehénkés pizsamámban voltam. Odamentem hozzá, figyeltem, ahogy a hűtőből kiveszi a hozzávalókat. Megmérte, majd egy tudós pontosságával rakta bele a turmixgépbe. Végül átnyújtott egy pohár zavaros, piros folyadékot.

– *Mi ez?* – kérdeztem.

– Paradicsomlé, tojássárgája és egy kis chili – felelte. – Az orvosi enciklopédia szerint, amit tegnap este olvastam, ez az egyik legismertebb orvosság a másnaposságra.

A keverék undorító volt mind színre, mind szagra, de a lüktetés a fejemben nem akart elmúlni magától. Ezért befogtam az orromat, és felhajtottam az italt. Később leesett, hogy Ivy egy érintésével is kigyógyíthatott volna a másnaposságból, ha a halántékomhoz nyúl, de lehet, hogy a testvéreim azt próbálták megtanítani nekem ezzel, hogy elfogadjam a tetteim emberi következményeit.

– Szerintem ma mind maradjunk itthon, nem? – javasolta Ivy. – Fordítsunk egy kis időt elmélkedésre.

Sosem tiszteltem még jobban a testvéreimet, mint abban a pillanatban. A megértést, amit tanúsítottak, csak úgy tudnám leírni, hogy emberfeletti, mert hiszen az is volt.

A közösség többi részéhez viszonyítva mi úgy éltünk, mint a kvékerek: nem volt televíziónk, számítógépünk vagy mobiltelefonunk. Az egyetlen, amit megengedtünk magunknak a 21. században, a Földön élve, az a vezetékes telefon volt, amit rögtön azután kötöttek be, hogy beköltöztünk. A technikai eszközökre, mint ártalmas hatásra tekintettünk, ami

antiszociális viselkedést generál és árt a családi értékeknek. Az otthonunk az a hely volt, ahol együtt töltöttük az időnket, nem shoppingolással, az internet előtt vagy ostoba tévéműsorokat bámulva.

Gábiel kiváltképpen utálta a tévé hatását. A küldetésünkre való felkészülés közben megmutatta nekünk egy műsor elejét, hogy kifejtse a nézetét. Egy rakás elhízással küszködő emberről szólt, akiket csapatokba osztottak, majd ínycsiklandó ételek képeit mutogatták nekik azt vizsgálva, hogy elég erősek-e ahhoz, hogy ellenálljanak. Akik feladták, azokat lehordták és kiközösítették. *Undorító*, mondta Gábiel, *az emberek érzéseivel játszani és a gyengeségükön élősködni. Az pedig még visszataszítóbb, hogy a közvélemény ezt a kegyetlenkedést szórakoztatásnak nevezi.*

Szóval aznap délután nem a technika áldásait vettük igénybe, hogy elüssük az időnket, hanem inkább olvasgattunk, „Játék a betűkkel”-t játszottunk, vagy egyszerűen csak elmerültünk a gondolatainkban. Az, hogy elmélkedünk, nem azt jelentette, hogy nem foglalkozhatunk mással; pusztán annyit jelentett, hogy csendben elvultunk, vagy azzal töltöttük el az időt, hogy kiértékeljük a sikereinket és a kudarcainkat. Vagyis hogy Ivy és Gábiel kiértékelte a sikerét, én pedig szembenéztem a kudarcaimmal. Az égboltot bámultam, miközben dinnyét majszoltam. Rájöttem, hogy a gyümölcs a kedvenc ételem. Tiszta, édes frissességük az otthonomra emlékeztetett. Azt figyeltem meg, hogy a napkorong ragyogó, fehér gömbként függ az égen – vakító volt, és fájt a szemem, ha belenéztem. Eszembe jutott a *Királyság* fénye – otthonunk szelíd, arany

fényben fürdött, amit meg tudtunk érinteni, és úgy folyt ki az ujjaink közül, akár a meleg méz. Itt keményebb volt, de valahogy valóságosabb.

– Láttad ezt? – Ivy egy gyümölcsökkel és sajttal megrakott tállal közeledett, és undorodva ledobott az asztalra egy újságot.

– Hm. – Gábiel biccentett.

– Mi az? – Felültem és a nyakamat nyújtogattam, hogy el tudjam olvasni a főcímet. Megpillantottam a fényképet, ami betakarta a címlapot. Emberek menekültek minden irányba, férfiak próbálták reménytelenül megóvni a nőket, anyák nyúltak a földre zuhanó gyerekeik után. Néhányan imádkozva hunyták be a szemüket, másoknak néma sikolyra nyílt a szája. Mögöttük lángok nyaldosták az eget, és gomolygó füst homályosította el a Napot.

– Bombázás a Közel-Keleten – mondta a bátyám, és egy csuklómozdulattal ellapozott. De már mindegy – a kép az agyamba égett. – Több mint háromszáz halott. Tudod, hogy ez mit jelent, ugye?

– Az ügynökeink odaát nincsenek a helyzet magaslatán? – kérdeztem bizonytalan hangon.

– *Nem tudnak* a helyzet magaslatán lenni – javított ki Ivy.

– Mi akadályozza meg benne őket? – érdeklődtem.

– A sötétség seregei túlerőben vannak a fény seregeihez képest – felelte Gábiel elkomolyodva. – Egyre többször és többször.

– Miért gondolod, hogy csak a mennyország küldi ki a képviselőit? – Ivy kissé türelmetlen volt az értetlenkedésemmel

szemben. – Társaságot kaptunk.

– Nem tehetünk valamit? – kérdeztem.

Gábiel a fejét ingatta. – Mi nem cselekedhetünk felhatalmazás nélkül.

– De háromszázan meghaltak! – tiltakoztam. – Ez csak számít valamit!

– Persze, hogy számít – mondta Gábiel. – De bennünket nem ott szólítottak szolgálatba. Kijelölték az őrhelyünket, mi pedig nem hagyhatjuk el csak azért, mert a bolygó másik felén történt egy tragédia. Minket iderendeltek, hogy Venus Cove fölött őrködjünk. Biztosan okkal tették.

– És azokkal az emberekkel mi lesz? – kérdeztem, ahogy újra belém villant a rémülettől sújtott arcuk.

– Csak annyit tehetünk, hogy isteni közbeavatkozásért imádkozunk.

A délután közepére rájöttünk, hogy lassan kifogyunk az élelmiszerekből. Bár még mindig holtfáradtnak éreztem magam, felajánlottam, hogy egyedül bemegyek a városba vásárolni. Abban bíztam, hogy a feladat majd kitörli az agyamból a nyugtalanító képeket, és nem engedi, hogy tovább rágódjam a szerencsétlen emberi sorsokon.

– Mit hozzak? – kérdeztem, és felkaptam egy borítékot, hogy lefirkantsam a hátuljára a szükséges dolgokat.

– Gyümölcsöt, tojást, meg kenyeret abból az újonnan nyílt, francia pékségből – mondta Ivy.

– Akarod, hogy elvigyelek? – ajánlotta Gábiel.

- Nem, Kösz, bringával megyek. Kell egy kis mozgás. Hagytam, hogy Gábiel visszatérjen a könyvéhez, én meg előhoztam a garázból a kerékpáromat, és az elejébe egy összehajtogatott vászontáskát gyűrtem. Ivy kiment az utcára nyíló kertbe megmetszeni a rózsákat, és utánam integetett, amikor eltekertem mellette.

A zombiszerű alvás után a városba vezető tízperces biciklizés üdítően hatott rám. A levegő a fenyők illatától volt friss, ami segített eloszlatni a komor hangulatomat. Nem hagytam, hogy a gondolataim Xavier Woods felé kalandozzanak, és kizártam az előző éjszaka összes emlékét. Persze az agyamnak megvolt a saját fontossági sorrendje, és beleborzongtam, mikor eszembe jutott az érzés, ahogy Xavier felemel erős karjával, az ingéhez simulok, majd kifésüli az arcomból a hajamat, pont mint az álmomban.

A biciklimet a posta előtt odaláncoltam a tárolóhoz, és elindultam a vegyeskereskedés felé. Ahogy a bejárathoz értem, lelassítottam, hogy két nő ki tudjon jönni. Az egyik enyhén görnyedt és idős volt, a másik robosztus és középkorú. A fiatalabb nő egy padhoz kísért a társát, majd visszament a boltba, és kiragasztott az ablakba egy hirdetést. Az idős nő mellett szófogadóan üldögélt egy ezüstszürke kutya. A legkülönösebb lény volt, amit valaha láttam; a tekintete annyira értelemmel teli volt, hogy akár ember is lehetett volna. Bár ült, királyi méltósággal húzta ki magát. Pofája enyhén petyhüdten lógott, szőre fényes, akár a selyem, szeme pedig oly színtelen, akár a holdfény.

Az idős asszony lehangoltnak tűnt, és ez felkeltette az érdeklődésemet. Megnéztem a hirdetést az ablakban, és megértettem a szenvedése okát. A papíron az állt, hogy „A kutya ingyen elvihető, hajó otthonra lel”.

– Így lesz a legjobb, Alice, meglátod – mondta a fiatalabbik nő fürge, gyakorlatias hangon. – Te is azt akarod, hogy Fantom boldog legyen, nem igaz? Nem tarthat veled, ha majd *beköltözől*. Ismered a szabályokat.

Az öregasszony szomorúan ingatta a fejét.

– De idegen lesz neki a hely, és nem érti majd, mi történik. Otthon megvolt a mi megszokott kis életünk.

– A kutyák nagyon alkalmazkodóak. Most már hazaviszlek, ideje vacsorázni. Biztos vagyok benne, hogy nyomban megszólal a telefon, amint belépünk az ajtón.

Az Alice nevű nő úgy látszott, nem osztozik a társa optimizmusában. Figyeltem, ahogy göcsörtös ujjával idegesen tekergeti a kutya pórázát, és többször a tarkóján laza kontyba tekert hajához nyúl. Nem úgy tűnt, mint aki siet, inkább mintha úgy érezné, hogy az elindulással elfogad egy sebtiben nyélbe ütött kedvezőtlen alkut, amit még nem volt elég ideje átgondolni.

– De honnan fogom tudni, hogy rendesen gondoskodnak róla? – kérdezte.

– Bárki veszi magához, megbeszéljük vele, hogy vigye el néha az új lakhelyedre látogatóba.

Egy hangyányi türelmetlenség vegyült a fiatalabbik nő hangjába. Észrevehetően egyre ingerültebb lett. Mellkasa

erősen hullámozott, púderozott halántékán pedig gyöngyöző izzadságcseppek jelentek meg. Titokban egyre az óráját leste.

– De mi van, ha elfelejtik? – aggodalmaskodott Alice.

– Biztos, hogy nem fogják – felelte a fiatal nő elutasítóan.

– Na, szükséged van még valamire, mielőtt hazaviszlek?

– Csak egy zacskó kutyacsemegére Fantomnak, de nem a csirkésből, mert azt nem szereti.

– Mi lenne, ha itt megvárnál, amíg én beszaladok érte? Alice bólintott és boldogtalan arc kifejezéssel bámult maga elé. Lehajolt, hogy megvakarja Fantom füle tövét. A kutya tanácstalan tekintettel nézett fel rá. Látszott, hogy az állat és gazdája szavak nélkül is megértik egymást.

– Milyen gyönyörű kutya – szólítottam meg. – Milyen fajtájú?

– Weimari vizsla – felelte Alice. – De sajnos már nem lehet sokáig velem.

– Igen; nem hallgatóztam, de meghallottam.

– Szegény Fantom – sóhajtott Alice, és odahajolt a kutyához, hogy beszéljen hozzá. – Pontosan tudod, hogy mi folyik itt, igaz? De nagyon bátran akarsz viselkedni.

Letérdeltem, hogy megsimogassam Fantom fejét, mire ő először óvatosan megszaglászott, mielőtt hatalmas mancsát felém nyújtotta.

– Ez aztán fűrcsa – mondta Alice. – Általában tartózkodóbb az idegenekkel szemben. Maga biztosan nagy kutyás, ugye?

– Ó, én imádom az állatokat – mondtam, pedig ez a kutya volt az első, amivel találkoztam. – Ha nem haragszik,

megkérdezhetném, hova költözik, ahova ő nem követheti magát?

- Fairhavenbe költözöm, a városi idősek otthonába. Hallott már róla? Háziállatokat nem szabad vinni, hacsak nem számítja az aranyhalat is annak.

- Milyen szégyen! - mondtam. - De ne aggódjon; biztos vagyok benne, hogy egy ilyen gyönyörű kutya, mint Fantom, hamar új gazdira talál. Szívesen költözik oda?

Kicsit meghökkent a kérdésem. - Tudja, maga az első ember, aki megkérdezi ezt tőlem. Gondolom, nekem oly mindegy. De jobban érezném magam, ha tudnám, hogy Fantom jó helyen van. Abban reménykedtem, hogy a lányom majd magához veszi, de sajnós az ő lakása kicsi ahhoz, hogy kutyát tarthasson.

Közben Fantom az orrát a kezemhez nyomta, s ekkor eszembe jutott valami. Talán ez a találkozás a gondviselés műve, és most kapok egy lehetőséget, hogy vezekeljek a felelőtlenségemért. S végül is nem pont ez lenne a dolgom - hogy jót tegyek az emberekkel, ahol csak tudok, ahelyett, hogy a saját szerepemet túlértékelném? A bolygó másik felén zajló krízisben sajnós nem segíthetek, itt viszont fennáll egy helyzet, amiben igenis hasznos lehetnék.

- Gondolja, hogy én is magamhoz vehetném? - mondtam hirtelen. - Nagy kertünk van. - Tudtam, hogyha időt hagynék magamnak, hogy átgondoljam, elveszíteném a bátorságomat. Alice arca nyomban felragyogott.

– Megtenné? Biztos benne? – kérdezte. – Ó, az csodás lenne! Nincs nála hűségesebb barát, esküszöm. De hisz máris összebarátkoztak. De mit szólnak majd hozzá a szülei?

– Őket nem zavarja – válaszoltam abban bízva, hogy a testvéreim is majd ugyanolyan színben látják a döntésemet, mint én. – Akkor megegyeztünk?

– Itt jön Felicity – ragyogott Alice. – Mondjuk el neki is a jó hírt.

Fantommal egymás mellett állva figyeltük, ahogy a két nő elhajt az autójukkal: az egyik a könnyes szemét törölgetve, a másik láthatóan megkönnyebbülve. A kutya szomorú tekintettel ugatott a gazdája után, de ettől eltekintve higgadtan fogadta, hogy immár az én gondoskodásomra lett bízva. Úgy látszott, ösztönösen felfogja, hogy jelen körülmények között ez a legjobb megoldás neki. Amíg vásároltam, ő az üzlet előtt türelmesen várakozott. Aztán a szatyrot a kormány egyik fogantyújára, a pórázt pedig a másikra akasztottam, és hazatoltam a biciklit.

– Jó hely az új pékség? – szólt ki Gábiel, amikor hallotta, hogy bemegyek.

– Bocsánat, a kenyeret elfelejtettem – mondtam, miközben Fantommal a sarkamban beléptem a konyhába. – Helyette viszont nyélbe ütöttem egy alkalmi vételt.

– Ó, Bethany! – áradozott Ivy. – Őt meg hol találtad?

– Hosszú történet – feleltem. – Valaki egy segítő kézre szorult. – Röviden összefoglaltam az Alice-szal való találkozásomat. Ivy megsimogatta Fantom fejét, az pedig a pofiját a nővérem

kezéhez nyomta. Volt valami földöntúli a bánatos tekintetében, amitől úgy nézett ki, mintha hozzánk tartozna.

– Ugye megtartjuk? – fejeztem be a mondókámat.

– Hát persze – válaszolta Gábiel minden további aggodalmaskodás nélkül. – Mindenkinek szüksége van egy otthonra.

Ivyval elfoglaltuk magunkat azzal, hogy Fantomnak egy rögtönzött fekhelyet eszkábáljunk, majd kitaláltuk, melyik legyen az ő tálja. Gábiel szája sarkában apró mosoly bujkált, miközben minket figyelt. Ritkán mosolygott, de amikor arra ragadtatta magát, olyan volt, mintha a nap ragyogna át a felhőkön.

Egyértelmű volt, hogy Fantom az én kutyám lesz. Ő is úgy tekintett rám, mint az örökbefogadó anyukájára, és bárhova is mentem a házban, ő szökdécselve követett. Mikor elnyúltam a kanapén, ő összegömbölyödött a lábamnál, akár egy forróvizes palack, és hangosan horkolva elszenderült. A mérete ellenére Fantomnak békés természete volt, és nagyon hamar kis családunk teljes jogú tagjává vált.

Vacsora után lezuhanyoztam, majd letelepedtem a pamlagra Fantom fejével az ölemben. Ragaszkodása szinte terápiás hatással volt rám, és annyira ellazított, hogy majdnem el is felejtettem az előző este történeteket.

Aztán kopogtattak a bejárati ajtón.

9.

Fiúknak tilos a bemenet

FANTOM A TERÜLETÉT FÉLTŐ MORGÁST HALLATOTT, majd kiszaladt a szobából, és ádázul elkezdett a bejárati ajtó alján és környékén szaglászni.

– Mit keres ez itt? – motyogta Gábiel alig hallhatóan.

– Ki az? – suttogtuk Ivyval egyszerre.

– A mi hősies iskolakapitányunk.

Gábiel gúnyolódása nekem szólt.

– Xavier Woods áll odakint? – kérdeztem hitetlenkedve, miközben odasandítottam a saját ábrázatomra a kandallópárkány fölött lógó tükörben. Bár még korai volt, én már a tehénkés pizsamámban voltam, a hajamat pedig feltűztem egy csattal. Ivy észrevette, és úgy tűnt, eléggé szórakoztatónak találja hiú megnyilvánulásomat. – Kérlek, ne engedjétek: szörnyen nézek ki – könyörögtem.

Kényelmetlenül fészkelődtem, mialatt a testvéreim tanakodtak. A Molly buliján történt mutatványom után Xavier Woods volt az utolsó ember, akivel találkozni akartam. Valójában ő volt az egyetlen ember, akit el akartam kerülni.

– Elment már? – kérdeztem egy perc múlva.

– Nem – mondta Gábiel. – És nem is úgy tűnik, mint aki el akar.

Vadul intettem Fantomnak, hogy jöjjön el az ajtótól. – Légy jó fiú és gyere ide! – súgtam neki, és próbáltam a fogam között odafutyülni halkan. – Hagyd abba, Fantom! – Fantom azonban nem törődött velem, és továbbra is az ajtó alá fúrta az orrát.

– Mit akarhat? – kérdeztem Gábrieltől.

A bátyám egy pillanatra megdermedt, ahogy megpróbált Xavier gondolataira hangolódni, majd elsötétült az arca.

– Hát azt hiszem, ez egy kicsit merész.

– Micsoda?

– Mióta ismered ezt a fiatalembert?

– Hagyd abba, Gabe. Ez magánügy! – csattantam fel.

– Isten bizony. – Ivy felállt a fejét csóválva. – Szerintem, mostanra már meghallott minket. Mellesleg nem tehetünk úgy, mintha nem vennénk róla tudomást. Épp a minap tett Bethanynek szívességet, már elfelejtettétek?

– Legalább várjátok meg, amíg felmegyek – sziszegtem, de addigra a nővérem már az ajtónál állt, Fantomot visszahúzta és a földre parancsolta. Mikor visszajött a szobába, Xavier Woods mögötte álldogált szokásos ábrázatával; a hajától eltekintve, ami meglehetősen szélfúttá volt. Elégedetten attól, hogy Xavier nem jelentett fenyegetést, Fantom mélyet sóhajtva újra a pamlagra heveredett. Gábiel egy szimpla biccentéssel nyugtázta, hogy tudomásul vette Xavier jelenlétét.

– Csak meg akartam nézni, hogy Beth jól érzi-e magát – mondta Xavier, egyáltalán nem aggódva Gábiel hűvös fogadtatása miatt.

Rájöttem, hogy most rajtam a sor, hogy mondjak valamit, de a szavak cserbenhagytak.

– Még egyszer köszönjük, hogy hazahoztad – segített ki Ivy, aki még nem felejtette el, mi a jó modor. – Kérsz valamit inni? Épp most akartam egy kis forró csokit készíteni.

– Köszönöm, de nem maradhatok sokáig – felelte Xavier.

– Akkor legalább ülj le egy kicsit – nógatta Ivy. – Gábriel, segítenél nekem egy kicsit a konyhában?

Gábriel kelletlenül vele tartott.

Mikor egyedül maradtam Xavierrel, tisztában voltam vele, milyen nevetségesen egyszerűnek tűnhetünk: nincs televíziónk, a testvéreim pedig forró csokit készítenek, én meg már lefekvéshez készülök nyolc órakor.

– Szép kutya – mondta Xavier. Odanyúlt, Fantom pedig óvatosan megszaglásztta a kezét, mielőtt lelkesen hozzányomta az orrát. Félig-meddig abban bíztam, hogy Fantom morogni fog, és legalább egyetlen okom lenne nem hinni, hogy Xavier teljesen tökéletes. De ő sikeresen kiállta az összes próbát.

– Ma találtam – mondtam.

– Találtad? – kérdezte Xavier, és felvonta az egyik szemöldökét. – Az a szokásod, hogy kóbor állatokat fogadsz be?

– Dehogy – feleltem méltatlankodva. – A gazdája öregek otthonába költözik.

– Ó, akkor ez biztosan Alice Butler kutyája.

– Honnan tudod?

– Kis város ez – vonta meg a vállát Xavier. – Tudod, tegnap éjjel aggódtam érted. – A tekintetét az enyémbé fúrta.

– Már jobban vagyok – válaszoltam bizonytalanul. Próbáltam én is kitartóan a szemébe nézni, de kínosan éreztem magam és elfordultam.

– Jobban meg kellene válogatnod a barátaidat.

Volt egyfajta meghittség abban, ahogyan beszélt hozzám, mintha már régóta ismernénk egymást. Nyugtalanító, ugyanakkor izgalmas volt.

– Nem Molly hibája volt – mondtam. – Tudnom kellett volna.

– Te nagyon más vagy, mint az itteni lányok – folytatta.

– Ezt hogy érted?

– Nem nagyon járkálsz el, ugye?

– Azt hiszem, akár azt is mondhatnád, hogy otthonülő vagyok – feleltem, s próbáltam nem úgy tünni, mint aki védekezik.

– Nem baj az – mondta Xavier. – Nekem szimpatikus változatosság.

– Én viszont arra vágyom, hogy inkább olyan lehessenek, mint mások.

– Miért mondod ezt? Nincs értelme másnak tettetni magad, mint ami vagy. Tegnap este komoly bajba is kerülhetnél volna.

– Hirtelen elmosolyodott. – Szerencsére ott voltam, hogy megmentselek.

Nem tudtam, hogy őszintén beszél vagy csak tréfálkozik.

– Hogy tudnám meghálálni a kedvességedet? – kérdeztem a hangomban, reményeim szerint, egy kis kacérkodással.

– Éppenséggel lenne valami, amit megtehetnél... – A hangja sokat sejtetően elhalkult.

– Mi lenne az?

– Randizz velem. A következő hétvégéhez mit szólnál? Beülhetnénk a moziba is akár.

Túlságosan megdöbbentem, hogy válaszolni tudjak. Jól hallottam? Xavier Woods, a *legmegközelíthetlenebb* srác a Bryce Hamiltonból épp randira hívott? Mi volt ilyenkor a megfelelő válasz? Hol van Molly, amikor szükségem lenne rá? Egy hangyányival tovább töprengtem a kelleténél, amit ő vonakodásnak vett.

– Nem baj, ha nincs kedved.

– Dehogy, én szeretném!

– Nagyszerű! Mi lenne, ha megadnád a számodat, hogy elmentselek a telefonomban. A részleteket megbeszélhetjük később is.

A széldzsekije zsebéből előhúzott egy fényes, fekete készüléket. Csillogva simult a tenyerébe. Edényesörömpölést hallottam a konyhából, és tudtam, hogy nincs vesztegetnivaló időm.

– Egyszerűbb lesz, ha te adod meg a tiédet, és majd én hívlak fel – mondtam sebtében.

Nem akadékoskodott. A kisasztalon kiszúrtam egy újságot, leszakítottam a sarkát, és odanyújtottam neki.

– Egy tollra is szükségem lenne – mondta.

Találtam egyet, amivel az egyik testvérem egy bőrkötésű könyvben azt jelölte meg, hogy hol tart. Xavier lefirkantotta a számokat, én pedig épp időben vágtam zsebre a fecnit, hogy még üdvözült mosolyt villanthassak Gábielre és Ivyra, akik néhány forró csokival teli bögrével sétáltak be.

Xaviert az ajtóhoz kísértem, ahol a tekintete egy pillanatra elidőzött az öltözékemen. A komolyság eltűnt az arcáról, hogy átadja a helyét jellegzetes félmosolyának.

– Egyébként szép pizsi – mondta, miközben továbbra is kíváncsian méregetett. Képtelen voltam elfordítani a tekintetemet. Az sem esne nehezemre, gondoltam magamban, ha egész nap az arcát kellene néznem. Soha nem tudnám megunni. Az embereknek általában vannak testi hibáik, de úgy látszott, Xaviernek nincsenek. Magamba szívtam a vonásait – a szája formáját, ami olyan volt, akár egy nyílas íja, a sima bőrét, a gödröcskét az állán –, és azért imádkoztam, hogy igazi legyen. A dzsekije alatt inget viselt, a nyakában pedig, egy bőrzsinegen ezüstkereszt lógott, amit korábban nem vettem észre.

– Örülök, hogy tetszik – mondtam magabiztosabban. Felnevetett zengő hangon, ami a templomi harang kondulására emlékeztetett.

GÁBRIEL ÉS IVY MEGPRÓBÁLTÁK LEPLEZNI az ijedtségüket, amikor közöltem velük, hogy találkozni akarok Xavierrel a következő hétvégén.

– Szerinted jó ötlet ez? – kérdezte Gábiel.

– Már miért ne lenne az? – dacoskodtam. Élveztem a gondolatát, hogy saját döntéseket hozhatok, és nem igazán értékeltem, hogy ilyen gyorsan elveszítettem a függetlenségemet.

– Bethany, kérlek, fontold meg, milyen következménye lehet ennek – mondta Ivy nyugodtan, homlokát viszont rosszállóan ráncolta, arc kifejezése pedig nyugtalan volt.

– Nincs mit megfontolnom. Ti ketten mindig túlreagáljátok a dolgokat. – Magam sem voltam teljesen meggyőződve az igazamról, de nem voltam hajlandó elfogadni, hogy muszáj óvatosnak lennem. – Mi a baj?

– Csak annyi, hogy a *randizás* soha nem volt és nem is lesz a megbízatásunk része. – Gábiel hangja metsző volt, pillantása pedig könyörtelen. Tisztában voltam vele, hogy csak ráerősítek a küldetésre való alkalmasságomat illető kétségeire. Rettenetesen fogékony voltam az emberi rigolyákra és ábrándokra. Valami azt súgta, hogy lépjek hátrébb egyet és mérlegeljek.

– Muszáj elfogadnom, hogy a körülmények ismeretében egy Xavierrel való szorosabb kapcsolat veszélyes és önző dolog lenne. Egy lármásabb hang viszont, elnyomva az összes többit, egyenesen követelte, hogy újra láthassam őt.

– Talán bölcsebb lenne egy kicsit elrejtőzni – javasolta Ivy kevésbé kíméletlenül. – Miért nem dolgozunk inkább össze egy kicsit, hogy fejlesszük a városban a szociális érzékenységet?

Úgy hangzott, mint egy tanár, aki az iskolai feladat iránti lelkesedést próbálja szítani.

– Azok a te ötleteid, nem az enyéme.

– A tieid is lehetnének – unszolt Ivy.

– Én a saját utamat akarom megvalósítani.

– Akkor folytassuk ezt a beszélgetést, ha már tisztábban gondolkodol – mondta Gábiel.

– Nem akarom, hogy úgy kezeljétek, mint egy gyereket – csattantam fel és dacosan elfordultam. Nyelvemmel csettintettem Fantomnak, hogy kövessen.

Együtt leültünk a lépcső tetején. Én magamban füstölögtem, Fantom pedig a fejét az ölembe fészkelte. Mivel azt hitték, hogy hallótávolságon kívül vagyok, a testvéreim a konyhában tovább folytatták a vitát.

– Elég nehezen tudom elhinni, hogy mindent kockára tesz egy szeszélyért – mondta Gábiel. Hallottam, hogy fel-alá járkál.

– Tudod, hogy Bethany szántszándékkal sosem tenne olyat.

– Ivy próbálta lehűteni a kedélyeket. Nehezen viselt bármiféle súrlódást közöttünk.

– Akkor most épp mit csinál? Egyáltalán van bármi fogalma arról, miért vagyunk itt? Tudom, hogy elnézőbbnek kell lennünk a tapasztalatlansága miatt, de ő most *szándékosan* engedetlen és makacs, és én már rá sem ismerek. A kísértés örökké leselkedik ránk, hogy próbára tegyen. Még alig vagyunk itt néhány hete, és Bethany máris képtelen ellenállni egy szépfiú bájainál.

– Légy türelmes, Gábiel. Sokkal tovább tart...

– Próbára teszi a türelmemet! – mondta a fivérem, de aztán hamar összeszedte magát. – Mit javasolsz?

– Ne gördítsünk akadályt az útjába, és minden bizonnyal magától elhal ez az egész; ha akadályozod, azzal viszont oly mértékű fontosságot tulajdonítasz a dolognak, amiért már érdemes küzdeni.

Gábiel hallgatása azt jelentette, hogy mérlegeli az Ivy szavaiban rejtőző bölcsességet.

– Idővel rájön, hogy amit hajszol, az lehetetlen.

– Remélem, igazad van – mondta Gábiel. – Te is látod már, hogy miért aggasztott engem, hogy szerepet kap a küldetésben?

– Nem szándékosan száll szembe velünk – mondta Ivy.

– Nem, viszont az érzelmei mélysége idegen a fajtánktól – felelte Gábiel. – Az emberiség iránti szeretetünknek személytelennek kellene lennie: szeretjük az emberiséget, de nem alakítunk ki személyes kötődést. Úgy tűnik, Bethany mélyen szeret, feltétel nélkül: akár egy ember.

– Én is észrevettem – mondta a nővérem. – Ami azt jelenti, hogy a szeretete sokkal erőteljesebb, mint a miénk, és egyben sokkal veszélyesebb is.

– Pontosan – válaszolta Gábiel. – Az ilyen érzelmet gyakran nem lehet megtartóztatni; ha hagyjuk, hogy kibontakozzon, hamar kicsúszhat az irányításunk alól.

NEM VÁRTAM MEG, HOGY TÖBBET HALLJAK, a szobámba osontam, és könnyekkel küszködve vettem magam az ágyra. Meglepett ez

az erőteljes reakció, és az erővel elnyomott érzelmek annyira fojtogattak, hogy szinte levegőért tátogtam. Tudtam, mi történik: húsba voltam zárva, és az érzések is jöttek vele. Veszélyes volt és ingatag, akár egy roskadozó hullámvasút. Éreztem, ahogy a vér lüktet az ereimben, s közben a gondolatok szétfeszítik a fejemet, a gyomrom pedig a csalódottság miatt erőteljesen kavarg. Nagyon zokon vettem, hogy kitárgyaltak, mintha nem lennék egyéb egy laboratóriumi kísérletnél. És a célzatosságuk, hogy valamit rosszul csinállok – arról már nem is beszélve, hogy nem hittek bennem – zavaró volt. Miért voltak ennyire eltökéltek, hogy elzárjanak az emberi kölcsönhatástól, ami után annyira sóvárogtam? És pontosan mit értett az alatt Ivy, hogy „lehetetlen”? Úgy viselkednek, mintha Xavier olyan kérő lenne, aki nem felelt meg az elvárásaiknak. Kinek képzelik magukat, hogy ítélkezzenek valami fölött, ami el sem kezdődött? Tetszettem Xavier Woodsnak. Valamilyen oknál fogva figyelemre méltónak talált, és nem fogom hagyni, hogy a családom paranoiás félelmei elüldözzék őt. Meghökkenem, hogy hajlandó vagyok a Xavierre gyakorolt emberi vonzerőmnek ennyire örülni. Az érzéseim iránta vészesen gyorsan erősödtek, én pedig hagytam, hogy megtörténjen. Illett volna megrémülnöm, de helyette kíváncsivá tett az üres fájdalom a mellkasomban, amikor arra gondoltam, hogy elérsem őt, és az összes izom megfeszült a testemben, amikor felidéztem a bátyám szavait. Mi történik velem? Elveszítem isteni természetemet? Emberré válók?

Nyugtalanul aludtam aznap éjjel, és először volt rémálmom. Hozzászóktam az álmok emberi élményéhez, de ezúttal más

volt. Ezúttal láttam magamat, ahogy a *Mennyei ítélőszék* elé visznek, arc nélküli, súlyos kámzsát viselő bírák elé. Képtelen voltam megkülönböztetni egyiket a másiktól. Ivy és Gábiel is ott voltak, de ők a karzatról bámultak le. Arcuk közömbös volt. Csak meredtek előre, fejük felett ragyogott a glória, és akkor sem néztek volna rám, ha rájuk kiáltok. Vártam, hogy bejelentsék az ítéletet, s hirtelen rájöttem, hogy már megtörtént. Senki nem szólt az érdekemben, senki nem képviselte az ügyemet.

A következő dolog, ami tudatosult bennem, hogy zuhanok. Köröttem minden, ami ismerős volt, porrá enyészett: a tárgyalóterem oszlopai, a csuhás alakok s végül Gábiel és Ivy arca is.

S még mindig zuhantam véget nem érő utazásban bukfacezve előre, a semmibe. Aztán minden megdermedt, engem pedig bebörtönzött az üresség. Térdre estem, fejem előrebukott, a szárnyam eltörött és vérzett. Képtelen voltam felemelkedni a földről. A fény fakulni kezdett, mígnem körbezárt a fojtogató sötétség, ami oly sűrű volt, hogy mikor a kezem az arcom elé emeltem, nem láttam. Magamra maradtam e síri világban. A szégyen mintapéldányaként láttam magam, a bukott angyalként, aki kiesett az isteni kegyből.

Egy homályos ábrázatú, árnyékos alak közeledett felém. Először reménykedve megdobbant a szívem, hogy talán Xavier érkezik a megmentésemre. De aztán minden reményem szertefoszlott, amikor ösztönösen belém nyilallt annak tudata, hogy bármi is volt az, rettegnem kell tőle. A végtagjaimban érzett fájdalom ellenére oly távolra kúsztam az ismeretlen

lénytől, amennyire csak tudtam. Megpróbáltam kitárni a szárnyamat, de túlságosan sérült volt, hogy engedelmeskedjen. Az alak immár közelebb jött, és fölém magasodott. A vonásai eléggé élesen látszódtak ahhoz, hogy felmérjem: a *gazda* magabiztosságával mosolyog rám. Semmi egyebet nem tehettem, hagytam, hogy felemésszenek az *árnyak*. Ez volt a kárhozat. Elvesztem.

REGGELRE A DOLGOK MÁS SZÍNEN TÚNTEK FEL, mint általában. Az állandóság új érzése árasztott el.

Ivy bejött, hogy felébresszen; a fréziaillat úgy kísért, akár egy árnyék.

– Arra gondoltam, egy kis kávé jólesne – mondta.

– Már kezdem megszokni az ízét – mondtam, és grimaszolás nélkül beleszürcsöltem a felkínált bögre kávéba. Ő mereven az ágyam szélére ült.

– Még sosem hallottam Gábrielt ilyen mérgesnek – mondtam neki, igyekezve elsimítani vele a dolgokat. – Mindig is úgy gondoltam rá, mint aki... aki... nem lehet esendő.

– Arra gondoltál már, hogy rajta is van nyomás? Ha nem mennek jól a dolgok, ő és én vállaljuk érte a felelősséget.

A szavai úgy sújtottak le rám, akár egy erős ütés, és éreztem, hogy könnyezni kezd a szemem.

– Nem akarom, hogy rossz véleménnyel legyetek rólam.

– Nem vagyunk – bízott. – Gábiel csak meg akar óvni. Mindössze meg akar kímélni téged bármitől, ami fájdalmat

okozhat.

– Én viszont csak azt nem értem, hogy a Xavierrel való időtöltés miért lenne rossz dolog. Tényleg azt képzelitek, hogy bántana engem?

– Szándékosan nem.

Ivy nem volt ellenséges, mint Gabe, és mikor megfogta a kezemet, tudtam, már megbocsátotta a túlkapásomat. De merev testtartása és szájának kemény vonala elárulta, hogy az álláspontján nem fog változtatni. – Vigyáznod kell, hogy ne kezdj bele olyan dologba, amit nem tudsz folytatni. Nem lenne igazságos, ugye?

A könnyek, melyeket addig visszatartottam, most megeredtek. Csak ültem ott meggyötörve, miközben Ivy átölelt és a fejemet simogatta.

– Ostoba voltam, igaz?

Hagytam, hogy a józanság átvegye az irányítást. Alig tudtam valamit Xavier Woodsról, és kétlem, hogy záporozni kezdenének a könnyei, ha megtudná, hogy valamilyen titokzatos ok miatt nem találkozhat velem. Úgy viselkedtem, mintha eljegyeztük volna egymást, s hirtelen az egész egy kicsit képtelennek hatott. Talán csak a *Rómeó és Júlia* volt rám ekkora hatással. Úgy éreztem, mintha Xavier és köztem lenne valami kifürkészhetetlenül mély kapcsolat, de az is lehet, hogy tévedek. Lehetséges, hogy csak a képzeletem játszik velem?

A képességeim lehetővé tették, hogy elfelejtsem Xaviert. Már csak az volt a kérdés, hogy akarom-e? Nem kétlem, hogy Ivynak igaza van. Nem e világ szülöttei vagyunk, és nem is

formálhatunk jogot bármihez, amit felkínál nekünk. Nem volt jogom belekontárkodni Xavier életébe. A mi szerepünk az, hogy hírnökök legyünk, a remény előfutárai, és semmi több.

Amikor Ivy magamra hagyott, előhalásztam Xavier számát a zsebemből. Kisimítottam a szorosan összetekert papírt, és lassan, módszeresen konfetti méretű darabokra téptem. Kimentem a szűk erkélyemre, és a levegőbe szórtam mindet. Szomorúan szemléltem, ahogy a szél felkapja őket.

10.

Lázadó

XAVIER MEGHÍVÁSÁRÓL NEM TUDOMÁST VENNI egyszerűbb volt, mint vártam, mert az egész rákövetkező héten nem jött iskolába. Némi diszkrét kérdezősködés után megtudtam, hogy evezőstáborban van. Mivel elhárult annak a veszélye, hogy egymásba fussunk, nyugodtabbnak éreztem magam. Nem voltam biztos benne ugyanis, hogy elég bátorságom lenne visszamondani a randit, ha előttem állna azzal a szerencsendió színű hajával, ami az áttetszően kék szemébe lóg. Figyelembe véve a korábbi próbálkozásaimat, valójában abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán meg tudnék szólalni.

Ebédidőben Mollyval és a barátaival üldögéltem a belső udvaron, és kedvetlenül hallgattam véget nem érő panaszáradatukat iskoláról, fiúkról és szülőkről. A beszélgetésük általában egy bevett sémát követett, és egy idő után úgy éreztem, már kívülről tudom a sorokat. Ma a bál volt a vita tárgya - *minő meglepetés*.

- Ó, istenem, annyi mindent át kell gondolni - mondta Molly, ahogy macska módra elnyúlt az aszfalton. A barátai szétszóródtak körülötte, voltak, akik a kerti padokon foglaltak helyet felgyűrt szoknyában, hogy minél nagyobb felületen érhesse őket a kora tavaszi napsugár. Keresztbe rakott lábbal

ültem Molly mellett a szoknyám szélét lefelé húzogatva, hogy szemérmesen a térdemet takarjam.

– Ó, istenem, nekem mondod?! – helyeselt Megan Judd. Megigazította a fejét Hayley ölében, és feljebb húzta a felsőjét, hogy a hasát is kitegye a napfényre. – Tegnap este elkezdtem összeírni a tennivalókat. – Változatlanul hanyatt fekve felcsapta iskolai naplóját, amire díszítésképpen márkás ruhák címkéit ragasztotta. – Ezt hallgasd – folytatta egy számárfules oldalról olvasva. - *Francia manikűrre bejelentkezni. Szexi cipőt keresni. Retikült venni. Dönteni ékszer-kérdésben. Kiválasztani a lemásolandó celebfrizurát. Eldönteni, hogy Hawaii Naplemente vagy Pezsgő színű legyen a barnító. Limótfoglalni.* És a lista csak folytatódik...

– Elfelejtetted a legfontosabbat: ruhát találni – mondta Hayley.

A többiek felnevettek a mulasztáson.

Zavarba ejtett, hogy ennyire részletekbe menően voltak képesek kitárgyalni egy eseményt, ami még oly távol volt, de inkább tartózkodtam a megjegyzésektől. Kétlem, hogy jó néven vették volna a közbeszólásomat.

– Rengetegbe fog kerülni – sóhajtott Taylah. – Még a végén túl fogom lépni a keretemet, és minden egyes dollárt elköltők, amit abban a szar pékségben kerestem.

– Én feltankoltam – mondta Molly büszkén. – Félretettem abból, amit tavaly óta a drogériában kerestem.

– Nekem a szüleim állnak mindent – hencegett Megan. – Beleegyeztek, hogy mindent fizetnek, ha átmegyek az összes

vizsgán; akár még egy partibuszt is, ha ahhoz lesz kedvünk.

A lányok láthatóan le voltak nyűgözve.

– Bármit is csinálsz, el ne told a vizsgáidat – mondta Molly.

– Hé, azért ő sem csodatévő – nevetett fel Hayley.

– Van már valakinek partnere? – kérdezte egy másik lány. Néhányuknak már volt, azoknak pedig, akik együtt jártak valakivel, nem kellett aggódniuk. Ám mindenki más kétségbeesetten várta, hogy valaki felkérje őket.

– Azon gondolkodom, hogy vajon Gábiel eljön-e – mélázott Molly, miközben felém fordult, – Az összes tanárt meghívják.

– Nem vagyok biztos benne – mondtam. – Hajlamos távol maradni az ilyen dolgoktól.

– Ryant kéne megkérdezned – ajánlotta Hayley Mollynak –, még mielőtt elkel.

– Eegen, mindig a jókra csapnak le először – értett egyet Taylah.

Molly sértődötten nézett. – És a formaság, Haylz? – mondta.

– A pasinak kell felkérnie.

Taylah horkantott. – Sok sikert hozzá.

– Molly, te annyira buta vagy néha – sóhajtott Hayley. – Ryan egynyolcvanöt magas, vállas, szőke és lacrosse-ozik. Lehet, hogy nem vág az esze, mint a beretva, de akkor is: mire vársz még?

– Azt akarom, hogy ő kérjen fel engem – fújta fel magát Molly.

– Lehet, hogy félénk – vetette fel Megan.

– Uhhh, találkoztál már vele? – forgatta a szemét Taylah. – Nem hiszem, hogy gond lenne az önbecsülésével.

Aztán egy földig érő ruha a koktélruha ellen vita következett. A társalgás annyira banális mélységekbe tévedt, hogy muszáj volt elmenekülnöm. Motyogtam valamit arról, hogy a könyvtárba kell mennem, hogy megnézzem, visszahoztak-e egy könyvet.

– Ne mááár, Bethie, csak a lúzerek lődörögnek a könyvtárban – mondta Taylah. – Még valaki meglát.

– És az ötödik órát amúgy is ott kell töltenünk, hogy azt a hülye kutatási feladatot teljesítsük – zsörtölődött Megan.

– Mi is volt az? – kérdezte Hayley. – Valami közel-keleti politikai izé?

– Hol van a Közel-Kelet? – kérdezte a Zoe nevű lány, aki mindig a feje tetejére tűzve hordta a szőke haját, mintha koronája lenne.

– Az egy egész nagy terület a Perzsa-öböl mellett – mondtam. – Délnyugat-Ázsiával határos.

– Hát nem hinném, Bethie – nevetett fel Taylah. – Mindenki tudja, hogy a Közel-Kelet Afrikában van.

Azt kívántam, bárcsak Ivyval lehetnék, de ő a városban szorgoskodott. Csatlakozott a templomi csoporthoz, és máris új tagokat toborzott. Jelvényeket készített, amik a szabad kereskedelmet hirdették, és brosrákat nyomtatott, melyek a harmadik világ munkakörülményeinek igazságtalanságáról prédikáltak. Mivel Venus Cove-ban istennőként tekintettek rá, a templomi csoport létszáma egyre gyarapodott. A városi fiatal

férfiak elkezdtek őt keresni, és sokkal több jelvényt vásároltak, mint amire bárkinek szüksége lehet, annak reményében, hogy elkérhetik a telefonszámát, vagy csak hogy buzgalmukat méltánylandó rájuk mosolyogjon. Ivy a küldetésének tekintette, hogy Földanyát játsszon Venus Cove-ban – vissza akarta téríteni az embereket a természethez. Szerintem ezt környezetvédő mentalitásnak hívnád – organikus táplálkozás, kommuna-szellemiség és a természetes világ ereje az anyagi dolgok fölött.

Így inkább a zenei szárny felé vettem az utamat, hogy megtaláljam Gábrielt.

A zenei szárny volt az iskola legrégebbi része. Hallottam, hogy ének szűrődik ki a főcsarnokból, ezért kitártam súlyos, kazettás ajtaját. A csarnok tágas volt, mennyezete magas, és zord képű igazgatók arcképei sorakoztak a falakon. Gábiel egy kottaállvány előtt állt, s a fiatal kóristákat vezényelte. Az összes kórus népszerűsége megemelkedett Gábiel érkezése óta; valójában oly sok új lány érkezett a felsős kórusba, hogy az előadóteremben kellett tartaniuk a próbákat.

Gábiel az alsósoknak a kedvenc négyszólamú egyházi énekét tanította Lucy McCrae karvezető zongorakíséretével. Az érkezésem félbeszakította az éneket. Gábiel megfordult, hogy megtalálja a zavar forrását, közben a színes üvegeken beáradó fény összefolyt aranyszínű hajával, és egy pillanatra olyan volt, mintha lángokban állna.

Odaintettem neki, és hallgattam, amint a kórus újra belekezdett az énekbe.

*Itt vagyok, Uram. Engem hívsz, Uram?
Hallottam, hogy szólítasz az éjben.
Jövök, Uram, csak légy vezérem.
Népedet őrzöm szívem rejtekében.*

Még azzal együtt is, hogy egy-két fals hang hallatszott, a kísérő pedig túl hangos, megindító volt a hangok tisztasága. Ott maradtam, amíg meg nem szólalt az ebéd végét jelző csengő. Úgy éreztem, kaptam egy jól időzített emlékeztetőt az ittlétünk elsődleges okát illetően.

A KÖVETKEZŐ NAPOK EGYMÁSBA FOLYTAK, s mielőtt tudatosult volna bennem, már péntek is lett, egy újabb hét ért véget.

Az evezősök állítólag ebéd után megérkeztek, de én nem találkoztam eggyel sem, és úgy gondoltam, biztosan egyből hazamentek. Elgondolkodtam, hogy miután nem hallott felőlem, vajon Xavier arra a következtetésre jutott-e, hogy elveszítettem az érdeklődésemet iránta. Vagy netalán még mindig várja, hogy rácsörögjek? Nyugtalanított, hogy talán még mindig várja a hívást, ami soha nem fog megtörténni. Így pedig még csak az esélyét sem kapom meg, hogy találkozzam vele és megmagyarázhassam.

Miközben ahhoz készültem, hogy összepakoljam az iskolatáskámat a nap végeztével, észrevettem, hogy valaki egy apró papírtekercset dugott a szekrényem egyik felső szellőzőrészébe. Amikor kinyitottam az ajtót, a padlóra esett.

Felvettem, és elolvastam az üzenetet, amit egyenetlen, fiús kézírással firkantottak rá.

Abban az esetben ha meggondolnád magad.

A Meraury moziban leszek szombat este kilenckor

x.

Elolvastam még néhányszor. Csak egy darab papír volt, de Xaviernek megint sikerült rám ugyanolyan szédítő hatást gyakorolnia, mint bármelyik találkozásunkkor. Olyan finoman bántam a feljegyzéssel, mintha egy ősi ereklje lenne. Nem lehetett könnyen elijeszteni; ez tetszett benne. Szóval ilyen az, amikor valakit megkönyékeznak. Izgatottságomban legszívesebben ugráltam volna, de sikerült higgadtnak maradnom. Mindamellet amikor Gábriellel és Ivyval találkoztam, még mindig nem sikerült letörölnöm a vigyort a képemről. Képtelen voltam a nyugalom álcája mögé kényszeríteni az arcvonásaimat.

– Úgy látom, nagyon elégedett vagy magaddal – mondta Ivy, amikor meglátott.

– Jól sikerült a franciadogám – lódítottam.

– Másra számítottál?

– Nem, de azért még mindig jó írásban látni az értékelésemet.

Meglepődtem, milyen könnyedén tudok hazudni. Bizonyára fejlődöm benne, és az nem jó.

Gábrriel elégedettnek tűnt, hogy a korábbi hangulatomat javulni látta. Tudtam, hogy bűnösnek érzi magát. Gyűlölte a gyötrődés látványát, s még inkább, ha ő maga okozta. Nem igazán tudtam hibáztatni a hajthatatlanságáért. Aligha az ő hibája, ha képtelen ráhangolódni arra, amit én élek most át. Ő a küldetésünket felügyelte, és én elképzelni sem tudtam, micsoda erőfeszítéssel járhat egy ekkora feladat. Ivy és jómagam tőle függünk, a királyságbéli hatalmak pedig az ő bölcsességében bíztak. Csak természetes, hogy megpróbálja elkerülni a bonyodalmakat, és a Xavierrel való kapcsolatom miatt pontosan ettől fél.

A Xavier üzenetével járó boldogságérzetem egész délután és még este is kitartott. De szombaton már ismét a lelkiismeretemmel küzdöttem, hogy mihez kezdjek vele. Kétségbeesetten vágytam a Xavierrel való találkozásra, bár tudtam, hogy ez meggondolatlan és önző dolog. Gábrriel és Ivy a családom voltak és bíztak bennem. Szántszándékkal semmi olyat nem tennék, ami veszélyezteti a helyzetüket.

A szombat reggel viszonylag eseménytelenül telt némi házimunkával és Fantom megsétáltatásával a tengerparton. Mikor hazaértem és az órára pillantottam, láttam, hogy már a délután közepén járunk, és kezdtem idegesebb lenni. Nyugtalanúságomat vacsora közben nagy nehezen sikerült palástolnom, aztán pedig Ivy énekelt nekünk dallamos hangján, amit Gábrriel kísért egy régi akusztikus gitáron. Ivy hangja még egy elvetemült bűnözőt is könnyekre fakasztott volna. Ami pedig Gábrrielt illeti, minden hang, amit játszott, bársonyos volt és úgy zümmögött, akár egy élőlény.

Nyolc óra harminc perc körül felmentem a szobámba, és mindent kiszórtam a fiókomból, hogy újra elrendezzem. Nem számított, milyen erősen próbálkozom, a Xavier körüli gondolatok egy gyorsvonat vehemenciájával nyomultak előbbre a fejemben. Kilenc előtt öt perccel már csak arra tudtam gondolni, hogy rám vár, és a percek múlnak. Magam elé képzeltem a pillanatot, amikor rájön, hogy nem megyek. Lelki szemeim előtt láttam, ahogy megrántja a vállát, kisétál a moziból, és éli tovább az életét. Ennek a gondolatnak a fájdalmát már nem bírtam elviselni, s még mielőtt észbe kaptam volna, felmarkoltam a pénztárcámat, elhúztam az erkélyajtót, és már másztam is lefelé a rácson a kertbe. Legyőzött a vágy, hogy láthassam Xaviert, még ha nem is beszélhetek vele.

A sötét utcán botorkáltam, balra fordultam és továbbmentem egyenesen a város fényei felé. Néhányan az autókban utánam fordultak, hogy megbámulják az utcán rohanó sápatag, szellemszerű lányt, akinek a haja szerpentinszalagként száll a szélben. Azt hiszem, láttam, ahogy Mrs. Henderson kikukucskál a sötétítő mögül a nappalijából, de rá se hederítettem.

Körülbelül tíz percembe került, hogy megtaláljam a Mercury mozit. Elhaladtam a Fát Cat nevű kávézó mellett, ami úgy látszott, tele van diákokkal. Bömbölt a zenegép, a srácok pedig a puha kanapékba süppedtek, miközben tejturmixot ittak és körbeadták a nachós tálakat, néhányan pedig a parketten táncoltak.

Kimentem a Terrace, a város egyik puccosabb étterme előtt, ami egy régi, viktoriánus épületben működő szálloda

földszintjén volt. A legjobb asztalok az erkélyen álltak, ami az épület utcafrontjára nézett, és még azt is láttam, ahogy a gyertyák ragyognak a tartójukban. Az új pékség után meggyorsítottam a lépteimet, elhagytam a vegyeskereskedést, ahol nemrég Alice-szal és Fantommal találkoztam. Mikor elértem a Mercury mozit, már olyan tempóban haladtam, hogy elszaladtam mellette, és vissza kellett mennem, mikor rájöttem, hogy vége az utcának.

A mozi már az 1950-es évek óta működött, és nemrégiben felújították az akkori divatnak megfelelően. Tele volt retro emlékekkel. A fényezett, fekete-fehér linóleumpadlón narancsszínű, műanyag huzatú pamlagok álltak krómlábakon, a lámpatestek pedig úgy néztek ki, akár a repülő csészealjok. Az édességes pult mögötti tükörben megpillantottam magam. Izgatottan vettem a levegőt, a rohanástól pedig zilált voltam.

Az előcsarnok üresen tátongott, amikor odaértem, a kávézóban sem őgylgett senki. A moziplakátok a hétvégi Hitchcock-maratont reklámozták. Valószínűleg már elkezdődött. Xavier vagy beült egyedül, vagy hazament.

Hallottam, hogy mögöttem valaki eltúlozva megköszörüli a torkát úgy, mint amikor fel akarja hívni magára a figyelmet. Megfordultam.

– Akkor már nem divatos a késés, ha azzal lekésed a vetítést is. – Xavier a szokásos ferde mosolyával fogadott tengerészkék sortban és krémszínű, galléros pólóban.

– Nem tudok jönni – mondtam két lihegés között. – Csak azért jöttem, hogy elmondjam.

– Ezért nem kellett volna egészen idáig szaladnod, hogy elmondd nekem. Fel is hívhattál volna.

Xaviernek játékosan csillogott a szeme. Erősen agyaltam egy válaszon, amitől nem tűnnék nevetségesnek. Az első gondolatom az volt, hogy azt mondom neki, elhagytam a számát, de nem akartam hazudni neki.

– Ha már úgyis itt vagy – folytatta –, mit szólnál egy kávéhoz?

– És mi lesz a filmmel?

– Azt bármikor megnézhetem.

– Hát jó, de nem maradhatok sokáig. Senki sem tudja, hogy eljöttem – vallottam be.

– Van egy hely két sarokkal lejjebb, ha még belefér egy kis séta.

A kávézót úgy hívták, hogy *Sweethearts*. Xavier a lapockáim közé tette a kezét, hogy beteretljen, és éreztem, hogy tenyerének melegsége átszűrődik a bőrömön. Különös forróság bugyogott fel bennem, amikor rájöttem, hogy a kezét pont oda helyezte, ahol a szárnyam van gondosan összehajtván. Idegesen nevetve kitértem előle.

– Furcsa lány vagy – mondta, és melankolikusnak látszott.

Hálás voltam, hogy egy bokszbán ültünk le, mert tartózkodni akartam a kíváncsiskodó tekintetektől. Már azzal is elég szép kis feltűnést keltettünk, hogy együtt végigsétáltunk az utcán. A kávézóban az iskolából ismerős arcokat is láttam, de személyesen nem ismertem azokat a diákokat, ezért nem volt muszáj odaköszönnöm nekik. Láttam, hogy Xavier viszont odabiccent egyikét sarokba, mielőtt leültünk. A barátai voltak

vajon? Valószínűleg hétfőn már pletykálni fognak rólunk. A hely szimpatikus volt, és kezdtem ellazulni. A gyér világítás és a falakat borító régi mozifilmplakátok kellemes hangulatot árasztottak. Az asztalokon helyi művészek munkáját reklámozó képeslapok feküdtek. Az étlapon különféle turmixok, kávék, sütemények és fagyaltok szerepeltek. A fekete-fehér tornacipőt viselő pincérnő felvette a rendelésünket. Én forró csokit kértem, Xavier pedig egy lattét. A pincérnő flörtölős mosolyt villantott rá, miközben a jegyzetömbjébe firkált.

– Remélem, bejön neked ez a hely – mondta Xavier, mikor elment a lány. – Általában edzés után járok ide.

– Szép – mondtam. – Sokat edzel?

– Két délután, és a legtöbb hétvégén. És te? Magával ragadott már valami?

– Még nem, még mindig gondolkodom.

Xavier bólintott. – Idő kell ezekhez a dolgokhoz. – Karját kényelmesen összefonta a mellkasán, és hátradőlt az ülésen.

– Akkor mesélj magadról.

Ez volt az a kérdés, amitől rettegettem.

– Mit szeretnél tudni? – kérdeztem gyanakvóan.

– Először is, miért választottátok éppen Venus Cove-ot? Nem valami feltűnő hely.

– Pont ezért – válaszoltam. – Nevezzük ezt egy életmódbeli döntésnek; belefáradtunk a röpködésbe, le akartuk telepedni valami csendes helyen. – Tudtam, hogy ez elég hihető válasz:

nem kevés család volt, aki hasonló okok miatt költözött máshová. – Most te mesélj magadról.

Szerintem tudta, hogy csak a további kérdéseket akarom elhárítani, de nem számított. Xavier szívesen beszélt, és nem szorult bátorításra. Tőlem eltérően ő készségesen megosztotta velem a személyes információkat magáról. Mesélt a hozzátartozóiról, és röviden elmondta a Woods család történetét.

– Egy hatgyermekes családból származom, akik között én vagyok a második legidősebb. A szüleim mindketten orvosok: anyu háziorvos, apu pedig altatóorvos. Claire, az idősebb nővérem a szüleim nyomdokain halad, másodéves az orvosin. Kollégiumban lakik, de minden hétvégén hazajön. Nemrég eljegyezte a barátja, Luke. Négy éve vannak együtt. És van még három húgom: Nicola tizenöt, Jasmine nyolc, Madeleine pedig nemsokára hatéves. A legkisebb testvérem Michael, ő négyéves. Unod már?

– Nem. Nagyon elragadó. Kérlek, folytasd – unszoltam. Egy normális, emberi családnak a leírását nagyon érdekesnek találtam, és kíváncsian vártam, hogy még többet tudjak meg róluk. Irigyeltem volna Xavier életét? Azt hiszem, hogy inkább csodáltam.

– Nos, az óvoda óta a Bryce Hamiltonban vagyok, mert anyukám ragaszkodott hozzá, hogy keresztény iskolába járjak. Ő meglehetősen konzervatív: apuval tizenöt éves koruk óta vannak együtt. Elhiszed ezt? Gyakorlatilag együtt nőttek fel.

– Biztosan nagyon erős a kapcsolatuk.

– Nekik is voltak nehéz időszakaik, de soha nem történt olyan, amit ne tudtak volna kezelni.

– Összetartó családnak tűnik.

– Igen, azok vagyunk, bár anyu néha túlságosan is óvna minket.

Elképzeltem, hogy Xavier szülei nagy reményeket fűznek a legidősebb fiúkhhoz.

– Te is gyógyítással akarsz foglalkozni?

– Talán. – Megvonta a vállát.

– Nem tűnsz túl lelkesnek a gondolattól.

– Hát érdekelt a formatervezés, de attól, mondjuk úgy, *elbátortalanodtam*.

– Hogyhogy?

– Nem igazán számít komoly pályának, nem? Az a gondolat, hogy a taníttatásomba öljék minden pénzüket, hogy utána munkanélküli legyek, nem igazán csigázta fel a szüleim képzeletét.

– De mi van, ha ezt akarod?

– Néha a szülők jobban tudják.

Úgy tűnt, elfogadja a szülei jóindulattal meghozott döntéseit, és örül, hogy megfelelhessen az elvárásaiknak. Az életét jó előre eltervezték, és úgy véltem, nem néznék jó szemmel a legkisebb eltévelyedést sem a tervbe vett iránytól. Ebben hasonlóak voltunk – a saját emberi tapasztalataim is szigorú korlátokkal és irányvonalakkal jártak, és szó sem lehetett róla, hogy elkalandozzak a kijelölt ösvényről. Xavier szerencséjére, ha ő

hibázik, azzal nem vonja magára a mennyország haragját. Helyette viszont a tapasztalatok közé írhatja a ballépéseit.

Xavier úgy döntött, hogy szükségünk van egy cukordózisra, és csokoládétortát rendelt, amit egy jókora szeletben szolgáltak fel tejszínhabbal és málnával, egy nagy fehér tányéron két hosszú kanállal. Annak ellenére, hogy azzal sürgetett, hogy „vesd rá magad”, kényesen kanalazgattam a széléről. Mikor végeztünk, Xavier ragaszkodott hozzá, hogy ő fizethesse a számlát, és sértve nézett rám, amikor felajánlottam a részemet. Eltolta a kezemet, és mielőtt távoztunk, beledobott egy papírpénzt a jó KARMA-címkével ellátott borraivalós dobozba.

Csak amikor már odakint voltunk, akkor vettem észre, hogy mennyi is az idő.

– Tudom, hogy késő van – mondta Xavier az arckifejezésem láttán. – De mit szólnál egy kis sétához? Még nem akarlak hazakísérni.

– Én máris komoly bajban vagyok.

– Abban az esetben, még tíz perc már nem árthat.

Tudtam, hogy rövidre kéne zárnom az éjszakát; Ivy és Gábiel már biztosan felfedezték, hogy eljöttem, és aggódnak értem. Nem arról van szó, hogy nem érdekelt; mindössze képtelen voltam elszakadni Xaviertől akár csak egy pillanattal is előbb, mint ahogy muszáj. Mikor vele voltam, hatalmas boldogság árasztott el, ami a világ többi részét jelentéktelen háttérzörejjé halkította. Olyan volt, mintha a saját kis buborékunkba lennénk bezárva, amit kizárólag csak egy földrengés pukkanthat ki.

Azt akartam, hogy örökké tartson az éjszaka.

Elsétáltunk az út végéig, a víz felé. Mikor odaértünk, láttuk, amint egy vándorcirkusz éppen letáborozik a sétányon – népszerű időtöltés a nyughatatlan gyerekekkel megáldott családoknál, mert egy kis változatosságot kínál a hosszú, téli bezártság után. Óriáskerék forgott a szélben, és dodzsemek sorakoztak körben, az ütközőpályája szélén. Az alkonyaiban sárgán ragyogott egy ugrálóvár.

– Nézzük meg! – ajánlotta Xavier gyermeki lelkesedéssel.

– Nem hiszem, hogy nyitva lenne – mondtam. – Úgysem tudunk bemenni. – Volt valami baljóslatú a megkopott cirkuszban, ami miatt vonakodtam beljebb menni. – Mellesleg pedig mindjárt sötét van.

– Hová tetted a kalandvagyadat? A kerítésen bármikor átugorhatunk.

– Nem bánom, ha gyorsan megnézzük, de a kerítésen én át nem mászom.

Mint kiderült, semmiféle kerítésen nem kellett átugranunk, egyenesen besétálhattunk a cirkusz területére. Nem sok látnivaló akadt. Férfiak köteleket feszítettek ki és gépeket irányítottak, és ránk se hederítettek. Az egyik lakókocsi lépcsőjén egy napbarnított nő üldögélt és cigarettázott. Színes ruhát viselt, csörgő karperecek borították a csuklóját egészen a könyökéig. Mély ráncok húzódtak a szeme és a szája körül, sötét haja pedig őszült a halántékánál.

– Ah, édes gyermekeim – mondta, amikor meglátott bennünket. – Sajnálom, de zárva vagyunk.

– Bocsánat, elnéztük – felelte Xavier udvariasan. – Már itt sem vagyunk.

A nő egy hosszú slukkot szívott a cigarettájából. – Szeretnétek, ha kiolvasnám a jövőtöket? – kérdezte reszelős hangon.

– Ha már itt vagytok.

– Maga médium? – kérdeztem. Hirtelen nem tudtam, hogy szkeptikus vagy kíváncsi legyek. Igaz ugyan, hogy egyes emberek fokozottabb éberséggel rendelkeztek és voltak egyfajta előérzeteik, de ennyi és nem több. Mások pedig szellemeket láttak és érezték a jelenlétüket, de a *médium* meghatározás egy kicsit azért merésznek tűnt nekem.

– Az hát – felelte a nő. – Angéla, a *Hírnök*; állok szolgálatodra. – A neve némiképp megdöbbentett: az, hogy ilyen közel van az *angyalhoz*, nyugtalanító volt. – Gyertek be, nem számítok fel semmit – tette hozzá. – Még akár fel is dobhatjátok az estét.

Odabent a lakókocsiban olcsó ételszag terjengett. Az asztalon gyertyák pislákoltak, a falról kirojtosodott falikárpit lógott. Angéla intett, hogy ülünk le.

– Először te – mondta Xaviernek, miközben megfogta a kezét és feszülten tanulmányozni kezdte. A Xavier arcán ülő kifejezés elárulta, hogy ő az egésznek csak viccnek gondolja.

– Nos, ívelt szívonalad van, ami azt jelenti, hogy romantikus vagy – mondta a nő. – A rövid fejjel azt jelenti, hogy egyenesen gondolkodsz, nem kertelsz. Erőtéljes kék energiát érkelek benned, ami azt jelenti, hogy a hősiesség a véredben van, de azt is, hogy az a sorsod, hogy nagy fájdalmat kell

megélned, de hogy mifélett, abban nem vagyok bizonyos. De fel kell készülnöd rá, mert nincs olyan távol.

Xavier megpróbált olyan ábrázatot magára öltetni, mintha komolyan megfontolná a tanácsát.

- Köszönöm - mondta. - A vesémbe látott. Most te jössz, Beth.

- Nem, én inkább nem - mondtam.

- Nem félni kell a jövőtől, hanem szembenézni vele - közölte Angéla. Ahogyan ezt mondta, már az maga kihívásnak tűnt.

Vonakodva odatartottam a kezemet, hogy olvasson belőle. Bár az ujja nyers és bőrkeményedéssé volt, nem volt kellemetlen az érintése. Abban a pillanatban, ahogy kitárta a tenyeremet, úgy látszott, enyhén megmerevedik.

- Fehéret látok - mondta becsukott szemmel, mintha transzban lenne. - Leírhatatlan boldogságot érzek. - Kinyitotta a szemét. - Micsoda bámulatos aurád van neked. Hadd nézzem meg a vonalaidat. Itt van nekünk egy töretlen szívvonallal, ami azt állítja, hogy csak egyszer leszel az életedben szerelmes... Aztán lássuk csak; uram isten! - Kiegyenesítette az ujjaimat, aztán kifeszítette őket, hogy teljesen kisimítsa a tenyeremen a bőrt.

- Mi az? - kérdeztem ijedten.

- Az életvonalad - mondta a nő rémülten tágra nyílt szemmel. - Még soha nem láttam ehhez foghatót.

- Mi van az életvonallammal? - kérdeztem türelmetlenül.

– Drágám – Angéla hangja merő suttogássá halkult neked olyan nincsen.

KÉNYELMETLEN CSENDBEN BALLAGTUNK vissza Xavier kocsijához. – Hű, ez aztán hátborzongató volt – szólalt meg végül, miután kinyitotta az ajtót, én pedig bemásztam.

– De az ám – próbáltam derűsen egyetérteni. – De ki hisz egy médiumnak?

Xavierhez tökéletesen illett az autója. Egy nyitható tetejű, égszínkék, 1957-es Chevrolet Bel Airt vezetett. Szeretettel újították fel a legutolsó csavarig, és olyan érzésem támadt tőle, mintha visszamentünk volna az időben. A fényszórója beragyogta a sötétséget, sima bőrülései pedig észvesztően kényelmesek voltak.

– Beth, bemutatlak a kicsikémnek – mondta. – Ő aztán maga a kéjutazás.

– Szia! – Félig felemeltem a kezemet, és esetlenül integetni kezdtem. Teljesen idiótának éreztem magam.

– De azt ugye tudod, hogy az autók élettelen tárgyak? – viccelődtem.

– Lassan a testtel – mondta Xavier. – Még végül megbántod az érzéseit.

– Nem tudtam, hogy egy autónak is vannak érzései.

– Ennek vannak. Saját életet él. – Xavier megpaskolta a motorháztetőt, mielőtt beszállt. – Ne légy féltékeny Bethre,

kicsim. Ne vedd zokon, de nem lehetsz te az egyetlen nő az életemben.

Beindította a motort és sebességbe kapcsolt, majd egy kereskedelmi csatornára hangolta a rádiót. A bemondó dallamos hangon köszöntötte a műsor hallgatóit, aminek az volt a címe, hogy: *Dzsessz, sötétedés után*. Megállapítottam, hogy Xavier autójának otthonos illata volt – a bőrülések és egy friss, erdei illat keveréke, ami talán a parfümje volt.

Miután eddig még csak a hibrid Jeepünkben utaztam egy keveset, nem voltam felkészülve arra, ahogy a régi típusú motor felbőg, és belelapultam az utasülésbe. Xavier felvont szemöldökkel pillantott rám.

– Minden oké?

– Tényleg teljesen biztonságos ez a kocsi?

– Úgy gondolod, rossz sofőr vagyok? – vigyorgott önelégülten.

– Bízom benned – mondtam. – Csak az autókban nem.

– Ha aggaszt a biztonság, akkor kövesd a példámat, és kösd be az övedet.

– A mimet?

Xavier hitetlenkedve a fejét rázta.

– Kezdek aggódni érted – motyogta.

– NAGY PÁCBAN VAGY? – kérdezte, amikor leparkolt a Byron mellett. Láttam, hogy az utcára nyíló tornác világítását égve hagyták, szóval biztosan felfedezték a szökésemet.

– Nem nagyon izgat – mondtam. – Jól éreztem magam.

– Én is. – A holdfény röviden megcsillant a nyakában lógó kereszten.

– Xavier... – kezdtem puhatolózva. – Kérdezhetek valamit?

– Hát persze.

– Hát csak azon gondolkodtam... miért hívtál el randizni ma este? Már csak azért, mert Molly mesélt nekem... szóval... mesélt...

– Emilyről? – sóhajtott fel Xavier. – Mi van vele? – Hangjába egy árnyalatnyi védekező tónus vegyült. – Sajnos egyszerűen még mindig képtelenek leszállni erről a témáról. Ez a helyzet egy kisvárosban: az emberek imádnak pletykálni.

Nehezen tudtam a szemébe nézni. Úgy éreztem, mintha átléptem volna egy határt, de már nem volt visszaút.

– Molly azt mondta, nem nagyon vágysz már más lányok társaságára. Szóval én csak kíváncsi vagyok... miért pont én?

– Emily nem egyszerűen a barátnőm volt – mondta Xavier.

– A legjobb barátom is egyben. Úgy értettük meg egymást, amit nehéz elmagyarázni, és úgy éreztem, sosem leszek képes mással pótolni őt. De aztán találkoztam veled... – a hangja elhalkult.

– Én olyan vagyok, mint ő? – kérdeztem.

Xavier felnevetett. – Nem, egyáltalán nem vagy olyan. De ugyanúgy érzem magam, amikor veled vagyok, mint ahogyan vele éreztem magam.

– És az milyen?

– Néha találkozol valakivel, és akkor hirtelen jön egy kattánás: kellemes vele lenned, mintha egész életedben ismerted volna, és nem kell megjátszanod magad.

– Gondolod, Emilyt zavarná? – kérdeztem. – Már hogy ugyanúgy érzed magad velem.

Xavier mosolygott. – Bárhol is legyen most, Em azt akarná, hogy boldog legyek.

Én pontosan tudtam, hol van most a lány, de jobb dolgom is volt annál, mintsem hogy most ezt megosszam Xavierrel. Épp elég bajom akadt a biztonsági övvel, meg a mínusz egy életvonallal a tenyeremen. Úgy gondoltam, ennyi meglepetés jócskán elég egy éjszakára.

Néhány percig csendben üldögéltünk, egyikünk sem akarta megtörni a meghitt pillanatot.

– Hiszel Istenben? – kérdeztem végül.

– Te vagy az első lány, aki ezt kérdezi tőlem – mondta Xavier.

– A legtöbben úgy gondolnak a vallásra, mint valami divatkellékre.

– Szóval igen?

– Hiszek egy magasabb rendű erőben, egy szellemi energiában. Szerintem az élet túl összetett ahhoz, hogy a véletlen műve legyen, nem?

– Abszolúte – feleltem.

Azzal a bizonyossággal szálltam ki Xavier kocsijából aznap este, hogy a világ, amilyennek én ismertem, immár végérvényesen megváltozott. Miközben a lépcsőn a bejárathoz

lépkedtem, nem azon járt az eszem, hogy milyen kiselőadás vár rám, hanem hogy vajon mikor találkozhatok vele újra. Annyi mindenről szerettem volna beszélgetni vele.

11.

Fülig szerelmesen

A BEJÁRATI AJTÓ KINYÍLT, MIELŐTT bekopoghattam volna. Ivy áll ott gondterhelten összeráncolt homlokkal. Gábriel leszegett fejjel, jéghideg arc kifejezéssel ült a nappaliban. Olyan merev volt a testtartása, hogy akár egy festmény alakja is lehetett volna. Általában azonnal lelkiismeret-furdalást okozott volna, de még mindig a fülemben csengett Xavier hangja, és elevenen emlékeztem rá, ahogyan erős kezét a hátamra téve terelt be a Sweetheartsba, épp ahogy a kölnije friss illatára is.

Valahol mélyen éreztem, hogy amikor lekapaszkodtam az erkélyről, Gábriel majdnem azonnal megérezte a hiányomat. Biztosan azt is kitalálta, hova megyek és kivel találkozom. Tudtam, hogy az is megfordult a fejében, hogy utánam jöjjön, de aztán elvetette ezt az ötletet. Sem ő, sem Ivy nem akarták volna felhívni magukra a figyelmet ilyen nyilvánosan.

– Nem kellett volna ébren megvárnotok, tökéletes biztonságban voltam – mondtam. A szavak akaratlanul jöttek belőlem, túlságosan is rögtönzöttnek hatottak, inkább pimaszak voltak, semmint mentegetőzőek. – Sajnálom, ha aggódtatok – tettem hozzá mellékesen.

– Nem, nem sajnálod, Bethany – mondta Gábriel lágyan. Még mindig nem emelte fel a fejét. – Nem sajnálod, mert akkor nem tetted volna. – Utáltam, hogy nem néz rám.

– Gabe, kérlek – kezdtem, de csendre intett, ahogy kezét tiltakozásképpen felemelte.

– Nyugtalan voltam amiatt, hogy téged is magunkkal kellett hoznunk erre a küldetésre, s lám bebizonyítottad, hogy teljesen kiszámíthatatlan vagy. – Úgy nézett ki, mint akinek rossz ízt hagytak a szájában a szavak. – Fiatal vagy és tapasztalatlan: az aurád melegebb és emberibb, mint bármely angyalé, akivel valaha is találkoztam, s mégis téged választottak. Ereztem, hogy gondjaink lehetnek veled, de a többiek úgy hitték, hogy minden rendben lesz. De már látom, hogy döntöttél: egy múltó ábrándot választottál a családdal szemben. – Hirtelen felemelkedett.

– Legalább megbeszélhetnénk? – kérdeztem. Az egész nagyon drámaian hangzott, és biztos voltam benne, hogy nem így lesz, ha meg tudom győzni Gábrielt.

– Nem most. Késő van. Bármit is akarsz mondani, várhat reggelig.

– Azzal magunkra hagyott.

Ivy rám nézett, a tekintete szomorú volt. Nagyon nem volt ínyemre, hogy ilyen keserűen kell befejeznünk ezt az estét, főleg ha onnan nézem, hogy pillanatokkal ezelőtt nem is lehettem volna boldogabb.

– Bárcsak ne játszotta volna el Gábiel a végzet prófétáját megint – mondtam.

Ivy hirtelen fáradtnak tűnt.

– Ó, Bethany, ne mondj ilyeneket! Amit ma este tettél, helytelen, még ha te egyelőre nem is látod annak. A tanácsaink talán még értelmetlennek tűnnek számodra, de legalább annyit

megtehetnél, hogy gondolkodsz, mielőtt kicsúsznak a kezünk közül a dolgok. Rá fogsz jönni, hogy ez nem egyéb, mint fellángolás. Az érzéseid a fiú iránt el fognak múlni.

Ivy és Gábriel talányokban beszélt. Hogy várhatják, hogy megértsem a problémát, amikor el sem mondják érthetően? Tisztában voltam vele, hogy a Xavierrel való randevúmmal egy kicsit elkanyarodtam az eredeti prioritásaimtól, de miért baj ez? Mi értelme a Földön lenni és emberi tapasztalatokat szerezni, ha közben megjátsszuk, hogy nem számítanak? Attól eltérően, amit a testvéreim helyesnek gondoltak, én nem akartam, hogy *elmúljanak* a Xavier iránti érzéseim. Ez olyan színben tüntette fel őt, mintha egy nátha vagy vírus lenne, ami végül távozik a szervezetemből. Még sosem éltem át ilyen mindent felemésztő vágyat valaki más iránt. Átfutott az agyamon egy kifejezés, amit valahol olvastam: „*A szív azt akarja, amire a szív vágyik* “ Nem emlékszem, honnan származik, de akárki is írta, igaza volt. Ha Xavier egy betegség, akkor én nem akarok kigyógyulni belőle. Ha a vonzalmam iránta bűnnek számít, ami isteni megtorlást von maga után, ám legyen. Sújtson le rám. Nem érdekel.

Ivy felment a szobájába, én pedig magamra maradtam Fantommal, aki úgy látszott, ösztönösen tudja, mire van szükségem. Odajött és a lábamhoz kuporodott, mert tudta, hogy le fogok hajolni, hogy megsimogassam. Legalább a háztartás egyik tagja nem utált.

Felmentem, kihámoztam magam a ruháimból, és otthagytam őket a padlón egy kupacban. Nem voltam álmos; inkább le voltam sújtva attól, hogy úgy éreztem magam, mintha csapdába kerültem volna. Beléptem a zuhany alá, hagytam,

hogy a forró víz a vállamat csapdossa és elernyessze feszült izmaimat. Bár megállapodtunk, hogy sosem fogjuk megtenni a házban, hogy nehogy meglássanak, részben kieresztettem a szárnyaimat, míg neki nem nyomódtak a zuhanyfülkének. Merevek voltak a több órai összezártaságtól, és éreztem, ahogy megkétszereződik a súlyuk a magukba szívott víztől. Hátrahajtottam a fejemet, hagytam, hadd folyjon végig a víz az arcomon. Ivy azt kérte, hogy gondoljam át, mit teszek, de végre egyszer nem akartam gondolkodni, csak *lenni*.

Sietősen megszáritkoztam, és még mindig nedves szárnyakkal másztam be az ágyba. A legutolsó dolog az lett volna, hogy megbántsam a fivéremet és a nővéremet, de valahányszor az jutott eszembe, hogy soha többé nem találkozhatom Xavierrel, úgy éreztem, a szívem kővé dermed. Azt kívántam, hogy bárcsak ott lenne a szobámban. Tudtam, mit kérnék tőle: hogy szabadítson ki a börtönömből. És tudtam, hogy nem habozna. A képzeletemben én voltam a sínekhez kötözött szűz, és a kínzóm néha a fivérem, néha pedig a nővérem arcát öltötte magára. Rájöttem, hogy túllihegem az egészet, és melodrámaként élem meg a helyzetet, de képtelen voltam abbahagyni. Hogyan értessem meg a testvéreimmel, hogy Xavier sokkal több, mint pusztán egy fiú, akibe sikerült belezúgnom? Még csak néhányszor fűtöttünk egymásba, meg egyszer randiztunk. Hogyan értethetném meg velük, mennyire valószínűtlen lenne egy hasonló találkozás, még ha ezer emberöltőt is töltenék a földön? Még mindig rendelkeztem a mennyei bölcsességgel, és ugyanazzal a bizonyossággal azt is

tudtam, hogy a napjaim ezen az éretlen bolygón meg vannak számlálva.

Amit viszont nem tudtam meghatározni és megkérdezni sem mertem, az volt, hogy mi történik, ha a Királyság hatalmasságai tudomást szereznek az engedetlenségemről. Nem hittem, hogy szelíden fogadják. De tényleg túl nagy kérés egy kis részvét és megértés? Nem vagyok én is rá éppoly érdemes, mint egy emberi lény, akinek minden további problémázás nélkül megbocsátanak? Elgondolkodtam, mi jön most. Kegyvesztetten visszarendelnek? Éreztem, hogy a gondolatra átfut rajtam a borzongás, de aztán Xavier arcának az emléke melegséggel töltött el újra.

Az eset sem másnap reggel, sem a hét hátralévő részében nem merült fel újra. Hétfő reggel Gábriel csendben előadta a szokásos reggelikészítő rituáléját. Végig csendben volt, amíg elértünk a Bryce Hamilton kapujáig és elváltunk.

Molly és a barátai kellemesen elterelték a figyelmemet. Hagytam, hogy a beszélgetésük magával ragadjon; legalább meggátolta, hogy tovább járassam az agyamat. Ma a szórakozásuk célpontja a legkevésbé kedvelt tanáraik kinézete és öltözése volt. A lányok szerint Mr. Phillips úgy nézett ki, mint akinek a frizuráján átment egy fűnyíró; Miss Pace szoknyái szőnyegként jobban megállnák a helyüket; Mrs. Weaver pedig a melléig felhúzott konfekciós nadrágjában úgy nézett ki, akár Stan párja, Pan. A legtöbbben idegen lényként kezelték a tanáraikat, akikre nem vonatkoznak az illemszabályok, de harsány viháncolásuk ellenére tudtam, hogy

a gúnyolódásukban nem volt szándékos rosszindulat; egyszerűen csak unatkoztak.

A beszélgetés hamarosan fontosabb dolgok felé terelődött.

– Kezdhettek izgulni, mert nemsokára shoppingolunk? – mondta Hayley. – Arra gondoltunk, hogy elkapjuk a városi vonatot, és butikozunk egyet Punch Lane-ben. Molly, velünk jössz?

– Rám számíthattok – felelte Molly. – És te, Beth?

– Még azt sem tudom, hogy megyek-e a bálba – mondtam.

– Egyáltalán, hogy fordulhat meg a fejedben az, hogy kihagyod? – Molly rémülten nézett rám, mintha egyedül az apokalipszis szolgálhatna elegendő érvként, hogy ne jelenjek meg.

– Hát először is még kérőm sincs.

Mollynak ugyan nem vallottam be, de néhány fiú már felvetette nekem a lehetőséget, amidőn megragadták az alkalmat, ha egyedül találtak a szünetben. Diplomátikus válaszokkal hárítottam el a felkéréseket. Mindenkinek azt mondtam, ha kérdezték, *még nem vagyok abban biztos, hogy elmegyek*, ami végül is nem volt teljesen hazugság. Időt akartam nyerni, mert titokban abban reménykedtem, hogy majd Xavier fog felkérni.

A Montana nevű lány a szemét forgatta. – Nehogy már emiatt cidrizz. A ruha most a legfontosabb. Te bármikor találhatsz valakit, hogy elkísérjen a bálba.

Már éppen mondani akartam valami olyasmit kifogásként, hogy meg kell néznem a naplómat, amikor éreztem, hogy egy

erős kar csusszan a vállamra. A csoport megdermedt, tekintetüket a fejem fölé szegezték.

– Sziasztok, lányok, ugye nem bánjátok, ha elrabolom Betht egy percre? – kérdezte Xavier.

– Nos, *éppen* egy fontos beszélgetés közepén jártunk – tiltakozott Molly. A szeme gyanakodva összeszűkült, és várakozóan tekintett rám.

– Nemsokára visszahozom – mondta Xavier.

Volt valami meghitt abban, ahogy viselkedett velem, amit a lányok nem mulasztottak el észrevenni. Bár tetszett, kényelmetlenül is éreztem magam amiatt, hogy hirtelen a figyelem középpontjába kerültem. Xavier egy üres asztalhoz vezetett.

– Mit csinálsz? – suttogtam.

– Úgy látszik, most már rendszert kell teremtenem belőle, hogy megmentelek – felelte. – Netán az ebéd hátralévő részét barnítókról és szempilla-hosszabbítókról csevegve akarod eltölteni?

– Honnan tudsz te ilyen dolgokról egyáltalán?

– A nővérkéimtől – mondta.

Kényelmesebben elhelyezkedett az asztalnál, és oda sem figyelt a zsúfolt kávézó minden irányából ránk meresztett ferde pillantásokra. Voltak közöttük irigyek és kíváncsiak egyaránt. Xavier *velem* ült le beszélgetni, pedig a teremben lévő asztaloknál időző lányok bármelyike szívesen látta volna őt maga mellett, sőt érezhetően egyenesen sóvárogtak a társaságára.

– Úgy látszik, szépen felkeltettük a figyelmet – mondtam és fészkelődni kezdtem.

– Az emberek szeretnek pletykálni, ezen nem tudunk változtatni.

– Miért nem a barátaiddal vagy?

– Te érdekesebb vagy.

– Nincs bennem semmi érdekes – mondtam, miközben egy pinduri pánik érződött a hangomon.

– Ez nem így van. Még az érdekességedre adott reakciód is érdekes.

Két fiatalabb fiú szakított félbe bennünket, akik az asztalunkhoz közeledtek.

– Szia, Xavier! – Kettejük közül a magasabbik tiszteletteljes biccentéssel üdvözölte. – Az úszótalálkozó szuper volt. Hat fűtamból négyet nyertem.

– Szép munka, Parker – mondta Xavier könnyedén, magára öltve iskolakapitányi és mentori szerepét. – Tudtam, hogy seggbe rúgjuk a Westwoodot.

A fiú ragyogott a büszkeségtől.

– Gondolod, hogy eljutok az országosig? – kérdezte buzgón.

– Nem lennék meglepve: az edző nagyon elégedett volt. Csak aztán elgyere a következő edzésre jövő héten!

– Úgy lesz, haver – mondta a fiú. – Szerdán találkozunk.

Xavier bólintott, és összekoccintották az öklüket. – Ott leszek.

Láttam, hogy Xavier jól tud bánni az emberekkel; anélkül tudott barátságos lenni, hogy közben bizalmaskodna. Amikor a

fiú távozott, az arckifejezése újra érdeklődő lett, mintha tényleg számítana az, amit mondani akarok. Bizseregni kezdett tőle a bőröm, a szám sarka pedig mosolyra görbült. Ereztem, hogy teljesen elpirulok.

– Hogy csinálod? – kérdeztem, hogy leplezzem a zavaromat.

– Mit?

– Hogy ilyen könnyedén tudsz szót érteni az emberekkel.

Xavier vállat vont. – A posztal jár, hé, majdnem elfelejtettem, azért rángattalak ide, hogy visszaadjak valamit. – A zakója zsebéből előhúzott egy hosszú, fehér, szivárványszínekben játszó, rózsaszínnel pettyezett tollat. – Az autómban találtam tegnap este, miután hazafuvaroztalak.

Kikaptam a kezéből a tollat és a naplóm lapjai közé csúsztattam. Fogalmam sem volt, hogyan hagyhattam Xavier autójában. A szárnyamat biztonságosan el szoktam rejteni.

– Jószerencse amulett? – kérdezte Xavier vidáman, de türkizszínű szeme közben kíváncsian vizsgálta az arcomat.

– Valami olyasmi – feleltem tartózkodóan.

– Izgatottnak tűnsz. Valami baj van?

Gyorsan megráztam a fejem, és félrefordultam.

– Tudod, hogy bennem megbízhatsz.

– Ezt még nem tudhatom bizonyosan.

– Majd rájössz, ha több időt töltünk együtt – mondta. – Én elég hűséges fickó vagyok.

Meg sem hallottam őt. Túlságosan lekötött az, hogy az arcokat fürkésszem a tömegben, hátha az egyikük Gábielé.

Bátyám félelmei most sajnos nem tűntek alaptalannak.

– Azért el ne halmozz a rajongásoddal. – Xavier felnevetett. Szavai egy rándulással visszazökkentettek a valóságba.

– Sajnálom – mondtam. – Kicsit szórakozott vagyok ma.

– Tudok segíteni valamiben?

– Nem hiszem, de azért köszí, hogy kérdezed.

– Tudod, a titkolózás árt egy kapcsolatnak. – Xavier kényelmesen összefonta a karját a mellén, majd hátradőlt a széken.

– Ki beszélt itt kapcsolatról? Mellesleg nem kötelező mindent megosztanunk, nem vagyunk házások.

– Hozzám akarsz jönni? – kérdezte Xavier, és láttam, ahogy néhány arc érdeklődve felénk fordul. – Én arra gondoltam, hogy kezdjük kicsiben, és majd meglátjuk, hova vezet, de lám, mi a fene, te komolyabban gondolod?!

A szememet forgattam. – Elhallgass, vagy meglegyintelek, ha kényszerítesz!

– O! – csúfolódott. – Ez aztán a fenyegetés. Azt hiszem, még sosem legyintettek meg.

– Szerinted nem tudnálak bántani?

– Épp ellenkezőleg, azt hiszem, megvan hozzá az erőd, hogy nagy fájdalmat okozz.

Kötekedően néztem rá, majd újra mélyen elvörösödtem, amikor derengeni kezdett, mire gondol.

– Nagyon vicces – mondtam kurtán.

Az asztalon nyugvó karja az enyémhez simult. Valami megmozdult bennem.

NEM TEHETTEM ELLENE SEMMIT. A Xavier Woodshoz való kötődésem azonnali volt és mindent elemésztő. A régi életem hirtelen távolinak tetszett. Én már biztosan nem sóvárogtam annyira a mennyország után, mint tudomásom szerint Gábiel és Ivy. Számukra a földi élet csak a hús korlátainak mindennapi emlékeztetője volt. Számomra viszont az emberi lét csodáinak emlékeztetője.

Nagy szakértője lettem annak, hogyan rejtsem el a Xavier iránti érzéseimet a fivérem és a nővérem előtt. Tudtam, hogy tudnak róla, de ha nem is helyeselték, valószínűleg megállapodtak, hogy magukban tartják. Amiért én hálás is voltam. Szakadékot éreztem magunk között, ami azelőtt nem létezett. A kapcsolatunk törékenyebbnek bizonyult, és a vacsoraasztalnál kényelmetlen volt a csend. Minden éjjel a visszafojtott suttogásukra aludtam el, és biztos voltam benne, hogy az én szófogadatlanságom volt a téma. Úgy határoztam, nem teszek semmit a köztünk tátongó egyre nagyobb távolság ellen még akkor sem, ha tisztában voltam vele, hogy a döntést később megbánhatom.

Most más dolgok kötötték le a gondolataimat. Reggelente alig vártam, hogy magamtól – Ivy segítsége nélkül – minél hamarabb felébredjek és szökkenjek ki az ágyból. A tükör előtt páváskodtam, a frizurámat próbálgattam többféleképpen, és próbáltam olyannak látni magamat, amilyennek Xavier láthat. A fejemben próbáltam újrajátszani a beszélgetések egy-egy

foszlányát, hogy megtudjam, milyen benyomást tehettem rá. Néha elégedett voltam egy-egy szellemes megjegyzésemmel, máskor pedig korholtam magamat, ha valamit elbénáztam. Azzal szórakoztam, hogy csípős egysoros csattanókat találtam ki és magoltam be az elkövetkező randevúinkra.

Most már én irigykedtem Mollyra és a bandájára. Amire ők bízást számíthatnak, az sosem lehet az enyém: mármint hogy jövőm lehessen ezen a bolygón. Felnőnek, saját családot alapíthatnak, felfedezhetnek különféle életpályákat, és egy egész életre való emléket oszthatnak meg a társukkal. Én csak egy turista voltam itt, kölcsönbe kapott idővel. Épp ezért pont nekem kellett volna tudni, hogy inkább el kellene fojtanom a Xavier iránti érzelmeimet, mintsem hagynom, hogy megerősödjön. De ha tanultam is valamit a tinédzserrománról, akkor az az volt, hogy az intenzitását nem az időtartama szabja meg. Három hónap volt az átlag, hat hónap már fordulópontot jelentett, s ha egy kapcsolat kitartott egy teljes évig, akkor az a pár többé-kevésbé már eljegyezte egymást. Nem tudtam, mennyi időm van még a Földön, de akár egy hónap, akár egy év, egyetlen napot sem akarok elvesztegetni. Végül is minden Xavierrel töltött perc azon emlékek alapját képezi majd, amelyekkel az öröklétnek nézek elébe.

Nem volt gond ezen emlékek begyűjtésével, mert hamarosan már nem telt el úgy nap, hogy valamiféleképpen ne léptünk volna Xavierrel kapcsolatba. Rutinszerűen kerestük egymást, ha csak egy kevéske szabadidőnk is adódott az iskolában. Néha a találkozásunk nem volt több egy rövidke beszélgetésnél a

szekrényeknél vagy az ebédlőben. Amikor nem volt órám, teljes készültségben álltam, és a nyakamat nyújtogatva nézelődtem, hogy nem jön-e épp az öltözőből, vagy vártam, mikor lép színre a sorakozók alkalmával, vagy egyszerűen csak próbáltam kiszúrní a rögbipályán a többi játékos között. Molly gúnyosan megjegyezte, hogy lassan szemüvegre lesz szükségem.

Délutánonként, amikor nem volt edzése, Xavier hazakísért, és ragaszkodott hozzá, hogy cipelhesse a táskámat. Persze mindig igyekeztünk a város felé kerülőúton menni, hogy megállhassunk a Sweetheartsban, ami hamarosan a „mi helyünk” lett.

Néha arról csevegtünk, milyen napunk volt, máskor csak kényelmesen, csendben ücsörögtünk. Megelégedtem azzal, ha csak nézhetem őt, és ezt soha nem untam meg. Megbabonázott hanyag frizurája, óceánszínű szeme és az a szokása, hogy az egyik szemöldökét felvonta. Az arca olyan elbűvölő volt, akár egy műrecek. Kifinomult érzékeimmel megtanultam beazonosítani őt az illata alapján. Tiszta, erdei illatáról mindig tudtam, mikor jár a közelemben anélkül, hogy láttam volna.

Néha egy-egy napos délutánon észrevétlenül körbesandítottam a mennyei megtorlástól tartva. Elképzeltem, ahogy titokban vigyázó szemek kémlelnek és gyűjtik ellenem a bizonyítékokat. De semmi nem történt.

Nagyrészt Xavier miatt lettem kívülállóból a Bryce Hamilton szerves része. A vele való kapcsolatombnak köszönhetem a felfedezést, hogy a népszerűség átruházható. Ha az embereket bűnösnek lehet bélyegezni pusztán a társaságuk miatt, akkor

pont ugyanígy elismerést is nyerhetnek vele. Szinte egyik napról a másikra befogadtak, csak mert Xavier Woods barátai közé tartoztam. Még Molly is, aki kezdetben óva intett az iránta való érdeklődéstől, látszólag megbékélt. Ha együtt láttak minket, utánunk fordultak, de most már inkább csodálatból, mint kíváncsiságból. Akkor is éreztem a különbséget, ha egyedül voltam. Az emberek barátilag felém intettek, ha elmentem mellettük a folyosón, könnyed társalgást kezdeményeztek, míg a tanteremben a tanárra vártunk, vagy megkérdezték, hogy sikerült a legutóbbi dolgozatom.

A kapcsolatom Xavierrel az iskolában meglehetősen szűkre szabott volt, ami főleg abból adódott, hogy többnyire más órákra jártunk. Máskülönben fennállt volna az esélye, hogy mindenhova követem, akár egy kiskutya. A franciaórától eltekintve, amin mindketten részt vettünk, nem volt több közös elfoglaltságunk, az ő erőssége a matek és a reál tárgyak voltak, míg engem a humán tárgyak vonzottak.

- Az irodalom a kedvenc tantárgyam - adtam a tudtára egyik nap a büfében, mintha legalábbis létfontosságú felfedezést tettem volna. Nálam volt a füzetem, amiben irodalmi kifejezéseket jegyzeteltem, és találomra kinyitottam az egyik oldalon. - Fogadjunk, nem tudod, mi az az *áthajlás*.

- Nem hát, de elég fájdalmasnak hangzik - mondta Xavier.

- Mikor a versmondattól átlép a következő sorba.

- Nem lenne egyszerűbb követni úgy, ha pontot tennél mindegyik sor végére? - Ez volt az egyik dolog, amit szerettem

Xavierben: a világról alkotott képe annyira fekete-fehér. Felnevettem.

- Lehet, de az nem lenne olyan érdekes.

- Őszintén: mit szeretsz te annyira az irodalomban? - kérdezte valódi érdeklődéssel. - Én utálom azt, hogy nincs benne helyes vagy helytelen válasz. Teljesen nyitva áll a szabad értelmezés előtt.

- Hát én azt szeretem benne, hogy mindenki teljesen máshogyan értelmezheti ugyanazt a szót vagy mondatot - feleltem.

- Órákat eltölthetsz azzal, hogy egy vers mögöttes értelméről vitatkozol, hogy a végén ne lehessen levonni semmiféle következtetést.

- És ez téged nem zavar? Te nem akarod megtudni a választ?

- Néha jobb nem megfejteni a dolgok értelmét. Az élet nem mindig világos, mindig vannak benne szürke foltok.

- Az én életem teljesen világos - mondta Xavier. - A tiéd nem?

- Nem - válaszoltam sóhajtván, miközben a testvéreimmel folytatott nézeteltérésemre gondoltam. - Az én életem rendetlen és zavarbaejtő. Néha nagyon fárasztó.

- Azt hiszem, meg kell változtatnom a életedet - felelte Xavier.

Néhány pillanatig csendben bámultuk egymást, s úgy éreztem, mintha a briliáns, óceánkéék szeme egyenesen a

fejembe látna, hogy előcsalogassa a gondolataimat és a legbenső érzéseimet.

– Tudod, könnyen ki lehet szűrni az irodalomkedvelő diákokat – folytatta vigyorogva.

– Tényleg? Hogyan?

– Ők járkálnak svájci sapkában, azzal az *én-tudok-valamit-amit-te-nem* arckifejezéssel.

– Ez nem fair! – tiltakoztam. – Én nem is szoktam!

– Nem, te annál sokkal eredetibb vagy. Meg ne változz, és soha, semmilyen körülmények között ne kezdj svájcisapkát hordani!

– Igyekszem – feleltem nevetve.

Megszólalt a csengő, ami a következő óra kezdetét jelezte.

– Most mi lesz? – kérdezte Xavier.

Válaszképpen vidáman meglengettem az orra alatt az irodalmi kifejezések szójegyzetét.

Mindig derűsen jártam Miss Castle irodalomóráira. Elég változatos csoport jött össze, tekintve, hogy csak tizenketten voltunk. Volt két morózus, gót lány, akik a szemüket feketével húzták ki, az arcukat pedig olyan krétafehérre púdereztek, hogy úgy néztek ki, mint akik még életükben nem látták a napot. Volt egy csapat eminens leányzó, akik takaros kis hajszalagokat viseltek, a tolltartójuk dugig volt, megszállottan hajszolták a jó osztályzatot, és általában szorgosan jegyzeteltek az osztálymegbeszéléseken. Mindössze két fiú járt még az órákra: Ben Carter, aki pimasz volt, de vágott az esze, és imádott

vitatkozni; valamint Tyler Jensen, egy kigyúrt rögbijátékos, aki rendszeresen késett, majd rágózva, döbbent ábrázattal ülte végig az órát. Ő sosem szólt hozzá semmihez, az órákon a pusztta jelenléte is maga volt a rejtély.

A csoport kis létszámának köszönhetően egy szűk kis terembe száműztek bennünket az iskola régi szárnyába, ami az adminisztrációs irodákkal volt szomszédos. Mivel a termet semmi másra nem használták, nyugodtan eltologathattuk a bútorokat, és posztereket is kiragaszthattunk. A kedvencem az volt, amelyik Shakespeare-t kalózként karika fülbevalóval ábrázolta. A terem egyetlen előnye, hogy kilátás nyílt belőle a füves udvarra és a pálmákkal szegélyezett utcára. A többi tantárgytól eltérően egy irodalomórára nem lehetett azt mondani, hogy unalmas. Ellenkezőleg: izzott a levegő a szárnyaló gondolatoktól, amely mind meghallgatásra vágyott.

Ben mellett ültem és figyeltem, ahogy rákeres a laptopján a kedvenc zenekaraira; olyan elfoglaltság volt ez részéről, amit még az óra kezdete után sem hagyott abba. Miss Castle egy bögre kávéval és a hóna alatt egy adag röplappal érkezett. Magas, karcsú nő volt, sűrű, fekete, göndör tincsekkel, a negyvenes évei elején járhatott, és ábrándos tekintettel révedezett a körülötte lévőkre. Mindig vastagkeretes szemüveget hordott, ami egy finom, vörös madzagon lógott a nyakában, s általában pasztellszínű blúzt viselt. Abból ítélve, ahogy járt és beszélt, egy Jane Austen-regénybe jobban illett volna, ahol a nők konflissal utaztak, és a szalonjukban, akár a szikrák, röpködtek a szellemesnél szellemesebb beszélgetések. Megszállottja volt a nyelvnek, és nem számított, épp milyen

szöveget tanulmányoztunk, ő mindig elevenen beleélte magát a hősnő szerepébe. Az órái oly élénkek voltak, hogy az emberek néha megtorpantak a tanterem mellett, hogy belessenek, ahol Miss Castle-t a tanári asztalt püfölve láthatták, amint kérdéseket szegez a diákoknak, vagy vadul gesztikulál, hogy szemléltesse a mondandóját. Azon sem lepődtem volna meg, ha egy nap arra sétálok be, hogy az asztal tetején áll vagy a lámpán himbálózik.

Azzal kezdtük a félévet, hogy a *Rómeó és Júliát* összevetettük Shakespeare szerelmes szonettjeivel. Most éppen az volt a feladatunk, hogy saját szerelmes verset írjunk, amit el is kellett szavalnunk az osztály előtt. A stréber lányok, akiknek ezelőtt még soha nem kellett a saját képzelőerejükre hagyatkozniuk, nyomban pánikba estek. Erre nem tudtak rákeresni az interneten.

– Nem tudjuk, miről írjunk! – nyafogtak. – Ez iszonyat nehéz.

– Csak gondolkodjatok rajta egy kicsit – mondta Miss Castle könnyed hangon.

– De velünk semmi érdekes nem történik.

– Nem kell személyesnek lennie – győzködte őket. – Lehet az teljesen a képzeletetek szüleménye.

A lányok hajthatatlanok maradtak.

– Mondana egy példát? – erőlködtek.

– Egész félévben példákról tanultunk – felelte Miss Castle levert hangon. Aztán kiindulásnak eszébe jutott valami. – Gondolkozzatok olyan tulajdonságokban, amit vonzónak találtok egy fiúban.

– Hát szerintem az intelligencia nagyon fontos – jelentkezett önként a Bianca nevű lány.

– Nyilván jól keresőnek kell lennie – zendített rá a barátnője, Hannah.

Miss Castle zavartnak tűnt. Megkímélték attól, hogy kommentálja a dolgokat, mert egy másik sarokból is felszólalt valaki.

– Az ember csak akkor érdekes, ha sötét és zavart – mondta Alicia, az egyik gót.

– A csajoknak meg nem kéne annyit jártatni a szájukat – szólt közbe vontatott hangon Tyler a terem végéből. Ez volt az első dolog, amit egész félévben hallottunk tőle, és Miss Castle fel volt rá készülve, hogy kegyesen szemet hunyjon a sértő beszólás felett.

– Köszönjük, Tyler – mondta lappangó gúnnyal. – Épp most bizonyítottad, hogy a társkeresés nagyon egyéni dolog. Egyesek azt mondják, nem mi választjuk meg, kibe leszünk szerelmesek, a szerelem választ minket. Néha az ember mindannak a tökéletes ellentétébe szeret bele, amit hite szerint keres. Esetleg más gondolat?

Ben Carter, aki csak a szemét forgatta, és mártír arckifejezést öltött az egész vita alatt, az arcát a tenyerébe temette.

– A nagy szerelmi történeteknek tragikus végkimenetelűnek kell lenniük – mondtam hirtelen.

– Folytasd – bátorított Miss Castle.

– Nos, vegyük például Rómeót és Júliát: a szerelmüket az teszi erősebbé, hogy tiltják őket egymástól.

– Nagy cucc; végül mindketten feldobják a pacskert – horkant fel Ben.

– Ha életben maradnak, biztosan elválnak – jelentette ki Bianca. – Észrevette valaki, hogy Rómeónak mindössze öt másodpercbe került, hogy Rózáról Júliára kapcsoljon át?

– Azért, mert abban a pillanatban, hogy találkozott Júliával, tudta, hogy ő *az igazi* – mondtam.

– Ugggyan már! – vágott vissza Bianca. – Két perc után nem tudhatod, hogy szerelmes vagy valakibe. Csak a bugyijába vágyott. Rómeó is csak olyan, mint az összes kanos kamasz fiú.

– Nem is tudott semmit a lányról – mondta Ben. – Az összes dicsérete a testi tulajdonságait illette: „*Júlia a Nap*” meg bla-bla-bla. Csak egy jó csajnak látja.

– Szerintem meg azért, mert amint találkozik vele, mindenki más rögvest jelentéktelenné zsugorodik – feleltem. – Azonnal felismeri, hogy a lány lesz a mindene.

– Ó, istenem! – nyögött fel Ben.

Miss Castle jelentősegteljesen rám mosolygott. Reménytelen romantikus lévén nem tehetett egyebet, mint Rómeó pártját fogta.

A Bryce Hamilton többi tanárától eltérően, akik abban versenyeztek, hogy ki ér először a parkolóhoz az utolsó kicsengetés után, ő még nem volt kiégve. Ő álmodozó volt. Gyanítottam, ha elárulnám Miss Castle-nak, hogy én egy mennyei teremtmény vagyok, akinek az a küldetése, hogy megmentse a világot, a szeme se rebbenne.

12.

Mentő körülmény

SOSEM TALÁLKOZTAM ISTENNEL. Éreztem a jelenlétét és hallottam a hangját, de szemtől szembe tulajdonképpen még sosem álltam vele. A hangja nem olyan volt, amilyennek az emberek elképzelték: nem mennydörgésszerű és visszhangos, ahogyan a nagyhatású hollywoodi filmekben ábrázolják. Inkább finom, akár egy suttogás, ami oly szelíden suhan át a gondolatainkon, ahogy a szellő neszez a magas nádasban. Ivy már találkozott vele. Atyánk udvarában kihallgatást csak a szeráfok nyerhettek. Arkangyalként Gábiel a legmagasabb szinten élhette meg az emberekkel való kapcsolatot. Ő szemtanúja volt a legnagyobb szenvedéseknek; az olyanoknak, amelyeket a tévében mutogatnak: háborúknak, természeti katasztrófáknak, járványoknak. Atyánk vezette őt, és a szövetségeseivel összedolgozva igyekezett a Földet a helyes irányba terelni. Bár Ivy közvetlenül kommunikálhatott a Teremtőnkkel, sosem lehetett rávenni, hogy beszéljen a témáról. Gábiellel számtalanszor próbáltunk információt nyerni tőle – eredménytelenül. Szóval meglehetősen fűrán csak úgy sikerült elképzelnem Istent, ahogy Michelangelo tette: bölcs, szakállas öregemberként, aki egy mennyei trónon üldögél. Képzletbeli képem talán pontatlan volt, de egy dologban vitán felül állt: nem számít, hogy néz ki, *Atyánk maga a szeretet tökéletes megtestesülése.*

Bármennyire is próbáltam minden egyes Földön töltött napot kiélvezni, egy dolog nagyon hiányzott nekem a mennyországból: hogy ott minden világos. Nincsenek ellentétek, nincs széthúzás attól az egy történelmi lázadástól eltekintve, ami a Királyság máig egyetlen száműzetését eredményezte.

S bár az örökre megváltoztatta az emberiség sorsát, ritkán került szóba.

A mennyországban homályosan tudatában voltam egy sötétebb világ létének, de azt távol tartották tőlünk, mi pedig általában eléggé elfoglaltak voltunk ahhoz, hogy gondolkodhassunk rajta. Mi, angyalok, mindannyian szerepet és felelősséget kaptunk: egyesek közülünk a Királyságba megtérő, új lelkeket üdvözölték, és segítettek megkönnyíteni az átlényegülést; mások halálos ágyaknál materializálódtak, hogy vigaszt nyújtsanak a távozó léleknek; megint mások emberi lények mellé beosztott őrangyaloként szolgáltak. A Királyságban én azon gyermekek lelkére felügyeltem, akik először léptek a birodalomba. Az volt a munkám, hogy vigasztaljam őket, hogy elmondjam nekik, hogy idővel újra találkozhatnak a szüleikkel, ha megszabadulnak a kétségeiktől. Amolyan mennyei tanító néni voltam ovisoknak.

Örültem, hogy nem vagyok őrangyal; őket általában rettenetesen leterhelték. Az volt a feladatuk, hogy meghallgassák számtalan gondozottjuk imáit, és biztonságba kalauzolják őket a baj elől. Eléggé mozgalmas tud lenni mindez – egyszer láttam egy őrangyalt, aki egyszerre próbált egy beteg gyermek, egy ronda váláson áteső asszony, egy éppen a

munkahelyéről kirúgott férfi és egy autóbaleset áldozatának a segítségére sietni. Megannyi tennivaló volt, belőlünk meg sosem jutott elég mindenhová.

XAVIERREL EGY JUHARFA ÁRNYÉKÁBAN ÜLDÖGÉLTÜNK a belső udvarban és ebédeltünk. Nem tehettem róla, csak a kezét figyeltem, ami néhány centire volt az enyémtől. Karcsú volt, de férfias. Egy szimpla ezüstgyűrűt hordott a mutatóujján. Annyira elmélyülten bámultam Xaviert, hogy alig hallottam, amikor hozzám szólt.

– Kérhetek egy szívességet?

– Mit? Persze. Mire van szükséged?

– Kijavítanád ezt a szöveget, amit írtam? Már kétszer is átnéztem, de biztos vagyok benne, hogy maradtak benne hibák, amik fölött átsiklottam.

– Persze. Mihez készült?

– A jövő heti vezetői konferenciára – felelte könnyedén, mintha ez egy mindennapos tevékenység lenne részéről. – Nem muszáj most megcsinálnod. Haza is viheted, ha akarod.

– Nem. Jó lesz most.

Hízelt, hogy eléggé értékeli a véleményemet ahhoz, hogy megkérjen a feladatra. Kiterítettem az oldalakat a fűvön, hogy átolvassam. Xavier beszéde ékesszóló volt, ám vétett egy-két apró nyelvtani hibát, amit könnyedén kiszúrtam.

– Jó szerkesztő vagy – jegyezte meg. – Köszí, hogy megcsináltad.

– Semmiség.

– De tényleg, jövök eggyel. Csak szólj, ha tehetek érted bármit.

– Nem tartozol nekem semmivel – mondtam.

– De igen. Egyébként mikor van a születésnapod?

Meghökkenem a kérdéstől.

– Nem szeretem az ajándékokat – feleltem gyorsan arra az esetre, ha esetleg valami ötlete támadt volna.

– Ki beszélt itt ajándékról? Csak tudni szeretném a születésnapodat.

– Február harmincadika – bökte ki az első dátumot, ami az eszembe jutott.

Xavier felvonta az egyik szemöldökét.

– Biztos?

Pánikba estem. Mit mondtam rosszul? Végigfuttattam a fejemben a hónapokat, és rájöttem a hibára. Hoppá – a február csak huszonnyolc napos!

– Úgy értem, április harmincadika – javítottam ki magamat, és maflán vigyorogtam hozzá.

Xavier felnevetett. – Te vagy az első ember az ismerőseim közül, aki még a saját születésnapját is elfelejtette.

Még amikor sikerült magamból hülyét csinálnom, a Xavierrel való beszélgetéseim akkor is kellemesek voltak.

A legföldhözragadtabb dologról is tudott magával ragadóan mesélni. Imádtam a hangját, és én már annak is örültem volna,

ha a neveket olvassa fel nekem egy telefonkönyvből. Azon tűnődtem, hogy ez vajon a szerelem tünete-e.

Miközben Xavier feljegyzéseket körmölt a beszéde margójára, én beleharaptam a sült zöldséges szendvicsembe, és grimaszokat vágtam, ahogy a furcsán keserű íz megtámadta az ízlelőbimbóimat. A legtöbb ételt Gábrielnek köszönhetően ismertük meg, de még mindig jócskán akadt olyan, amit ki kell próbálnom. Óvatosan megemeltem a tetejét, és vizsgálgatni kezdtem a zöldségek alá kent anyagot.

- Ez mi? - kérdeztem Xaviertől.

- Azt hiszem, padlizsánnak hívják - felelte. - A puccosabb éttermekben *aubergine* néven is találkozhatsz vele.

- Nem az, a másik cucc - mutattam a darabos, zöld krémrétegre.

- Nem t'om, add csak ide. - Figyeltem, ahogy próbaképpen beleharap, majd elgondolkodva rágni kezdi. - Pesto - jelentette ki.

- Miért kell mindent ennyire megbonyolítani - mondtam ingerülten még egy szendvicsben is?

- Mennyire igazad van - tűnődött el Xavier. - A pesto nagyban megbonyolítja az életet. - Felnevetett, és beleharapott újra, a saját, érintetlen salátás wrapjét pedig odatolta nekem.

- Ne hülyéskedj - mondtam. - Edd nyugodtan a saját ebédedet, én majd elleszek a pestóval.

De a nyafogásom ellenére sem adta vissza a szendvicsemet. Feladtam, és inkább megettem az övét, élvezve a kettőnk közötti bizalmasságot.

– Nem kell kellemetlenül érezned magad – mondta. – Én pasi vagyok, én nem válogatok.

EBÉD UTÁN ÚTBAN A TEREM FELÉ egy kisebb csoportosulásba futottunk. A diákok felkavartan beszélgettek valamilyen balesetről. Senki sem tudta igazán, kivel történt, de a tanulók tömegestől csődültek a főbejárat felé, amin kívül nagy tömeg verődött össze, valami vagy valaki körül. Emberi fájdalmat érezkeltem, és a mellkasomban pánikhullám áradt szét.

Követtem Xaviert a tömegen át, ami úgy látszott, ösztönösen szétválík, hogy átengedje az iskolakapitányt. Amikor már kint voltunk, tekintetem megakadt a járdát beterítő üvegtörmeléken, és a nyomok egy autóhoz vezettek, aminek a motor házteteje teljesen összezúzódott, a motorból pedig füst áradt. Két felsős frontálisan ütközött. Az egyik sofőr a kocsija mellett állt bódult, zavart állapotban. Hála istennek, csak apróbb horzsolásokat szerzett. Szétroncsolt Volkswagenjéről a vele ütköző autóra siklott a tekintetem. Meglepetten tudatosult bennem, hogy a másik sofőr még mindig az autójában ült az ülésbe süppedve, feje ernyedten lógott a kormány kerékre. Még ahol én álltam, onnan is látszott, hogy komolyan megsérült.

A tömeg látott szájjal bámulta, fogalmuk sem volt, mit kellene tenniük. Csak Xavier cselekedett gondolkodás nélkül. Eltűnt mellőlem, hogy segítséget hívjon, és riassza a tanárokat.

Nem voltam egészen biztos benne, mit tegyek, inkább csak ösztönösen cselekedtem, amikor elindultam a koci felé a torkomat kaparó sűrű füsttől köhécseelve. A sofőr ajtaja összezúzódott a becsapódástól, és majdnem teljesen leszakadt a jármű egészéről. Tudomást sem véve a tenyeremet égető forró

fémről, kinyitottam, és rögvest megdermedtem, amint megláttam a lány arcát közelről. A homlokán egy vágásból dőlt a vér, a szája nyitva volt, de a szemét behunyta, a teste pedig ernyedten lógott.

Még a mennyországban is nagyon nehezen viseltem el, ha olyan jelenetnek voltam a szemtanúja, ahol földi vérontás áldozataival kellett szembesülnöm, de ma aligha gondolhattam ilyesmire. Kezemet a lány hóna alá kulcsoltam, és amilyen óvatosan csak tudtam, elkezdtem kihúzni a roncsból. Mivel nehezebb volt nálam, hálásan pillantottam a két széles vállú fiúra, akik odarohantak segíteni. A füstölgő járműtől biztonságos távolságban a járdára fektettük a sebesült lányt.

Rájöttem, hogy a két fiú, akik még a tornaszerelésükben voltak, nem tud többet segíteni. A válluk fölött idegesen pillantgattak hátra a segítségre várva. De nem volt több időm.

– Tartsátok vissza a tömeget – kértem, és figyelmemmel a lány felé fordultam. Letérdeltem, két ujjamat a nyakára helyeztem, ahogy egyszer Gábiel mutatta nekem. Nem találtam a pulzusát. Ha még lélegzett is egyáltalán, látható jelét nem mutatta. Gondolatban Gábrielt szólítottam, hogy jöjjön és segítsen. Esélyem sem volt, hogy ezt egyedül végigcsináljam. Máris elveszítem a csatát. A lány homlokán lévő sebből szivárgó vér a hajába száradt. Szeme alatt kék karikák látszottak, és halálsápadt volt. Belső sérülésekre gyanakodtam, de képtelen voltam pontosan rátapintani, mi lehet.

– Tarts ki – súgtam a fülébe közelről. – Már jön a segítség.

A fejét dédelgettem, kezemhez ragacsos vér tapadt, miközben arra koncentráltam, hogy gyógyító energiáimat átáramoltassam rajta. Tudtam, hogy mindössze perceim maradtak, hogy megmentsem őt. A teste majdnem feladta a harcot, és éreztem, ahogy a lelke megpróbál kiszabadulni. Nemsokára kívülről fogja szemlélni a saját élettelen testét.

Annyira erősen összpontosítottam, hogy majdnem magam is elveszítettem az eszméletemet. Elfojtottam a szédülést, és még mélyebben koncentráltam. Elképzeltem, ahogyan egy erőforrás felfakad a mélységeim kútjából, átáramlik a véreimen és az ütőereimen, hogy feltöltse az ujjaimat és a földön fekvő testbe áradjon. Miközben éreztem, ahogy az erő teljesen kiszáll belőlem, arra gondoltam, hogy *talán, de csak talán* a lány életben maradhat.

Megéreztem Gábiel közeledését, mielőtt megláttam volna őt; a tömeget kérlelte, hogy engedjék át. A felnőtt jelenlététől egyöntetű, megkönnyebbült sóhaj hallatszott. A diákok úgy érezték, ezennel feloldozták őket a további felelősség alól. Bármilyen is történjék, immár nem az ő dolguk. Miközben Xavier a sebesült fiú segítségére sietett, Gábiel mellém térdelt, és arra használta az erejét, hogy összezárja a lány sebeit. Gyorsan és nyugodtan dolgozott, kitapintotta a törött bordákat, a perforálódott tüdőt, a kicsavarodott csuklót, ami oly könnyedén elroppant, akár egy darab gally. Mire a mentősök megérkeztek, a lány légzése újra normális volt, bár az eszméletét még nem nyerte vissza. Észrevettem, hogy Gábiel az apróbb sebeket nem gyógyította be talán azért, hogy megelőzze a gyanakvást.

Ahogy a mentősök a hordágyra emelték a lányt, hisztérikus barátaik csoportba verődtek körülöttünk.

– Grace! – kiáltotta az egyikük. – Ó, istenem, jól van?

– Gracie! Mi történt? Hallasz minket?

– Eszméletlen – felelte Gábiel de nem lesz baja.

Bár a lányok egymásba kapaszkodva tovább zokogtak, láttam, hogy Gábielnek sikerült megnyugtatni őket.

Miután visszaküldte a diákokat a tanterembe, Gábiel megragadta a karomat, és a főlépcsőhöz vezetett, ahol Ivy várt ránk. Xavier, aki nem ment be a többiekkel, odafutott, amikor meglátta az arckifejezésemet.

– Beth, jól vagy? – Diószínű haját összekócolta a szél, és a nyakában lüktető erek elárulták a feszültségét.

Válaszolni akartam, de levegőért kapkodtam, a világ pedig elkezdett forogni velem. Ereztem, hogy Gábiel türelmetlenül várja, hogy magunkra maradhassunk.

– Jobb lenne, ha visszamennél órára – ajánlotta Xaviernek, magára öltve a tanári fensőbbbségét.

– Megvárom Betht – felelte Xavier. Tekintete rendetlen hajamra siklott, majd a vérfoltos ingemre és a Gábielbe kapaszkodó ujjaimra.

– Csak egy percet adj neki – mondta Gábiel hűvösebben.

– Később találkozhatasz vele.

Xavier nem mozdult.

– Nem megyek el, amíg nem maga Beth kéri.

Azon gondolkodtam, vajon milyen arcot vághat Gábiel, de amikor odafordítottam a fejemet, hogy megnézzem, úgy éreztem, mintha a lépcső, amin állok, elkezdene süllyedni. Vagy csak a térdem kezdett összerogyni? A látómezőmben fekete foltok jelentek meg, és egyre jobban Gábielre nehezedtem.

Az utolsó dolog, amire emlékszem, az volt, hogy Xaviert hívom, és még látom, amint felém lép, mielőtt csendesen Gábiel karjába ájultam.

A SZOBÁMBAN ÉBREDTEM. A patchwork ágyterítőm alatt feküdtem összegömbölyödve, és tudtam, hogy az erkélyajtó nincs teljesen bezárva, mert a szellő behozta az óceán sós illatát. Megemeltem a fejemet, és az olyan megnyugtató részletekre összpontosítottam, mint az ablakpárkány pattogzó festése és a foltos hajópadló, ami a sárgán csillogó alkonyi fényben fürdött. A párnám puha volt és levendulaillatú. Beletemettem az arcomat, vonakodtam megmozdulni. Aztán az ébresztőórán megpillantottam, mennyi az idő – este hét! Órákig aludtam. A végtagjaim ólomsúlyként nehezültek el. Egy pillanatra páni félelem futott át rajtam, amikor felfedeztem, hogy nem tudom megmozdítani a lábamat, de aztán rájöttem, hogy csak Fantom feküdt keresztbe rajta.

Mikor észrevette, hogy ébren vagyok, ásított és nyújtózkodott egyet. Megsimogattam selymes tapintású fejét, ő pedig rám nézett szomorú, színtelen szemével.

– Gyerünk – motyogtam. – Még nincs itt az alvás ideje.

Valószínűleg túl gyorsan ültem fel, mert egy fáradtsághullám lavinaként zúgott át rajtam, és majdnem visszahanyatlottam. Átlendítettem a lábam az ágyam szélén, és próbáltam összeszedni annyi erőt, ami a talpon maradáshoz szükséges. Nem volt könnyű, mindenesetre sikerült belebújni a köntösömbé, majd lebotorkálni a lépcsőn, ahol Schubert „Ave Maria”-ja szólt a háttérben. Lehuppantam a legközelebbi székre. Gábiel és Ivy biztosan a konyhában voltak; fokhagyma és gyömbér illata áradt szét a szobában. Abbahagyták, amit éppen csináltak, és kijöttek, hogy üdvözljenek. Ivy a kezét egy konyhakendőbe törölte, és mindketten mosolyogtak. Ez meglepett, mert már hosszú ideje nem nagyon jöttünk ki egymással.

– Hogy érzed magad? – Ivy hűvös, karcsú ujaival a fejemet simogatta.

– Mint akin átment a busz – feleltem őszintén. – Tényleg nem tudom, mi lelt. A baleset előtt még jól voltam.

– Biztosan tudod, miért ájultál el, Bethany – mondta Gábiel.

Üres tekintettel meredtem rá. – Rendesen táplálkoztam, és megfogadtam az összes tanácsodat.

– Ennek ahhoz semmi köze – mondta a fivérem. – Azért van, mert megmentetted annak a lánynak az életét.

– Az ilyen dolog tényleg halálra fáraszthat – tette hozzá Ivy.

Majdnem hangosan felnevettem. – De Gabe, *te* voltál az, aki megmentetted annak a lánynak az életét – mondtam.

Ivy a bátyánkra nézett, hogy jelezze neki, muszáj elmagyaráznia, mi történt, és tapintatosan távozott, hogy

megterítsen a vacsorához.

– Én csak a fizikai sebeit gyógyítottam be – mondta Gábiel. Bárgyún bámultam rá, azt gondoltam, hogy neki biztosan ilyen a humora.

– Hogy érted azt, hogy *csak*? De hiszen ezzel tudsz megmenteni valakit. Ha valakit meglőnek, te pedig kiveszed a golyót és begyógyítod a sebet, akkor megmentetted az életét.

– Nem, Bethany, az a lány ma meghalt volna. Ha nem adtál volna neki az életerődből, semmit nem tehettem volna, hogy megmentsem. A sebek összezárása nem hoz vissza senkit, ha egyszer már elérték azt a bizonyos végső pontot. Te beszéltél hozzá; a te hangod volt az, ami visszahozta, és az erőd tartotta vissza a lelkét attól, hogy elhagyja a testét.

Képtelen voltam elhinni, amiket mondott. *Én* mentettem meg egy ember életét? Azt sem tudtam, hogy megvan hozzá az erőm. Azt hittem, a Földön az erőm csak arra elegendő, hogy a kedélyeket lehűtsem vagy segítsek megtalálni elveszített tárgyakat. Hogy lehetséges az, hogy volt annyi erőm, hogy megmentsek egy lányt a haláltól? Uralkodni a tenger fölött, az ég fölött és az emberi élet fölött – ez mind Gábiel jussa volt. Sosem jutott még az eszembe, hogy talán nagyobb lehet az erőm, mint amiről tudomásom van.

Ivy rám nézett, szeme dicsérettől csillogott. – Gratulálok – mondta. – Ez nagy előrelépés számodra.

– De hogy lehet az, hogy most ilyen rosszul vagyok? – kérdeztem, ahogy hirtelen ráéreztem a sajgó testemre.

- Egy ember felélesztése nagyon kimerítő tud lenni - magyarázta Ivy -, különösen az első néhány alkalommal. Megrázza az emberi valót. Nem mindig marad ilyen; hozzá fogsz szokni, s végül képes leszel hamarabb regenerálódni.

- Mármint megint képes leszek ezt megcsinálni? - kérdeztem. - Nem csak szerencsém volt?

- Ha egyszer már megtetted, újra képes vagy rá - válaszolta Gábiel. - Minden angyalnak megvan ez a képessége, de a gyakorlattal továbbfejlődik.

Kimerültségem ellenére hirtelen vidámabbnak éreztem magam, és jó étvággal megettem a vacsorámat. Azt követően felajánlottam, hogy segítek rendet rakni, de Gábiel és Ivy visszautasította. Helyette Ivy kikísért a tornácra, és a fuggóágyba nyomott.

- Nagyon fárasztó napod volt - mondta.

- De nem szeretek haszontalan lenni.

- Csak várj még egy percet, aztán segíthetsz nekem. Egész készletnyi sapkát és sálát kell még megkötnöm a használtruhaboltnak. - Apró, földi feladataival Ivy mindig megtalálta a módját, hogy a közösség hasznára legyen. - Néha az apró dolgok számítanak a legtöbbet - mondta.

- Tudod, azoknak a helyeknek a lényege az, hogy a régi ruháidat adományozd oda, ne újakat készíts nekik - viccelődtem.

- Nos, annyi ideje még nem vagyunk itt, hogy legyenek régi, használt ruháink - felelte Ivy. - Márpedig valamit muszáj

adnom nekik; szörnyen érezném magam, ha nem tenném. Mellesleg hamar megcsinálom.

Egy gyapjútakaróval a vállamon üldögéltem a függőágyban, és próbáltam feldolgozni a délután történeteket. Egyrészt azt éreztem, hogy jobban megértem a küldetésünk célját, mint annak előtte, másrészt összezavarodtam. A mai nap volt a legékeesebb példája annak, hogy mivel kellene foglalkoznom – védeni az élet szentségét. Helyette viszont csitri módra belehabarodtam egy fiúba, aki nem is igazán tudott rólam semmit. Szegény Xavier, gondoltam. Sosem lenne képes megérteni engem, bármennyire is próbálna. Csak annyit tudott, amennyit engedtem neki. Annyira próbáltam megőrizni a látszatot, hogy bele sem gondoltam, hogy előbb-utóbb az egészemet meg nem történtté kell majd tenni. Xavier az emberi élethez kötődött, és egy olyan léthez, amiben nekem nem lehet részem. A délutáni sikerem fölött érzett elégedettségem elenyészett, és ottmaradtam a különös fásultsággal.

13.

A csókja

A VASÁRNAPI IMA VOLT AZ EGYETLEN ALKALOM, amikor azt éreztem, hogy újra összeköttetésbe kerülhetek az otthonommal. Ahogy a padsorok között térdeltem és hallgattam az „*Agnus Dei*”³ akkordjait, visszavedlettem korábbi önmagammá. A templomban volt valami felhőtlen nyugalom, amit sehol máshol nem lehetett megtalálni. Hűvös volt és csend, mintha az óceán fenekén lennék, és amint átléptem az ajtaját, mindig úgy éreztem, hogy biztonságos helyen vagyok. Ivyval ministráltunk vasárnap, Gábiel pedig Mel atyának segített *úrvacsorát* osztani. A mise után mindig ottmaradtunk, és még beszélgettünk vele egy kicsit.

– Gyarapodik a gyülekezet – jegyezte meg az egyik nap. – Minden héten új arcokat látok.

– Talán az emberek kezdik felismerni, mi az igazán fontos az életben – mondta Ivy.

– Vagy talán csak a te példádat követik – mosolygott Mel atya.

– Az egyháznak nem kellene szószóló – mondta Gábiel. – Önmagáért kéne beszélnie.

– Nem számít, mi hozza ide az embereket – mondta Mel atya.
– Csak az számít, hogy itt mit találnak.

– Mi csak annyit tehetünk, hogy a helyes irányba tereljük őket – értett egyet Ivy.

– Valóban, arra nem kényszeríthetjük őket, hogy legyen hitük
– mondta Mel atya. – De a hit óriási erejét szemléltethetjük.

– És imádkozhatunk értük – mondtam.

– Természetesen – kacintott rám Mel atya. – S valami azt súgja nekem, az Úr meghallja, ha szólítják.

– Bennünket sem hall meg előbb, mint másokat – mondta Gábiel. Láttam rajta, hogy aggódik, amiért túl sokat árult el. Bár még csak utalni sem akartunk rá Mel atyának, honnan jöttünk, volt köztünk egy hallgatólagos megértés. Ez csak természetes, gondoltam. Ő pap – az egész napját azzal tölti, hogy megpróbál kapcsolatba lépni a felsőbb hatalmakkal. – Csak remélni merjük, hogy megáldja majd ezt a várost – tette még hozzá Gábiel.

Mel atya ránk villantotta kék szemét. – Úgy hiszem, már meg is tette.

Másnap Xaviernek csapatmegbeszélése volt a reggeli szünetben, így azzal töltöttem az időt, hogy Molly és Taylah heves társalgását hallgattam egy ruha outletről, ami a város mellett nyílt. Ott aztán olyan eredetinek látszó, hamis márkás ruhákat vehetnének, amiről ember meg nem mondja, hogy nem „igazi cucc”. Amikor megkértek, hogy tartsak velük, annyira a gondolataimba merültem, hogy hezitálás nélkül beleegyeztem. Amikor pedig a szombat esti tábortűzhöz hívtak le a partra, akkor is anélkül bólintottam rá, hogy megjegyeztem volna a meghívás részleteit.

Örültem, mikor végre eljött az ötödik óra, és Xavierrel együtt mehettem franciára. Hatalmas boldogságot éreztem, hogy egy

teremben lehetek vele, bár odafigyelni nem igazán tudtam. Kétségbeesetten szükségem volt rá, hogy beszélhessek vele, pedig még el sem döntöttem, mit akarok neki mondani. Egyszerűen csak éreztem, hogy nem várhatok vele tovább.

Kevesebb, mint egy arasznyira ült tőlem, és rá kellett ülnöm az ujjaimra, hogy nehogy odanyúljak, és megérintsem. Részben azért, mert meg akartam győződni róla, hogy nem képzelődöm, de azért is, mert olyan volt, mintha két mágnes lennénk, akik vonzzák egymást; de ellenállni sokkal fájdalmasabb volt, mint megadni magam. A percek vánszorogtak, és úgy tűnt, mintha az idő szándékosan lassult volna le, csak hogy engem bosszantson.

Xavier érzékelte a fűra hangulatomat, és ülve maradt a kicsengetés után is, s azt figyelte, ahogy mások elszállingóznak. Miközben én úgy tettem, mintha a könyveimet és a ceruzáimat pakolnám össze, ő csak mozdulatlanul ült tovább mindenféle molyolás nélkül. Néhány kíváncsi szemlélő oda-odapillantott, hátha elcsípnek egy-két morzsát a beszélgetésünkből, amit aztán szaftos pletykaként tálalhatnak a barátaiknak.

– Próbáltalak felhívni tegnap este, de nem vette fel senki – mondta, mikor látta, hogy nekem nehezemre esik elkezdeni.

– Aggódtam érted.

Idegesen babráltam a cipzárammal, ami beakadt. Biztosan látszott rajtam, hogy kényelmetlenül érzem magam, mert Xavier felállt, és a vállamra tette a kezét.

– Mi a baj, Beth? – A szeme között ismerős ránc jelent meg, ami mindig látszott, ha nyugtalan volt.

- Úgy érzem, a tegnapi baleset egyszerűen kimerített - mondtam. - De már jobban vagyok.

- Az jó. De valami azt súgja, hogy nem mondtál el mindent. Rövid ideje ismerem csak Xaviert, mégis képes olvasni a gondolataimban, de az ő tekintete semmit sem árult el abból, hogy ő mit érez. Nem nézett félre; türkizkék szeme olyan volt, akár egy lézersugár, ami éppen belém fúródik.

- Elég bonyolult az életem - próbáltam nekikezdeni.

- Miért nem próbálsz meg elmagyarázni. Akár még meg is lephetlek.

- Ez a helyzet - mondtam -, hogy te meg én együtt vagyunk, valószínűleg sokkal nehezebb lesz, mint gondoltam... - szünetet tartottam. - Jobb, mint amilyennek álmodni mertem volna, de más kötelességem is van, amit nem hanyagolhatok el.

Hangom mind erejében, mind magasságában emelkedni kezdett, ahogy az érzelmek hulláma szét akarta vetni a mellkasomat. Befejeztem és mélyet sóhajtottam.

- Jól van, Beth - mondta Xavier. - Tudom, hogy van egy titkod. Hirtelen jeges rémület fogott el, de ugyanakkor a megkönnyebbülés is szétáradt bennem. Ha Xavier már tudta, hogy csaló vagyok és hazug, akkor az azt jelentette, hogy a küldetésünket minden tekintetben teljesen elbuktam. A Fény Ügynökeinek első számú szabálya, hogy titokban tartsuk az identitásunkat, míg azon dolgozunk, hogy rendbe tegyük a világot - a lelepleződés elképzelhetetlen káoszt okozna. Viszont azt is jelenthette, hogy Xavier így is elfogad engem, és az igazság sem képes őt elűzni mellőlem.

– Tényleg? – suttogtam.

Megvonta a vállát. – Nyilvánvaló, hogy rejtegetsz valamit. Nem tudom, mi az, de azt igen, hogy zavar téged.

Nem válaszoltam azonnal. Mindennél jobban szerettem volna, ha elmondhatnék neki mindent, ha az összes titkom és félelmem kiborulhatna, mint a bor a teli palackból, hogy bemocskoljon mindent, ami az útjába kerül.

– Megértem, hogyha bizonyos okokból kifolyólag nem tudsz vagy nem akarsz beszélni róla – mondta Xavier. – De nem is kell. Tiszteletben tudom tartani a magánéletedet.

– Ez nem tisztességes veled szemben – mondtam, jobban őrlődve, mint valaha. Már a gondolata is fizikai fájdalmat okozott annak, hogy otthagyjam, mintha a szívem szakadna lassan ketté.

– Azt nem én döntöm el?

– Ne tedd még nehezebbé. Én csak próbállak megóvni!

– Megóvni? – nevetett fel Xavier. – Mitől?

– Magamtól – feleltem csendesen, miközben rájöttem, hogy valószínűleg nagyon nevetségesen hangzott.

– Nekem nem igazán tűnsz veszélyesnek. Hacsak nem változol éjszakánként vér farkassá...

– Egyszerűen csak nem az vagyok, aminek látszom. – Elhúzódtam tőle, mintha próbálnék elbújni az igazság elől. Egész testemben gyengének és kimerültnek éreztem magam. A falnak támaszkodtam, képtelen voltam a szemébe nézni.

– Mint ahogy senki sem. Nézd, szerinted én még nem jöttem rá magamtól, hogy valami nagyon más benned? Csak rád kell nézni.

– És mi az? – kérdeztem kíváncsian.

– Nem vagyok benne biztos – felelte. – De tudom, hogy ez az, ami tetszik benned.

– De én épp azt akarom mondani neked, hogy csak mert tetszem neked, attól még nem leszek az, amit akarsz vagy amire szükséged van.

– Miért, szerinted nekem mire van szükségem?

– Valakire, akivel őszinte lehet a kapcsolatod. Máskülönben mi értelme?

– Azt próbálsz mondani nekem, hogy az a valaki nem te vagy? – Xavier ábrázata kiolvashatatlan volt. Az arca teljesen közömbösnek látszott: érzelmeknek nyoma sem volt rajta. Azt gyanítottam, hogy mindazok után, amiken keresztülment, nem az a fajta, aki a kirakatba teszi az érzéseit.

Tudtam, hogy csak az én dolgomat próbálja megkönnyíteni, de a kérdése nyersessége pont az ellenkezőjét váltotta ki. Most, hogy a gondolat immár kiszabadult, túlságosan is végzetesnek hangzott a kérdés. Még mindig próbáltam megtalálni a megfelelő szavakat, és attól féltem, hogy a hallgatásom esetleg közömbösségnek látszik.

– Oké – folytatta Xavier. – Tudom, hogy neked sem lehet könnyű, és nem akarom még jobban megnehezíteni a dolgot. Segítene, ha egy ideig bizonyos távolságot tartanék?

Milyen ingatagok és ellentmondóak az emberi érzelmek! Az utóbbi néhány percet azzal töltöttem, hogy pont ezt próbáltam sugallni neki, most meg hogy készen állt félreállni, feldúlt a gondolat még akkor is, ha a motivációja csupán az volt, hogy nekem akart jót. Nem tudtam, milyen reakcióra számíthatok, de ezt igazán nem vártam. Netán azt akartam, hogy térdre hulljon és fogadkozzon, hogy örökké szerelmes lesz belém? Természetesen ezt nem fogja megtenni, de nem ereszhettem el. Tudtam, hogy azt nem bírnám elviselni.

– Akkor ennyi volt? – bökte ki. – Nem látlak többé?

Xavier zavartnak tűnt. – Várj csak, hát nem ezt akarod?

– Csak *ennyit* akarsz mondani? – követelőztem. – Még csak meg sem próbálsz meggyőzni, hogy gondoljam meg magam?

– Akarod, hogy megpróbáljalak meggyőzni, hogy gondold meg magad? – Visszatért kötekedő, szeretetteljes mosolya.

Szünetet tartottam, hogy gondolkodjam. Tudtam, hogy mit kellene mondanom. Egy egyszerű nemmel véget vethetnék az egésznek, és visszaállíthatnám kettőnk közt a dolgokat, amilyenek azt a pillanatot megelőzően voltak, hogy találkoztunk volna a kémialabor mellett, a folyosón, amikor is próbáltam elrejteni a ragyogásomat a sötétben. De nem tudtam rávenni magam. Hazugság volna.

– Talán pont arra vágyom, hogy megtedd – nyögtem ki lassan.

– Beth, nekem nagyon úgy tűnik, hogy azt sem tudod, mit akarsz – mondta Xavier gyengéden. Odanyúlt, és a

hüvelykujjával elmorzsolt egy könnycseppet, ami épp az arcomon kígyózott lefelé.

– Nem akarom bonyolítani az életedet – szipogtam, miközben rájöttem, mennyire oktanul hangozhatott ez. – Te vagy, aki azt mondta, hogy szereted a világos dolgokat.

– Én tárgyakra beszéltem, nem emberekre. Talán egy icipici bonyolítást mégis szívesen elviselnék – mondta. – A szókimondó kapcsolatokat túlértékelik.

Csalódottan felnyögtem. – Neked tényleg mindenre van egy válaszd.

– Mit is mondjak? Ez egy tehetség. – A kezemet az övé közé fogta. – Van egy ötletem. Mit szólnál, ha adnék neked valamit, hogy megkönnyítsem a döntést?

– Oké – egyeztem bele. – Ha úgy gondolod, hogy segít.

Mielőtt rájöttem volna, mi történik, Xavier a kezét az arcomhoz emelte, és az államát maga felé billentette. Az ajkát az enyémhez súrolta oly lágyan, akár egy tollpihe, de ez is elég volt, hogy beleborzongjak. Tetszett, ahogy tartott: mintha törékeny lettem volna, és elrepedhetnék, ha túl szorosan fogna. A homlokát az enyémnek támasztotta, mintha az örökkévalóságig állhatnánk úgy. Gyönyörteljes forróság kezdte elárasztani a testemet, és hozzáfeszültem, hogy elérjem az ajkát ismét. Szenvedélyes hévvel csókoltam vissza, majd hozzásimultam. Hagytam, hogy az ölelésébe olvadjak és egymáshoz nyomódjon a testünk. A melegsége átáramlott könnyű kis ingemen, és éreztem, milyen sebesen ver a szíve.

- Nyugi - mormolta a fülemben, de nem engedett el. Összeölelkezve álltunk, mígnem Xavier gyengéden, de határozottan ellépett tőlem. Egy elszabadult hajtincsemet a fülem mögé simította, majd rám villantotta ábrándos félmosolyát. - Nos? - kérdezte összefonva karját a mellkasán. A fejemben totál homály uralkodott.

- Nos mi?

- Ez segített dönteni?

Válaszképpen ujjammal a lágy, világosbarna hajába túrtam, és magam felé húztam.

- Úgy látom, igen - mondta leplezetlen gyönyörrel.

Azon a napon ráébredtem, hogy többet akartam a társaságánál: az *érintésére* vágytam. Egy fikarcnyi kétely sem maradt bennem. Ereztem, hogy az arcom pirul, ahol hozzám ért, és csak arra vágytam, hogy újra megtegye. Alig néhány órával azelőtt még tényleg azt hittem, hogy nincs más lehetőség, el kell szakadnom tőle, mert nem láttam rá módot, hogy megértessem vele, ki vagyok valójában. Most már láttam, hogy van másik út. Komoly véteknek számít, és még akár *mittudoménmivel* is megbüntethetnek érte, de még mindig kevésbé volt rémisztő, mint elszakadnom tőle. Ha azzal megkímélem magunkat az elválás fájdalmától, akkor állok a következmények elébe.

Most már csak annyit kellett tennem, hogy nem védekezem tovább, és egészen közel engedem magamhoz Xaviert.

- Azt akarom, hogy együtt legyünk - mondtam. - Nem hiszem, hogy bármit is jobban akartam valaha.

Xavier megcirógatta a tenyeremet, és összefonta az ujjainkat. Oly közel volt az arcunk, hogy az orrunk összeért. A fülemhez hajolt és belesúgta: – Ha kellek neked... a tied vagyok.

Nem tudtam megállni, hogy fel ne sóhajtsak hangosan, ahogy a fülemtől indulva a nyakamig végigcsókolt egy sávot. A tanterem mint fizikai környezet szétolvadt, mint hó a napon.

– Csak még egy dolgot – mondtam, ahogy eltoltam magamtól némi nehézség árán. Csak bámult engem azzal az átható kék szemével, én meg majdnem elveszítettem a fonalat. – Ez nem fog működni, csak akkor, ha megtudod az igazat. – Ha Xavier tényleg olyan fontos nekem, mint azt a szívem súgta, akkor megérdemli, hogy megtudja az igazságot. Ha kiderül, hogy az igazság neki túl sok ahhoz, hogy együtt tudjon élni vele, akkor az talán azt jelenti, hogy nem viszonzhatja az érzéseimet, és el kell fogadnom a tényt. Máskülönben pedig épp itt volt az ideje, hogy véget vessek a színjátéknak. Xaviernek muszáj látnia a cenzúrázatlan verziómat is, nemcsak azt az idealizáltat, aki a fejében élt. Más szóval meg kellett végre ismernie az összes hibámmal együtt.

– Csupa fül vagyok – mondta várakozásteljesen nézve rám.

– Nem most. Nem lesz könnyű, és több térre van szükségem, mint ami itt a rendelkezésünkre áll.

– Akkor hol? – kérdezte zavarba ejtve.

– Lemész a parti tábortúzhöz a hétvégén? – kérdeztem gyorsan, ahogy a diákok kezdték megtölteni a termet a következő órára.

- Épp meg akartam kérdezni, hogy van-e kedved együtt lemenni.

- Oké – egyeztem bele. – Ott majd elmondok mindent.

Xavier fürgén megcsókolt, majd elhagyta a tantermet. Zihálva megragadtam a legközelebbi pad szélét, úgy éreztem magam, mint aki épp lefutott egy maratont.

14.

A gravitációval dacolni

EGÉSZ HÉTEN A PARTI TÁBORTÚZÖN JÁRT AZ ESZEM. Amit tenni készültem, megrémített, de furcsamód izgatott is voltam tőle. Amint meghoztam a döntést, olyan volt, mintha egy hatalmas kő esett volna le a szívemről. A rengeteg önmarcangolás után immár meglepően magabiztos voltam. Magamban újra és újra elpróbáltam a szavakat, melyekkel Xaviernek akartam a tudtára adni az igazságot, s mindannyiszor kicsit finomítottam még rajta.

Xavier most már úgy viselkedett, mintha egy pár lennénk, amit imádtam. Ez egy saját, különleges világot teremtett kettőnknek, ahová senki másnak nem volt bejárása. Azt jelentette, hogy komolyan vesszük a kapcsolatunkat, s hittünk benne, hogy van jövője. Ez nem csak valami gyerekes rajongás volt, amit idővel valószínűleg kinövünk. Kötelezettséget vállaltunk egymás iránt. Valahányszor ez eszembe jutott, képtelen voltam megállni, hogy az arcomon hatalmas mosoly terüljön szét. Természetesen emlékeztem Ivy és Gábiel figyelmeztetésére és abbéli hitére, hogy számunkra nincs esély közös jövőre, de valahogy ez már nem számított. Úgy éreztem, hogy akár szétnyílhat az ég is tüzet és kénköves mennykőt záporozva, de akkor sem törölheti le a képemről a vigyort. Ilyen hatással volt ő rám – mintha a boldogság robbant volna

szét a mellkasomban apró darabokra, akár a gyöngyök, amibe az egész testem beleborzongott és bizsergett.

A Xavierrel közös élet tele volt ígérettel. De vajon akkor is ragaszkodni fog még hozzá, amikor felfedem előtte, hogy ki vagyok?

Ivy és Gábiel előtt próbáltam eltitkolni az emelkedett hangulatomat. Épp elég sokáig tartott, míg kiheverték a legutóbbi kalandomat Xavierrel, és nem hittem, hogy képesek lennének megbirkózni még eggyel. Amikor leültem a társaságukban, úgy éreztem magam, mint egy kettős ügynök, és egyfolytában azon tűnődtem, vajon elárul-e az arcom. De attól, hogy a testvéreim képesek voltak az emberi elmében olvasni, nem azt jelentette, hogy az enyémben is tudnak, a színészi képességeim pedig bizonyára fejlődtek, mert újdonsült lelkesedésemet nem illették megjegyzésekkel. Megrázott, amikor végül megértettem a „vihar előtti csend” kifejezést. Minden simán ment, de tudtam, hogy a látszat csalóka. Óriási robbanás készülődött a levegőben. Boldog családi idillünk felszíne alatt feszültség, düh és bűn bugyogott, ami abban a pillanatban feltör, amint Ivy és Gábiel felfedezi az árulásomat.

- Az egyik alsósom megkérdezte ma, hogy létezik-e olyan dolog, hogy *Limbo* - hozta fel Gábiel egyszer vacsora közben. Ironikusnak találtam, hogy a beszélgetés a bűnök büntetése felé kanyarodott.

Ivy letette a villát. - És mit válaszoltál?

- Azt mondtam, hogy senki sem tudja.

- Miért nem mondtad, hogy igen? - kérdeztem.

– Mert a jó dolgoknak nem kényszer hatására kell születniük
– magyarázta a fivérem. – Ha valaki biztosan tudja, hogy
majdan megítéltetik, akkor ahhoz mérten fog cselekedni.

Ezzel nem tudtam vitába szállni. – Egyébként milyen a
Limbo? – Eleget tudtam a mennyországról és a pokolról, de
soha senki nem mesélt még nekem az *Örök Félútról*.

– Különböző formákban létezik – mondta Ivy. – Lehet egy
váróterem, egy állomás.

– Egyes lelkek azt beszélik, rosszabb, mint a pokol – tette
hozzá Gábiel.

– Ez nevetséges – gúnyolódtam. – Hogyan lehetne annál
rosszabb?

– Az örök semmi – felelte Ivy. – Időtlen időig egyre csak
várni a vonatra, ami sosem érkezik meg, várni, hogy valaki a
nevedet szólítja. Az ember kezdi elveszíteni az időérzékét,
míg nem az egész elmosódik egyetlen soha véget nem érő
állapotba. Könyörögnek, hogy hadd mehessenek a
mennyországba, vagy próbálják levetni magukat a pokolba, de
nincs kiút. A lelkek céltalanul bolyonganak. És sosem ér véget,
Bethany. A Földön évszázadok múlhatnak el közben, s ők még
mindig ott lesznek.

– Elég szarul hangzik. – Csak ez jutott eszembe. Gábiel és Ivy
meglepetten egymásra néztek egy pillanatig, majd hatalmas
röhögés szakadt ki belőlük.

Elgondolkoztam, hogy vajon egy angyalt is száműznének-e a
Limbo ra.

KEDDEN, EBÉDIDŐBEN MOLLYVAL ÉS A LÁNYOKKAL üldögéltem a pázsiton, a délutáni napsütésben. Körülöttünk zöld hajtások húzták le a fák ágait, minden kezdett újra életre kelni. A Bryce Hamilton impozáns épülete mögöttünk magasodott, és árnyékot vetett a repkény szerelmes ölelésébe tekeredett, őszöreg tölgy vastag törzse köré rendezett padokra. Ha nyugat felé néztünk, kilátásunk nyílt a horizontig nyújtózó óceánra, ami fölött felhők sodródtak lustán a széllel. A lányok a buja fűben terpeszkedtek, hagyták, hogy a nap az arcukat melegítse. Eléggé bátornak és vakmerőnek éreztem magam, hogy szoknyámat a térdem fölé húzzam.

– Na végre, bébi! – A lányok megtapsolták, hogy fejlődöm, s még mielőtt a szokásos pletykálkodásba kezdtek volna a tanárokról meg a pasik hiányáról, megjegyezték, hogy lassan „közéjük tartozom”.

– Miss Lucas akkora tehén – panaszkolta Megan. – Újraíratja velem az orosz forradalomról beadott dolgozatomat, mert túl „lagymatagnak” találja. Egyáltalán mit akar ez jelenteni?

– Szerintem azt, hogy a leadás előtt írtad meg félóra alatt – mondta Hayley. – Mégis mire számítottál: 5-ös fölé?

Megan megvonta a vállát. – Szerintem csak féltékeny, mert olyan szőrös, akár a jeti.

– Be kéne adnod egy panaszlevelet – tanácsolta a Tara nevű lány komoly arckifejezéssel. – Abszolúte hátrányosan különböztet meg téged.

– Egyetértek, tutira utazik rád – kezdte Molly, de aztán hirtelen elhallgatott, a tekintete a pázsiton átsétáló alakra

szegeződött.

Követtem a tekintetét, s láttam, hogy Gábriel tart a zenei szárny felé egy kicsit távolabb attól, ahol ültünk. Távolba révedő tekintetével és a vállán függő gitárjával eléggé magányosra vette a figurát. Egy ideje fittyet hányt az öltözködésre vonatkozó iskolai protokollra, s ma is a szakadt farmerja volt rajta fehér pólóval és hajszálcsíkos mellénnyel. Senki nem merte kérdőre vonni. De miért is tennék? Gábriel olyan népszerű volt, hogy hatalmas zúgolódást váltott volna ki a diákok között, ha felmond. Észrevettem, hogy Gabe meglehetősen komfortosan érezte magát a környezetében. Testtartása laza volt, mozdulatai könnyedek. Úgy látszott, felénk tart, amitől Molly felült és kihúzta magát, s vadul elkezdte lesimítani szétálló fürtjeit. Gábriel azonban hirtelen másfelé vágott át. A gondolataiba mélyedt, és még csak egy futó pillantást sem vetett felénk. Molly elszontyolodott.

– Mr. Church-ről mit mondjunk? – mélázott el Taylah, amikor kiszúrta, és izgatottan kezdte volna úzni a szokásos kibeszélős sportjukat. Oly sokáig hallgatásba merültem a fantáziálásaimmal lekötve, hogy úgy tűnt, átmenetileg el is feledték, hogy én is ott vagyok. Máskülönben megfontolták volna, hogy Gábrielt kitárgyalják a jelenlétemben.

– Semmit – kelt a védelmére Molly. – Ő egy ász.

Majdnem látni véltem, ahogy a kerekek kattognak a fejében.

Tudtam, hogy mostanában szinte megbabonázta Gábriel, s az érzést csak még inkább tüzelte bátyám megközelíthetetlensége. Nem akartam, hogy Molly szenvedjen az elutasítástól, ami

elkerülhetetlenül következett a rajongásából. Gábiel képtelen szólni kőből volt, és képtelen lett volna viszonyozni az érzelmeit. Olyan távol volt ő az emberi élettől, mint az ég a földtől. Mikor az emberi fajra tekintett, csak veszélyben lévő lelkeket látott, s alighanem még a férfiakat sem különböztette meg a nőktől. Éreztem, hogy Molly abban a tévhitben él, hogy Gábiel is olyan, mint a többi fiatal férfi, akit ismert: tele van hormonokkal, és képtelen ellenállni a női vonzerőnek, ha a szóban forgó személy helyesen játszik a lapokkal. De Mollynak fogalma sem lehetett, valójában *mi is Gábiel. Lehet, hogy emberi külsőt öltött, de tőlem eltérően, ő határozottan távol állt mindentől, ami emberi. A mennyországban az Igazság Angyalaként ismerték.*

– Kicsit feszült – mondta Tara.

– Dehogyan! – csattant fel Molly – Nem is ismered.

– Mert te igen?

– Bárcsak tehetném.

– Hát akkor álmodozz csak.

– Ő egy tanár – szólt közbe Megan –, és a húszas éveiben jár.

– Az énektanárok mindig olyan kívülállóak – mondta Molly derűlátóan.

– Ja, a *tanári karon kívül* állóak – mondta Taylah. – Felejtsd el, Molly, nem a mi súlycsoportunk.

Molly hunyorítani kezdett, mintha egy kihívás elé került volna. – Én nem így mondanám – mondta. – Inkább azt hiszem, hogy az ő súlycsoportjához senki nem ér fel.

Hirtelen kényelmetlen csend áll be, ahogy eszükbe jutott, hogy én is ott vagyok. Gyorsan elterelték a témát.

– Szóval – kezdte Megan egy kicsit túlságosan is ragyogóan. – Ami a bált illeti...

AMIKOR AZNAP DÉLUTÁN XAVIER HAZADOBOTT, Ivy épp minitortákat vont be cukormázzal. Az orra lisztes volt, a szeme pedig úgy ragyogott, mintha az egész eljárás megbűvölte volna. Összeillő mérőedényekben gondosan felsorakoztatta az összes hozzávalót, amire szüksége lesz. Elkezdte rászórni a reszeléket, és tökéletesen szimmetrikus formákat alkottak. Ilyet emberi kéz képtelen lett volna véghezvinni. Inkább hasonlítottak miniatűr műalkotásokra, mint valami fogyasztásra szánt édességre. Amint bementem, Ivy nekem ajándékozott egyet.

– Szuperül néznek ki – állapítottam meg. – Beszélhetnék veled valamiről?

– Hát persze.

– Te látsz arra esélyt, hogy Gábiel elengedjen engem az iskolai bálba?

Ivy abbahagyta, amit csinált, és felnézett.

– Xavier felkért, ugye?

– Mi van, ha igen? – védekeztem nyomban.

– Csillapodj, Bethany – mondta a nővérem. – Biztosan nagyon szemrevaló lehet szmokingban.

– Úgy érted, te nem látod problémásnak a dolgot?

– Nem, szerintem bájos pár lennétek.

– Talán, ha egyáltalán eljutok oda.

– Ne légy ilyen negatív – pirongatott Ivy. – Meglátjuk, mit gondol Gábiel, de egyébként ez egy iskolai esemény, és szégyen lenne távolmaradni róla.

Türelmetlenül vártam a döntést. Kirángattam magammal Ivyt, és elkezdtuk átfésülni a partszakaszt, ahová Gábiel lement sétálni. A partvonal egyik irányban elkanyarodott a főstrand felé, ahol szörfösök lovagolták meg a hullámokat, és jégkrémes kisbuszok vertek tanyát a pálmák alatt. A másik irányban, a távolban a vad Hajóroncs-part csipkézett sziklái álltak és egy másik sziklás meredély, amit csak Szirt néven emlegettek. A terület a vészesen erős szeleiről, fodrozódó vízfelszínéről és a háborgó tengeréről volt nevezetes. Néhanap bűvárok kutatták a roncsokat, melyek az évek során elsüllyedtek, de általában csak a sirályok szánkáztak ártalmatlanul a vízen.

Kiszúrtuk a fivérünket, amint egy kiemelkedő sziklán üldögél és a tengert bámulja. Ahogy a nap megcsillant a fehér pólóján, olyan volt, mintha egy fényaura venné körül. Túlságosan távol volt, hogy lássam az arcát, de mély vágyakozást képzeltem rá. Néha valami leírhatatlan bánat lett úrrá Gábielen, amit igyekezett elrejteni. Azt gondoltam, hogy biztosan a mértéktelen tudás terhétől van, amit nem oszthat meg senkivel. Jobban rá volt hangolódva az emberi gyötrődésre, mint mi Ivyval, és ezt nem lehetett könnyű egyedül cipelnie. Tudomása volt a múlt összes rémségéről, és úgy gondoltam, hogy olyan tragédiákat is lát, amik még csak ezután fognak bekövetkezni. Nem csodálom, hogy mogorva volt. De nem volt

senki, akiben megbízhatna. Az univerzum Teremtőjének szolgálatában eltöltött idő elszigetelte. Ez olyan szigorúságot kölcsönzött neki, amit azok, akik nem ismerték, kényelmetlennek találtak. A fiatalok rajongtak érte, de a felnőttek egytől egyig úgy érezték, mintha megítéltetnének általa.

Megérezte, hogy figyelik, és Gábiel felénk fordította az arcát. Hátrébb léptem egyet, mert úgy éreztem, betolakodunk a magányába, de amint meglátott minket, eltűnt komor arckifejezése, és integetni kezdett, jelezve, hogy menjünk oda hozzá.

Mikor odaértünk, mindkettőnket felsegített a sziklára, és együtt üldögéltünk ott egy darabig. Abban a pillanatban úgy éreztem, hogy most sokkal higgadtabbnak tűnik, mint addig bármikor.

– Miért érzem azt, hogy most le fogsz támadni valamivel? – tréfálkozott Gábiel.

– Légysziii, elmehetek a bálba? – csicseregtem.

Gábiel jót mulatva megrázta a fejét. – Nem tudtam, hogy menni akarsz. Nem gondoltam, hogy érdekel.

– Csakhogy mindenki megy – mondtam. – *Csak erről* beszélnek már hónapok óta. Annyira csalódottak lennének, ha kihagynám. – Gyengéden megütöttem a karját. – Ne mondd, hogy te azt tervezed, hogy nem jössz.

– Nagyon szeretném kihagyni, de felkértek, hogy felügyeljek – felelte lemondóan. – Én nem is értem, honnan szedik ezeket

az ötleteket. Nekem ez az egész nem tűnik egyébnek, mint időpocsékolásnak és tékozlásnak.

- De ez is az iskolai élet része - mondta Ivy. - Miért nem tekintesz úgy az egészre, mint kutatásra?

- Pontosan - mondtam. - A dolgok sűrűjében leszünk. Ha kívülállóként akarunk szemlélődni, akkor akár a Királyságban is maradhattunk volna.

- És ugye ennek semmi köze a *kiöltözősdi*hez? - kérdezte Gábiel.

- Semmiképp! - válaszoltam felháborodottan a feltételezéstől. - Vagyis talán csak egy picit.

Felsóhajtott. - Gondolom, csak erről az egy éjszakáról van szó.

- Ráadásul te is jelen leszel, hogy rajta tartsd a szemed a dolgokon - tettem hozzá.

- Ivy, remélem, leszel a partnerem - mondta Gábiel.

- Hát persze. - A nővérem összecsapta a kezét. Ez rá vallott, hogy nyomban izgatott lett, ahogy a megegyezés megszületett.

- Remek lesz!

A SZOMBAT ESTE BALZSAMOS ÉS TISZTA VOLT, tökéletes a parti tűzrakáshoz. Az égbolt bársonyosan kéklett, és dél felől lágy szellő ringatta a fákat, amitől úgy néztek ki, mintha hajlongának egymás előtt. Pattanásig feszültnek kellett volna lennem, de a fejemben minden tökéletesen klappolt. Éppen arra készültem, hogy bebetonozzam a Xavierrel való

kapcsolatomat azáltal, hogy egymásnak ellentmondó világunkat összekötöm.

Különös figyelmet fordítottam rá, hogy mit viselek aznap este, és egy lágy, fehér kreppből készült, bő szabású ruhát választottam, ami hátul megkötős volt. Gábrielt és Ivyt a nappaliban találtam, amikor lementem. Gabe egy nagyító segítségével egy vallásos szöveg kisbetűs nyomtatványát olvasgatta. Annyira össze nem illő látványt nyújtott a fiatal testével ez a mozdulat, hogy magamba kellett fojtanom a vihogást. Ivy hiábavalóan fáradozott azzal, hogy Fantomot próbálta arra idomítani, hogy szót fogadjon az alapvető parancsoknak.

– Ül, Fantom – mondta olyan érzelgős hangon, amit az ember általában a csecsemőkkel használ. – Leül szépen a maminak.

Tudtam, hogy Fantom addig le nem fog neki ülni, amíg ilyen hangon kéri. Nagyon intelligens kutya volt, és nem szerette, ha lekezelték. Elképzeltem, ahogy a pillantásával kifejezi, mennyire rangján alulinak érzi ezt a procedúrát.

– Ne maradj túl soká – figyelmeztetett Gábiel.

Tudta, hogy esti sétára megyek a partra néhány barátommal, és azt is tudta, hogy Xavier is közöttük lesz. Nem emelt kifogást ellene, és ezt úgy értékeltem, hogy kezd meglágyulni a társasági életemet illetően. A küldetésünk súlya azzal járt, hogy néha valamennyiünknek muszáj volt elmenekülnie a feladat terhe alól. Senki nem tiltakozott, amikor magányosan kocogni ment, vagy amikor Ivy egyedül zárkózott be a vendégházba a vázlattömbje társaságában. Így nem volt rá ok, hogy én ne

kaphassak ugyanilyen engedményt, amikor szükségem volt egy kis távolságra.

Elégé megbíztak bennem ahhoz, hogy ne tegyenek fel kérdéseket, én pedig kellőképp utáltam magam azért, ahogy el fogom őket árulni. De most már nem volt visszaút – meg akartam invitálni Xaviert a titkos életembe, vágytam a bizalmasságra. Eltökéltségembe azért némi félelem is keveredett, hogy esetleg egy ilyen törvénysértés komoly büntetést vonhat maga után. De kiszorítottam elmémből az aggodalmakat, s inkább magam elé idéztem Xavier arcát. A mai éjszaka után már mindennel együtt nézünk szembe.

Nem terveztem, hogy sokáig leszek távol – épp csak addig, amíg közlöm Xavierrel a titkomat, és elfogadom, bármi is legyen a reakciója. A fejemben újra és újra végigjátszottam a lehetséges következményeket, és végül leszűkítettem háromra: Vagy le lesz nyűgözve, vagy megdöbben, vagy megrémül.

Lehet, hogy azt gondolja majd, hogy múzeumba való vagyok? Egyáltalán képes lesz-e elfogadni a valóságot, mikor majd összeszedem minden bátorságomat, hogy hangosan kimondjam, vagy azt fogja gondolni, hogy ez csak egy részletesen kidolgozott átverés? Nemsokára kiderül.

– Bethany tud magára vigyázni – mondta Ivy. – Ül, Fantom! Leül!

– Nem Bethany miatt, hanem a világ többi része miatt aggódom én – felelte Gábiel. – Szemtanúi voltunk mi már egykét eszement dolognak itt. Csak légy óvatos, és tartsd nyitva a szemed.

– Igenis! – mondtam és szalutáltam neki, miközben elfojtottam a bűntudat mellkasomban érzett, éles kínját. Gábiel ezt nem fogja egyhamar megbocsátani.

– Ül, Fantom! – turbékolt Ivy. – A hátsódra!

– Ó, az isten szerelmére! – Gábiel lerakta a könyvet, és ujjával Fantomra mutatott. – Ül! – parancsolta mély hangon.

Fantom félénken azonnal a földre ereszkedett.

Ivy mogorván nézett csalódottságában. – Egész nap erre próbálom rávenni! Mi ez az egész a kutyákkal meg a férfi tekintéllyel?

Könnyedén leszaladtam a keskeny lépcsőn a partra vezető bozótos ösvényhez. Néha kígyónyomokat lehetett látni a homokban, és alkalmanként egy gyík is átszaladt az úton. Agak reccsentek a talpam alatt, egyes helyeken pedig oly sűrűn nőttek a fák, hogy baldachint vontak a fejem fölé, amin csak a lenyugvó nap szikráinak sikerült átcsusszannia. Az óceán moraján kívül egy tücsökzenekar minden más hangot elnyomott. Tudtam, ha eltévednék, a tenger hangjára bármikor hagyatkozhatnék.

Elértem a strand selymes, fehér fővénnyét, ami megnyikordult a lépésem nyomán. A máglya odakint, a sziklák közelében lesz, mert mindenki biztos volt benne, hogy az a hely elhagyatott. Végigmentem a part mentén, s közben arra gondoltam, mennyivel barátságatlanabb ilyenkor este a táj. Senki nem volt a környéken, csak egy magányos horgász, aki épp bedobta a zsinórt a partról. Figyeltem, ahogy felcsévéli, és a fogást vizsgálja, mielőtt visszadobta a vergődő testet a hullámok közé.

Észrevettem, hogy az óceán változtatta a színét: a legmélyebb részeken, ahol összeér a horizonttal, tintakék; kékeszöld közeli a közepén, a partot nyaldosó hullámok pedig halványzöldek és üvegesek. A távolban egy hegyfok meredezett, a tetején pedig fehér világítótorony állt. Ahol én álltam, onnan gyűszűnyi nagyságúnak látszott.

Mostanra már sötétedett. Magam előtt hangokat hallottam, aztán megláttam két alakot, akik jegyzeteket, dolgozatokat, füzeteket és más gyúlékony dolgokat halmoztak egymásra a tűzgyújtáshoz készülve. Nem volt lármás zene, sem kavargó testek, mint Molly buliján. Helyette a néhány jelenlévő a homokban hevert, üvegből sört iszogattak, és sodort cigarettát adtak körbe. Molly és a barátai még nem érkeztek meg.

Xavier egy hordalékfán üldögélt, amit félig betemetett a homok. Farmer volt rajta, egy kinyúlt, világoskék pulóver és az elmaradhatatlan ezüstkereszt a nyakában. Egy félig kiürült üveg volt nála, és az egyik srác alakításán nevetett. A tűz fénye az arcán táncolt, és elbűvölőbb volt tőle, mint bármikor.

– Szia, Beth – szólított meg valaki, és a többiek is intettek és felém bólintottak. Az emberek végre nem kezeltek „szenzációként”, és elfogadták a tényt, hogy mi immár *kettő-az-egyben* csomag vagyunk. Tartózkodóan mindenkire odamosolyogtam, majd gyorsan Xavier mellé huppantam, aki mellett biztonságban éreztem magam.

– Csodás illatod van – mondta Xavier, ahogy odahajolt, hogy megcsókolja a fejem búbját. Néhány haverja fütyülni kezdett, oldalba bökte vagy csak a szemét forgatta.

- Na, gyere. - Felsegített. - Menjünk.
- Máris elmentek? - viccelődött az egyik barátja.
- Csak sétálunk egyet - felelte Xavier kedélyesen. - Feltéve, ha neked is megfelel.

Néhányan utánunk füttyültek, ahogy elsétáltunk a csoporttól és az éledő tábortűz melegétől. Ők Xavier legközelebbi barátai voltak, szóval tudtam, hogy nem cikizni akartak. Hangjuk nemsokára csak távoli hűmmögéssé halkult.

- Xavier, nem maradhatok sokáig.
- Gondoltam.

Karját könnyedén a vállam köré kanyarította, ahogy csendben poroszkáltunk a part mentén a csipkézett szirtek felé, amelyek most csak fűrészfogú sziluettnek látszottak az éjszakai égbolt előtt. Xavier karjának meleg érintése biztonságérzettel töltött el és megóvott mindentől. Tudtam, hogy amint elválunk, a bizonytalanság visszatér.

Amikor megvágtam a lábamat egy kagyló éles peremével, Xavier ragaszkodott hozzá, hogy az ölében vihessen. Hálás voltam, hogy a sötétségben nem látta, hogy a seb magától begyógyult. Bár a fájdalom megszűnt a lábamban, továbbra is kapaszkodtam belé, és élveztem a figyelmét. Eleresztettem a testemet, hagytam, hogy összeolvadjon az övével. Lelkesedésemben, hogy minél közelebb húzódhassam hozzá, véletlenül belekaptam a szemébe. Olyan ügyetlennek éreztem magam, mint egy iskoláslány, pedig olyan méltóságteljesnek kellett volna lennem, mint egy igazi angyal. Sűrű bocsánatkéréssel vezekeltem.

- Semmi gond, van belőle még egy - viccelődött, miközben szeme könnybe lábadt a döféstől. Hunyorított és pislogott, próbálta kitisztítani.

Amikor elértünk egy fövenyes öblöt, amire a derengő sziklahomlokzat vetett árnyékot, lerakott. A csipkézett sziklák ősi árkádsort alkottak, mintha egy másik világ bejáratául szolgálnának, a holdfény pedig gyöngykék színben fürösztötte a homokot. A szírt tetejére meredek lépcsősor vezetett, ahonnan a legjobb kilátás nyílt a világítótoronyra. A vízben monolitokként meredező sziklaformák álltak szanaszét. Az emberek alig merészkedtek idáig, kivéve néhány alkalmi turistacsoportot. A legtöbben megelégedtek azzal, ha a főstrandon lézenghettek, ahonnan nem voltak messze a kávézók meg a szuvenírboltok. A helyszín teljesen elhagyatottan állt - semmi és senki nem volt látótávolságban. Egyedül a tenger bömbölése hallatszott, mintha száz hang beszélne egyszerre egy titkos nyelven.

Xavier leült, hátát a hűvös sziklának vetette. Mellé álltam, nem akartam tovább halogatni az elkerülhetetlent, viszont a leghalványabb fogalmam sem volt, hogyan kezdjek hozzá. Mindketten tudtuk, miért vagyunk itt: volt valami, amin túl akartam lenni. Tudtam, hogy Xavier is pont arra gondol, amire én, csak hogy neki sejtése sem lehetett, mi következik.

Várta, hogy megszólaljak, de a szám úgy kiszáradt, mint egy kétszersült. Ez az én nagy pillanatom. A valódi lényemet szándékoztam felfedni előtte ma éjjel. Egész héten úgy éreztem, mintha vánszorogna az idő, az órák csigatempóban másztak. Ám most, hogy elérkezett a pillanat, úgy tűnt, húzom az időt.

Úgy viselkedtem, mint a színész, aki elfelejtette a szövegét, pedig a próbákon még tökéletesen ment. Tisztában voltam a mondandóm lényegével, csak éppen elfelejtettem, hogyan akartam elmondani, és az azt kísérő gesztikulálást és az előadás ütemét is. Fel-alá járkáltam a homokban, s azon tűnődtem, hol és hogyan kezdjek hozzá. A meleg éjszaka ellenére kirázott a hideg. A tétovázásomtól Xavier kezdte kellemetlenül érezni magát.

– Bármilyen legyen az, Beth, ess túl rajta. Meg fogom érteni.

– Kösz, de ez annál egy kicsit komplikáltabb.

Százszor is végigpróbáltam a jelenetet a fejemben, de most egyszerűen nem jöttek a nyelvemre a szavak.

Xavier felállt, és kezét bátorítólag rátette a vállamra. – Tudod, hogy bármit is akarsz elmondani nekem, nem fogja megváltoztatni a rólad alkotott véleményemet. Az tuti.

– Mitől tuti?

– Nem tudom, észrevetted-e, de megőrülök érted.

– Tényleg? – kérdeztem, ahogy kijelentése kellemesen mellékvágányra terelt.

– Szóval nem vetted észre? Az nem frankó: a jövőben igyekszem meggyőzőbb lenni.

– Feltéve, ha még mindig akarsz velem közös jövőt, a mai éjszakát követően.

– Ha majd egy kicsit jobban megismersz, rájössz, hogy nem menekülök el. Hosszú időbe telik, míg meghozok bizonyos

döntéseket emberekről, de ha egyszer döntöttem, ahhoz tartom is magam.

– Akkor is, ha tévedtél?

– Nem hiszem, hogy tévedtem volna veled kapcsolatban.

– Hogy mondhatasz ilyet, mikor azt sem tudod, mit akarok mondani neked? – motyogtam.

Xavier kitárta a karját, mintha arra kérne, hogy nyugodtan vágjam hozzá az igazságot.

– Hadd bizonyítsam be.

– Nem tudom – mondtam elcsukló hangon. – Félek. Mi van, ha látni sem akarsz majd többé?

– Ez nem fog megtörténni, Beth – mondta erélyesebben. Lehalkította a hangját, és komolyan szólt hozzám. – Tudom, hogy nehéz ez most számodra, de bíznod kell bennem.

A szemébe néztem, abba a gyönyörű kék óceánba, és tudtam, hogy igaza van. És valóban bíztam benne.

– Először árulj el valamit – mondtam. – Mi a legrémisztőbb dolog, ami valaha történt veled?

Xavier egy pillanatra elgondolkodott.

– Hát egyszer egy harminc méter magas fal tetején álltam, ahonnan le kellett ereszkedni, és az tényleg rémisztő volt. Egyszer pedig, amikor a tizennégy év alatti vízilabdacsapattal utaztam, megszegtem egy szabályt, Bensőn edző pedig kihívott. Ő eléggé ijesztő figura tud lenni, ha akar, és hát ő aztán lehordott a sárga földig. El is tiltott a másnap esedékes, Creswell elleni meccstől.

Először döbbsentett meg, mennyire ártatlanul emberi az én Xavierem; ha ezek voltak az ő legijesztőbb élményei, mennyi esélye van, hogy túlélje a bombát, amit rá akartam dobni?

– Ez minden? – kérdeztem. A szavak nyersebben buggyantak elő belőlem, mint terveztem. – Ez lenne a legrémisztőbb pillanatod?

A szemembe nézett. – Hát azt hiszem, azt is beleszámíthatnád, amikor megcsörrent a telefon az éjszaka közepén, és megtudtam, hogy a barátnőm meghalt a tűzben. De azt nem nagyon szeretném felidézni újra...

– Sajnálom. – A földet bámultam. El sem hittem, hogy lehettem ennyire ostoba, hogy megfeledkeztem Emilyről. Xavier ismerte mind a veszteséget, mind a bánatot és fájdalmat, amikben nekem sosem volt részem.

– Ne tedd. – Megfogta a kezem. – Csak hallgass ide; láttam a családot, miután megtörtént. Mind az úton álltak, és egy pillanatig arra gondoltam, minden rendben van. Arra számítottam, hogy őt is köztük látom majd. Meg akartam vigasztalni. De aztán észrevettem az anyukája arcát: mintha nem lett volna már értelme életben maradnia. És akkor rájöttem. Nem csak a házuk lett oda, Em is meghalt.

– Ez szörnyű – suttogtam, és éreztem, ahogy a szemem könnyekkel telik meg. Xavier letörölte a hüvelykujjával.

– Nem azért mondom, hogy felzaklassalak – mondta. – Csak azért, mert azt akarom, hogy tudd, engem már nem tudsz megijeszteni. Nekem bármit elmondhatsz. Nem fogok elfűtni.

Így hát vettem egy nagy levegőt, és belekezdttem a szövegbe, ami végleg megváltoztathatja mindkettőnk életét.

- Azt szeretném, ha tudnád, hogy ha még a mai éjszaka után is kellek majd neked, annál engem semmi nem tehetne boldogabbá. - Xavier elmosolyodott és felém nyúlt, de én megállítottam. - Előbb hadd essek túl ezen. Megpróbálom elmagyarázni a tőlem telhető legjobban.

Bólintott, keresztbe fonta a karját, majd osztatlan figyelemmel meredt rám. A másodperc töredékéig iskolásfiúként láttam őt, aki az osztály előtt áll, ég a vágytól, hogy elkápráztassa őket, és várja a tanár utasításait.

- Tudom, hogy ez elég őrülten hangzik - mondtam de azt szeretném, hogy figyeld, ahogyan sétálok.

Láttam, hogy egy pillanatnyi zavar suhan át az arcán, de nem kérdezett semmit.

-Oké.

- De ne engem nézz, hanem a homokot.

Anélkül, hogy levettem volna a szemem az arcáról, lassan, megfontoltan körbejártam őt. - Észrevettél valamit? - kérdeztem.

- Nem hagysz lábnyomokat - felelte Xavier, mintha ez lenne a világon a legkézenfekvőbb dolog. - Király trükk a bulikban, de lehet, hogy csak többet kéne enned.

Eddig rendben volnánk - nem lehet könnyen zavarba hozni. Mogorván vigyorogtam, majd mellé ültem, kifordítottam a lábamat, hogy lássa a talpamat. Puha, barackrózsaszín bőröm sértetlen volt.

– Az előbb megvágtam a talpamat...

– De nincs is vágás – mondta Xavier, és a homloka elgondolkozva összegyűrődött. – Ezt meg hogyan...

Mielőtt befejezhette volna, megfogtam a kezét és a hasamra helyeztem.

– Érzed a különbséget? – kérdeztem egy árnyalatnyi gorombasággal a hangomban.

Az ujjai gyengéden végigszánkáztak a hasfalamon. A keze megtorpant, amikor elérte a holtpontot, könnyedén megnyomta, majd hüvelykujjával a köldököm bemélyedését kereste.

– Nem fogod megtalálni – mondtam, mielőtt megszólalt volna. – Mert nincs ott.

– Mi történt veled? – kérdezte Xavier. Biztosan azt képzelte, hogy valamiféle balesetem volt, amiből aztán sosem épültem fel maradéktalanul.

– Semmi sem történt velem, ez vagyok én.

Szinte látni véltem, ahogyan próbálja összeilleszteni a darabokat a fejében.

– Ki vagy te? – kérdezte alig hallható suttogással.

– Épp ezt akarom megmutatni. Becsuknád a szemed? És ne is nyisd ki, amíg nem szólok.

Amikor megbizonyosodtam róla, hogy szorosan behunyt a szemét, hármásával szedve a sziklafalba vájt lépcsőfokokat elkezdtem rohanni. Lábujjhegyen kitapogattam az utat, amíg vészesen közel nem értem a meredély széléhez; Xavier

közvetlenül alattam volt. A talaj göröngyös és egyenetlen volt, de megőriztem az egyensúlyomat. Durván tízméteres ugrás, de a magasság nem riasztott vissza. Csak remélni mertem, hogy véghez tudom vinni a tervemet. Éreztem, ahogy dobog a szívem, szinte bukfencet vetett a mellkasomban. Két hang kiabált egymásnak a fejemben. *Mit csinálsz?, kérdezte az egyik. Elment az eszed? Menj le és menj haza! Még nincs túl késő, hogy helyesen cselekedj!* A másik hangnak más ötlete támadt. *Eddig eljutottál, mondta. Most már nem hátrálhatsz meg. Tudod, mennyire akarod őt – sosem lesz a tiéd, ha ezt most nem teszed meg. Jól van, légy csak gyáva és fuss el, hagyd, hogy ő továbblépjen, és teljesen elfelejtsen. Remélem, élvezni fogod az örök magányt.*

A számra csaptam, hogy nehogy felkiáltsak zavarodottságomban. Már nem volt rá idő, hogy ezen rágódjam. Döntöttem.

– Kinyithatod a szemed – szóltam le Xaviernek.

Megtette és meglepetten pillantott körbe, amikor észrevette, hogy elmentem, majd felnézett. Mikor kiszúrt, leinteztettem neki.

– Mit keresel odafent? – Némi pánik szűrődött a hangjába.

– Beth, ez nem vicces. Gyere le azonnal, mielőtt bajod esik!

– Ne izgulj, jövök már – mondtam csak úgy, ahogy én akarok.

Előreléptem, meginogtam a szirt peremén, majd a sarkamra helyeztem az egyensúlyomat. Az egyenetlen sziklafelület a bőrömet karcolta, de alig figyeltem oda. Olyan volt, mintha

máris repülnék, és mindennél jobban vágytam rá, hogy érezzem, ahogy a szél a hajamba kap.

- Hagyd abba, Beth! Ne mozdulj, felmegyek érted! - hallatszott Xavier ordibálása, de már oda sem figyeltem rá. Ahogy a szél a ruhámat csapkodta, kitártam a karomat, és levetettem magam a szikláról. Ha ember lennék, a gyomrom már a torkomban lett volna, de az eséstől csak a szívem kezdett repesni, a testem pedig bizsergett az életörömtől. A föld felé zuhantam, s közben a mellemnek csapódó levegő hegyes fűllánkjait ízlelgettem. Xavier felordított és szaladt, hogy elkapjon, de a próbálkozása hiábavaló volt. Ez olyan alkalom volt, amikor nem volt szükségem megmentőre. A föld felé félúton szétvetettem a karomat, és utat engedtem az átváltozásnak. A testemből vakító fény lövellt ki, minden pórusomból sugárzott, s testem úgy izzott tőle, akár a forró fém. Láttam, hogy Xavier a szeme elé kapja a kezét, majd hátrálni kezd. Éreztem, ahogy a szárnyam előtör a lapockáim közül. Kirobbant ruhám bőrtönéből, csíkokra tépve a könnyű kis anyagot. Teljesen kitártam, és hosszú árnyékot vetett a fövényre, mintha valami fenséges madár lennék.

Xavier összekuporodott, és tudtam, hogy vakítja a lüktető fény. Sebezhetőnek és meztelennek éreztem magam, ahogy ott lebegtem, a szárnyam pedig a levegőt csapkodta, hogy megtartsa, ugyanakkor furcsán emelkedett hangulatban is voltam. Éreztem, hogy az inak megfeszülnek a szárnyamban, és szinte szomjazzák a repülést. Hisz oly sokáig voltak mostanában a ruhám alá szorítva. Alig tudtam visszafogni magam, hogy ne akarjak mindjárt még magasabbra, a felhők

föle szállni. Még néhány pillanatnyi lebegést engedélyeztem magamnak, majd a föld felé vettem az irányt, ahol szelíden a homokra ereszkedtem. A lángoló izzás, ami körbevett, azonnal halványodni kezdett, amint lábam szilárd talajt érintett.

Xavier megdörzsölte a szemét és pislogott, próbálta visszanyerni a látását. Végül aztán meglátott. Megdőbbent arccal hátrébb lépett, karját ernyedten lógatta maga mellett, mintha valamit kezdenie kéne vele, csak éppen azt nem tudja, mit. Előtte álltam, és a bőröm még mindig fénylett. A ruhám maradványai csápokként lógtak rajtam, a hátamból pedig a szárnyam ívelt ki két oldalra; pihekönnyű volt, de óriási erő látszatát keltette. A hajam hátrafelé lobogott, és tudtam, hogy a glória a fejem körül jobban ragyog, mint bármikor.

– Szent szar! – szakadt ki Xavierből.

– Megtennéd, hogy nem ragadtatod magad istenkáromlásra?

– kértem udvariasan. Rám meredt, magában a megfelelő szavakért küszködött. – Tudom – sóhajtottam. – Fogadjunk, erre nem számítottál. – A strand felé intettem. – Szabadon itt hagyhatsz, ha akarsz.

Xavier mozdulatlanul állt, néhány pillanatig tágra nyílt szemmel bámulva rám. Aztán lassan körbejárt, és éreztem, hogy ujjaival gyengéden megsimogatja a szárnyamat. Bár nehéznek látszott, vékony volt, mint a pergamen, és majdhogynem semmi súlya nem volt. Láttam rajta, hogy csodálattal bámulja a fehér tollakat és az apró hártyákat, amik az áttetsző bőr alatt látszottak.

– Aztaaa! – mondta, s nem találta a szavakat. – Ez aztán...

– Ijesztő?

– Hihetetlen – mondta. – De *mi* vagy te? Az nem lehet, hogy...

– Egy angyal? – kérdeztem. – Talált, süllyedt.

Xavier megdörzsölte az orrnyergét, mintha a fejében értelmezni próbálná az egészet. – Ez nem lehet igaz – szólalt meg végül. – Nem értem.

– Persze, hogy nem – mondtam. – Az én világom és a tiéd olyan messze vannak egymástól, mint ég és föld.

– A te világod? – kérdezte hitetlenkedve. – Ez örültség? – Még mindig le volt bénulva az iménti élménytől.

– Micsoda?

– Ez az egész csak agyrém. Ilyen egyszerűen nem történik a valóságban.

– Ez a valóság – feleltem. – Én valódi vagyok.

– Tudom – mondta. – A legfélelmetesebb az egészben az, hogy hiszek neked. Bocs, csak kell egy perc, amíg...

Lehuppant a homokba, arca eltorzult, mintha egy fejtörőt akarna megoldani. Megpróbáltam elképzelni, mi mehet végbe a fejében. Bizonyára kaotikus. Valószínűleg rengeteg kérdése van.

– Mérges vagy? – kérdeztem.

– Mérges? – ismételte meg. – Miért lennék mérges?

– Mert nem mondtam el előbb?

– Csak próbálom felfogni ezt az egészet – felelte.

– Tudom, hogy nem lehet könnyű. Ne siesd el.

Egy darabig hallgatott. Ziháló mellkasa elárulta, hogy óriási belső küzdelem dúl benne. Felállt, és kezét lassan félkörben elhúzta a fejem körül. Tudtam, hogy az ujjai érzik a glóriám árasztotta meleget.

– Oké, ezek szerint az angyalok léteznek – látta be végül. Lassan beszélt, mintha önmagának próbálná elmagyarázni a dolgot. – De mit keresel itt, a Földön?

– Épp most több ezren járnak közülünk emberi álcában a bolygón – válaszoltam. – Egy küldetést teljesítünk.

– Miféle küldetést?

– Nehéz elmagyarázni. Azért jöttünk, hogy segítsünk az embereknek újra egymásra találni és egymást szeretni. – Xavier zavartnak tűnt, ezért megpróbáltam ecsetelni. – Túl sok a harag a világon, túl sok a gyűlölet. Ez felizgatja a sötét erőket, és felébreszti őket. Ha egyszer elszabadulnak, majdhogynem lehetetlen megfékezni őket. A mi munkánk az, hogy ellensúlyozzuk ezt a rosszat, és megelőzzük, hogy még több katasztrófa történjen. Ezen a helyen pedig elég sok a negatív hatás.

– Szóval azt mondd, hogy a rossz dolgok, amik itt történtek, a sötét erők számlájára írhatók?

– Többnyire.

– És hajói értem, a sötét erők alatt az ördögöt érted?

– Nos, legalábbis a képviselőit.

Xavier úgy nézett ki, mint aki rögvest elröhögi magát, de aztán visszafogta magát.

- Ez örület. És ki küldött téged erre a feltételezett küldetésre?
- Azt hittem, az a része nyilvánvaló.

Xavier hitetlenül bámult rám.

- Csak nem azt akarod mondani...
- De igen.

Xavier megrendült, mintha felkapta volna egy hurrikán, majd visszaköpte volna a földre. Ujjaival hátrasimította homlokából a haját.

- Azt akarod nekem mondani, hogy Isten tényleg létezik?
- Nem szabad beszélnem erről – mondtam arra gondolván, hogy itt jobb lesz véget vetni ennek a beszélgetésnek, mielőtt még messzebbre merészkedik. – Vannak dolgok, melyek túl vannak az emberi felfogóképességen. Nagy bajba kerülhetnék, ha megpróbálnám elmagyarázni. Még a nevét sem ejthetjük ki.

Xavier bólintott.

- De akkor van túlvilág? – kérdezte. – És mennyország?
- Minden kétséget kizáróan.
- Akkor... – tépelődve dörzsölte az állát. – Ha van mennyország, az azt jelenti, hogy... kell lennie...

Befejeztem a gondolatmenetet. – Igen, az is van. De kérlek, egyelőre ne kérdezz többet.

Xavier a halántékát masszírozta, mintha megpróbálná kitalálni, mi a legjobb módja, hogy feldolgozza mindezt az információt.

- Sajnálom – mondtam. – Tudom, hogy rettenetes lehet.

Elhessegette az aggályaimat, inkább arra koncentrált, hogy egy világos kép álljon össze a fejében. – Akkor tisztázzuk – mondta. – Ti küldetésben lévő angyalok vagytok, akiknek az a dolga, hogy az emberiségnek segítsenek, titeket pedig Venus Cove-ba küldtek?

– Gábriel tulajdonképpen egy arkangyal – javítottam ki.

– De máskülönben igen.

– Nos, ez megmagyarázza, miért olyan nehéz rá bármiféle hatással lenni – mondta Xavier komolytalanul.

– Te vagy az egyetlen ember, aki tud minderről – mondtam.

– Egy szóval sem árulhatod el senkinek.

– Ugyan kinek mondanám el? – kérdezte. – Egyáltalán ki hinne nekem?

– Jó érv.

Hirtelen felnevetett.

– A barátnőm egy *Angyal* - mondta, aztán hangosabban is megismételte megváltoztatva a hangsúlyt, próbálgatván, hogy hangzik. - *A barátnőm egy Angyal!*

– Xavier, halkabban – figyelmeztettem.

Hangosan kimondva annyira botrányosan, ugyanakkor oly egyszerűen hangzott, hogy én sem tudtam magamba fojtani a kuncogást. Ahogy Xavier az *angyal* szót kimondta, bárki másnak úgy hallatszott volna, mint egy epekedő tinédzser, aki szerelmet vall. Csak mi ketten értettük máshogy, s most már volt egy közös titkunk – egy veszélyes titok, ami közelebb hozott minket egymáshoz, mint bármikor. Olyan volt, mintha

épp a kötelékünket fűztük volna szorosabbra, végleg megszüntetve a hézagot.

– Annyira féltem, hogy nem is akarsz majd hallani rólam, ha kiderül – sóhajtottam, ahogy elárasztott a megkönnyebbülés.

– Viccelsz? – Xavier odanyúlt, és az ujja köré tekerte az egyik haj fürtömet. – Minden bizonnyal én vagyok a legszerencsésebb fickó az egész világon.

– Ezt miből gondolod?

– Hát nem egyértelmű? Általad most már van egy saját kis darabom a mennyországból.

Megölelt és magához húzott. Arcomat a mellkasához szorítottam, magamba szívtam az illatát.

– Megígéred, hogy nem fogsz túl sokat kérdezni?

– Csak ha még egyre válaszolsz – felelte Xavier. – Ugye, ez most egy nagy-nagy ballépés részünkről! – Csettintett a nyelvével, majd az ujját ingatta ide-oda, hogy hangsúlyozza a mondanivalóját. Örömmel tapasztaltam, hogy a kezdeti megrázkódtatása elmúlt, s újra önmagaként viselkedik.

– Nem csak nagy – feleltem. – A legnagyobb.

– Ne aggódj, Beth; a kihívásokat mindennél jobban szeretem.

15.

A szövetség

- ÉS MOST HOGYAN TOVÁBB? – kérdezte Xavier.
- Hogy érted?
- Most, hogy már tudok *Rólad*.
- Őszintén szólva fogalmam sincs. Még sosem fordult elő korábban ilyen – vallottam be.
- Szóval az, hogy angyal vagy, nem jelenti... – tétovázott.
- Nem azt jelenti, hogy mindenre tudom a választ – fejeztem be helyette.
- Csak azt feltételeztem, ez olyan mellékes nálatok.
- Sajnos nem.
- Hát nekem úgy tűnik, hogy amíg más nem tudja meg, addig biztonságban vagy. És ha már a titkoknál tartunk, be kell valljam, én meg páncélterem vagyok. Kérdezd csak meg a barátaimat.
- Tudom, hogy benned megbízhatok. De még valamit tudnod kell.
- Szünetet tartottam. Ez lesz a legnehezebb része: még annál is sokkal nehezebb, amin az előbb túlestem.
- Oké... – Úgy látszott, Xavier ezúttal próbálja magát megacélozni.

– El kell fogadnod, hogy előbb vagy utóbb ez a küldetés véget ér, és mi hazamegyünk – mondtam.

– Haza, mármint... – Az égre emelte a tekintetét.

– Pontosan.

Bár gondolhatta, mi lesz a válasz, arca hirtelen megfeszült. Óceánkék szeme elsötétült, száját pedig mogorván összeszorította.

– Ha elmész, visszajössz valaha? – kérdezte feszült hangon.

– Nem hiszem – feleltem halkán. – Ám ha mégis, nem valószínű, hogy egyhamar, vagy hogy ugyanerre a helyre.

Xavier teste megmerevedett mellettem. – Szóval te ebbe nem szólhatsz bele? – mondta egy árnyalatnyi hitetlenséggel a hangjában. – És hová lett a szabad akarat?

– Az az ajándék csak az emberiséget illeti meg, nem emlékszel? Ránk nem vonatkozik. Figyelj, még ha van is rá mód, hogy itt maradjak, még nem jöttem rá, hogyan – folytattam.

– Mikor ide jöttem, tudtam, hogy nem tart örökké, és hogy végül muszáj távoznunk. De arra nem számítottam, hogy beléd botlok, és most hogy...

– Márpedig nem mehetsz el – mondta Xavier egyszerűen. Olyan hangon, amivel akár egy időjárás-jelentést is felolvashatott volna: *Ma megkésett záporok várhatók* Akkora önbizalommal beszélt, mintha bárkivel szembeszállna, hogy dacoljon a döntéssel.

– Én ugyanígy érzek – mondtam, miközben ujjaimmal a vállát nyomkodtam, hogy kimasszírozzam belőle a látható feszültséget –, de nem rajtam múlik.

– A te életed – tiltakozott Xavier.

– Nem, ez nem egészen így van. Csak amolyan haszonbérletbe kaptam.

– Hát akkor majd újratárgyaljuk a feltételeket.

– És ezt meg hogy akarod elérni? Ez nem olyan, amit egy telefonhívással el lehet intézni.

– Csak hadd gondolkozzam rajta.

Be kell ismernem, az eltökéltsége nagyon hatásos és oly tipikusan emberi volt. Visszahúztam teljesen a szárnyaimat, és odafészkelttem magam hozzá, hogy a karjába simulhassak.

– Ma este ne beszéljünk erről már többet – javasoltam, mert nem szívesen rondítottam volna el a pillanatot azzal, hogy olyan dolgokról beszélgetünk, amelyeket képtelenek vagyunk megváltoztatni. Egyelőre azzal is megelégedtem, hogy azt akarja, hogy maradjak, és hogy kész szembeszállni akár a mennyei hatalmakkal is, hogy ezt elérje. – Most itt lehetünk együtt, ne törődjünk a jövővel. Oké?

Xavier bólintott, s mikor az ajkam az övéhez nyomtam, viszonzotta. Egy pillanattal később a feszültség már el is illant, és visszazuhantunk a homokba. Ereztem, hogy a testünk körvonalai tökéletesen összeillenek. A karját a derekam köré fonta, én pedig az ujjaimmal selymes hajába túrtam és az arcát simogattam. Előtte még soha nem csókoltam meg senkit, de úgy éreztem, mintha egy idegen vette volna át a hatalmat a

testem fölött – egy idegen, aki pontosan tudta, mit csinál. Megbillentettem a fejemet, hogy csókokkal halmozzam el az állkapcsát egészen a nyakáig, majd onnan is tovább, a kulcscsontjáig. Egy pillanatra visszatartotta a levegőt. A kezébe fogta az arcomat, megsimogatta a hajamat és a fülem mögé tűrte.

Nem tudom, meddig maradhattunk így, egymásba gabalyodva a fövényen; néha összeöleleztünk, néha meg csak néztük a Holdat vagy a fölénk meredő, fűrészfogú sziklákat. Csak annyit tudtam, hogy mikor tudatára ébredtem, hány óra, már sokkal több idő telt el, mint gondoltam. Feltápászkodtam, leporoltam a ruhámat és a hajamat.

– Késő van – mondtam. – Haza kell mennem.

Xavier látványa, ahogyan kiterült a homokon összeborzolt hajjal, ajkán egy ábrándos félmosollyal, annyira csábító volt, hogy majdnem visszaheveredtem mellé. De sikerült összeszednem magam, és elindulni arra, amerről jöttünk.

– Ööö, Beth – mondta Xavier felkelve. – Lehet, hogy nem ártana egy kis... elővigyázatosság.

Eltartott egy-két pillanatig, amíg rájöttem, hogy a szárnyam még látható a szétszakadt ruhám alatt. – Ó, hát persze, köszí! – A kezembe nyomta a pulóverét, amibe belebújtam. Nagyon nagy volt rám, és leért a combom közepéig, de meleg volt, kényelmes, és az ő finom illatát árasztotta. Mikor végül elváltunk, úgy fűtöttem az út hátralévő részét hazáig, hogy közben az volt az érzésem, hogy még mindig mögöttem van.

Tudtam, hogy aznap éjszaka a pulóverében fogok aludni, hogy az emlékezetembe véssem az illatát.

Mikor a Byron-ház burjánzó hátsó udvarához értem, sietősen hátrafésültem a hajamat az ujjaimmal, és rendbe szedtem a ruhámat, hogy úgy tűnjön, mintha egy ártatlan összejövetelről jönnék, és nem egy holdfényes, tengerparti, titkos légyottról. Belesüppedtem a vaskos fahintába, és megnyikordult a súlyom alatt. Arcom a nyers kötélnek támasztottam, ami az udvarunkon álló tölgyfa göcsörtös ágán volt átvetve; a hinta a ház felé nézett. Beláttam a nappali ablakán, ahol a fivérem és a nővérem a lámpafénynél ültek: Ivy egy kesztyűt kötött, Gábiel pedig gitározott. Ahogy őket néztem, éreztem, hogy a bűntudat jeges indái a mellem köré tekerednek.

Telihold volt, a kert kék fényben úszott, megvilágítva a magas fűben álló porladozó szobrot. Egy szigorú angyal volt, ami a mennyek felé tekintett, kezét az odaadás jeleként összefonta a mellén. Gábiel olcsó másolatnak tartotta, némiképp még sértőnek is, de Ivy szerint aranyos volt. Én személy szerint mindig is egy kicsit hátborzongatónak találtam. Nem voltam benne biztos, hogy csak a fények tréfáltak meg, vagy a képzeletem játszott velem, de ahogy a félhomályban a szobrot bámultam, úgy éreztem, mintha az egyik ujjá vádlón felém bökött volna, a szeme pedig pontosan rám szegeződne.

Az illúzió nem tartott tovább egy másodpercnél, de pont elég volt ahhoz, hogy kiugorjak a hintából, az meg egy jó nagy puffanással nekicsapódjon a fa törzsének. Mielőtt megvizsgálhattam volna az angyalt közelebbről, hogy megtudjam, a józan eszem hagyott-e el, az üvegajtó

csusszanása megzavart. Ivy jött ki a teraszra, és úgy nézett ki, mint egy szellem. A holdfény beragyogta hófehér bőrét, és kiemelte karján és mellkasán a kékeszöld ereket.

– Bethany, te vagy az? – Hangja olyan volt, akár a méz, arckifejezése pedig fájdalmasan bizalomgerjesztő. A gyomrom elszorult, és émelyegni kezdtem. Észrevette, ahogy félig a fa árnyékában rejtőzöm. – Mit csinálsz te ott? – kérdezte.

– Gyere be!

A házban minden megnyugtatóan ismerős volt. A sárga lámpafény visszatükröződött a hajópadlóról, Fantom tappancsmintás fekhelye a szokásos helyén, a pamlag mellett feküdt, Ivy gondosan elrendezett szépművészeti könyvgyűjteménye és belsőépítészeti magazinjai pedig az alacsony dohányzóasztalon heverték.

Gábiel felnézett, amikor bejöttem.

– Jó estéd volt? – kérdezte mosolyogva.

Próbáltam viszonzni a mosolyt, de az arcizmaim ledermedtek. Úgy éreztem, mintha a tettem súlya nehezedne rám, mintha egy hullám gyűrne maga alá, ami a fejemet a víz alá szorítja, és nem kapok levegőt. Mikor Xavier társaságában voltam, könnyű volt megfélekezni róla, hogy más a helyem a világban, s hogy valaki másnak tartozom hűséggel.

Nem bántam meg, hogy felfedtem Xavier előtt az igazságot, de gyűlöltem a köntörfalazást, különösen ami a családomat illette. Megijedtem, hogy vajon a testvéreim hogyan fognak reagálni, amikor majd rájönnek, mit tettem. Egyáltalán meg tudnám velük értetni, miért tettem? De leginkább attól

tartottam, hogy a Királyság hatalmasságai véget vetnek a küldetésünknek, és az azonnali visszatérésem mellett döntenek. Mindenféleképpen elszólítanak a Földről s attól, aki számomra a legfontosabb.

Gábiel biztosan észrevette, hogy Xavier pulóvere van rajtam, de tartózkodott a megjegyzésektől. Bár egy részem mindent be akart vallani ott, azon a szent helyen, csendre kényszerítettem magam. Bocsánatot kértem a késésért, majd kimentettem magam, mondván hogy fáradt vagyok, nem kértem kakaót és a sütiből sem, amit Ivy aznap délután sütött.

Gábiel megszólított, ahogy a lépcső aljához értem, és megvártam, míg odasétál. A szívem majd kiugrott a mellkasomból. A bátyám félelmetesen jó megfigyelő volt, és biztos voltam benne, hogy észrevett valamit, amit én magam nem. Azt vártam, hogy majd az arcomat vizsgálgatja, kínos kérdéseket tesz fel vagy megvádol, de csak annyi történt, hogy az arcomra tette az egyik kezét, éreztem a hűvös fémgyűrűit, majd szelíden homlokon csókolt. Aznap éjjel gyönyörű arca maga volt a nyugalom. Szőke haja kiszabadult a hajgumiból, amivel néha összefogta. Esőszín szeme valamicskét veszített szigorából, és testvéri szeretettel nézett rám.

– Büszke vagyok rád, Bethany – mondta. – Igen nagyot fejlődte ilyen kevés idő alatt, és megtanultad, hogyan kell jobb döntéseket hozni. Vidd fel magaddal Fantomot, nyugtalankodott miattad korábban.

Minden eltökéltségemre szükségem volt, hogy visszatartsam a könnyeimet.

Odafent, ahogy Fantom meleg testével az oldalamon feküdtem az ágyban, hagytam, hogy eleredjenek. Esküszöm, éreztem, ahogy a hazugságaim kígyókként csúszkálnak bennem, körém tekerednek és összeszorítanak. Éreztem, hogy kipréselik a tüdőmből a levegőt, s a szívemet szorongatják. Az elsőprő büntudattól eltekintve, amely méregként keringett a testemben, szörnyű félelem is átjárt. Ha felébredek, még mindig a Földön leszek? Nem tudtam. Imádkozni akartam, de képtelen voltam. Túlságosan szégyelltem magam a bűn miatt, amit elkövettem, hogy megszólítsam az Atyánkat. Még csak néhány órája tartottam magamban a titkomat, és máris kikészültem.

A büntudatomhoz és a szégyenérzetemhez egy újfajta, lappangó harag keveredett: annak tudata, hogy nem dönthetek a saját sorsomról. Xavier ültette el a fejemben a gondolatot. A vele való kapcsolatom már megmértetett, és a legrosszabb az egészben az volt, hogy nem tudtam, mikor ér véget. Hogy mikor jár le a földi időm, titok volt számomra. Mi van, ha még el sem tudok majd köszönni tőle? Lerúgtam magamról a paplant, pedig a bőröm oly hideg volt, akár a jég. Azon kezdett járni az agyam, hogy nem tudtam elképzelni a Xavier nélküli létet. Nem is akartam.

Órákkal később még mindig fortyogtak a gondolataim, és semmi sem változott azonkívül, hogy a párnám teljesen átnedvesedett a könnyeimtől. Elaludtam, majd újra felriadtam. Olyankor nyársat nyelve felültem a sötétséget fürkészsze, mert azt a valamit vagy valakit kerestem, aki a büntetésemet jött kiróni. *Enyém a bosszú, én majd megfizetek, mondd az Úr.*

Egyszer csak arra ébredtem, hogy egy csuklyás alakot látok, akiről azt hittem, hogy a megtorló, de kiderült, hogy csak a kabátom lóg az ajtó melletti fogason. Azután viszont féltem újra lehunyni a szememet, mintha attól sebezhetőbbé válnék. Oktalanság volt ezt éreznem. Tudtam, ha el is jönnek értem, nem számít, hogy ébren találják-e vagy sem. Esélyem sem lenne.

Mire eljött a reggel, egy kész érzelmi roncs voltam. Amikor megmosakodtam és belenéztem a tükörbe, rá kellett döbbennem, hogy úgy is nézek ki. A normális esetben sápadt arcom még fakóbb volt, a szemem alatti karikák pedig elmélyültek. Most már úgy is néztem ki, mint egy olyan angyal, aki kiesett a pikszisből.

Amikor üresen találtam a konyhát, tudtam, hogy valami baj van. Nem emlékszem olyan reggelre, amikor Gábiel ne a reggelit főzve várt volna már rám. Egyre ismétелgettem neki, hogy magam is el tudom készíteni, de mint valami rajongva szerető szülő, ragaszkodott hozzá, hogy hadd csinálhassa, mert szeretné. Ma viszont az asztal üres volt, a helyiség pedig csendes. Azzal hitegettem magam, hogy ez nem egyéb, mint apró eltérés a mindennapi megszokástól. Odamentem a hűtőszekrényhez, hogy töltsék magamnak egy pohár narancslevet, de a kezem annyira remegett, hogy a felét a pultra öntöttem. Egy papírkendővel felitattam a kilöttyent italt, miközben a torkomat szorongató érzés ellen küzdöttem.

Már akkor megéreztem Gábiel és Ivy jelenlétét, mielőtt láttam vagy hallottam volna őket bejönni. Az ajtóban álltak mindketten, némaságukkal ítélezvén fölöttem, arcuk

mozdulatlan és kifejezéstartelen volt. Ki sem kellett mondaniuk hangosan a szavakat. *Tudták*. Talán a nyugtalanságom leplezett le? Számíthattam volna a fogadtatásra, mégis úgy érintett, mint egy óriási pofon. Néhány hosszú percig meg sem bírtam szólalni. Oda akartam fűtni, hogy beletemetthessem az arcomat Gábiel ingébe, a bocsánataért esedezzem, és érezhessem, ahogyan karja körém zárul. De tudtam, hogy ott most nem lennék vigaszt. A hagyományosan a végtelen szeretet és könyörületesség megtestesítőiként való ábrázolás ellenére tudtam, hogy az angyaloknak létezik egy másik oldala is, ami kíméletlen és engesztelhetetlen. A megbocsátás kizárólag az embereknek volt fenntartva. Ők mindig megúszták. Hajlamosak vagyunk őket csecsemőkként kezelni, ráadásul a végén még azt is hozzátesszük, hogy „szegényektől csak ennyi telt”. Velem szemben viszont magasabbak voltak az elvárásaik. Én nem ember voltam, én egy voltam közülük, s számomra nincs mentség.

A mosogatócsap csepegésén és saját egyenetlen lélegzetvételemen kívül semmi más nem hallatszott. Képtelen voltam elviselni a csendet. Még azt is jobban elviseltem volna, ha egyből letámadnak, lehordanak vagy kidobnak; bármi jobb lett volna, mint ez a süketítő csend.

– Tudom, mit gondoltok róla, de egyszerűen el kellett mondanom neki – böktém ki.

Ivy arcára a rémület jeges maszkot vont, de Gábielé kővé vált.

– Sajnálom – folytattam. – Nem tehetek róla, hogy így érzek iránta. Ő nagyon sokat jelent nekem.

Egyikük sem szólt.

– Kérlek, mondjatok már valamit! – könyörögtem. – Mi lesz most? Visszahívnap a Királyságba, igaz? Sosem találkozom vele többet?

Könnyek nélküli zokogásban törtem ki, és meg kellett markolnom a konyhapult szélét, hogy megtartsam magam. Egyik testvérem sem sietett a vigasztalásomra. Nem tudtam őket hibáztatni érte. Végül Gábiel törte meg a csendet. Acélszürke tekintete szinte lángolt. Amikor megszólalt, hallottam, hogy hangja haraggal teli.

– Van fogalmad róla, mit tettél? – kérdezte. – Képes vagy felfogni, milyen veszélynek tettél ki mindannyiunkat? – A dühe fokozódott, nem lehetett nem észrevenni. Odakint heves szél támadt, zörgette az ablaküvegeket, egy pohár pedig a pulton apró darabokra tört. Ivy Gábiel vállára tette a kezét. Az érintése lecsillapította, és hagyta, hogy nővérem odavezesse az asztalhoz, ahol nekem háttal ült le. A válla megemelkedett, ahogy dühét próbálta az irányítása alatt tartani. Hová lett most a végtelen türelme?

– Kérlek – mondtam a suttogásnál alig hallhatóbban. – Tudom, nem mentség, de úgy érzem...

– Ne mondd ki – mondta Ivy felém fordulva, arcán figyelmeztető pillantással. – Ki ne mondd, hogy szerelmes vagy belé.

– Azt akarjátok, hogy hazudjak? – kérdeztem. – Próbáltam nem érezni ezt, tényleg megpróbáltam, de ő nem olyan, mint a többi ember. Ő más... ő megértő.

– *Megértő?* – Gábiel hangja remegett az indulattól, a szokásos nyugalmanak nyoma sem volt. Azt hittem, semmi sem tudja megzavarni a lelki nyugalmit. – A történelem folyamán mindössze egy maroknyi ember jutott egyáltalán a *közelébe*, hogy megértse az *isteni jelentőséget*. Azt állítod, hogy az iskolai barátod *ezek egyike*?

Meghátráltam. Sosem hallottam még Gábrielt ilyen hangnemben beszélni.

– Mit csináljak? – mondtam szelíden, miközben könnyekre fakadtam, azok pedig lefolytak az arcomon. – Szerelmes vagyok belé.

– Az lehet, de a szerelmed hiábavaló – mondta Gábiel mindenféle részvét nélkül. – A te kötelességed az, hogy az emberiség egésze iránt mutass megértést és könyörületet, a kizárólagos kötődésed ehhez a fiúhoz pedig helytelen. Két teljesen eltérő világból származtok. Ezt nem szabad. Most nemcsak a sajátodat, de az ő életét is veszélybe sodortad.

– Az övét? – kérdeztem páni félelemmel. – Hogy érted?

– Higgadj le, Gábiel – mondta Ivy. Megint megragadta a fivérem vállát. – Most már fennáll ez a helyzet, szóval inkább kezelnünk kellene.

– Tudnom kell, mi fog történni! – kiáltottam. – Visszahívják a Királyságba? Kérlek, jogom van tudni.

Utáltam, hogy így látnak, ilyen kétségbeesettnek, az irányításnak a legcsekélyebb mértékét is elveszítve, de tudtam, ha meg akarom előzni, hogy az egész életem széthulljon, akkor Xaviert is meg kell tartanom.

– Nekem pedig úgy tűnik, hogy minden jogodat eljátszottad, ami volt. Most már csak egyet tehetünk – közölte Gábiel.

– Mit? – kérdeztem, miközben próbáltam visszatartani a hangomba költöző hisztériát.

– Beszélnem kell a Szövetséggel.

Tudtam, hogy azon arkangyalok körére gondol, akik csak a legrettenetesebb helyzetekben lépnek közbe. Ők voltak fajtánk legerősebbjei és leghatalmasabbjai – ők együtt térdre kényszeríthetik a világot. Gábiel nyilván úgy érezte, hogy erősítésre van szüksége.

– Elmagyarázod majd nekik, hogyan történt? – kérdeztem.

– Szükségtelen lenne – felelte Gábiel. – Már tudni fogják.

– És aztán mi lesz?

– Kihirdetik az ítéletüket, mi pedig majd szót fogadunk.

Gábiel egy szóval sem szólt többet, csak kiment a konyhából, mi pedig pillanatokkal később hallottuk, hogy bezáródik mögötte a bejárati ajtó.

A VÁRAKOZÁS GYÖTRELMES VOLT. Ivy kamillateát főzött, és leült mellém a nappaliban, de mintha egy fekete felhő telepedett volna fölénk. Ugyanabban a helyiségben tartózkodtunk ugyan, de egy óceán választott el bennünket. Fantom is nyugtalan lett, érezte, hogy valami nincs rendjén, és a fejét az ölembe fúrta. Próbáltam elhessegetni a gondolatot, hogy a döntéstől függően meglehet, hogy őt sem látom már soha többé.

Fogalmunk sem volt, hová ment Gábiel, de Ivy azt mondta, hogy valószínűleg valami elszigetelt, üres helyre, ahol anélkül kommunikálhatott az arkangyalokkal, hogy emberek zavarnák meg. Az egész procedúra egy kicsit olyan volt, mint a vezetékek nélküli internethasználat – meg kellett találnod a legmegfelelőbb helyet a csatlakozáshoz, és minél kevesebb ember volt a környéken, annál jobb volt a kapcsolat. Gábielnek olyan helyre volt szüksége, ahol könnyen meditálhatott és kapcsolatba léphetett az univerzum erőivel.

Nem sokat tudtam a Gábiel rendjébe tartozó másik hat angyalról. Csak a nevüket és a hírüket ismertem. Elgondolkodtam, hogy vajon bármelyikük rokonszenvezne-e az ügyemmel.

Mihály volt a rend vezére. Ő volt a Fény Hercege, az erény, a becsület és az üdvözítés angyala. A többiektől eltérően Mihály volt az egyetlen, aki a Halál Angyalának a kötelességeit is ellátta. Rafael Isten Gyógyításaként ismert, mert ő gyógyító, és az a kötelessége, hogy a Földön reá bízottak testi jólétét felügyelje. Őt mondják az arkangyalok közül a legmelegebb szívűnek. Úriét az Úr Tüzének nevezik, mivel ő a Büntetés Angyala, és egyike volt azoknak, kiknek Szodoma és Gomora elpusztítása volt a kötelessége. Raguéi célja, hogy szemmel tartsa a többieket a rendben, és biztosítsa, hogy az Úr által hagyott törvénykönyv szellemében cselekedjenek. A Nap Angyala, Sariel állandó megfigyelés alatt tartja a mennyet és a földet. Ramiél szerepe az volt, hogy irányítsa az isteni látomásokat, amiket a földi kiválasztottak kaptak. Az is az ő

kötelessége volt, hogy ítélet elé állítsa a lelkeket, ha eljött az ideje.

S természetesen ott volt még Gábiel. Ő Isten Hőseként ismeretes, a Királyság vezérharcosaként. Ám a többiektől eltérően, kik távoliak és elvonultak voltak, Gábielre mint testvéremre, védelmezőmre s barátomra nézhettem fel. Egy emberi közmondásra emlékeztetett a vérkötelékről. Gabe és Ivy iránt ugyanígy éreztem – ugyanazon szellem munkált bennünk. Reméltem, nem pusztítottam el e kötődést egyetlen meggondolatlan tetteimmel.

– Szerinted mit fognak mondani? – kérdeztem Ivytól ötödjére is, mire ő hosszasan sóhajtott.

– Őszintén mondom, nem tudom, Bethany. – A hangja távolinak tűnt. – Egyértelműen utasításba kaptuk, hogy nem fedhetjük fel magunkat. Senki nem gondolta, hogy bármelyikünk áthágja e szabályt, így a következményeiről sem beszéltünk soha.

– Most biztosan gyűlöltök – leheltem alig hallhatóan.

Odafordult, hogy rám nézzen. – Nem tehetek úgy, mintha megérteném, mit is képzeltél – mondta. – De attól még mindig a húgom vagy.

– Tudom, csak képtelen vagyok megindokolni, amit tettem.

– A megtestesülésed különbözik a miénktől. Te oly szenvedélyesen érzel a földi dolgok iránt. Számunkra Xavier épp olyan, mint bármely másik ember; számodra ő viszont valami teljesen más.

– Ő *minden*.

– Ez ostobaság.

– Tudom.

– Ha egyetlen személyt teszel meg az életed középpontjának, az mindenképp katasztrófához vezet. Túl sok figyelemmel és veszéllyel jár, melyek fölött nem lesz hatalmad.

– Tudom – ismételtem meg sóhajtva.

– Látsz rá bármi esélyt, hogy visszavond az érzéseidet? – kérdezte Ivy. – Vagy ez teljességgel elképzelhetetlen?

Megráztam a fejem. – Túl késő.

– Gondoltam, hogy ezt fogod mondani.

– Miért vagyok én ennyire más? – kérdeztem egy pillanattal később. – Miért vannak nekem ezek az *érzéseim* egyáltalán?

Te és Gabe képesek vagytok parancsolni az érzelmeiteknek. Ellenben nálam olyan, mintha nem is tudnék irányítani semmit.

– Fiatal vagy – mondta Ivy lassan.

– Ez nem lehet az. – A kezemet tördeltem. – Biztosan van valami más magyarázat is.

– Igen – értett egyet a nővérem. – Te emberibb vagy, mint bármelyik angyal, akit valaha ismertem. Te erősen azonosultál a Földdel. A fivérednek és nekem honvágyunk van; ez a hely idegen számunkra. Te viszont alkalmazkodtál. Olyan, mintha mindig is ide tartoztál volna.

– De miért? – kérdeztem.

A nővérem megrázta a fejét. – Nem tudom. – Egy pillanatra mintha egy sóvárgó pillantást vettem volna észre az arcán, és

elgondolkodtam, vajon nem arra vágyik-e, hogy megérthesse ezt a Xavier iránti, mindent elemésztő szerelmet. De az arckifejezése eltűnt, mielőtt még megragadhattam volna.

– Gondolod, hogy Gábiel képes lesz valaha megbocsátani nekem?

– Fivérünk a létezésnek egy másik síkján tartózkodik – magyarázta Ivy. – Ő kevésbé van hozzászokva a hibákhoz. Úgy érzi, a te vétked az övé is. Úgy tekint erre az egészre, mint a saját kudarcára, s nem mint a tiédre. Képes vagy ezt megérteni?

Bólintottam, és nem akartam már többet kérdezni. Nem volt mit tenni, csak várni, és azt csendben is lehet.

A másodpercek lassan peregtek, a percek pedig órákká nyúltak. A félelmem különböző időközönként kiáradt, majd leapadt, akár az óceán hullámai. Tudtam, ha visszatérnék a Királyságba, a bátyáimmal és a nővéreimmel lehetnék újra, de egyedül is, és az egész hátralévő örökkévalóságban az után epekednék, amit a Földön hagytam. Persze ez azt feltételezte, hogy egyáltalán visszaengednek a Királyságba. Bár a Teremtőnk irgalmas és szerető, nem viseli jól, ha ellenszegülnek neki. Megvolt az esélye annak, hogy kiközösítenek. Nem hagytam magamnak, hogy a pokolról kezdjek gondolkodni. Hallottam történeteket róla, s az épp elég volt. Legendák szóltak arról, hogyan akasztják fel a bűnösöket a szemhéjuknál fogva, hogyan égetik és kínozzák meg, hogyan tépik ízekre, hogy aztán összevarrják őket újra. Azt mondják, az a hely bűzlik az égett hústól és a megperzselt hajtól, a folyókban pedig vér árad. Természetesen semmit sem hittem el az egészből, de azért a gondolatba még így is beleborzongtam.

Tudom, hogy a Földön sokan nem hiszik, hogy létezik a pokol, de nem is sejtik, mekkorát tévednek. Az olyan angyaloknak, mint én, sejtése sincs róla, hogy milyen lehet, de azzal tisztában voltam, hogy nem is akarom megtudni. Egy arkangyal, mint Gábiel, többet tud a Sötét Királyságról, de nem beszélhet róla.

Felugrottam, amikor meghallottam, hogy csapódik a bejárati ajtó, a szívem pedig vadul kalapált. Egy pillanattal később Gábiel előttünk állt, karját összefonta a mellkasán, arca elcsigázott volt, de kifürkészhetetlen, mint mindig. Ivy felállt, hogy odaálljon mellé, nem mutatta jelét, hogy annyira égne a vágytól, hogy hallja az ítéletet.

– Mit döntöttek? – kottyantottam ki, mert már nem bírtam a bizonytalanságot.

– A Szövetség bánja, hogy Bethanyt javasolta erre a küldetésre – mondta Gábiel, ahogy éles pillantása rám szegeződött.

– Az ő rangjában többet vártak egy angyaltól.

Ereztem, hogy reszketni kezdek. Hát ennyi; vége mindennek. Indulok vissza oda, ahonnan jöttem. Megfordult a fejemben, hogy kereket oldok, de nem lett volna értelme. Nincs a világnak olyan szeglete, ahol elbújhatnék. Felálltam, lehajtottam a fejem, majd elindultam a lépcső felé.

Gábiel szeme összeszűkült. – Mit csinálsz, hová mész?

– Felkészülök a távozásra – feleltem, miközben próbáltam elég erőt összegyűjteni, hogy a szemébe tudjak nézni.

– Távozni *hova*?

– Vissza, haza.

– Bethany, nem mész haza. Egyikünk sem – mondta. – Nem hagytad, hogy befejezzem. Nagyon csalódottak a tetteid miatt, de a Szövetség azon határozatát, miszerint megszünteti a küldetésedet, felülírták.

Felkaptam a fejem. – Kicsoda?

– Egy magasabb hatalom.

Vadul belekapaszkodtam ebbe a reményfoszlányba. – Úgy érted, maradunk? Nem visznek el engem?

– Úgy látszik, sokat várnak ettől a küldetéstől, s emiatt az apró kudarc miatt nem fognak az egésztől csak úgy lemondani. Ezért a válasz: igen, maradunk.

– És Xavierrel mi lesz? – kérdeztem. – Találkozhatok vele? Gábiel bosszúsnak tűnt, mintha a döntés, amit abban a témában sikerült elérni, módfelett jelentéktelen lenne. – Engedélyt kapsz, hogy továbbra is találkozz a fiúval, amíg itt vagyunk. Mivel már tudja, kik vagyunk, több kárt okozna, mint hasznot, ha nem láthatnád.

– Ó, köszönöm! – kezdtem, de Gábiel közbevágott.

– Mivel ez nem az én döntésem, nekem nem jár köszönet.

Kínos csend telepedett ránk, ami néhány hosszú percre is eltartott, míg végül meg mertem törni.

– Kérlek, ne légy dühös rám, Gábiel. Tulajdonképpen minden okod megvan rá, hogy mérges légy, de legalább fogadd el, hogy nem szándékosan tettem.

– Nem érdekel, mit akarsz mondani, Bethany. Ott van a *barátod*, légy elégedett vele. – Hátat fordított nekem. Egy pillanattal később Ivy vigasztaló kezét éreztem a vállamon.

– Ki kell mennem a boltba – mondta, próbálván visszatérni a megszokott ritmusba. – Elkelne egy segítő kéz.

Gábielre néztem a beleegyezésére várva.

– Menj, segíts Ivynak – mondta engedékenyebb hangon, s úgy tűnt, egy ötlet kezdett gyökeret eresztetni a fejében. – Ma este négyesben fogunk vacsorázni – fejezte be a mondandóját Gábiel.

16.

Családi kötelékek

GÁBRIEL BEJELENTÉSE, MISZERINT XAVIERT ILLETI a megtiszteltetés, hogy elsőként a vacsoravendégünk lehet, gyanakvással töltött el. Gyanakvással töltött el a meghívás valódi indítéka. Ez idáig Gábiel érzései ugyanis Xavier iránt a megvetés és a közöny között ingadoztak.

– Miért hívod át? – kérdeztem.

– Miért ne jöhetne? – felelte Gábiel. – Most már tud rólunk, így nem látok benne veszélyt. Mellesleg pedig van néhány alapvető játékszabály, amit tisztáznunk kell.

– Mint például?

– Mint például a bizalom. Kezdetnek.

– Nem is ismered Xaviert, pont annyira valószínű, hogy fecsegni fog, mint ahogyan én – közöltem, de nyomban megéreztem az iróniát, amint kimondtam a szavakat.

– Hát ez aztán nem túl biztató, ugye? – jegyezte meg.

– Ne aggódj, Bethany, csak meg akarjuk ismerni őt – mondta Ivy, és anyáskodón megpaskolta a karomat. Szúrósan Gabe-re nézett. – Azt akarjuk, hogy jól érezze magát. Ha meg akarunk bízni benne, akkor neki is muszáj megbíznia bennünk.

– Mi van, ha ma este nem ér rá? – hárítottam.

- Azt nem tudhatjuk, amíg meg nem kérdezed - felelte Gábiel.

- Nincs meg a telefonszáma.

Gábiel kiment a haliból nyíló kis fürkhéhez, és egy vaskos telefonkönyvvvel jött vissza, amit habozás nélkül az asztalra dobott.

- Biztos benne van - mondta komoran.

Tudtam, hogy Gábrielt immár nem lehet lebeszélni az ötletéről, így nem is vitatkoztam tovább, hanem elcammogtam, hogy felhívjam Xaviert. Egyedül azzal tiltakoztam a procedura ellen, hogy olyan hangosan dobogtam fel a lépcsőn, ahogy csak tudtam. Még sosem hívtam fel Xaviert otthon, és egy ismeretlen hang vette fel.

- Halló, Claire vagyok.

A hang bizalmas volt és kifogástalanul udvarias. Titokban abban reménykedtem, hogy senki nem veszi fel. Ha van bármi, ami elúzheti mellőlem Xaviert, akkor az az én bizarr famíliámmal töltött este lehet. Megfordult a fejemben, hogy lerakom a kagylót, és azt mondom Gábielnek, hogy nem sikerült felhívnom, de tudtam, hogy nem sok értelme lenne - tudná, hogy hazudok, és felhívatná velem újra. Vagy ami még annál is rosszabb, lehet, hogy ragaszkodna hozzá, hogy ő maga hívja fel.

- Halló, Bethany Church vagyok - mondtam oly nyájasan, hogy alig ismertem rá a saját hangomra. - Beszélhetnék, kérem, Xavierrel?

- Persze - felelte a lány. - Mindjárt idehívom. - Hallottam, hogy lerakja a kagylót, aztán ahogy kiabálni kezd a házban.

- Xavier! Telefon! - Valami zörgést hallottam, meg ahogy gyerekek civakodnak. Végül lépések hallatszottak, és Xavier ábrándos hangja visszhangzott a kagylóban.

- Halló, Xavier vagyok.

- Szia, én vagyok.

- Szia, én! - A hangja egy fokkal emelkedett. - Minden rendben?

- Hát az attól függ, honnan nézzük - feleltem.

- Beth, mi történt? - Hirtelen elkomolyodott a hangja.

- A családom tudja, hogy tudod. El sem kellett mondanom nekik.

- Jesszusom, ez gyors volt. Hogyan fogadták?

- Nem jól - vallottam be. - De aztán Gábiel találkozott a Szövetséggel és...

-Bocs... amivel?

- Az a hatalmasságoknak a köre; túl bonyolult, hogy most elmagyarázzam, de akkor értekeznek, ha a dolgok, izé, félrecsúsznak.

- Jó... és mi volt az eredménye?

-Hát... semmi.

- Hogy érted, hogy *semmi*?

- Azt mondták, hogy egyelőre a dolgok úgy maradhatnak, ahogy vannak.

- És velünk mi van? Azzal a dologgal mi lesz?
- Világosan ki lett mondva, hogy találkozhatok veled.
- Hát akkor ez jó hír, nem?
- Szerintem is, de nem vagyok benne biztos. Figyelj, Xavier, Gabe furcsán viselkedik: azt akarja, hogy gyere át ma este *vacsorára*.
- Nos, ez elég pozitívan hangzik. - Csendben maradtam, nem tudtam osztozni az optimizmusában. - Nyugi, Beth, szerintem meg tudom oldani.
- Abban viszont nem vagyok biztos, hogy *én* is.
- Együtt csináljuk végig - mondta Xavier. - Mikorra szeretnétek, hogy odamenjek?
- Hétre oké?
- Nem gond. Nálatok találkozunk.
- Xavier... - mondtam a körmömet rágva. - Félek. A mélyvízbe dobnak minket. Mi van, ha rosszul sül el? Gondolod, hogy rossz hírre számíthatunk?
- Szerintem nem, de most hagyd abba a stresszelést. Kérlek, a kedvemért.
- Oké. Sajnálom. Csak az egész kapcsolatunk egy cérnaszálon függ, és eddig kegyesek voltak, de ezen a vacsorán áll vagy bukik minden, és nem vagyok benne biztos, hogy Gabe...
- Ó, ember - nyögött fel Xavier. - Most nézd meg, mit csináltál: most már én stresszelek.
- Csak te ne! Te vagy a biztos pont!

Xavier felnevetett, és rájöttem, hogy csak megjátszotta az aggodást, hogy jobban kifejezze magát. Egyébként a legkevésbé sem izgult.

– Csak nyugi. Menj, eressz magadnak egy kád fürdővizet, vagy kapjál be egy fél konyakot.

– Rendben.

– A második csak vicc volt. Mindketten tudjuk, hogy nem bírod a piát.

– Nem nagyon izgat téged ez az egész.

– Jól látod. Beth, a higgadtság, hogy úgy mondjam, nem az erősséged. Túl sokat aggodalmaskodsz. Becsületszavamra, nem lesz gond. Még ki is csípem magam, hogy jó benyomást keltsek.

– Ne, ne, csak úgy gyere, ahogy vagy! – könyörögtem a telefonba, de már lerakta.

Xavier pontosan érkezett, hajszálcsíkos öltönyt viselt, kék selyemnyakkendővel. Valamit csinált a hajával is, mert már nem lógott a szemébe, hanem hátra volt simítva az arcából. A hóna alatt egy csokor hosszú szárú, sárga rózsát tartott, ami zöld celofánba volt csomagolva, raffiával átkötve. Nem hittem a szememnek, amikor ajtót nyitottam. Xavier elvigyorodott, amikor meglátta az arcomat.

– Túl sok? – kérdezte.

– Dehogy, nagyon jó! – feleltem, őszintén meghatódva az igyekezetétől. De az ábrázatom ismét borongós lett.

– Akkor miért vagy így megszeppenve? – Magabiztosan rám kacsintott. – Imádni fognak.

– Csak ne tréfálkozz: azt nem nagyon értik. – Cidriztem, és a térdem elkezdett remegni.

– Jól van. Semmi poén. Szerinted ajánljam fel, hogy majd én elmondom az asztali áldást? – Ettől már én is elkezdtem kuncogni, nem tehettem róla.

Bár el kellett volna játszanom a házigazda szerepét és bekísérni őt a nappaliba, úgy időztünk az ajtóban, mint a tettestársak. Mivel nem tudtam, mit tartogat az este, úgy voltam vele, hogy késleltetem, ameddig tudom. Ráadásul abban a pillanatban másra sem tudtam gondolni, mint hogy Xavier az enyém, és hogy összetartozunk. Talán túlóltözött egy rögtönzött, mindennapi vacsorához, mindenesetre nagyon jól festett a széles vállával, a mélységes, kék szemével és a hátrasimított hajával. Ő volt az én saját mesehősöm. S mint a tündérmesék igazi hőse, tudtam, hogy számíthatok rá, hogy nem fog megfutamodni, ha a dolgok kezdenek elfajulni. Xavier megállja a helyét, a döntései pedig csakis a saját gondolkodását követik majd. Ha másra nem is, tudtam, hogy arra támaszkodhatok.

Ivy megerőltetés nélkül hozta a háziasszony szerepét. Elbűvölték a virágok, s a könnyed csevegéstől kezdve az összes lehetséges praktikát bevetette, hogy Xavier ne érezze magát feszélyezve vacsora közben. Ivy nehezen tört pálcát bárki felett, és amint valakit őszintének tartott, a szíve meglágyult. Xavier őszintesége pedig hiteles volt. Ennek a hitelességnek köszönheti az iskolakapitányi szerepét csakúgy, mint népszerűségét. Másfelől Gábiel viszont óvatos szemmel méregette Xaviert.

A nővérem rengeteget bajlódott a fogásokkal – illatos burgonyás hagymalevest készített, amit egyben sült pisztráng és egy tálcányi sült zöldség követett. Tudtam, hogy még crême brûlée is lesz desszertnek, mert láttam, hogy ott remeg a hűtőben a pudingos tálakban. Ivy még ki is küldte Gabe-et, hogy a karamellizáló pisztollyal olvassza rá a cukrot a tetejére. Ráadásul az asztalt ezüst evőeszközzel és a legjobb kínai porcelán étkészletünkkel terítette meg. A dekantálóban szellőző bornak bogyósgyümölcs illata volt, egy kristálykancsóban pedig ásványvíz gyöngyözött.

Az asztalon álló gyertyák valamennyiünk arcát meleg fénnel árasztották el. Eleinte csendben étkeztünk, a feszültség szinte tapintható volt. Ivy rólam Xavierre pillantott, és túl sokat mosolygott, miközben Gábiel vadul szeletelte az ételét, mintha a tányérján sorakozó krumplik helyére Xavier fejét képzelte volna.

– Fantasztikus ízek – mondta végül Xavier, azzal meglazította nyakkendőjét, arca kipirult a bortól.

– Köszönöm – felelte Ivy, és sugárzott az elégedettségtől. – Nem voltam benne biztos, mit szeretsz.

– Én eléggé mindenevő vagyok, de ez itt első osztályú – mondta Xavier, amivel egy újabb hatalmas mosolyt csalt elő a nővéremből.

Ami engem illet, én még mindig azt próbáltam összerakni, hogy mi lehet ennek a szokatlan összejövételnek a célja. Gábiel listáján valószínűleg más is szerepelt a pusztai barátkozáson kívül. Lehet, hogy bepillantást próbál nyerni

Xavier személyiségébe? Még mindig nem bízik meg benne? Nem voltam benne biztos, Gábiel pedig két szónál még mindig nem szólt többet egyikünkhöz sem.

Végül Ivy sem bírta tovább szusszal, és a beszélgetés teljesen elhalt. Azt vettem észre, hogy Xavier feszülten bámul a tányérjába, mintha az otthagyt zöldségből akarná kiolvasni az univerzum titkait. Megpróbáltam megbökní Ivyt az asztal alatt a lábammal abban a reményben, hogy további megjegyzéseket kapunk tőle, de véletlenül Xavier sípcsontját sikerült eltalálnom. Ez megriasztotta és ugrott egyet a széken ülve, és majdnem kiborította az italát. Egy bocsánatkérő mosoly kíséretében visszahúztam a lábamat és nyugton maradtam.

- Szóval, Xavier - mondta Ivy lerakva a villáját, holott a tányérja szinte még tele volt. - Milyen dolgok iránt érdeklődsz?

Xavier kényelmetlenül nyelt egyet. - Hát... csak a szokásos...
- Megköszörölte a torkát. - Sport, iskola, zene.

- Milyen sportokat űzöl? - kérdezte Ivy egy kicsit talán túlzottan lelkesen.

- Vízilabda, rögbi, baseball és még lacrosse - hadarta el Xavier.

- És tényleg nagyon jó - tettem hozzá segítőkészen. - Látnotok kéne játszani. Tulajdonképpen ő a vízilabdacsapat kapitánya. - Úgy tűnt, képtelen vagyok abbahagyni a fecsegést.

- És ő az iskolakapitány is... de ezt már tudjátok.

Ivy biztonságosabb témára váltott. - Mióta élsz itt, Venus Cove-ban?

- Egész életemben; sehol másutt nem laktam soha.

- Vannak fivéleid és nővéreid?
- Hatgyerekes családból származom.
- Biztosan jó móka egy olyan nagy család tagjának lenni.
- Néha – értett egyet Xavier. – Néha viszont hangos. Nem jut az embernek túl sok magánélet.

Gábiel ezt a pillanatot használta ki, hogy tapintatlanul közbevágjon. – Ha már a magánéletnél tartunk, úgy hiszem, mostanában egy érdekes felfedezésben volt részed.

– Az érdekes nem feltétlenül az a szó, amit használnék – felelte Xavier, akit egyáltalán nem ért készületlenül a hirtelen letámadás.

- Akkor mit használnál?
- Valami olyasmit, hogy *eszméletlen*.
- Bárhogyan is kívánod körülírni, néhány dolgot tisztáznunk kell.
- Nem mondom el senkinek, ha ez aggaszt – válaszolta Xavier azonnal. – Meg akarom óvni Betht, pont, mint ti.
- Bethany nagyon nagyra becsül téged – mondta Gábiel.
- Remélem, érdemes vagy a szeretetére.
- Csak annyit mondhatok, hogy Beth nagyon fontos nekem, és szándékomban áll vigyázni rá.
- Ahonnan mi jövünk, ott az embert nem a szavai alapján ítélik meg – mondta Gábiel.

Xavier nem jött zavarba. – Akkor várnotok kell, amíg a tetteim révén ítélnétek meg.

Bár nem állt szándékában feloldani a hangulatot, a Gábiel tekintetében ülő kifejezésből kiolvastam, hogy meglepte, Xavier mennyire jól kezeli a helyzetet. Nem hagyta, hogy a bátyám megfélemlítse, s ehhez a legjobb fegyvere a becsületessége volt. Mindenkinek nyilvánvaló volt, hogy Xaviert a saját erkölcsi irányítják. Ezt még Gábielnek is muszáj volt csodálattal elismernie.

– Láthatod, te és én egy igen lényeges dologban megegyezünk – folytatta Xavier. – *Mindketten* szeretjük Betht.

Áthatolhatatlan csend telepedett a szobára. Gábiel és Ivy nem számítottak egy ilyen kijelentésre, s mindketten meghökkentek. Talán gondolatban alábecsülték Xavier irántam való érzéseinek erejét. Én is alig tudtam elhinni, hogy hangosan kimondta azokat a szavakat. Megpróbáltam megőrizni a lélekjelenlétemet és csendben tovább enni, de nem bírtam visszatartani az arcomon szétterülő, hatalmas mosolyt, és átnyúltam az asztal fölött Xavier keze után. Gábiel félreérthetetlenül a másik irányba nézett, de csak azért is megszorítottam a kezét. A *szeret* szó visszhangzott a fejemben, úgy rezonált, mintha valaki egy hangosbeszélőbe üvöltötte volna bele. *Szeret engem.* Xavier Woodsot nem érdekli, hogy kísértetiesen fehér vagyok, hogy komoly problémáim vannak a világa megértésével, és hogy hajlamos vagyok fehér tollakat hullajtani. Így is kellek neki. *Szeret engem.* Annyira boldog voltam, hogy ha Xavier szorítása nem horgonyzott volna oda, valószínűleg ellebegek.

– Ebben az esetben egyenesen átugorhatunk a napirendünk második pontjához – mondta Gábiel váratlanul

kényelmetlenül érezve magát. – Bethany hajlamos egyenesen belesétálni bizonyos szituációkba, és jelen pillanatban egyedül mi vagyunk neki, hogy vigyázzunk rá.

Bosszantott, hogy harmadik személyben beszél rólam, mintha nem is lennék jelen, de úgy gondoltam, nem ez a megfelelő pillanat, hogy félbeszakítsam.

– Ha vele akarod tölteni az idődet, muszáj biztosnak lennünk benne, hogy képes vagy megvédeni – folytatta Gábiel.

– Hát nem bizonyított már Xavier? – kérdeztem türelmetlenül. Már alig vártam, hogy véget érjen a vacsorateszt. – Kimentett Molly bulijából, és soha semmi nem sült el balul, ha a közelemben volt.

– Bethany még nem nagyon érti a világ folyását – mondta Gábiel, mintha én meg sem szólaltam volna az imént. – Még mindig rengeteg tanulnivalója van, és ez meglehetősen sebezhetővé teszi.

– Muszáj úgy beállítanod, mintha nekem egy teljes munkaidős bébiszitterre lenne szükségem? – csattantam fel.

– Történetesen tapasztalt bébiszitter vagyok – viccelődött Xavier. – Kíváncsi vagy a szakmai önéletrajzomra?

Ivy a szalvétája mögött szélesen elmosolyodott, de amikor Gábiel arcát fürkésztem, hogy bármiféle hangulatváltozást fedezzek fel rajta, semmiféle erre utaló jelet nem láttam.

– Biztos vagy benne, hogy tudod, mibe kevered magad? – kérdezte Ivy egyenesen Xavier szemébe nézve.

– Nem – vallotta be. – De felkészültem rá, hogy kiderítsem.

– Nem fordulhatsz vissza, ha egyszer szövetségre lépsz velünk.

– Nem háborúba készülünk – motyogtam az orrom alatt. Senki sem figyelt rám.

– Elfogadom – mondta Xavier, viszonzozva Ivy pillantását.

– Szerintem nem – mondta Gábiel szelíden.

– Van még valami, amit szerintetek tudnom kéne? – kérdezte Xavier.

– Majd mindent a maga idejében – felelte Gábiel.

VÉGRE EGYEDÜL MARADTAM XAVIERREL. A fürdőkád szélén ült, miközben én fogat mostam. – Annyira nem volt szörnyű.

– Xavier a falnak támaszkodott. – Rosszabbra számítottam.

– Úgy érted, nem ijesztettek el?

– Dehogy – legyintett Xavier. – A bátyád egy kicsit feszült, de a nővéred főztje kárpótol érte.

Nevettem. – Ne izgasd magad Gabe miatt: ő mindig ilyen.

– Nem izgulok; kicsit anyukámra emlékeztet.

– Ezt azért majd el ne mondd neki – vihogtam.

– Azt hittem, nem használsz sminket – jegyezte meg Xavier, és felemelt egy szemkihúzó a mosdóról.

– Azért vettem, hogy Mollyt boldoggá tegyem – mondtam, ahogy a számvizet kerestem. – Elhatározta, hogy embert farag belőlem.

- Tényleg? – kérdezte Xavier. – Nos, nekem történetesen úgy tetszel, ahogy vagy.

- Köszí – mondtam. – Neked viszont nem ártana egy kis retus.

Elvigyorodtam, és meglengettem előtte a szemkihúzó.

- Nem, azt már nem – mondta Xavier, és elhajolt a karom elől. – Még csak az kéne.

- De miért nem? – duzzogtam.

- Mert én férfi vagyok – felelte Xavier. – És a férfiak nem sminkelik magukat, hacsak nem emósok vagy egy fiúbanda tagjai.

- Csak egy kicsiit? – hízelegtem.

Csodás, kék, mandulavágású szeme mintha szikrákat vetett volna. -Na, jó...

- Tényleg? – vidultam fel.

- Nem! Még mit nem! Akkora balek azért nem vagyok.

- Jó – mondtam durcásan. – Akkor legalább hadd illatosítsalak be, mint egy lányt...

Mielőtt leállíthatott volna, felkaptam egy üveg parfümöt és a mellére fújtam. Kíváncsian megszagolta az ingét.

- Gyümölcsös – állapította meg –, egy árnyalatnyi pézsmával.

Kitört belőlem a nevetés. – Nevetséges vagy.

- Szerintem azt akartad mondani, hogy ellenállhatatlan – mondta Xavier.

- Pontosan - értettem egyet vele -, nevetségesen ellenállhatatlan.

Odahajoltam, hogy megcsókoljam, de abban a pillanatban kopogtattak az ajtón. Ivy bedugta a fejét a helyiségbe, Xavier és én pedig szétugrottunk.

- A bátyád küldött, hogy ellenőrizzelek - mondta felvont szemöldökkel. - Hogy megbizonyosodjon, hogy semmi rosszban nem sántikáltok.

- Tulajdonképpen - kezdtem felháborodottan - mi éppen...

- Indultunk kifelé - vágott közbe Xavier. Már éppen vitára nyitottam a szám, amikor metszőn rám pillantott. - Ez az ő otthonuk, itt az ő szabályaik szerint játszunk - suttogta. Miközben kiterelt a fürdőszobából, észrevettem, hogy Ivy tisztelettel néz rá.

ODAKINT EGYMÁST ÁTKAROLVA ÜLTÜNK a kerti hintaágyban. Xavier kibontakozott az ölelésből, hogy feltúrje az ingujját, majd Fantom kirojtosodott teniszlabdáját átdobta a fűvön. Fantom mindig visszahozta, viszont nem adta vissza, ezért a nyálas labdát mindannyiszor ki kellett feszíteni a fogai közül. Xavier hátranyújtotta a kezét, hogy megint eldobja a labdát, majd leöblítette a kezét a kerti csapnál. Magamba szívtam tiszta, erdei illatát. Az jutott eszembe, hogy viszonylag épen túljutottunk az első megpróbáltatásunkon. Xavier állta a szavát, és nem hagyta, hogy megfélemlítsék. Épp ellenkezőleg; tántoríthatatlan meggyőződéssel állta a sarat. Nemcsak hogy jobban csodáltam, mint azelőtt bármikor, de annak is módfelett

örültem, hogy az én otthonomban van, s ezúttal szabályos vendégként, nem valami betolakodóként.

– Így tudnék maradni akár egész este – mormoltam az ingébe.

– Tudod, mi a különös? – kérdezte.

– Mi?

– Hogy mennyire normálisnak hat ez az egész.

A hajamat az ujja köré csavarta, s én láttam a mozdulatából, hogy az életünk immár összefonódott.

– Ivy csak drámai akart lenni, amikor azt mondta, hogy nincs visszaút – mondtam.

– Nem számít, Beth. Nem akarom, hogy olyan legyen az életem, mint mielőtt megismertelek. Azt hittem, mindenem megvan, de igazából mindig hiányzott valami. Mintha teljesen kicseréltek volna. Talán giccsesnek hangzik, de úgy érzem, mintha hosszú ideig aludtam volna, te pedig felébresztettél...

– Szünetet tartott. – El sem hiszem, miket mondok. Mit tettél velem?

– Poétává változtattalak – kötekedtem.

– Engem? – dörmögte Xavier színlelt haraggal. – A költészet lányoknak való.

– Nagyszerűen viselkedtél odabent. Olyan büszke vagyok rá, ahogy kezelted a dolgokat.

– Köszönöm. Ki tudja? Talán néhány évtized, és a bátyád és a nővéred akár még meg is kedvelhetnek.

- Bárcsak kapnánk annyit - sóhajtottam, de nyomban megbántam a szavaimat. Épp csak kicsusszantak. Legszívesebben magamba rúgtam volna, amiért ennyire ostoba vagyok; tökéletes módját választottam, hogy elrontsam a hangulatot.

Xavier annyira csendben volt, hogy azt se tudtam, meghallotta-e. Aztán megéreztem a meleg ujját az állam alatt, miközben megemelte az arcomat, hogy a szemembe nézhessen. Lehajolt és lágyan megcsókolt, ajkának édes ízét még azután is éreztem, hogy visszahúzódott. Előredőlt és a fülembe suttogott. - *Megtaláljuk* a módját. Ezt megígérem.

- Azt nem tudhatod - feleltem. - Ez más...

- Beth - Xavier az egyik ujját az ajkamra helyezte. - Nem szoktam megszegni az ígéretemet.

-De...

- Nincs de... csak bízz bennem.

AMIKOR XAVIER TÁVOZOTT, még senki sem akart lefeküdni, pedig már elmúlt éjfél. Gábielről tudtuk, hogy álmatlanságban szenved. Neki és Ivynak egyáltalán nem volt szokatlan, hogy fennmaradjanak kora hajnalig. De ezúttal mind a hárman nyugtalanok és éberek voltunk. Ivy azt ajánlotta, igyunk valami meleget, s már ki is vette a tejet a hűtőszekrényből, amikor Gábiel közbeavatkozott.

- Nekem jobb ötletem támadt - mondta. - Szerintem mindannyian megérdemlünk egy kis lazulást.

Ivyval azonnal értettük a célzást, és még csak meg sem próbáltuk titkolni izgalmunkat.

– Úgy érted, most rögtön? – kérdezte Ivy, és a tejesdoboz majdnem kicsúszott a kezéből.

– Hát persze hogy most rögtön. De sietnünk kell; néhány óra múlva pirkad.

Ivy egy apró sikkantást hallatott. – Csak adj egy pillanatot, hogy átöltözzünk! Azonnal visszajövünk.

Én is alig bírtam magammal. Ez lesz a tökéletes módja, hogy kifejezhessem az afölött érzett örömet, hogy Xavierrel jó irányba tart a kapcsolatunk. Már oly régen nem volt rá alkalmam, hogy úgy igazán kinyújtóztassam a szárnyaimat. A Xaviernek előadott sziklaugró számomat aligha nevezném annak. Ha másra nem is, arra jó volt, hogy ébren tartsa az étvágyamat, és eszembe juttassa, mennyire merev és görcsös a szárnyam valójában. Próbálkoztam vele, hogy kitárom és lebegek egy kicsit a hálósobámban behúzott függöny mellett, de csak azt értem el vele, hogy nekicsaptam a szárnyaimat a mennyezeti ventilátornak, a lábamat pedig beleütöttem a bútorokba. Felvettem egy laza pólót, s éreztem, ahogy egy adrenalinlöket árad szét a testemben. Ez a hajnal előtti repülés tényleg szuper lesz. Lementem, majd mindhárman halkan a garázsban parkoló, fekete Jeephez siettünk.

Teljesen más élmény volt most végighajtani a parti úton, ami szalagként kígyózott előttünk a kora hajnali órán. A levegőben fenyőszag áradt, a fák teteje pedig zöldellt. A tenger szilárdnak tűnt, mint egy bársonyköpeny, ami a Föld egy részét eltakarja.

A házak spalettája még mindenhol zárva volt, az utcák pedig elnéptelenedtek, mintha a lakók hirtelenjében összezsugorodtak és távoztak volna. A városközpont szintén üres volt, amikor áthajtottunk rajta. Még sosem láttam, ahogy Venus Cove alszik. Már annyira hozzászoktam, hogy embereket lássak mindenfelé: bringásokat, a mólón sült krumplit csipegetőket, vagy olyanokat, akik bizsut vásárolnak a helyi kézművesek járdán felállított standjánál. De ezen a korai órán akkora volt a nyugalom, hogy elképzeltem, mi vagyunk az egyedüli élő teremtmények a világon. Azon gondolkodtam, az emberek vajon miért hívják a kora hajnalt „istentelen” órának, mikor épp ez a legjobb időszak, hogy a felsőbb hatalmakkal kapcsolatba lépjen az ember.

Gáriel körülbelül egy órán át vezetett az egyenes úton, majd egy hepehupás, bozótokkal szegélyezett ösvényre fordult, ami úgy kanyargóit az ég felé, akár egy dugóhúzó. Tudtam, hol vagyunk. Gáriel a Fehér-hegy felé hajtott, ami a tengerparti fekvése ellenére a néha a tetejét borító hóról kapta a nevét. Venus Cove-ból is lehetett látni a hegy körvonalait, ahogy szürke monolitként emelkedik a csillagokkal telehintett, éjszakai égbolt előtt.

A hegyen köd ült, s minél magasabbra jutottunk, annál sűrűbb lett. Amikor Gáriel már nem tudta kivenni előttünk az utat, leparkolt, és kiszálltunk. Egy keskeny, kanyargós úton álltunk, ami továbbment hegynek felfelé; a magas erdei fenyők katonákként magasodtak fölénk minden irányból, s majdnem teljesen elzárták az égboltot. A fák csúcsán harmat ült, a hideg levegőben látszott a leheletünk. A lábunk alatt a talajt levél- és

háncsréteg borította, ami tompította a lépteinket. Mohás ágak és páfrányindák simogatták az arcunkat. Lefordultunk az útról, és belevesztünk a sűrű erdőbe. A holdfény sugarai helyenként kettészelték a lombátrát, mintha apró spotlámpák világítanak meg számunkra az utat. A fák szelíden susogtak egymásnak, és apró mancsok lágy tipegését hallottuk. A sötétség ellenére egyikünk sem félt. Tudtuk, hogy a hegy teljesen elhagyatott. Itt aztán senkivel sem találkozunk.

Ivy vette le először a dzsekijét, és tette meg elsőként azt, amit már mind alig vártunk. Szemben állt velünk, egyenes háttal és hátravetett fejjel, szőke haja arany fény koszorúként omlott az arcára és a vállára. A holdfényben úgy ragyogott, akár egy lámpa, szoborszerű alakja pedig márványnak látszott, fehérnek és hibátlannak. Teste tökéletes ívekből állt, minden végtagja hosszú és kecses volt.

– Odafent találkozunk – mondta gyermeki izgalommal. Egy pillanatra behunyta a szemét, mély levegőt vett, majd nekiiramodott. Sebesen szaladt a fák között, lába alig érintette a talajt, és már szinte elmosódott, ahogy lendületet vett. Aztán hirtelen már repült is. Volt benne valami lélegzetelállító, művészi tökély – Ivy oly könnyedén mozgott, mint egy szárnyaló hattyú. Karcsú, ám erőteljes szárnya kettéhasította pólóját, s életre kelt entitásként emelkedett az ég felé. A szárnyak, melyek mozdulatlan állapotukban sziklaszilárdnak látszottak, repülés közben úgy fénylettek, akár a szatén.

Rohanni kezdtem, éreztem, ahogy a szárnyam lüktetni kezd, majd letépi ruhabörtönét. Amint kitártam, csapása felgyorsult, és én is felemelkedtem Ivyhoz, a levegőbe. Egy darabig

szinkronban repültünk lassan egyre feljebb emelkedve, majd alábukva, s végül talpra ereszkedtünk egy közeli fa ágain, ahonnan sugárzó arccal tekintettünk le Gábielre. Ivy előredőlt, és hagyta, hadd bucskázzon alá a fáról. Kitárt szárnya megfékezte a zuhanást, majd a gyönyörűségtől zihálva az ég felé csapott újra.

- Mire vársz? - szólt le Gábielnek, mielőtt eltűnt egy felhőben.

Gábiel, aki sosem cselekedett kapkodva, módszeresen lehámozta magáról a ruháját, a cipőjét pedig félretolta. Áthúzta a fején a pólóját, mi pedig láttuk, ahogy szárnya kibomlik, a finom énektanárnak nyoma vész, és pont annak a fenséges, mennyei harcosnak látszik, akinek teremtték. Ez volt az az angyal, aki eonokkal^[3] ezelőtt egyedül zúzott porrá és kővé egy egész várost. Teste úgy ragyogott, mint a csiszolt réz. Még a repülési stílusa is különbözött a miénktől; nem volt benne semmi elhamarkodottság, szervezettebb és meditatívabb volt.

A fák fölött ködbe és felhőbe burkolóztam. Vízcseppek csapódtak le a hátamon, éreztem jeges csípésüket. Szárnyam ádázul csapkodott s emelt engem egyre magasabbra. Nem járattam az agyam, csak szárnyaltam, hagytam, testem hadd csavarodjon és forduljon, ahogy a fák között manővereztem. Kieresztettem azt a hihetetlen sok energiát, ami oly sokáig gyülemllett bennem. Láttam, hogy Gábiel megáll a magasban, hogy meggyőződjön róla, uralom a helyzetet. Ivyt csak hébe-hóba sikerült megpillantanom, ahogy borostyánként ragyog át a ködön.

A kommunikációban a minimálisra szorítkoztunk. Ez az időtöltés most meglehetősen intim volt; arra szolgált, hogy újra egésznek érezhessük magunkat, s megint magunkhoz ölelhessük azt a fajta szabadságot, amit egyedül igazán csak a Mennyei Királyságban érezhetünk. A szavak erejét meghaladná, ha ki akarnám fejezni az együvé tartozásunkat. Emberi létünket rögvest levedlettük, amint igazi valónká lényegülhettünk ismét.

Így repkedtünk néhány órán át, mígnem Gábiel kibocsátott egy dallamos hümmögést, ami olyan volt, mint egy oboa hangja, amiről tudtuk, hogy a landolás jele.

Miközben bemásztunk a Jeepbe, arra gondoltam, ki van zárva, hogy el tudjak aludni, ha hazaérünk. Túlságosan ujjongtam, és órákig is eltartana, míg lehiggadnék emelkedett lelkiállapotomban. De tévedtem. A kanyargós ösvényen visszavezető autópályát oly ritmikus volt, hogy már jóval azelőtt, hogy a Byron-ház feltűnt volna a láthatáron, összegömbölyödtem, mint egy cica, és álomba merültem a hátsó ülésen.

17.

Vihar előtti csend

A XAVIERREL VALÓ KAPCSOLATOM a vacsorát követően elmélyülni látszott. Úgy éreztük, hogy felhatalmazást kaptunk, hogy félelem vagy megtorlás nélkül kifejezhessük az egymás iránti érzéseinket. Már kezdtünk egyszerre gondolkodni és mozogni, mintha két testben lennénk egyetlen lélek. Bár igyekeztünk tudatosan nem elszigetelődni a környezetünkben lévőktől, néha egyszerűen nem sikerült. Még azzal is megpróbálkoztunk, hogy konkrét időszakokat jelöltünk ki, amit másokkal töltünk, de amint sor került rá, úgy tűnt, a percek csak vánszorognak, a viselkedésünk pedig annyira erőltetett lett, hogy egy órán belül elkerülhetetlenül egymás karjában kötöttünk ki újra.

Kezdtünk rászokni, hogy ebéd közben is egymás társaságában üljünk a mi privát asztalunknál a büfé hátsó részében. A többiek időről időre nálunk kötöttek ki, hogy elmeséljenek egy viccet, vagy megkérdezzék őt az úszóverseny részleteiről, de ritkán próbált meg bárki csatlakozni hozzánk vagy megjegyzéseket tenni a kapcsolatunkra. Inkább csak keringtek körülöttünk az emberek, megtartva a tisztes távolságot. Ha pedig úgy érezték, hogy titkaink vannak, akkor volt bennük annyi jó modor, hogy nem próbáltak kíváncsiskodni.

– Tűnjünk innen – mondta Xavier, miközben a könyveit szedte össze.

– Nem, amíg be nem fejezted a beadandó dolgozatodat.

– Kész vagyok.

– Három sort írtál.

– Három igencsak megfontolt sort – érvelt Xavier. – Első a minőség, csak aztán jön a mennyiség, nem emlékszel?

– Csak meg akarok győződni róla, hogy nem veszítéd szem elől a lényegét. Nem akarom azt érezni, hogy én vagyok a hibás, amiért elvonom a figyelmed a céljaidról.

– Ehhez már egy kicsit késő – tréfálkozott Xavier. – Te egy borzasztó nagy zavaró tényező vagy, és ráadásul nagyon rossz hatással vagy rám.

– Hogy merészeled? – kötözködtem. – Lehetetlen, hogy rossz hatással legyek bárkire.

– Tényleg? S vajon miért?

– Mert én maga vagyok a megtestesült jóság: tiszta vagyok, mint a ma született bárány.

Xavier összeráncolta a homlokát, ahogy elmerengett a vallomásomon. – Hm – nyögte ki egy pillanattal később. – Ezt muszáj orvosolnunk.

– Bármilyen kifogás jöhet, csak ne kelljen házi feladatot csinálni, mi?

– Vagy inkább csak arról van szó, hogy az egész hátralévő életem ott lesz, hogy elérjem a céljaimat. De ki tudja, mennyit tölthetek belőle veled?

Amint ezek a szaval elhangzottak, nyomban éreztem, hogy eltűnik a beszélgetés derűs jellege. Általában körbetáncoltuk ezt a témát, mert ez legtöbbször mindent a feje tetejére állított, mint ahogyan azok a dolgok szokták, amelyek kívül esnek az ember hatáskörén.

– Ne gondoljunk most erre.

– Hogy tudnék nem gondolni rá? Te talán jól tudsz tőle aludni éjszakánként?

A beszélgetés elindult egy olyan irányba, ami nem tetszett.

– Természetesen én is gondolkodom rá – válaszoltam. – De nem látom értelmét, hogy megmérgezzük vele a jelent.

– Csak azt érzem, hogy tennünk kéne valamit – mondta dühösen. Tudtam, hogy nem rám haragszik. A tény, hogy senkit sem lehetett hibáztatni, csak megnehezítette a dolgot. – Legalább megpróbálhatnánk.

– Nem tehetünk semmit – mondtam csendesesen. – Szerintem nem fogod fel, mivel van dolgunk. Nem szórakozhatsz csak úgy az univerzum erőivel!

– És a szabad akarattal mi van? Vagy az csak mese?

– Nem felejtess el valamit? Én nem olyan vagyok, mint te, ezért azok a törvények rám nem érvényesek.

– Hát pedig jó lenne.

– Jó lenne... de mit kezdjünk vele, adjunk be egy kérelmet?

– Ez nem vicces, Beth. Te *haza* akarsz menni? – kérdezte Xavier, miközben a szemembe meredt.

Tudtam, hogy nem a Byronra gondol.

- El sem hiszem, hogy tényleg ezt kérdezed tőlem.
- Akkor miért nem izgat ez téged épp annyira, mint engem?
- Ha úgy gondolnám, hogy van rá bármi esély, hogy itt maradjak, azt hiszed, haboznék? - kiáltottam. - Azt hiszed, szánt-szándékkal otthagynám a legfontosabb dolgot az életemben?

Xavier felém fordult, türkiz szeme elsötétült, száját egy kemény csíkká szorította össze.

- Nekik, bárkik is legyenek ők, nem a mi életünket kéne irányítaniuk - mondta. - Nem akarlak elveszíteni. Már átmentem hasonlóan egyszer, és bármit megtennék, hogy ne kelljen megint.

- Xavier... - kezdtem, de az ujját gyengéden az ajkamra téve ele sitit ott.

- Csak egy dologra válaszolj. Ha küzdenünk kellene érte, milyen lehetőségeink lennének?

- Fogalmam sincs!

- Egyáltalán vannak lehetőségeink: valaki, aki segíthet; valami, amivel megpróbálkozhatunk, vajmi kevés esélyünk legyen is? - A szemébe néztem, s valamiféle sürgetést láttam benne, amit korábban nem. Xavier mindig is nyugodt, laza volt.
- Beth, muszáj tudnom - mondta. - Van esély? Akár csak egy kicsi is?

- Lehetséges - feleltem. - De félek kideríteni.

- Én is, de nem szabad így gondolkoznunk. Nem szabad elveszítenünk a hitünket.

- Még akkor sem, ha kudarcra van ítélve?
- Te magad mondtad, hogy van esély - Xavier összefűzte az ujjait az enyéimmel. - Nekünk csak ez számít.

AZ UTÓBBI HETEKBEN VOLT egy kis bűntudatom, amiért eltávolodtam Mollytól, de belenyugodott, hogy csak akkor töltheti velem az idejét, ha Xavier elfoglalt. Tudtam, hogy neheztel, amiért az időm és figyelmem kizárólag Xaviert illette, de Molly realista volt, aki belátta, hogy a barátság háttérbe szorul, ha egy kapcsolat elkezdődik - különösen, ha az a kapcsolat oly komoly volt, mint amilyen az enyém és Xavieré. Úgy látszott, túltette magát az iránta érzett haragon, s bár attól még nagyon messze volt, hogy barátként tudja elismerni, az enyémként elfogadni inkább volt hajlandó.

Xavierrel egyik délután épp a város felé sétáltunk, amikor észrevettük Ivyt, amint egy tölgyfa alatt a Bryce Hamilton egyik sötét hajú felsősevel beszélget. A fiún egy hátrafordított baseballsapka volt, az ingujját felgyúrte, hogy közszemlére tegye izmos karját, és önelégülten vigyorgott, miközben beszélt. Még soha nem láttam a nővéremet annyira zaklatottnak. A fiú a sarokba szorította: Ivy az egyik kezében egy bevásárlószatyrot szorongatott, a másikkal pedig idegesen a füle mögé tűrte a haját, és szemmel láthatóan a menekülés valamilyen módját kereste.

Oldalba böktem Xaviert. - Mi folyik ott?

- Úgy látszik, Chris Bucknall végül csak összeszedte a bátorságát, hogy randira hívja - mondta Xavier.

- Ismered őt?
  - A vízilabdacsapatomban van.
  - Nem hiszem, hogy Ivy esete lenne.
  - Nem vagyok meglepve – mondta Xavier. – Az a srác egy utolsó szemét.
  - Mit csináljunk?
  - Hé, Bucknall – szólt oda Xavier. – Válthatnánk egy szót?
  - Kicsit elfoglalt vagyok most, haver – felelte a fiú.
  - Hallottad, mi újság? – kérdezte Xavier. – Hogy az edző mindenkit látni akar ma este az irodájában a meccs után?
  - Igen? Minek? – kérdezte Chris anélkül, hogy hátrafordult volna.
  - Nem tudom. Valami olyasmi, hogy össze akarja írni a neveket a következő idény felmérőihez. Aki nem jelenik meg, kiesik.
- Chris Bucknall megrémült. – Na, megyek – mondta Ivynak.
- Később majd *elkaplak*.
- Miközben Chris elinalt, Ivy hálásan Xavierre mosolygott.

ÚGY TÚNT, GÁBRIEL ÉS IVY végül elfogadták Xaviert. Nem betolakodott az életünkbe, inkább állandó része lett annak. Már kezdtem arra gyanakodni, hogy tulajdonképpen még tetszik is nekik, hogy velünk időzik: először is nagyon megbízhatóan rajtam tartotta a fél szemét; másodsorban pedig nagyon jól jött a jelenléte, ha technikai eszközöket kellett használni. Olykor-olykor furcsán néztek a tanulói Gábielre, ha például nem

tudta, hogyan kell használni a DVD-lejátszót, Ivy pedig a szociális programjának akart egy kis hírverést csapni az iskola e-mail rendszerében. Mindkettő Xavier segítségét igényelte. Amilyen jól informáltak voltak a testvéreim, a technika számukra valóságos aknamező volt, mert egyfolytában változott. Gábiel vonakodva bár, de azt is megengedte Xaviernek, hogy megmutassa neki, hogyan küldhet a tanári kar többi tagjának e-mailt a Bryce Hamiltonba, és hogy megtanítsa neki, hogyan működik egy iPod. Nekem nagyon úgy tűnt, hogy Xavier néha egy teljesen más nyelvet beszél, amikor olyan kifejezéseket használt, mint *Bluetooth*, *gigabyte* és *WiFi*. Ha valaki más lett volna, egyszerűen leállítom, de az ő hangját imádtam, bármiről is beszélt. Órákig tudtam volna nézni, ahogyan mozog, hallgatni, ahogyan beszél, csak hogy mindent megőrizhessek az emlékezetemben.

Attól eltekintve, hogy ő volt a mi technikai angyalunk, Xavier olyan komolyan vette a feladatát „testőrömként”, hogy néha muszáj volt emlékeztetnem, hogy nem porcelánból vagyok, és hogy már az érkezése előtt is elég jól elboldogultam. Mivel Gábiel és Ivy azzal bízta meg, hogy vigyázzon rám, Xavier eltökélt volt, hogy betartja a szavát, s meggyőzi testvéreimet arról, hogy milyen fából faragták. Ő emlékeztetett, hogy igyák eleget, valamint ő szerelte le a kíváncsi osztálytársaimat, ha túl sokat kérdezősködtek a családomról. Még azt is magára vállalta, hogy helyettem válaszoljon, amikor Mr. Collins megkérdezte, hogy miért nem sikerült elkészítenem a házi feladatot.

– Bethnek sok egyéb kötelezettsége van jelenleg – magyarázta. – A hét végéig beadja a feladatot.

Biztos voltam benne, ha kimenne a fejemből, Xavier megcsinálná helyettem és be is adná a tudtom nélkül.

Ádázul oltalmazó tudott lenni olyankor is, ha valaki, akinek nem engedte meg, kartávolságnál közelebb merészkedett hozzám.

– Á-á – rázta meg a fejét, amikor egy Tom Snooks nevű fiú megkérdezte tőlem, hogy nem akarok-e vele és a barátaival „lógni” egyik délután.

– Vele meg mi baj van? – kérdeztem ingerülten. – Elég rendesnek tűnik.

– Nem neked való arc.

– Miért?

– Túl sokat kérdezel, nem?

– De igen. Most elárulod, hogy miért?

– Csak azért, mert meglehetősen sokat időzik a zöld tündér társaságában.

Kifejezéstelen tekintettel meredtem rá, ezért muszáj volt kifejtenie.

– Paff, a bűvös sárkány a jóbarátja – célozgatott Xavier, miközben arra várt, hogy *vágom-e*, és csak a szemét forgatta, amikor látta, hogy nem. – Tökfej.

Ha Xavier nem lett volna az ütközőm, az életem a Bryce Hamiltonban nagyban megnehezült volna. Hajlamos voltam kínos helyzetekbe kerülni. Úgy tűnt, a baj akkor is rám talál, ha minden tőlem telhetőt megteszek, hogy elkerüljem. Egyik nap a parkolón át angolra igyekeztem, amikor rám talált.

- Hé, te ott, édesem! - Megpördültem, amikor meghallottam magam mögött a hangot. Egy sima szőke hajú, hórihorgas felsős volt, akinek ragyás volt az arca. Ugyanakkor jártunk biológiaórára, bár ő ritkán jelent meg. Láttam már odakint, a kukák mögött cigizni meg a kocsijával gumit fustöltetni. Három másik fiúval volt, akik mind csúnyán vigyorogtak.

- Szia - mondtam idegesen.

- Nem hiszem, hogy rendesen bemutatkoztunk volna egymásnak. - Önelégülten elvigyorodott. - Kirk vagyok.

- Nagyon örvendek. - Kerültem a tekintetét. Valami nyugtalanított a viselkedésében.

- Mondták már neked, hogy szépek a dudáid? - kérdezte Kirk. A fiúk vihorászni kezdtek mögötte.

- Hogy mi? - Nem értettem, mire céloz.

- Szeretnék jobban megismerni, már ha érted, mire gondolok. - Kirk felém lépett. Én pedig rögtön odébb szökkentem.

- Ne légy olyan félénk, szivi - mondta.

- Elkésem az óráról.

- Biztos nincs egy-két szabad perced? - kérdezte vontatottan, miközben végigstírölt. - Csak egy gyors numerára vágyom.

- Megragadta a vállamat.

- Ne érj hozzám!

- Ó, harciasabb, mint amilyennek kinéz - nevetett fel Kirk, és jobban megszorított.

– Vedd le róla a kezéd! – Megkönnyebbülten felsóhajtottam, ahogy Xavier elém lépett magasan és védelmezően. Ösztönösen közelebb húzódtam hozzá, élveztem a jelenléte nyújtotta biztonságot. Haját hátrasimította az arcából. Ismerős türkizkék szemét dühösen összehúzta.

– Én nem hozzád beszéltem – mondta Kirk leejtve a kezét.

– Ez nem a te dolgod.

– Az *ő* dolga az *én* dolgom is.

– Ó, tényleg? Azt hiszed, megállíthatsz?

– Csak érh hozzá még egyszer, és meglátod, mi történik – figyelmeztette Xavier.

– Ennyire fel akarod fújni a dolgot?

– Rajtad áll. – Xavier levette a zakóját, és felgyúrte az ingujját. Iskolai nyakkendője meglazítva lógott, a feszület a nyakában fityegett. Az iskolai inge alól kidomborodtak karjának kidolgozott izmai. Jelentősen szélesebb melle volt, mint Kirknek, és észrevettem, hogy a másik fiú gyorsan felméri az erejét.

– Ne csináld, ember – tanácsolta neki az egyik barátja, aztán lehalkította a hangját. – Ez Xavier Woods.

Ez elrettentette Kirköt.

– Tökmindegy. – A földre köpött, mocskos pillantást vetett rám, majd peckesen ellépdelt.

Xavier átkarolta a vállamat, én pedig közelebb húzódtam hozzá, és magamba szívtam tiszta, friss illatát.

– Egyes embereket tényleg nem ártana egy kicsit móresre tanítani – mondta megvetően. Felnéztem rá.

– Tényleg verekedtél volna miattam?

– Hát persze – felelte habozás nélkül.

– De ők négyen voltak.

– Beth, én *Megatron* seregének is nekimennék, hogy megvédjelek.

– Kinek?

Xavier a fejét ingatta, és felnevetett.

– Mindig elfelejtem, hogy mások a viszonyítási pontjaink. Akkor mondjuk inkább azt, hogy négy kis taplótól nem ijedek meg.

XAVIER NEM TUDOTT VALAMI SOKAT az angyalokról, de az embereket ismerte. Ő sokkal jobban tudta, mit akarnak, mint én, ezért jobban meg tudta ítélni, kiben lehet megbízni, és kit kell biztos távolságban elkerülni. Tudtam, hogy Ivy és Gábiel még mindig aggódik a kapcsolatunk jellege miatt, de úgy éreztem, Xavier megszilárdította a magamba vetett hitemet, ami erősebbé tett, bármilyen szerepet is szántak nekem a küldetésünkben. Bár nem igazán értette meg a földi munkánk természetét, hirtelen nagyon tudatosan igyekezett elérni, hogy ne terelje el a figyelmemet róla. Ugyanakkor a jólétem érdekében tanúsított elhivatottsága már-már a megszállottsággal volt határos, hiszen a legapróbb dolgok – mint például az energiaszintem – miatt is aggodalmaskodott.

– Nem kell aggódnod miattam – emlékeztettem rá egy nap a büfében. – Gábiel meggyőződésével ellentétben tudok vigyázni magamra.

– Csak végzem a dolgom – felelte. – Egyébként ebédeltél már ma?

– Nem vagyok éhes. Gábiel mindig hatalmas reggelit készít.

– Itt van, edd meg ezt – parancsolt rám, és áttolt az asztalon egy müzliszeletet. Sportolóként úgy tűnt, kimeríthetetlen tartalékokkal rendelkezett bármikor. A címkéje azt árulta el, hogy kesudiót, kókuszt, kajszibarackot meg magvakat tartalmazott.

– Én ezt nem tudom megenni, ebben papagájeleség van!

– Az szezám, és tele van energiával. Nem akarom, hogy kiégj.

– Miért tenném?

– Mert a vércukorszinted lehet, hogy alacsony, szóval ne vitatkozz.

Néha egyszerűbb volt nem bocsátkozni vitába Xavierrel, ha azt vette a fejébe, hogy gondoskodik rólam.

– Jól van, anyuci – mondtam, és beleharaptam a rágós szeletbe. – Egyébként olyan íze van, mint a kartonpapírnak.

A fejemet erős, napbarnított karjára hajtottam, szilárdsága, mint mindig, most is megnyugtató.

– Álmos vagy? – kérdezte.

– Fantom egész éjszaka horkolt, nekem meg nem volt szívem kitenni a szűrét.

Xavier felsóhajtott, és megpaskolta a fejemet. – Néha csak te tudod magadról, mennyire rendes vagy. Ne gondold, hogy nem vettem észre, hogy csak egy harapást ettél abból a müzliszeletből. Na, edd meg szépen.

– Xavier, kérlek, még valaki meghallja!

Felvette a szeletet és a levegőben lebegtette, miközben süvítő hangokat hallatott. – Sokkal vállalhatatlanabb leszek, ha repülőset fogunk játszani.

– Miféle repülőset?

– Egy játékot, amit az anyukák játszanak, hogy a makacs kölykeik egyenek végre.

Felnevettem, ő pedig nyomban megragadta az alkalmat, és a müzliszeletet egyenesen a számba repítette.

Xavier imádott mesélni a családjáról, én meg imádtam hallgatni. Valahányszor mesélni kezdett, azon kaptam magam, hogy roppantul szórakoztat. Mostanában a történetei a legidősebb nővére közelgő esküvőjéről szóltak. Gyakran megszakítottam a kérdéseimmel, mert a kihagyott részletek is érdekeltek. Milyen színű lesz a nyoszolyólányok ruhája? Hogy hívják az unokaöccsét, aki a gyűrűt viszi? Kinek az ötlete volt, hogy inkább zenekar legyen, mint vonósnégyes? A menyasszony cipője fehér szatén lesz? Ha valamire nem tudott válaszolni, olyankor megígérte, hogy kideríti nekem.

Miközben ettem, Xavier elmagyarázta, hogy az édesanyjának és a nővérének jelenleg komoly nézeteltérése támadt az esküvői előkészületekkel kapcsolatban. A nővére, Claire a helyi botanikus kertben szeretné megtartani a szertartást, de az anyja

szerint ez túl „egyszerű”. A Woods család a Szent Márk-templomba jár, és régóta fennálló kapcsolata van az egyházzal.

Mrs. Woods azt akarja, hogy az esküvő ott legyen megtartva. A civakodás már ott tartott, hogy azzal fenyegetőzött, el sem megy, ha nem Isten házában lesz. Szerinte az az eskü, amit nem megszentelt helyen tesznek, nem is érvényes. Így hát kiegyeztek – a szertartás a templomban lesz, a fogadás pedig egy tengerparti pavilonban. Xavier kuncogva adta elő a történetet, jót derült családja idétlen bohóckodásán. Nem tudtam kiverni a fejemből, hogy az édesanyja milyen jól kijönne Gábriellel.

Néha elég távolinak éreztem Xavier életének ezt a részét. Olyan volt, mintha kettős életet élne: egyet, amit a családjával és a barátaival osztott meg, valamint mély kötődését velem.

– Eszedbe jut néha, hogy mi nem tartozunk össze? – kérdeztem államot a kezemen támasztva, miközben az arcát vizsgáltam.

– Nem, soha – mondta másodpercnyi késlekedés nélkül. – És neked?

– Nos, én tisztában vagyok vele, hogy ennek nem kellett volna megtörténnie. Valaki odafent nagy baklövést követett el.

– Mi *nem* pusztán egy tévedés vagyunk – bizonygatta Xavier.

– Nem, csak azt akartam mondani, hogy kihívtuk a sorsot. Nem ezt tervezték nekünk.

– Hát én örülök a kavarodásnak, és te?

– Ami engem illet, igen...

–De?

– De nem akarok a terhedre lenni.

– Nem vagy a terhemre. Néha bosszantó vagy, nem hallgatsz a jótanácsra, de a terhemre nem vagy.

– Nem is vagyok bosszantó.

– Azt kifelejtettem, hogy nem vagy a legjobb emberismerő, még önmagadat illetően sem.

Összeborzoltam a haját, élveztem a selymes tapintást az ujjaimon. – Szerinted a családnak tetszenék? – kérdeztem.

– Persze. A legtöbb dologban adnak a véleményemre.

– Igen, de mi van, ha furinak tartanának?

– Ők nem olyanok, de miért nem jársz utána te magad? Gyere el, és találkozz velük a hétvégén. Már amúgy is kérni akartam.

– Hát nem is tudom. – Próbáltam kibúvót keresni. – Nem vagyok valami nyugodt ismeretlen emberek között.

– Nem ismeretlenek – mondta. – Én egész életemben ismertem őket.

– Úgy értem, nekem *ismeretlenek*.

– Ők a részei annak, aki vagyok, Beth. Sokat jelentene nekem, ha megismerhetnének. Épp eleget hallottak rólad.

– Mit mondtál nekik?

– Csak hogy milyen jó vagy.

– Annyira mégsem vagyok jó, hisz akkor nem kerültünk volna ebbe a helyzetbe.

– Valahogy sosem izgattak az olyan lányok, akik teljesen jók. Szóval eljössz?

– Még meggondolom.

Reméltem, hogy megkér, és igent is akartam mondani, de egy részem félt attól, hogy nagyon mások vagyunk. Mindazok után, amit a konzervatív édesanyjáról hallottam, nem akartam megítéltetni magam általa. Xavier olvasott a gondolataimban.

– Mi a gond? – kérdezte.

– Ha az édesanyád vallásos, lehet, hogy felismer egy bukott angyalt, ha találkozik eggyel. – Mikor hangosan kimondtam, akkor már elég ostobán hangzott.

– Te nem vagy bukott angyal. Muszáj ennyire melodramatikusnak lenned?

– Ivyhoz és Gárielhez képest bukott vagyok.

– Hát alig hiszem, hogy anyám észre fogja venni a különbséget. Nekem is szembe kellett néznem az isteni kommandóval, emlékszel? És én sem próbáltam kiügyeskedni magam belőle.

– Ott a pont.

– Akkor megbeszéltük. Szombaton öt körül érted megyek. Mindjárt kezdődik az irodalomórád; elkísérlek.

Miközben a könyveimet pakoltam össze, villámlás robaja visszhangzott a büfében, az ablakon betűző napfény pedig eltűnt. Az ég elsötétült, esőt ígért. Mindannyian tudtuk, hogy a tavaszi időjárás szeszélyes, de akkor is nyugtalanító volt. Elég keserves lehet az esős évszak a partnak ezen a részén.

- Zuhogni fog – jegyezte meg Xavier az eget kémelve.
- Viszlát, nap – keseregtem.

Mihelyst kimondtam, az első kövér cseppek már le is hullottak. Az égbolt megnyílt a záporozó esőfüggöny előtt, ami egyenletesen kopogott a büfé tetején. Figyeltem, ahogy a diákok keresztül-kasul rohangálnak a belső udvaron, és mappáikkal takarják el a fejüket. Néhány alsós lány megállt a szabadban, hagyták, hogy bőrig ázzanak, miközben hisztériusan vihogtak. Amikor majd végül megjelennek az órán, valószínűleg gondban lesznek. Láttam, hogy Gábiel arcán gondterhelt kifejezéssel a zenei szárny felé siet. A hirtelen feltámadó, erős szél ki akarta csavarni az esernyőt a kezéből.

- Jössz? – kérdezte Xavier.
- Maradjunk, és nézzük egy kicsit az esőt. Nem sok minden történik most az irodalomórán.
- Most a rossz Beth beszél belőled?
- Azt hiszem, felül kell vizsgálnod a „rossz” fogalmát. Nem maradhatnék veled erre az órára?
- Hogy azzal vádoljon meg a bátyád, hogy rossz hatással vagyok rád? Ki van zárva. Egyébként jött egy új cserediák Londonból. Úgy tudom, a te osztályodban van. Egy kicsit sem vagy kíváncsi rá?
- Nem különösebben. Minden, amire szükségem van, itt van.
- Azzal végigfuttattam az ujjamat az arcán, végigkövetve annak sima körvonalát.

Xavier elvette az ujjamat, majd megcsókolta a hegyét, mielőtt határozottan visszahelyezte az ölembe. – Figyelj, ez a srác lehet,

hogy pont a te asztalod. Ha hihetünk a pletykának, már három iskolából rakták ki, és állítólag azért küldték ide, hogy *összeszedje magát*. Szerintem azért, mert ez mindentől távol esik, ami esetleg bajba keverhetné. Az apja valami médiamogul vagy mi. Na, még mindig nem érdekel?

– Talán; egy kicsit.

– Menj csak be órára, és nézd meg. Talán te segíthetsz neki.

– Oké, Xavier, de nekem már van egy saját lelkiismeretem, ami épp elég fejtörést okoz nekem így is. Nincs szükségem még egyre.

– Én is szeretlek, Beth.

Ha KÉSŐBB VISSZATEKINTENÉK erre a napra, csak az esőre és Xavier arcára emlékeznék. Az időjárás-változás az életünkben is változást hozott; olyat, amit egyikünk sem látott előre. A földi életem egész addig a napig mindössze apróbb drámákkal és iljúi szorongással voltak tele, de hamar rá kellett jönnöm, hogy ez mind csak gyerekjáték ahhoz képest, ami előttünk állt. Úgy vélem, arra jó volt, hogy megtanuljuk, mi a fontos az életben. Szerintem nem tudtunk volna kitérni előle; már az elejétől fogva a történetünk része volt. Végül is a dolgok eddig viszonylag simán mentek, várható volt, hogy jön egy döccenő. Csak arra nem számítottunk, hogy ilyen nagyot üt.

A döccenő egészen Angliából jött idáig, és úgy hívták: Jaké Thorn.

18.

A sötét herceg

BÁR AZ IRODALOM VOLT MESSZE A LEGÉRDEKESEBB TANTÁRGYAM, valahogy nem volt hangulatom hozzá. Több időt akartam Xavierrel tölteni; ha el kellett válnom tőle, az nekem maga volt a testi fájdalom, mintha görcs szorította volna olyankor a mellkasomat. Amikor a tanteremhez értünk, még erősebben szorítottam meg az ujjait, majd magam felé húztam. Nem számít, mennyit voltunk együtt, sosem volt elég – mindig többre vágytam. Ha róla volt szó, mohó étvágyamat soha nem lehetett kielégíteni.

– Ha egy pár percet kések, nem lesz gond belőle – hízelegtem.

– Még mit nem – mondta Xavier, és lefeszítette az ujjaimat, melyek már a mandzsettáját markolták. – Időben megjelenesz.

– Ne légy már olyan, mint a nagymama – zsémbeltem. Oda sem figyelt a megjegyzéseimre, hanem a kezembe nyomta a könyveimet. Mostanában alig hagyta, hogy bármit tovább cipeljek, mint feltétlen szükséges. Mások szemében biztosan egy lusta dögnök tűntem, ahogy Xavier mindig mellettem kuttyagolt, és kötelességtudóan hurcolta a cuccaimat.

– Tudod, képes vagyok vinni a dolgaimat, Xav. Nem vagyok rokkant – mondtam neki.

– Tudom – felelte, és rám villantotta imádnivaló féloldalas mosolyát. – De én szeretek a rendelkezésedre állni.

Mielőtt megállíthatott volna, a nyaka köré fontam a karomat, és behúztam egy alkóvba a szekrények közé. Ő volt a hibás, magának köszönheti. Minek kellett ott állnia a szemébe omló, lány hajával a kigombolt iskolai ingében és a fonott bőrkarkötőjével, ami úgy ölelte körül napbarnított csuklóját, mintha az is a teste része lenne? Ha nem akarja, hogy megzabáljam, akkor minek került az utamba?

Xavier ledobta a könyveit, és hevesen visszacsókol; kezével a nyakamat tartotta, teste az enyémnek feszült. A mellettünk órára siető diákok nyíltan megbámultak minket.

– Menjetek szobára – vetette oda valaki, de rájuk sem hederítettem. Abban a pillanatban számomra nem létezett tér és idő: csak mi ketten voltunk a saját dimenziókban, és arra sem emlékeztem, hol vagyunk, vagy hogy egyáltalán én ki vagyok. Nem tudtam különbséget tenni, hogy hol értem véget én, és hol kezdődött ő. Egy sor jutott róla eszembe a *Jane Eyre*-ből, amikor Rochester azt mondja Jane-nek, hogy úgy szereti, mintha a saját húsa lenne. Pont úgy szerettem én is Xaviert.

Aztán elhúzódott.

– Maga szerfelett huncut, Miss Church – mondta zihálva, miközben egy mosoly játszott az ajka körül. Finomkodó hangot ütött meg. – Én pedig végképp tehetetlen vagyok, ha a bájaira kerül a sor. Most aztán már tényleg *mind a ketten* elkésünk az óráról.

Szerencsémre Miss Castle nem az a fajta tanár volt, aki sokat adott a pontosságra. Átadott egy mappát, ahogy beléptem, majd leült az osztállyal szemben.

- Szia, Beth - mondta. - Épp a harmadik negyedév bevezetőjéről beszélgetünk. Úgy döntöttem, hogy egy kreatív, írói feladatot kaptok, amit majd egy partnerrel kell megvalósítanotok. Együtt kell prezentálnotok egy verset az osztálynak a szerelem témakörében, mintegy bevezetőként az előttünk álló, nagy romantikus költők, Wordsworth, Shelley, Keats és Byron tanulmányozásához. Van valakinek kedvenc költeménye, amit szeretne megosztani velünk, mielőtt nekikezdünk?

- Nekem van - mondta egy művelt hang a terem hátsó feléből. Végigfürkésztam az arcokat, hogy megtaláljam azt, aki ilyen nyilvánvalóan felismerhető angol akcentussal szólt. Megilletődött csend telepedett az osztály többi részére. Az új diák volt az. Igen bátor tőle, gondoltam, hogy így kockáztat annak ellenére, hogy ez az első napja. Vagy egyszerűen csak iszonyatosan beképzelt.

- Köszönjük, Jaké! - mondta Miss Castle lelkesedve. - Szeretnél kijönni ide, hogy elszavald?

- Feltétlenül.

A fiú, aki kiballagott a terem elejébe, nem olyan volt, amire számítottam. Volt valami a megjelenésében, amitől a szívem a gyomromba süllyedt. Magas volt és sovány, sötét, egyenes szálú haja a válláig ért. Éles arccsontja volt, ami barátságtalan, üres kifejezést kölcsönzött neki. Az orra a hegyénél enyhén lehajlott, briliáns, jádezöld szeme pedig mélyen ülő szemöldök alól szemlélte a világot. Ajka megvető vigyorba görbült egyfolytában. Ettől úgy nézett ki, mint aki nem igazán tolerálja a környezetét.

Fekete farmerban volt és fekete pólóban, az alkarján pedig egy tetovált kígyó tekeredett körbe. Teljesen fesztelenül vállalta, hogy nem az iskolai egyenruhát viseli rögtön az első napon. Valójában egy olyasvalaki önhitt gőgje jellemezte, aki a szabályokon felül állónak gondolta magát. Bár egyvalami kétségbevonhatatlan - *gyönyörű*. Ám volt még benne valami, ami a szépségen kívül mást is sugallt. Vajon mi az: méltóság, kiegyensúlyozottság, báj, vagy netán valami veszélyesebb?

Jaké parázsló tekintete végigpásztázta az osztályt. Mielőtt még behúzhattam volna a nyakam, a szemembe meredt, és úgy is maradt. Magabiztosan mosolyogni kezdett, mielőtt belekezdett.

- *Lee Annácska*, Edgár Allan Poe balladája - jelentette be simán. - Talán érdekelhet benneteket, hogy Poe a tizenhárom éves unokahúgát, Virginiát akkor vette nőül, amikor ő maga huszonhét éves volt. A lány tizenkét évre rá meghalt tbc-ben.

Az osztály révületben bámult rá. Amikor megszólalt, a hangja szinte sűrű szirup módjára folyt szét, hogy beterítse az egész tantermet. Egy olyan ember szofisztikáit, magabiztos hangja volt, aki hozzászokott, hogy a maga módján intézze a dolgokat.

*Sok-sok hosszú esztendeje már
Tengerpart bús mezején
Élt egy kis lány – ismerhetitek
Lee Annácska nevén
S csak azzal a gondolattal élt,
Hogy szeret s szeretem én.*

Gyermek volt s gyermek voltam én
Lee Annácska meg én.
De szerelmünk több volt mint szerelem
Tengerpart bús mezején -
Irigyeltek még az angyalok is
Fenn a felhők tetején.

S ez lett oka, hogy, sok éve már,
Tengerpart bús mezején
Felhők közül jött egy csúnya szél
S meghűlt Annácska, szegény;
S elvitték úri rokonai
S egyedül maradtam én:
Koporsóba csukták el őt
Tengerpart bús mezején.

Irigyeltek az égi angyalok,
Hogy boldogabb ő meg én,
Az lett oka (mindjól tudjuk ezt
Tengerpart bús mezején),
Hogy jött felhőből éjjel a szél
S meghűlt s meghalt szegény.

De szerelmünk több volt, mint soké,
Ki nagyobb, mint ő meg én,
Okosabb, mint ő meg én
S sem az angyalok a felhők felett,

*Sem az ördögök tenger fenekén
Nem tehetik, hogy szívtől a szív,
Elváljunk, ő meg én.*

*Mert ha kel a hold, nekem álmokat hord,
Annácska küldi felém;
S csillag ha ragyog, már véle vagyok
Annácska szemét lesem én;
S így az éj idején veled éldelek én,
Jegyesem, szívem élete, szép kicsikém,
Melletted a sír fenekén,
Tengerpart bús mezején.
(Babits Mihály fordítása)*

Mikor Jaké befejezte, nem tudtam nem észrevenni, hogy a tanteremben minden nőnemű lényt – Miss Castle-t is beleértve – elbűvölt; csak bámulták őt, mintha a lovagjuk érkezett volna meg fényes páncélban. Bár el kell ismernem, hatásos előadás volt. Szívbe markolóan szavalta, mintha Lee Annácska tényleg az élete szerelme lett volna. Pillantása alapján egy-két lány valószínűleg szívesen ugrott volna, hogy megvigasztalja őt a fájdalmában.

– Ez aztán igen szemléletes tolmácsolás volt – sóhajtotta Miss Castle. – Nem feledkezünk meg rólad, amikor majd a Dzsessz és Költészet éjszakáját rendezzük. Rendben, srácok, remélem, ez elég inspiráló volt számotokra, hogy képesek legyetek előállni egy saját költeménnyel. Azt szeretném, ha párokba állnátok, és

záporoznátok az ötleteket. A formáját teljesen rátok bízom. Ne fogjátok vissza magatokat: teljes költői szabadságot kaptok!

Az osztály elkezdett átrendeződni és körben párokba szerveződni. A helyére tartva Jaké megállt az asztalom előtt.

– Akarsz a partnerem lenni? – dorombolta. – Úgy hallom, te is új vagy.

– Most már azért itt vagyok egy ideje – mondtam, cseppet sem méltányolva az összehasonlítást.

Jaké a válaszomat úgy értelmezte, hogy elfogadtam az ajánlatát, és könnyedén lecsücsült a mögöttem lévő helyre. Hátradőlt a széken, kezét kényelmesen a feje mögött összekulcsolta.

– Jaké Thorn vagyok – közölte félig behunyt, sötét tekintettel. A jó modor jeleként kezet nyújtott.

– Bethany Church – feleltem óvatosan a kezemet kínálva.

A várakozásommal ellentétben nem megrázta, hanem elfordította, majd nevetségesen lovagias gesztussal az ajkához emelte. – El vagyok ragadtatva, hogy ismeretséget köthettünk.

Majdnem hangosan felnevettem. Most azt várja, hogy komolyan vegyem? Mit gondol, hol van? El is nevettem volna magam, ha nem pont a szemébe nézek. Sötétzöld volt, hevesen izzó, de mégis volt az arcán valami megfáradt kifejezés, ami azt sugallta, hogy jóval többet látott már a világból, mint a korabeliek. Tekintetével végigmért, s volt egy olyan érzésem, hogy semmi nem kerüli el a figyelmét. Medált hordott a nyakában: egy furcsa szimbólumokkal televésett félholdat.

Ujjaival lazán dobolt az asztalon. – Szóval – kezdte. – Valami ötlet?

Kifejezéstelenül bámultam rá.

– A vershez – emlékeztetett rá felvont szemöldökkel.

– Te kezded – feleltem. – Én még gondolkodom.

– Kitűnő – mondta. – Akarunk-e bizonyos metaforákat előszeretettel használni? Esőerdőket vagy szivárványokat, vagy ilyesmit? – Felnevetett valami tréfa emlékéen, amit csak ő ismert. – Én például a hüllőkkel szemben elfogult vagyok.

– És ez mit akar jelenteni? – kérdeztem kíváncsian.

– Elfogultnak lenni annyit tesz, hogy szereted.

– Tudom, mi az, hogy *elfogult*; de miért épp a hüllők iránt?

– Erős a bőrük és hidegvérnek – mondta Jaké megvillantva egy mosolyt.

Hirtelen elfordult tőlem, lefirkantott egy üzenetet egy darab papírra, amit aztán golyóvá gyűrt és odafricskázta a két gót lánynak, Aliciának és Alexandrának, akik előttünk ültek a fűzetük fölé hajolva, és sebesen körmöltek. Ingerülten felpillantottak, de azonnal kisimult az arcuk, amikor meglátták, ki a levél küldője. Gyorsan átfűtötték az üzenetet, majd izgatottan sugdolózni kezdtek egymással. Alicia Jake-re sandított sűrű frufruja alól, majd alig észrevehetően bólintott. Jaké kacintott, aztán látszólag elégedetten az eredménnyel visszatelepedett kényelmesen a székre.

– Szóval a szerelem a téma – foglalta össze.

– Mi? – kérdeztem ostobán.

– A költeményünké. – Tekintetét rám szegezte. – Már megint elfelejtetted?

– Csak összezavarodtam.

– Azon gondolkozol, mit mondtam azoknak a lányoknak? – kérdezte alattomosan.

– Nem! – feleltem egy kicsit túl gyorsan.

– Csak próbálok barátkozni – mondta hirtelen nagyon nyílt, őszinte arccal. – Nem könnyű az *új gyerekeknek* lenni a városban.

Hirtelen gyötrő együttérzés kerített hatalmába iránta. – Biztos vagyok benne, hogy gyorsan kötsz barátságot – mondtam. – Mikor én érkeztem, mindenki nagyon kedves volt. És itt vagyok, ha szükséged van valakire, aki körbevezessen.

Az ajka mosolyba görbült. – Köszí, Bethany. Nem felejték el élni a lehetőséggel.

Aztán csendben az ötleteinken agyaltunk egy darabig, mígnem Jaké újra megszólalt. – Szóval mivel lehet elütni az időt errefelé?

– A legtöbben csak lógnak a barátaikkal, lemennek a strandra meg ilyesmi – válaszoltam.

– Nem, úgy értem, *te* mivel ütöd el az időt?

– Ó! – Szünetet tartottam. – Leginkább a családommal vagyok... meg a barátommal.

– A, van barátod? Az a biztos – mosolygott Jake. – Na, nem mintha meglepne. Még szép, hogy neked van barátod: ezzel az arccal. És ki a szerencsés fickó?

– Xavier Woods – feleltem zavarban a bók hallatán.

– Mostanában fog beállni a papok közé?

Mogorván ránéztem. – Gyönyörű név – mondtam védekezően. – Azt jelenti, hogy *fény*. Nem hallottál még Xavéri Szent Ferencről?

Jake vigyorgott. – Nem ő volt, aki megőrült, majd beköltözött egy barlangba?

– Hát tulajdonképpen én úgy gondolom, az egy tudatos döntés volt, hogy egyszerűen élhessen – javítottam ki.

– Értem – mondta Jaké tévedtem.

Kényelmetlenül feszengeni kezdtem a széken.

– Hogy tetszik az új otthonod? – kérdezte végül Jake.

– Venus Cove szép lakóhely, az emberek pedig nagyon valódiak – feleltem –, de lehet, hogy a magadfajták unalmasnak találják.

– Nem hiszem – mondta engem bámulva. – Legalábbis most nem; ha olyan emberekkel vagyok körbevéve, mint *te*, akkor semmiképp.

Megszólalt a csengő, én meg gyorsan összepakoltam a könyveimet, már alig vártam, hogy találkozhattam Xavierrel.

– Nemsokára találkozunk, Bethany – mondta Jake. – Talán legközelebb termékenyebbek leszünk.

Pillanatnyi bizonytalanság ragadott magával, amikor végre rátaláltam Xavierre a szekrényeknél. Valamilyen oknál fogva nyugtalan voltam, és semmi másra sem vágytam jobban, mint oltalmazó karját érezni magam körül még akkor is, ha a nap nagy részében már így is engem ölelt. Amint lerakta a könyveit,

az ölébe fészkeltem magam, és úgy tapadtam rá, akár egy pióca.

- Hóha! - mondta, miközben átölelt. - Én is örülök a találkozásnak. Jól vagy?

- Igen - feleltem, ahogy az arcomat az ingébe temettem, és magamba szívtam ismerős illatát. - Csak hiányoztál.

- Egy órát lehattünk külön - nevetett Xavier. - Na, gyere, húzzunk innen!

Együtt mentünk a parkolóig. Gábiel és Ivy megengedték, hogy Xavier alkalmanként hazafuvarozzon, amit ő már hatalmas fejlődésnek ítélt. Az autója a szokásos helyen, egy sor öreg tölgy alatt parkolt. Kinyitotta nekem az ajtót. Nem egészen voltam biztos benne, hogy mit gondol, mi történne, ha magamnak nyitnám ki az ajtót. Talán attól tartott, hogy lerepül a zsanérjáról és szétlapít, vagy netán kifecamítom a csuklóm, ha egyedül próbálom meg kinyitni. De az is lehet, hogy egyszerűen csak régivágású jó modorra nevelték.

Xavier addig nem adta rá a gyújtást, amíg be nem kötöttem a biztonsági övét, a táskámat pedig nem pakoltam a hátsó ülésre. Gábiel azt mondta neki, hogy fogékony vagyok a fájdalomra és a sérülésekre, és hogy az emberi testem sebezhető. Xavier nagyon a lelkére vette ezt, és feszült körütekintéssel az arcán állt ki a parkolóból.

De még Xavier óvatos vezetési stílusa sem vehette elejét annak, ami ezután történt. Ahogy ráfordultunk a főútra, egy fényes, fekete motorkerékpár tűnt elő a semmiből és vágott át előttünk. Xavier a fékbe taposott, amitől a Chevy megtorpant,

éppenhogy elkerülve az ütközést. Jobbra rántotta a kormányt, és az útpadkának csapódtunk. A fékezéstől előreestem, de az övem fájdalmasan visszarántott az ülésbe. A motor továbbőgött az utcán, füstfelhőt hagyva maga után. Xavier hűledezve bámult utána, majd gyorsan odafordult hozzám, hogy megnézzem, jól vagyok-e. Amikor meggyőződött róla, hogy nem sérültem meg, kieresztette a dühét.

– Mi a franc volt ez? – füstölgött. – Ez egy barom! Láttad, hogy ki vezette? Ha kiderítem, ki volt, isten bizony ellátom a baját!

– Nem lehetett kivenni az arcát a sisakban – feleltem gyorsan.

– Hamar rá fogunk jönni – dörmögte Xavier. – Nem sok *Yamaha VStar 250*-est látni errefelé.

– Honnan ismered a motor típusát? – kérdeztem.

– Én fiú vagyok. Szeretjük a motorokat.

Xavier hazafelé tartott, miközben gyanakodva leste az elhajtó autókat, mintha az incidens nagy valószínűséggel újra megtörténhetne. Mire leparkoltunk a Byron előtt, úgy látszott, egy kicsit lehiggadt.

– Limonádét készítettem – mondta Ivy, ahogy kinyitotta a bejárati ajtót. Olyan házitündérnek nézett ki a kis kötényében, hogy mindketten elkezdtünk mosolyogni. – Miért nem jössz beljebb, Xavier? – kérdezte. – Megcsinálhatnátok Bethanyval együtt a házi feladatot.

– Á, nem, Kösz, van még egy kis házimunkám, amit megígértem anyunak, hogy megcsinálok – ködösített Xavier.

– Gábiel nincs itt.

– Akkor persze, köszi.

A nővérem mindkettőnket beteretelt, majd bezárta az ajtót. Fantom rohamot indított a konyhából, amikor meghallotta a hangunkat, aztán a fejét a lábunkhoz nyomta üdvözlésképpen.

– Először a házi, majd utána sétálunk – mondtam.

Az étkezőasztalon kinyitottuk a könyveket. Xaviernek még be kellett fejeznie egy pszichológiabeszámolót, nekem pedig egy politikai karikatúrát kellett elemeznem történelemórára. A rajz XVI. Lajost ábrázolta, amint önmagával igencsak elégedetten a trónja előtt pöffeszkedik. Az volt a feladat, hogy elmagyarázzam a körülötte lévő tárgyak jelentőségét.

– Hogy hívják azt az izét a kezében? – kérdeztem Xaviértől.

– Nem látszik rendesen.

– Nekem egy piszkavasnak tűnik – mondta Xavier.

– Elégké kétlem, hogy XVI. Lajos saját magának piszkálta volna a tüzet. Szerintem az egy jogar. És mi az, amit visel?

– Mmm... egy poncsó? – találgatott Xavier.

A szememet forgattam.

– Biztos kitűnő tanuló leszek a segítségeddel.

Valójában a házi feladat, amit meg kellett csinálnom, és a fáradozásomért szereshető osztályzatok a legkevésbé sem érdekeltek. Amiket én akartam megtanulni, azok nem a tankönyvekben vannak; azok tapasztalatokból és kölcsönhatásokból származnak. De Xavier a pszichológiabeszámolójára koncentrált, én meg nem akartam tovább zavarni, szóval lehajtottam a fejem, és a karikatúrát

bámultam. Az érdeklődésem hossza természetellenesen rövidnek bizonyult.

– Ha meg nem történtté tehetnél egy dolgot az életedben, mi lenne az? – kérdeztem Fantom orrát csiklandozva a bolyhos végű tollammal. A foga közé kapta a tollat azt gondolva, hogy az valami kis szőrös állat, majd diadalittasan elügetett.

Xavier lerakta a tollát, és incselkedve rám nézett. – Nem inkább úgy érted: Mi a függetlenváltozó a Stanfordi börtönkísérletben?

– Elalszom – mondtam.

– Attól tartok, nem mindenki van megáldva isteni tudással.

Sóhajtottam. – Nem tudom elhinni, hogy téged tényleg érdekel az a cucc.

– Hát nem is. De nincs választásom, Beth – feleltem. – Muszáj bekerülnöm az egyetemre, és egy rendes munkát találnom, ha sikeres akarok lenni; ilyen a valóság. – Felnevetett. – Nos, nem a te valóságod, de mérget vehetsz rá, hogy az enyém igen.

Erre nem volt válaszom. A gondolat, hogy Xavier majd megöregszik, és hogy ugyanazt kell majd dolgoznia nap mint nap, hogy a haláláig eltarthassa a családját, majdnem könnyekre fakasztott. Azt akartam, hogy könnyű legyen az élete, meg azt, hogy velem töltse.

– Sajnálom – mondtam csendesen.

Közelebb csúsztotta hozzám a székét. – Ne sajnáld – mondta.

– Én inkább csinálnám ezt... – Azzal odahajolt, belecsókolt a hajamba, és egész addig vándorolt lefelé az ajka, amíg meglelte

az államot, majd végül a számot.

– Sokkal inkább tölténém veled minden időmet: dumálnánk, együtt lennénk, felfedezhetnék – mondta. – De csak azért, mert beszéltam ebbe az örült fantáziavilágba, nem jelenti azt, hogy letehetek a többi tervemről, még ha akarnék, akkor sem. A szüleim még mindig azt várják tőlem, hogy bekerüljek valami elit egyetemre.

– Összevonta a szemöldökét. – Nekik ez fontos.

– Neked is fontos? – kérdeztem.

– Gondolom – válaszolta. – Mi más lehetnék?

Bólintottam: tudtam, milyen az, amikor be kell váltani a család hozzánk fűzött reményeit.

– Azt kell tenned, ami neked is örömet okoz – mondtam.

– Ezért vagy itt nekem te.

– Hogy legyek képes tanulni, ha ilyeneket mondasz egyfolytában? – panaszkodtam.

– Ráadásul van ott még, ahonnan ez jött – ugratott Xavier.

– Szóval ezzel ütöd el a ráérős idődet?

– Lebuktam. Aranyköpéseket gyűjtök, hogy levegyem a nőket a lábukról.

– Nőket?

– Bocsi; csak egy nőt – helyesbített, miután haragosan néztem rá.

– Egy nőt, aki ezerrel is felér.

– Ó, fogd be! – mondtam. – Ebből nem mászol ki most már.

– Mily kedves. – Xavier megrázta a fejét. – Oly megbocsátó és könyörületes.

– Ne erőlködj, haver – mondtam gengszteresen véve a figurát. Xavier lelógatta a fejét.

– Bocsánatodért esedezem... jesszus, vesztettem. Folytattam a történelemfeladatot, miközben ő megírta a beszámolót. Még mindig egy rakás házi feladata maradt, de végül túlságosan zavaró tényezőnek bizonyultam. Épp befejezte a harmadik trigonometria feladatot, amikor azt éreztem, hogy a keze az ölembe vándorol. Gyengéden rácsaptam.

– Tanulj inkább – szoltam rá, amikor felnézett a könyvből.

– Senki sem mondta, hogy abbahagyhatod.

Mosolygott, majd valamit a válaszmező aljára körmölt. A megoldás tehát így nézett ki:

Mennyi x , ha $(x) = 2\sin 3x$, $-2\pi < x < 2\pi$ értelmezési tartományban?

$X = \text{Beth}$

– Hagyd abba a hülyülést! – mondtam.

– Én nem is! Csak az igazat állítom. Te vagy a megoldásom mindenre – felelte Xavier. – Mindig te vagy a végeredmény. X mindig egyenlő Bethszel.

19.

A sűrűjébe

SZOMBATON MEGLEHETŐSEN IDEGES voltam a Xavier családjával történő találkozás miatt. Már jó néhányszor meghívott, lehetetlen volt továbbra is visszautasítanom őt anélkül, hogy ne látszana részemről érdektelenségnek a hozzáállásom. Mellesleg a nemet sem fogadta el válaszként.

Nem arról volt szó, hogy nem akarok velük találkozni; egyszerűen csak be voltam ijedve attól, hogy vajon hogyan fognak reagálni rám.

Az iskolában, miután az első napi idegesség eltűnt, nem nagyon izgattam már magamat azzal, hogy megbámulnak. Ám Xavier családjával más volt a helyzet; ők számítottak. Azt akartam, hogy megkedveljenek, és azt akartam, hogy úgy érezzék, Xavier élete csak gazdagodott a velem való kapcsolata által. Röviden szólva arra vágytam, hogy elfogadjanak. Molly vég nélküli történeteket mesélt az exbarátjáról, Kyle-ról, akit Molly szülei nemcsak hogy nem fogadtak el, de egyenesen odáig merészkedtek, hogy kitiltották a házból. Biztos voltam benne, hogy a Woods klán ennyire azért nem fog ellenezni engem, de ha esetleg nem fognak megkedvelni, azzal elég erősen befolyásolhatják Xavier hozzám fűződő érzéseit.

Mikor eljött a szombat, Xavier megállt a kocsifelhajtónkon pontosan két perccel öt óra előtt, ahogy megbeszéltük, és

elindultunk a házuk felé, ami a város másik végében volt, egy tízperces autóútra. Mire elértünk az utcájukig, már száz negatív gondolat kattogott az agyamban. Mi lesz, ha azt gondolják, hogy a sápadtságom betegség jele, vagy hogy drogfüggő vagyok? Mi lesz, ha azt gondolják, hogy nem vagyok elég jó Xaviernek, és tud ő magának jobbat is szerezni? Mi lesz, ha véletlenül mondok vagy teszek valami kínosat, ahogy általában szoktam, ha ideges vagyok? Mi lesz, ha az orvos szülők felfedezik, hogy valami nincs rendjén velem? Talán nem pont az a munkájuk, hogy megtegyék? Mi lesz, ha Claire vagy Nicola úgy gondolja, hogy a ruhám nem divatos? Ivy segített kiválasztani az öltözkémet: egy ujj nélküli tengerészruhát elől krémszínű gombokkal és körgallérral. Ahogy Molly mondaná: előkelő és nagyon Chanel. De minden más még mindig egy hatalmas kérdőjel.

– Ellazulnál végre? – mondta Xavier, mivel a hajamat igazgattam, és vagy tizedjére simítottam le a ruhámat, mióta elindultunk. – Majdnem idehallatszík, hogy kalapál a szíved. Jámbor, templomba járó emberek. Kénytelenek lesznek megkedvelni. S még ha nem is fognak, amit kizártnak tartok, azt úgysem vennéd észre. De biztosan imádni fognak, már most is imádnak.

– Hogy érted?

– Meséltem nekik rólad, és azóta alig várják, hogy találkozhassanak veled végre – mondta. – Szóval abbahagyhatnád, hogy úgy viselkedsz, mintha a hóhér elé vinnélek.

- Mutathatnál egy kicsivel több együttérzést - mondtam haragosan. - Igenis sok minden miatt főhet a fejem. Néha szörnyű vagy!

Xavierből kitört a nevetés. - Tényleg szörnyűnek neveztél? - kérdezte.

- Bizony annak. Téged még az sem érdekel, mennyire ideges vagyok.

- Dehogynem érdekel - mondta türelmesen. - De én mondom neked, nincs miért izgulnod. Anyukám máris a legnagyobb rajongód, és a többiek is izgatottan várják, hogy találkozzanak veled. Egy ideig arra gyanakodtak, hogy csak kitaláltalak téged. Azért mondom ezt, hogy jobban érezd magad tőle, mert igenis *törődöm* veled, most pedig követelem, hogy vond vissza a sértést. Képtelen vagyok azzal a bélyeggel élni, hogy szörnyű vagyok.

- Visszavonom - mondtam mosolyogva. - De attól még fajankó vagy.

- Az önérzetem ma komoly csapásoknak van kitéve - mondta a fejét ingatva. - Először szörnyű vagyok, most meg fajankó... Gondolom, ez azt jelenti, hogy szörnyű fajankó vagyok.

- Csak aggódom. - A mosolyom lehervadt. - Mi lesz, ha Emilyhez fognak hasonlítani? Mi lesz, ha úgy érzik majd, nem érek fel hozzá?

- Beth - Xavier a keze közé fogta az arcomat, hogy kénytelen legyek ránézni te hihetetlen vagy. Ezt azonnal észreveszik majd. És mellelleg anyukám nem kedvelte Emilyt.

– Miért nem?

– Túlságosan lobbanékony volt.

– Lobbanékony, de hogyan? – kérdeztem összezavarodva.

– Volt egy-két problémája – felelte Xavier. – A szülei elváltak, az apukájával nem találkozott, s néha gondolkodás nélkül cselekedett. Én ott voltam, hogy megóvjam, hála istennek, de nem lett tőle túl népszerű a családom körében.

– Ha változtathatnál a dolgokon és visszakaphatnád őt, megtenné? – kérdeztem.

– Emily meghalt – mondta Xavier. – És az élet így alakult számunkra. Aztán jöttél te. Lehet, hogy akkor szerelmes voltam belé, de most már *beléd* vagyok szerelmes. S ha ma visszajönne, még mindig ő lenne a legrégebbi barátom, de te maradnál a barátnőm.

– Sajnálom, Xav – mondtam. – Csak néha úgy érzem, csak azért vagy velem, mert elveszítetted azt, akivel a sorsod szerint lenned kellene.

– Dehát nem látod, Beth? – bizonygatta. – A sors nem akarta, hogy Emmel legyek. Az volt a sorsom, hogy szeressem, majd elveszítsem őt. Az én sorsom az, hogy veled legyek.

– Azt hiszem, már értem. – Megfogtam a kezét, és enyhén megszorítottam. – Köszönöm, hogy elmagyaráztad. Tudom, olyan vagyok, mint egy bébi.

Xavier kacsintott. – Egy imádnivaló bébi.

XAVIER OTTHONÁBAN MINDEN kényelmet árasztott. Egy nagy, nemrég épült, György korabeli stílusú ház volt csinos sövénnel és oszlopokkal a fényes bejárati ajtó mellett. Odabent a falakat fehérre festették, a padló pedig parkettázott volt. A ház utca felőli részét a hatalmas, klassz nappalival a vendégek számára volt tartották fenn, míg a teraszra és a medencére néző, hátsó, nyitott rész volt az a hely, ahol a nyolctagú család az ideje nagy részét töltötte. A bolyhos takaróval leterített, puha pamlagokat egy falra szerelt, síkképernyős tévé felé tájolták. Az étkezőasztal egy csomó lányos holmival volt telezsúfolva, a sarokban, egy kosárban frissen mosott ruha állt, a hátsó ajtónál pedig jó néhány pár cipő sorakozott. A tévével szemben volt a játéksarok a Barbie babagyűjteménnyel, kamionokkal és kirakós játékokkal, amik legalább egy darabig elfoglalták a kicsiket. Egy kosárban vörös macska feküdt összegömbölyödve. Az egyik falon letörölhető táblát láttam, amire a családtagok firkantottak egymásnak üzeneteket.

Talán a főzés levegőben terjengő illata miatt, vagy a ház minden sarkából egymást szóló hangok miatt a hely a mérete ellenére igen szívélyesnek hatott.

Xavier bevezetett a hatalmas konyhába, ahol az édesanyja megszállottan próbálta befejezni a főzést és rendet rakni egyszerre. Úgy tűnt, mindent szupertempóban csinál, de még így is sikerült egy meleg mosollyal üdvözölnie, amikor beléptem. Azonnal észrevettem rajta Xavier vonásait. Mindkettejüknek ugyanolyan egyenes orra és élénk kék szeme volt.

– Te csakis Beth lehetsz! – mondta, miközben lassú tűzre rakott a sütőben egy serpenyőt, majd odajött, hogy megöleljen.

– Nagyon sokat hallottunk már rólad. Bernadette vagyok, de csak szólíts Bernie-nek, mindenki úgy hív.

– Örülök, hogy találkoztunk, Bernie. Nincs szüksége segítségre? – kérdeztem rögvest.

– Na, ez az a mondat, amit nem hallok itt túl gyakran – mondta Bernie.

Megfogta a karomat, aztán mutatott egy halom szalvétát, amik arra vártak, hogy valaki összehajtogassa őket, és tányérokat, amiket meg kellett szárítani. Xavier édesapja jött be a teraszról, ahol a fehér, háromszögletű ponyva árnyékában begyújtotta a grillsütőt. Magas, hórihorgas alakját barna, bozontos haja koronázta, orrán pedig professzoros, kerek szemüveget hordott. Már láttam, honnan örökölte Xavier a természetét.

– Máris befogott házimunkára? – mondta kuncogva, ahogy megrázta a kezem és bemutatkozott: – Peternek hívnak.

Miután a vállamat bátorítóan megszorította, Xavier elment, hogy segítsen az édesapjának a grillsütőnél. Amíg segítettem Bernie-nek megteríteni az asztalt, körbenéztem a háznak eme gyönyörű, otthonos rendetlenségében. A tévében egy baseballmeccs zajlott; odafentről fűtkározást hallottam, és hogy valaki egy nagyon kezdetleges darabot gyakorol klarinéton. Bernie körülöttem buzgólkodott, tányérokat hozott az asztalhoz. Minden olyan ragyogóan normális volt.

– Sajnálom, hogy ilyen kupi van itt – mentegetőzött Bernie.

– Néhány napja Jasmine születésnapját tartottuk, és teljes volt a káosz.

Mosolyogtam. Egyáltalán nem érdekelt, hogy rendetlenség van – meglepően otthonosan éreztem magam.

– Mondtam, hogy ne nyúlj a pengémhez – kiabálta valaki, és hallottam, ahogy lábak dobognak lefelé a lépcsőn.

Xavier, aki tányérokért jött be, túlzó sóhajt hallatott. – Na, eljött a pillanat, amikor érdemes lenne elmenekülnöd – motyogta oda nekem.

– Az isten szerelmére, neked van egy egész csomaggal, ne nyafogj már – hangzott fentről egy másik hang is.

– Az volt az utolsó, és most tele van a zsíros bőrsejtjeiddel az egész. – Becsapódott egy ajtó, és egy barna, hátrafésült sörényű, hajpántos lány jelent meg. Vörös atlétát és elasztikus rövidnadrágot viselt, mintha épp edzett volna. – Anyu, kitiltanád Claire-t a szobámból? – követelte.

– Nem mentem be a szobádba. A fürdőszobában hagytad – szólt ki Claire az ajtón át.

– Miért nem tudsz már kiköltözni végre, és Luke-kal élni? – ordította vissza a húga.

– Hidd el, megtenném, ha tudnám.

– Utállak! Ez annyira igazságtalan. – A lány észrevette a jelenléteimet, és abbahagyta az üvöltözést, míg végigmért. – Ő meg ki? – kérdezte gorombán.

– Nicola! – förmedt rá Bernie. – Hová tetted a jó modorodat? Ő Beth. Beth, ő az én tizenöt éves lányom, Nicola.

- Nagyon örvendek - mondta kelletlenül. - Egyébként nemtőm, miért jó az neked, ha *vele* randizol - tette hozzá, miközben fejével Xavier felé bökött. - Ő egy totál lúzer, és béna a humora.

- Nicola épp most éli a szorongásokkal teli tinikorszakát, és elveszítette minden humorérzékét - magyarázta Xavier. - Máskülönben hálás lenne az éleslátásomért.

Nicola gyilkos pillantást vetett rá. Megkíméltek tőle, hogy megpróbálják megfogalmazni valami válaszfélét, mert megjelent Xavier nővére, Claire. A haja éppoly egyenes volt, mint Xavieré, és kieresztve hordta a vállán. Kötött kardigánt, fekete farmert és magasszárú bakancsot viselt. Az iménti üvöltőmeccs ellenére neki barátságos volt az arca.

- Ejha, Xav, nem mondtad, hogy Beth ilyen jó csaj - mondta Claire, és odajött, hogy megöleljen.

- Tulajdonképpen azt hiszem, említettem - felelte Xavier.

- Hát akkor nem hittünk neked - nevetett fel Claire. - Szia, Beth, isten hozott az állatkertben.

- Gratulálok az eljegyzésedhez - mondtam.

- Kösz, bár jelen pillanatban elég stresszes; nem tudom, Xavier mondta-e. Épp tegnap hívott fel egy nő a partiszervező cégtől, és azt mondta...

Xavier elmosolyodott, és magunkra hagyott, hogy beszélgessünk. Nekem ugyan nem sok mondandóm volt, de Claire fesztelenül csevegett az esküvői előkészületekről, én pedig fölöttébb boldog voltam, hogy hallgathattam őt. Nem értettem, miért kell egy ilyen örömteli eseményt ennyire

megbonyolítani. Szerinte minden, ami csak balul üthet ki, az annak megfelelően is sikerült, és azon gondolkodott, hogy vajon eltört-e egy tükröt vagy valamit, hogy ilyen balszerencséje van.

Bernie visszajött a konyhába, Xaviert kereste, aki bedugta a fejét a hátsó ajtón egy grillfogóval a kezében.

– Xavier, életem, szaladj fel a kicsikért, hadd találkozzanak Bethszel. Az *oroszlánkirályt* nézik. – Bernie odafordult hozzám.
– Ez az egyetlen módja, hogy csendben maradjanak egy fél órára.

Xavier rám kacsintott, aztán eltűnt az előszobában. Néhány perc múlva hallottam, hogy lefelé jön a lépcsőn, és apró mezítelen talpak csattognak utána a padlón.

Jasmine, Madeleine és Michael robbant be a szobába. Hirtelen gyökeret vert a lábuk, amikor megláttak, majd nyíltan megbámultak, ahogy csak a kisgyerekek képesek rá teljes ártatlansággal. Madeleine és Michael volt a két legkisebb, mindketten szőkék voltak, és hatalmas, barna szemük huncutul csillogott. Az arcuk csupa maszat volt a csokis süti önfeledt maj szólásától. A kék szemű Jasmine, aki épp most lett kilencéves, nagyon komoly gyereknek tűnt. Hosszú, *Alice Csodaországban-szerű* haját szaténszalag fogta hátra.

– Beth! – sikoltotta Michael és Madeleine, legyőzve kezdeti szemérmességüket. Odarohantak hozzám, kétoldadról megfogták a kezemet, és elkezdtek a játéksarok felé vonszolni. Bernie kissé gondterhelten nézte a támadást. A Királyságban

szerettem a gyermeki lelkekkel időzni, és ez itt nagyjából ugyanolyan volt, csak egy kicsit piszkosabb.

– Játssz velünk? – kérleltek.

– Most nem lehet – mondta Bernie. – Várjatok vacsora utánig, mielőtt bosszantani kezditek szegény Betht.

– Én ülök Beth mellett az asztalnál – jelentette be Michael.

– Nem, én – mondta Madeleine odébb taszítva a testvérét.

– Én láttam meg őt először.

– Még mit nem!

– De igen!

– Hé, hé, mind a ketten leülhettek Beth mellé – mondta Claire, azzal átkarolta, majd csiklandozni kezdte őket.

Hirtelen egy apró alakot pillantottam meg magam mellett. Jasmine bámult fel rám tágra nyílt, világos szemével. – Nagyon zajosak – mondta szelíden. – Én a csendet jobban szeretem.

Xavier, aki megállt mellettem, felkacagott, és összeborzolta a haját.

– Ő aztán nagyon komoly – mondta. – Állandóan a tündérekkel lófrál.

– Én hiszek a tündérekben – mondta Jasmine. – És te?

– De még mennyire – feleltem és mellé térdeltem. – Én az összes ilyen dologban hiszek: tündérekben, sellőkben, angyalokban.

– Tényleg?

– Igen. És csak köztünk legyen szólván, én már találkoztam is velük.

Jasmine szeme elkerekedett, apró cseresznyeajkát meglepetten eltátotta. – Tényleg? Bárcsak én is láthatnám őket.

– De hiszen tudod – mondtam neki. – Csak nagyon figyelmesen kell keresned őket. Néha olyan helyeken bukkannak fel, ahol a legkevésbé sem számítanál rájuk.

Amikor eljött az étkezés ideje, láttam, hogy Bernie és Peter egy lakomára valót főzött. Ránéztem a grillezett disznóhústra, a kolbászra, az oldalasra, és hirtelen nyugtalan lettem. Xavier biztosan elfelejtette megmondani nekik, hogy nem eszem húst. Nem is annyira etikai okok miatt, mint abból kifolyólag, hogy a szervezetünk nem nagyon tudta feldolgozni a húst. Nehezen tudtuk megemészteni, és tunyává váltunk tőle. De még ha nem is ez lenne a helyzet, akkor sem szívesen enném meg. Már a pusztá gondolatától felkavarodott a gyomrom. De ha már annyit bajlódtak vele, nem volt szívem szólni nekik. De szerencsére nem is kellett.

– Beth nem eszik húst – mondta Xavier fesztelenül. – Említettem?

– Miért nem? – kérdezte Nicola.

– Keresd meg az értelmező szótárban a *vegetáriánus* szót – felelte Xavier gúnyosan.

– Semmi baj, szívem – mondta Bernie, ahogy a tányéromat elvette és megpakolta sült krumplival, grillezett zöldségekkel és rizssalátával. – Nem gond – mondta, és folytatta a kanalazást, holott a tányér már tele volt.

- Anyu... - Xavier elvette tőle a majdnem csordultig telt tányért, és lerakta elé. - Szerintem elég lesz neki.

Amikor mindenki szedett, Nicola felvette a villát, és már majdnem a szájába vett egy falat rizst, amikor Bernie csípősen ránézett.

- Xavier, életem, elmondanád az asztali áldást?

Nicola szándékosan hangos csörömpöléssel dobta le a villát.

- Sss - szólt rá Jasmine, majd az egész család lehajtotta a fejét. Claire a kezét Madeleine-en és Michaelen tartotta, hogy csendben maradjanak.

Xavier keresztet vetett.

- Uram, légy áldott mindazért, mit nekünk adtál. És Jézus nevében emlékezzünk azokra, kik szűkölködnek. Ámen.

Amikor abbahagyta és felnézett, a tekintetünk a másodperc tört részéig összekapcsolódott, mielőtt elfordult és belekortyolt az üdítőjébe. A szemében megértést láttam, a hitet, ami összeköt bennünket, s abban a pillanatban jobban szerettem őt, mint valaha.

- Szóval, Beth - kezdte Peter -, Xavier azt mondja, a bátyáddal és a nővéreddel költöztetek ide.

- Így igaz - bólintottam, és éreztem, ahogy az étel a torkomon akad, miközben már a következő elmaradhatatlan kérdésre számítottam: És mi van a szüleiddel? De nem tette fel.

- Szeretnék találkozni velük - szólalt meg Bernie. - Ők is vegetáriánusok?

Elmosolyodtam. - Mind azok vagyunk.

– Tök furi – mondta Nicola.

Bernie ádáz pillantást vetett rá, de Xavier csak nevetett.

– Szerintem majd rájössz, hogy rengeteg vegetáriánus van a világon, Nic – mondta.

– Te Xavier barátnője vagy? – vágott közbe Michael, miközben a babot tologatta körbe-körbe a tányérján, majd beléjük dőfte a villáját.

– Ne játssz az étellel – szólt rá Bernie, de Michael oda se figyelt rá, csak nézett rám, válaszra várva.

Xavierhez fordultam segítségért, hogy mit mondjak, illetve ne mondjak a családjá előtt.

– Ugye, milyen szerencsés vagyok? – mondta Xavier a kisöccsének.

– Ó, kímélj meg minket – kezdte Nicola, de Claire oldalba bökte a könyökével.

– Nekem is lesz barátnőm nemsokára – közölte Michael komoly hangnemben, amitől mindenki felnevetett.

– Van még időd addig, kölök – mondta az apja. – Nem kell rohanni.

– Hát én nem akarok barátot, apu – mondta Madeleine. – A fiúk piszkosak, és rumlit hagynak maguk után, ha esznek.

– Hát amíg hatévesek, addig minden bizonnyal – kacagott Xavier. – De ne izgulj, majd kinövik.

– Lehet, de én akkor sem akarok – bizonygatta Madeleine mogorván.

– Én együttérzek veled – mondta Nicola.

– Te meg miről beszélsz? Neked van barátod – mondta Xavier. – Bár neked az ugyanolyan, mintha szingli lennél.

– Fogd be! – intette le Nicola. – És különben meg nincs barátom már vagy két órája.

Rajtam kívül ez senkit sem hatott meg különösebben.

– Ó, ez aztán a rossz hír! – mondtam. – De megvagy azért?

Claire elnevette magát. – Ő és Hamish legalább egyszer szakítanak minden héten – magyarázta. – Hétvégére mindig kibékülnek.

Nicola felfújta magát. – Ezúttal végleg vége. És jól vagyok, Beth, köszönöm a kérdést. – Körbepillantott a többiekén.

– Nic vénlány lesz – közölte Michael vigyorogva.

– Micsoda? – csattant fel a lány. – Egyáltalán honnan tudod, hogy az mit jelent? Kábé négyéves vagy.

– Anyu mondta – válaszolt Michael.

Bernie köhögni kezdett, majdnem megfűlladt a falattól, miközben Peter és Xavier a szalvétájuk mögött majd megpukkadtak a nevetéstől.

– Köszí, Michael – mondta Bernie. – Úgy értettem, talán *érdemes lenne* megfontolnod, hogy bánsz az emberekkel, ha azt akarod, hogy megmaradjanak a környezetedben. Felesleges mindig mindenért úgy felkapnod a vizet.

– Én sosem kapom fel a vizet! – Nicola az asztalra csapta a poharát, és egy kis ital kilöttyent belőle.

– Egy teniszlabdát vágtaal Hamish fejéhez – mondta Claire.

– Azt mondta, hogy túl rövid a ruhám! – kiáltotta Nicola.

– Na és akkor mi van?

– Ne szóljon be. Egyáltalán nem volt igaza.

– És ezért azt érdekl, hogy kiloccsantsd az agyát egy teniszlabdával? – Xavier bólintott. – Teljesen érthető.

– Én úgy örülök neki, hogy végre egy lányvendég is ül az asztalnál – szólt bele Bernie az egyre hevesebb vitába. – Luké és Hamish itt van állandóan, de nagyon különleges ez az alkalom, hogy most Beth is itt van.

– Köszönöm – mondtam. – Nagyon örülök, hogy itt lehetek.

Claire mobilja megszólalt, és kimentette magát az asztaltól, hogy felvehesse. Másodpercekkel később visszajött, tenyerével eltakarta a beszélőt.

– Luké az. Késik, de mindjárt itt lesz. – Kicsit elhallgatott.

– Sokkal egyszerűbb lenne, ha itt maradhatna éjszakára.

– Tudod, hogy mit gondolunk erről apáddal – mondta Bernie.
– Ezt már megbeszéltük.

Claire könyörögve az apjához fordult, aki úgy tett, mintha teljesen átadta volna magát a vacsora élvezetének.

– Nem tőlem függ – motyogta maflán.

– Nem lenne most már itt az ideje egy kicsit enyhíteni ezen? – kérdezte Xavier az anyjától. – Már megvan az időpontjuk, tudod.

Bernie hajthatatlan maradt. – Nem helyénvaló. Csak gondolj bele, miféle példával szolgálna ez.

Xavier a kezébe fogta a fejét. – Alhatna a vendégszobában.

– És te fogsz virrasztani egész este? Nem, szerintem nem. Ameddig ez alatt a tető alatt laktok, srácok, addig a szüleitek állítják fel a szabályokat – felelte Bernie.

Xavier felnyögött, amivel azt jelezte, hogy nemegyszer hallotta már ezt a szöveget azelőtt.

– Nem kell így reagálnod – mondta Bernie. – Azért neveltem a gyerekeimet, hogy bizonyos szabályokhoz tartsák magukat, és a házasság előtti szex nem olyasmi, amit ez a család tolerál. Remélem, még nem változtattad meg ebbéli véleményedet, Xavier.

– Hát persze, hogy nem! – deklarálta Xavier gúnyos komolysággal. – Már a pusztá gondolatától is émelygek.

Ezt már a nővérei sem bírták tovább, és a kirobbanó kacaj enyhítette a hangulatot. A hahotába azonnal becsatlakoztak kistestvéreik is, akiknek fogalmuk sem volt, min nevetnek, de semmiképp sem akartak kimaradni a mókából.

– Bocs, Beth – mondta Claire, amint levegőhöz jutott. – Anyunak néha muszáj elszajkóznia ezt a hegyibeszédet, és nem lehet tudni, mikor kerül rá sor.

– Nem kell bocsánatot kérned, Claire. Biztos vagyok benne, hogy Beth megérti, miről beszélek. Ő egy nagyon felelősségteljes embernek tűnik. A családod vallásos egyáltalán?

– Nagyon – válaszoltam mosolyogva. – Úgy érzem, nagyon jól kijönne velük.

Az este hátralévő részében biztonságosabb témák kerültek terítékre. Bernie feltett egy csomó szelíd kérdést arra vonatkozóan, hogy mi iránt érdeklődöm az iskolában, és hogy

mik az álmaim. Xavier előre megjósolta a beszélgetés várható csapásirányát, én meg gondosan begyakoroltam a válaszokat. Claire az asztalhoz hozta a *Menyasszonyok* című magazin vastag példányát, és a véleményemet kérdezgette számtalan ruha és esküvői torta kapcsán. Nicola egyfolytában duzzogott, és gúnyos megjegyzéseket tett, ha szóltak hozzá. A legkisebbek az ölembe ültek, amikor eljött a desszert ideje, Peter pedig felvágta, amit Jasmine csak „Apu tréfájának” becézett. Xavier csendesen üldögélt mellettem a karjával a vállamon, és nagyon elégedettnek látszott; mindössze, meghatározhatatlan időközönként egy-egy megjegyzést fűzött a beszélgetéshez.

Az az este oly közel volt a földi természetességhez, amilyen közel csak kerülhettem hozzá, és minden egyes percét imádtam. Kisszerű vitáik ellenére Xavier családja fölöttébb szoros, szerető és emberi volt, és én mindennél jobban akartam osztozni abban, amijük van. Ismerték egymás erősségét és hibáit, és feltétel nélkül elfogadták egymást. Csodáltam, mennyire nyíltak, és milyen sokat tudnak egymásról – még az olyan egészen apró dolgokban is, hogy melyik a kedvenc fagylaltjuk vagy milyen filmeket szeretnek.

– Szerintetek megnézzem az új Bond-filmet? – kérdezte Nicola az este egyik pillanatában.

– Nem fog tetszeni neked, Nic – felelte Xavier. – Túl sok benne az akció.

Gábrielt, Ivyt és engem is összeköt a bizalom, de mi nem igazán ismerjük egymást ennyire. A legtöbb észrevételünk belülről származik, és sosem tesszük szóvá. Talán mert velünk szemben nem követelmény, hogy legyen személyiségünk, ami

határozottan csak a miénk; így soha nem is töltöttük azzal az időnket, hogy azt fejlesszük. Inkább megfigyelőként, semmint szereplőként nem kell döntéseket hoznunk, vagy morális problémákat megoldanunk. Mivel egyek vagyunk a világegyetemmel, azt jelenti, hogy nem kell személyes kapcsolatokat kialakítanunk. Az egyetlen fajta szeretet, amit meg kell tapasztalnunk, általános, ami minden élő dolgot körülvesz.

Kínzó gyötrellemmel ébredtem rá, hogy inkább az emberekkel kezdek azonosulni, mint a saját fajtámmal. Úgy látszott, az emberekben mély igény él arra, hogy kötődjenek egymáshoz. Félnek, de ugyanakkor vágnak is a bizalmasságra. Egy családban lehetetlen titkolózni. Ha Nicolának rossz kedve van, mindenki tudja. Ha az édesanyjuk csalódott, csak rá kell nézniük az arcára, hogy megtudják. A színlelés csak idő- és energiapazarlás.

Az este végeztével roppant hálás voltam Xaviernek. A legnagyobb ajándék, amit csak adhatott, hogy találkozhattam a családjával.

– Jól vagy? – kérdezte, amikor leparkolt a felhajtónkon.

– Kimerült – vallottam be. – De boldog.

Aznap este gondoltam először valamire, ami azelőtt még soha nem jutott eszembe. Bernie megjegyzése a házasság előtti szexre vonatkozóan megpendített bennem valamit. Tudtam, hogy Xavier és köztem lehetséges a szex, mivel emberi testet öltöttem, és részt vehetek bármilyen testet igénylő emberi

kölcsönhatásban – de mi lehet a következménye egy ilyen döntésnek?

Elhatároztam, hogy szóvá teszem Ivy előtt a témát – de nem ma éjszaka. Nem akartam elrontani a reményteli hangulatomat.

20.

Figyelmeztető jel

ARRA NYITOTTAM BE AZ IRODALOM tanterembe, hogy Jake Thorn lezseren Miss Castle asztalának a szélén ül, és tekintetét a nő piruló arcára szegezi. Rájöttem, hogy nem hallották meg, amikor belépek, mert felém se fordultak. Jake fényes, sötét haját gondosan hátrafésülte az arcából. Arccsontja pengeélesnek látszott, macskazöld szemével pedig oly megfeszülten hipnotizálta Miss Castle-t, akár egy lecsapni készülő kígyó. Egy vörös rózsaszál feküdt az asztalon, és láttam, hogy a fiú hosszú, vékony kezét könnyedén a tanárnőén pihenteti. Miss Castle szapora légzésén kívül nem hallatszott más a teremben.

– Ez nem helyes – suttogta.

– S milyen törvény mondja ezt? – Jake hangja halk és bizalmaskodó volt.

– Például az iskoláé. Te a diákom vagy!

Jake halkan kuncogott egyet. – Már felnőttem; elég idős vagyok, hogy saját döntéseket hozzak.

– De mi van, ha lebukunk? Elveszítem a munkámat, sosem kapok munkát tanárként, ráadásul... – Hallottam, hogy a nő élesen beszívja a levegőt, ahogy Jake az ujját az ajkára szorította, majd ingerlően lejjebb tolta, mígnem megállapodott a nő nyaka mélyedésében.

– Diszkrétetek leszünk.

Ahogy előrehajolt, Miss Castle pedig behunyta a szemét, egy hangos csapódás hallatszott mögülem, amit egy sor káromkodás követett. Ben Carter érkezett meg éppen, s a táskája véletlenül beakadt az ajtóba. Jaké macskaszerű kecsességgel pattant fel az asztról, miközben a zavart Miss Castle a papírokat kezdte tologatni és a frizuráját rendezgette.

– Szeva! – morogta Ben, ahogy elment mellettem a helye felé, észre sem véve a légyottot, amit épp megzavart. Lehuppant a székére, és morcosán az órára pillantott. – Még csak el sem késtem.

Leültem Ben mögé, míg a többi tanuló kezdett beszállingózni a tanterembe, és elfoglaltan az asztalomra meredtem. Valaki azt véste a padba: „Az angolóra maga a halál. A halál meg szar.” Nem akartam Jake-re nézni; megbotránkoztatott, amit az imént láttam. Tudtam, hogy nincs hozzá jogom. Jaké tizenennyolc éves, azzal flörtöljön, akivel akar. De Miss Castle tanár volt; több tisztelet illette volna meg. Határozottan a fejemet ingattam; abszolúte semmi közöm hozzá.

Tudhattam volna, hogy attól még nem fog békén hagyni, ha nem veszek róla tudomást. Leült a mögöttem lévő székre.

– Szia! – mondta szirupos hangon. A szeme még a hangjánál is szuggesztívabb volt. Mikor belenéztem, már nehéz volt elfordulni.

A DOLGOK KEZDTEK MEGVÁLTOZNI a Bryce Hamiltonban. Nehéz lett volna megmondani hajszálpontosan, hogy mi változott vagy

mikor, mindenesetre az iskola határozottan más lett. Összetartás látszott ott, ahol korábban csak széthúzás volt, amikor először ideérkeztünk. Az iskolai tevékenységekben való részvétel még sosem volt ilyen népszerű, és azokból a plakátokból ítélve, amik megjelentek a sulis körül, a globális dolgokra is jobban odafigyeltek. Ezekért azonban nem engem illetett a dicséret; engem annál sokkal jobban lekötött, hogy beilleszkedjem és megismerjem Xaviert, mintsem bármi másra gondolni tudtam volna. Tisztában voltam vele, hogy a változás teljes mértékben Gábiel és Ivy hatásának köszönhető.

Az emberek Venus Cove-ban már kezdettől fogva látták, hogy Ivy mennyire elhivatottan próbál segíteni másokon. Bár ő nem látogatta az iskolát, szorgosan gyűjtögette a támogatókat a különböző ügyek mellé az állatvédelemtől kezdve a környezettudatos dolgokig. Ezek érdekében a szokásos barátságos modorában kampányolt – nem kellett harsognia, hogy eljusson az emberekhez az üzenet. A Bryce Hamilton felkérte, hogy a gyűléseken tudósítsa a diákokat a soron következő városi segélyakciókról és adománygyűjtésekről. Ha valahol volt egy süteménygyűjtő, autómosó akció vagy egy Miss Venus Cove szépségverseny, amivel a jó ügyért gyűjtöttek pénzt, amögött általában Ivy állt. Úgy tűnt, komplett szociális segélyező programot teremtett a városban, és egyre nagyobb számban jelentkeztek az önkéntesek, hogy szerda délutánonként segíthessenek. Az iskola még egy önkéntes programot is létrehozott a délutáni sportolás alternatívájaként. Ennek keretein belül a diákok részt vehettek helyi segélyező csoportokban, bevásárolhattak a közösség idősebb tagjainak,

vagy dolgozhattak a Port Circe-i ételosztó konyhán. Kétségkívül voltak olyanok, akik csak megjátszották az érdeklődést, hogy közelebb kerülhessenek Ivyhoz, de a többséget tényleg lelkesítette a nővérem elkötelezettsége.

Azonban mindössze két héttel a végzős bál előtt, az összes szociális segélyező tevékenység ideiglenesen megszűnt. Az iskolában a lányok hangulata ugyanis a megszállottsággal volt határos. Nehezen hittem, hogy ilyen gyorsan eltelt az idő. Mintha csak tegnap lett volna, hogy Molly bekarikázta a dátumot az iskolai naplómban, és lehordott a lelkesedésem hiánya miatt. Meglepetésemre a nagy éjszakához közeledve éppolyan buzgónak éreztem magam, mint mindenki más. Együtt tapsikoltam és visongtam a többi lánnyal, valahányszor felvetődött a téma, és nem érdekelt, hogy ez mennyire éretlennek látszik.

Pénteken, a tanítás után az iskola előtt találkoztam Mollyval és a lányokkal, hogy megejtsük régóta várt shopping-túránkat Port Circe-ben. Port Circe nagyváros volt mindössze félórai vonatozásra dél felé. Kétszázezres lélekszámával jelentősen nagyobb volt Venus Cove-nál, és álmos kisvárosunkból rengetegen ingáztak Port Circe-be naponta dolgozni, a tinédzserek pedig vásárolni jártak oda, vagy a night clubokba surrantak be a hamis személyijükkel.

Gábiel a kezembe nyomott egy hitelkártyát azzal a jó tanáccsal kísérve, hogy maradjak józan, valamint emlékeztetett az anyagi javak jelentéktelenségére. Tudta, mennyire veszélyes szabadon engedni egy tini lányfalkát egy hitelkártyával, de nem volt miért aggódnia: elég kicsi volt a valószínűsége, hogy talállok

valamit, ami megtetszik. Meglehetősen szőrszálhasogató voltam, amikor öltözködésre került a sor, és nagyon világos kép élt bennem arról, hogyan szeretnék kinézni a bál éjszakáján. Magasra tettem a mércét. Azon a bizonyos éjszakán pont úgy akartam kinézni és érezni magamat, mint egy földre szállt angyal.

Ideges voltam, ahogy a városi állomás felé vettük az irányt a főutcán. Ez lesz az első élményem a tömegközlekedéssel. Bár nagyon vártam már, egy kissé nyugtalan is voltam. Amikor odaértünk, követtem a többieket az aluljáróba, majd fel, egy ódivatú peronra. Felsorakoztunk a fülkénél, és megvettük a jegyet az ablak mögött ülő, ősz barkós, zord férfitől. Megrázta a fejét a lányok ricsajozása hallatán, én pedig mentegetőzve rámosolyogtam, majd gondosan a tárcámba csúsztattam a jegyet.

Odamentünk a peron mentén sorakozó fapadokhoz, hogy leüljünk és megvárjuk a négy-tizenötös expresszt. A lányok tovább csacsogtak egymással és fénysebességgel SMS-eztek, hogy leszervezzék a Port Circe-i Szent Domonkos Iskola fiúdiákjaival a találkozót. Molly bejelentette, hogy ő szomjas, és egy automatából vásárolt egy üdítőt. Ami engem illet, ellazultam, és kellemesen ücsörögtem egészen addig, amíg az érkező vonat az örületbe nem kergetett.

Amikor meghallottam, nem volt egyéb, mint egy kis távoli moraj, mintha egy villámcsapás visszhangja lenne. De kitartóan hangosodott, és nemsokára már a peron is rezonált a talpam alatt. A vonat olyan tempóban száguldott be a semmiből a vágányra, hogy elgondolkodtam, hogyan fogja a vezetője

megállítani. Felugrottam, hátamat a váróterem falának vetettem, miközben a biztonságosnak alig nevezhető vagonok zajosan csattogva megálltak. A lányok rám meredtek.

– Te meg mit csinálsz? – kérdezte Taylah, miközben körbepillantott, hogy megbizonyosodjon róla, senki nem látta a kis produkcióm.

Gyanakodva méregettem a vonatot. – Ez mindig ilyen zajos?

Kinyíltak a fémajtók, az emberek pedig hullámokban özönlöttek ki rajtuk. Észrevettem, hogy az egyik ajtó becsapódott, és odacsípte egy férfi kabátjának a szegélyét. Elakadt a lélegzetem, a lányok viszont sikítottak a röhögéstől. A férfi dühösen rácsapott a vonatajóra, s az újra kitárult. A maradék méltóságát megőrizve elsétált, és miközben elhaladt mellettünk, mérgesen ránk pillantott.

– Ó, Beth – hadarta Molly, miközben a hasát fogta a nevetéstől –, ne mondd, hogy nem láttál még ezelőtt vonatot.

Az összekapcsolt fémkalyibák sora engem inkább emlékeztetett egy tömegpusztító fegyverre, mint megbízható közlekedési eszközre.

– Egyáltalán nem tűnik biztonságosnak – mondtam.

– Ne gyerekeskedj! – Molly megragadta a csuklóm, és elkezdett az egyik nyitott ajtó felé vonszolni. – Le fogjuk késni!

A vonatban már nem volt olyan rossz érzésem. Molly és a barátai levetették magukat egy sor ülésre, és fittyet hánytak a bosszankodó pillantásokra, amivel azok az utasok illették őket, akik elől elfoglalták az ülőhelyeket. Ahogy Port Circe felé zakatoltunk, karót nyelve ültem az ülésem szélén, s közben az

embereket figyeltem magam körül. Meglepett a személyiségek sokasága, akiket a tömegközlekedés magába szippantott, az öltönyös igazgatóktól kezdve a lestrapált iskolás srácokon át egy idős, bátyus hölgyig, aki szőrme szegélyű mokaszint viselt. Nem éreztem magam túl kellemesen ennyi emberrel körbevéve; ráadásul valahányszor nagyot rántva megállt a vonat, majdnem lebucskáztam az ülésről, de azt mondtam magamnak, hálásnak kell lennem minden emberi élményért, amit átélhetek. Úgyis nemsokára vége lesz.

Mikor megérkeztünk, hozzáverődtünk a vonatból kifelé nyomakodó tömeghez, ami Port Circe főtere felé indult. Az már egyszer biztos, hogy össze sem hasonlítható az álmos kis Venus Cove-val. Az utak szélesek voltak, négyzethálós elrendezésűek és háromsávosak. Templomtornyok és felhőkarcolók rajzolódtak ki a horizont előtt. Molly ragaszkodott hozzá, hogy a forgalmas utcákon nyargaljunk keresztül ahelyett, hogy azzal vesztegetnénk az időt, hogy megkeressük a gyalogosátkelőket. Mindenütt vásárlók voltak. Elhaladtunk egy ősz szakállú hajléktalan férfi mellett, aki a székesegyház lépcsőjén üldögélt; megfáradt szeme körül oly mélyek voltak a ráncok, mint egy hasadék. Szürke, katonai pokrócot húzott össze a vállán, és egy bádogbögrét zörgetett. A zsebembe nyúltam egy kis apróért, de Molly leállított.

– Nem mehetsz csak úgy oda idegenekhez – mondta. – Nem biztonságos. Lehet, hogy drogfüggő vagy mittudomén.

– Miért, úgy néz ki, mint egy drogfüggő? – érveltem. Molly megrándította a vállát, majd odébbállt, én viszont visszafordultam, és a férfi markába nyomtam egy tízdolláros

bankjegyet. Megfogta a karomat. – Áldjon meg az Isten – mondta. Mikor az arcába néztem, észrevettem, hogy vak.

A lányok úgy döntöttek, hogy szétválunk. Akadtak, akik egy kis butikot kerestek fel, ami egy macskaköves utcácskában volt, a főtértől távolabb, míg Molly, Taylah és én egy nagyobb áruházba mentünk be, aminek forgó üvegajtaja és sakktáblaszerű márványpadlója volt. Örültem, hogy végre megszűnt körülöttünk az utca zsivaja. Arcomat a plafonon lévő légkondicionáló ventilátorok felé fordítottam.

– Ez a Madison’s áruház – magyarázta Molly, mintha egy marslakóhoz beszélne. – Ötszintes, és van itt minden, amire egy csajnak szüksége lehet.

– Köszí, Molly, azt hiszem, nagyjából rájöttem. Hol van a női részleg?

– Mi annak még csak a közelébe sem fogunk menni. Az a lúzereknek való. Nekünk a Mademoiselle kell, ami a harmadikon van. Van egy-két nagyon zsír cuccuk, és sokkal olcsóbb, mint azok a kis exkluzív helyek. Csak mert Megannak még a bőre alatt is pénz van...

Két óránkba telt, míg átfésültük az állványokat; na persze ahhoz, hogy Molly és Taylah találjanak egy-egy ruhát, amivel végül megelégedtek, elengedhetetlen volt néhány igencsak türelmes eladó segítsége is. A lányok egyik állványtól a másikig rohantak, miközben egymás után dobálták le a ruhákat, mert vagy túl rondák voltak, vagy túl kurvásak, vagy túlontúl középkorúnak néztek volna ki bennük, vagy túl bohémek voltak, vagy csak nem eléggé szexik. Megfelejtkezve róla, hogy

egyszer már megbeszélték, hosszas vitába kezdtek arról, hogy milyen lenne a tökéletes hossz. Ha valamivel a térd fölé érne, az nyilvánvalóan nagyon iskoláslányos lenne, ha a térd alá érne, az vénasszonyos volna, a lábikra közepéig érő pedig egyértelműen azoknak való, akik *olcsóboltban* vásárolnak. Ennek értelmében mindössze két lehetőség maradt – mini vagy padlóig érő. Ezt nagyjából olyan mélységekig kitárgyalták, mintha országos fontosságú ügy lenne, mígnem kikötöttek ott, hogy most akkor fodros vagy nem fodros, pánt nélküli avagy pántos, szatén vagy selyem legyen. Úgy követtem őket, mint egy holdkóros, próbálva megőrizni az érdeklődés látszatát, és nem mutatni, mennyire unom.

Egy örökkévalóságnak tűnő mérlegelés után Taylah-nak sikerült megállapodnia egy rövid, barackszínű, hát nélküli, taft ruhánál, aminek a szegélye kiállt. Azt a célt szolgálta, hogy kihangsúlyozza a lábát, bár szerintem úgy nézett ki benne, mint egy két lábon járó képviselőfánk.

Kiszúrtam valamit, amiről úgy gondoltam, hogy tökéletesen illene Molly színéhez, és megmutattam neki. Az eladó azonnal az egyetértéséről biztosított. – Ez a szín nagyszerűen állna neked – mondta Mollynak.

– Gyönyörű – helyeselt Molly.

– Akkor? – kérdezte Taylah. – Bújj bele.

Amikor Molly előbújt a próbafülkéből, olyan volt, mintha átalakuláson ment volna keresztül – nyurga iskoláslányból egy istennővé lett. Még a többi vásárló is megállt, hogy megcsodálja. Mondtuk, hogy forogjon körbe, hogy más szögből

is felmérhessük. A váll nélküli, görög stílusú estélyit finom aranyláncok tartották a csupasz vállon. Az anyag puha rétegekkel vonta körbe homokóraalakját, hogy aztán úgy terüljön szét a padlón, mint valami folyadék. De a színe volt a leghihetetlenebb. Vakító bronz, ami csillámlik a fényben. Kiemelte Molly fürtjeinek vörösesbarna tónusát és rózsás arcszínét.

– Azta... – sóhajtott Taylah. – Azt hiszem, meg is lenne a ruhád. Te és Ryan észvesztően fogtok kinézni együtt.

– Várj, ezek szerint felkért? – kérdeztem.

Molly bólintott. – Jól megváratott, de ja.

– Miért nem mondtad? – kérdeztem.

– Nem nagy szám vagy ilyesmi.

– Viccelsz? – kiáltotta Taylah. – Hetekig róla dumáltál. Most már minden tökéletes. Mindened összejött, amit akartál.

– Asszem – biccentett Molly, de az arcáról hiányzott a szokásos elragadtatás. Talán Gábrielen jár az esze? Elgondolkodtam, hogy Molly talán megváltozott, és már nem elégszik meg pusztán a jóvágású Ryan Robertson dagadó izmaival.

Taylah és Molly számára a keresés agóniája véget ért, arcukon egyértelműen látszott a megkönnyebbülés. A cipő és a kiegészítők várhatnak; megtalálták a ruhát, ami tökéletesen kielégíti őket. Másfelől én nem láttam semmit, ami akár csak megközelítőleg vonzott volna. A ruhák többé-kevésbé mind ugyanolyanok voltak: vagy túl élénkek tele flitterekkel és masnikkal, vagy túl jellegtelenek. Én valami egyszerűt, ám

átütőt szerettem volna, ami megkülönböztet a tömegtől, és elakad tőle Xavier lélegzete. Magasra tettem a mércét, és nem sok esélyem volt rá, hogy megtalálom. Egy részem szégyellte magát újdonsült hiúságom okán, de a vágy, hogy lenyűgözzem Xaviert, erősebbnek bizonyult.

– Na, gyerünk, Beth! – mondta Molly, és makacsul összefonta a karját. – Biztosan akad itt valami, ami megtetszik neked! Addig el nem megyünk, amíg meg nem találod.

Próbáltam tiltakozni, de most, hogy Molly szerelése összeállt, nagylelkűen az én segítségemre sietett. Az erőszakoskodásának engedve egyik ruhát öltöttem magamra a másik után, de egyiket sem éreztem az igazinak.

– Te nem vagy komplett – mondta, miután elment egy újabb óra. – Minden eszméletlenül áll rajtad.

– Igen, annyira vékony vagy – mondta Taylah, miközben a fogát csikorgatta.

– Nesze! – kiáltotta Molly. Előhúzott egy legyezőszerűen nyíló berakással díszített, fehér selyemruhát. – Egy Marilyn Monroe-másolat. Vedd fel!

– Bájos – értettem egyet. – De nem ezt keresem.

Felsóhajtott, majd kissé ingerülten visszadobta a ruhát az állványra.

Úgy jöttem el a Madison's-ból, hogy mindössze egy halvány rózsaszínű körömlakkot vásároltam, és egy pár ezüst fülbevaló karikát. Aligha érte meg az időt és a fáradságot.

A Starbucksban találkoztunk a többiekkel. A lábuknál különböző márkajelzésű táskák sorakoztak, és három csíkos

zakós fiú csatlakozott hozzájuk. Elnyúltak a székükön, és élvezték, hogy szégyentelenül flörtölnek velük a lányok.

– Éhen halok – jelentette be Molly. – Ölni tudnék az egyik olyan hatalmas sütiért.

Taylah megfenyegette az ujjával. – Majd a bál után. Addig csak saláta.

– Igazad van – nyögött Molly. – Kávét szabad?

– Zsírmentes tejjel, cukor kizárva.

Mire hazaértem, a csüggedésemet már képtelen voltam palástolni. A bevásárlóköri kudarcnak bizonyult, és fogalmam sem volt, hol keressek egy megfelelő ruhát. Hetekkel ezelőtt áttúrtam az összes boltot Venus Cove-ban, és már csak néhány turkáló maradt.

– Nem jártál szerencsével? – Ivy nem látszott túl meglepettnek. – Legalább jól szórakoztál?

– Nem igazán. Időpocsékolás volt. Minél több ruhát próbálsz fel, annál inkább kezd mindegyik ugyanolyannak tűnni.

– Ne bánkódj, majd csak találsz valamit. Még mindig van egy csomó időd.

– Az nem segít. Amit én akarok, olyan úgyszincs sehol. El se kéne mennem a bálba.

– Na, ne csináld már! – mondta Ivy. – Azt nem teheted meg Xavierrel. Van egy ötletem. Miért nem mondd el nekem, milyen ruhát vettél a fejedbe, én pedig megcsinálom neked.

– Nem kérhetek tőled ilyet! Van neked ennél fontosabb dolgod is.

– Szeretném ezt megtenni érted – mondta Ivy. – Mellesleg nem is venné el sok időmet, és tudod, hogy képes vagyok pontosan olyat csinálni, amelyet szeretnél.

Tudtam, hogy igaza van. Ivyból akár profi varrónő is lehetne néhány óra alatt. Nem volt olyan, amit ő és Gábiel meg ne tudtak volna csinálni, ha nagyon akarták.

– Miért nem ütjük el azzal az időt ma délután, hogy átlapozunk néhány magazint, hogy lássuk, van-e olyan, amelyet szeretnél? – kérdezte Ivy.

– Nem kell hozzá magazin. A fejemben van.

A nővérem elmosolyodott. – Rendben, akkor hunyd be a szemed, és küldd át nekem.

Behunytam a szemem, és elképzeltem a bál éjszakáját. Láttam, ahogy Xavierrel kart karba öltve állunk a lampionok baldachinja alatt. Szmoking volt rajta, friss, élénk illata volt. Egy tincs a szemébe lógott. Mellette álltam, és lelki szememmel láttam álmaim ruháját. Csillámló, elefántcsontszínű estélyi volt puha, krémszínű, selyem alsóruházattal és fölötte egy régimódi csipkeréteggel. A midért gyöngyök díszítették, a hozzáillesztett ujjakat pedig egy sor szaténgomb. Csipkés nyakkivágása volt tekervényes, apró rózsabimbókat ábrázoló aranypaszománnyal. Az anyaga olyan volt, mintha parányi fénynyalábokból szótték volna, és halvány gyöngyházfényt árasztott. Lábamon a lehető legkecsesebb, gyöngyberakásos, szatén báli cipő volt.

Félénken Ivyra néztem. Nem volt épp a lehető legegyszerűbb kérdés.

- Gyerekjáték - mondta a nővérem. - Se perc alatt összedobom.

HÉTFŐN, EBÉDIDŐBEN EGYEDÜL ÜLDÖGÉLTEM a büfében. Xavier vízilabdaedzésen volt, Molly meg a lányok pedig a bál bizottsági ülésén, és volt egy megbeszélésük, amin eldöntik a végső díszítéseket és az ülésrendet. Ahogy ott ültem és piszkáltam a hervadt salátámat, az emberek kíváncsian méregettek, talán meglepődtek, hogy egyedül látok, mindenesetre én alig vettem észre őket. Mint mindig, most is Xavier töltötte ki a gondolataimat, s mivel fizikailag nem lehattunk együtt, még inkább. Mikor azon kaptam magam, hogy már azt számolgom, hány percnak kell még eltelnie ahhoz, hogy ismét együtt lehessünk, úgy határoztam, hogy jobban is elüthetem az időt, és elindultam a könyvtár felé. A felsősök könyvtára volt az egyetlen hely, ahol a magányos időtöltés elfogadottnak volt tekinthető. Úgy terveztem, azzal töltöm az ebédidőm hátralévő részét, hogy átnézem a francia forradalom okait.

Épp kivettem a könyveimet a szekrényből, és azon voltam, hogy egy keskeny sétányon levágjam az utat, amikor egy hang megszólított hátulról.

- Helló!

Megfordultam, és Jake Thornt láttam a téglafalnak támaszkodni, karját összefonta a mellén. Halovány arcát sötét haja keretezte, ajka kaján vigyorba görbült. Most már a Bryce Hamilton egyenruháját hordta, ámde eléggé

megkülönböztethető módon: nyakkendőt nem viselt, inge nyakát pedig felállította. A zakó helyett egy szürke, kapucnis széldzsekit öltött. Nadrágját lazán a csípőjére tolta, és fehér félcipő volt rajta a szabályos iskolai cipő helyett. Most vettem észre először, hogy a bal fülében egy apró gyémánt van, a nyakában pedig a rejtélyes medál. Hosszan beleszívott a cigarettába, majd a levegőbe eresztett egy füstkarikát.

– Nem szabadna itt dohányoznod – figyelmeztettem azon tűnődve, hogy képes valaki ilyen nyíltan gúnyt űzni az iskolai házirendből. – Bajba kerülhetsz.

– Tényleg? – színlelt aggodalmas hangnemet Jake. – Ezt a helyet itt úgy ismerik, mint dohányzósarok.

– Még egy csomó tanár dolgozik.

– Megfigyeltem, hogy idáig sosem jönnek el; ott lebzselnek a tanári lépcsőjénél a percekét számlálva, amikor végre visszamehetnek a kávéjukhoz vagy a keresztretjtvényükhöz.

– Jobb lenne, ha eldobnád, mielőtt valaki észrevesz – mondtam.

– Ha te mondd – felelte Jake.

Elnyomta a csikket a cipője sarkával, aztán meg berúgta a kis kerti ágyásba, miközben Miss Kratz, a vén, morcos könyvtáros gyanakvó pillantásokkal méregetve bennünket elnyargalt mellettünk.

– Kösz, Beth – mondta, mikor a nő már hallótávolságon kívül volt. – Asszem, megmentettél.

– Szívesen – mondtam elpirulva a drámai hálálkodás hallatán. – Nehéz, amíg nem vagy tisztában a helyi

viszonyokkal. A régi iskolában biztosan sokkal szabadabb volt a légkör.

– Hát mondjuk inkább úgy, hogy kockáztattam. Volt, ami nem jött be: így száműztek ide. Tudod, a régi rómaiak többre tartották a halált, mint a száműzetést. De legalább az enyém nem végleges.

– Meddig maradsz?

– Amíg a jellemem meg nem javul.

Felnevettem. – Sok esélyt adsz neki?

– Azt mondanám, minden esélye megvan, mivel adott a megfelelő körülmény – felelte Jaké jelentőségteljesen. Hirtelen összehúzta a szemét, mintha valami eszébe jutott volna. – Nem sokszor látlak egyedül. Hová lett a herceged a fehér lovon, az a zsarnok? Remélem, nem beteg.

– *Xavier* edzésen van – mondtam gyorsan.

– Á, a sport: a pedagógusok találmánya, hogy a tomboló hormonokat irányításuk alatt tarthassák.

– Hogy mi?

– Ne is törődj vele. – Jaké elgondolkozva megdörzsölte a borostás állát. – Tudom, a barátod sportol, de mondd csak, a költészetben jártas?

– Xavier a legtöbb dologban kiváló – magasztaltam.

– Tényleg? Te aztán szerencsés vagy – mondta Jaké, felvonva az egyik szemöldökét.

A viselkedése nyugtalanított, de persze nem akartam a tudomására hozni. Úgy gondoltam, az a legbiztonságosabb, ha

elterelem a témát.

– Szóval merre laksz? – kérdeztem. – Közel az iskolához?

– Jelenleg a tetováló szalon fölötti szobákban lakom – felelte Jake.

– Legalábbis amíg valami állandó szállásra nem nyílik lehetőség.

– Azt hittem, egy vendéglátó családnál vagy elszállásolva – közöltem meglepetten.

– Hát az eléggé olyan lenne, mint az unalmas rokonokkal lakni, nem? Én jobban csípem a saját társaságomat.

– És a szüleidnek jó ez így? – Nyugtalanított a gondolat, hogy egyedül tartja fenn magát. Még ha felnőttek és nagyviláginak tűnik is, még akkor is csak tinédzser.

– Elmesélek a szüleimről mindent, ha te is mesélsz a tieidről.

– Sötét pillantása lézerként fúródott az enyémbé. – Szerintem több bennünk a közös, mint hisszük. Egyébként vasárnap reggel mit csinálsz? Arra gondoltam, dolgozhatnánk a mesterművünkön.

– Vasárnap templomba megyek.

– Hát persze.

– Téged is szívesen látnak.

– Kösz, de allergiás vagyok a tömjénre.

– Milyen kár.

– Ez a létem sorcsapása.

– Hát nekem mennem kell tanulni – közöltem és elindultam, mivel gyorsan teltek a percek.

Jake lazán elém lépett. – Mielőtt elmész... megvagyok a versünk nyitó sorával.

A zsebéből előkotort egy galacsinná gyúrt papírt, és lazán odafricskázta nekem. – De ne légy velem túl szigorú, ez csak egy kezdet. Ebből akármerre indulhatunk.

Rám villantott egy mosolyt, majd elballagott. Odamentem a legközelebbi pádhoz, és kisimítottam a papírt. Jake kézírása elegáns és vékony volt, a betűit elnyújtotta; egyáltalán nem olyan, mint Xavier fiús nyomtatott betűi. Xavier utálta a folyó írást; túl sokáig tartott és túl cifra volt. Jake írása viszont olyan volt, mint a kalligráfia, a betűk csak úgy cikáztak, mintha táncolnának. Mégis az odaírt szavak voltak azok, ami miatt megfordult velem a világ:

Angyali arca volt

21.

Elfojtás

MIT AKART EZZEL JAKE? *Angyali arca volt.* Úgy éreztem, mintha a szavak az agyamba égtek volna, mintha a másodperc törtrésze alatt Jake kicipzározott volna, hogy otthagyon reszketve és sebezhetőn. Lehet, hogy kitalálta a titkomat? Vagy ez csak a beteges humora?

Valami hirtelen elpattant bennem; éreztem, hogy előnt a harag. Teljesen megfélemeztem a francia forradalomra vonatkozó terveimről, beviharzottam, hogy megkeressem Jake-et. Átvágtattam az üres folyosókon, majd vissza a büfébe, ahol a kis csoportokba gyűlt tanulók arcát fürkésztem. De nem volt köztük. A félelem lüktetni kezdett a mellkasomban, és tudtam, hogy nemsokára szétterjed bennem, ha nem teszek sürgősen valamit ellene. Még a következő óra előtt meg kellett találnom Jake-et, hogy megkérdezzem a versről, különben felemészt.

A szekrényénél találtam rá.

– Mi ez az egész? – követeltem, ahogy lerohantam az orra előtt lobogtatva a papírt.

– Bocsánat?

– Ez nem vicces.

– Nem is annak szántam.

– Nem vagyok játékos hangulatban. Csak áruld el, mit akartál ezzel.

– Hm, ezek szerint nem tetszik – mondta Jake. – Ne is törődj vele, kidobjuk; nem kell felizgatnod magad miatta.

– Mire gondoltál, amikor írtad?

– Csak arra, hogy talán jó lenne ezzel nyitni. – Megvonta a vállát. – Megbántottalak vagy ilyesmi?

Mélyet sóhajtottam, megpróbáltam visszaemlékezni, hogy Miss Castle milyen utasításokkal adta ki a feladatot az osztálynak. Röviden összegezte az udvari szerelem hagyományát, majd felolvasott nekünk Petrarca és Shakespeare szonettjeiből. Beszért nekünk a nő távoli imádatáról és eszményítéséről. Lehetséges, hogy Jake egyszerűen csak tartotta magát a feladathoz? A haragom hirtelen magam ellen fordult, amiért túl hamar vad képzelgéseim támadtak.

– Nem bántottál meg – mondtam nevetségesnek érezve magam. A dühöm és a félelmem is oly gyorsan szállt el, ahogy kerekedett. Aligha lehet felróni Jake-nek, hogy egy szerelmes versben az *angyal* szót használja. Egyszerűen csak paranoiás voltam minden menyei hivatkozással kapcsolatban. Több mint valószínű, hogy Jake ártatlanul használta a szót. Még csak nem is volt eredeti; az idők folyamán hány költő élt már hasonló összehasonlításokkal?

– Rendben – tettem hozzá. – Az órán még dolgozunk rajta. Bocs, ha egy kicsit lököttnek tűntem az imént.

– Semmi baj, mindannyiunknak vannak lökött napjai.

Rám mosolygott, ezúttal igazán, cinikus szájtartás és póz nélkül. Kinyújtotta a kezét, és megnyugtatólag a karomhoz ért.

– Kösz, hogy ilyen lazán veszed – mondtam hálásan, ahogy Molly mondaná hasonló helyzetben.

– Ilyen vagyok – felelte.

Néztem, ahogy elsétál, hogy csatlakozzon egy kisebb társasághoz, amiben ott állt Alicia, Alexandra és Ben az irodalomóráról, valamint mások is, akiknek a zilált rőzséjéből és a hanyagul megkötött nyakkendőjéből meg tudtam ítélni, hogy zenetagozatosok. Rajongókként fogták közre Jake-et, ahogy közeledett, majd rögvest mély társalgásba kezdtek. Örültem, hogy talált egy társaságot, akik befogadták.

Odamentem a szekrényemhez, de még mindig volt egy olyan érzésem, hogy valami nincs rendjén. Összeszedtem a könyveimet, és miközben Xavierre várakoztam, rájöttem, hogy valami fizikailag zavar. Egy pillanatra megpróbáltam koncentrálni és meghatározni az érzést. Nem valódi fájdalom volt – inkább egy kicsit olyan, mintha enyhén leégtem volna a napon. A karomon a bőr, közvetlenül a könyököm alatt, pont ahol Jake hozzám ért, égetett. De hogyan lehetséges, hogy egy érintés fájdalmat okozzon? Éppen csak nagyon gyengéden a karomra helyezte a kezét, és abban a pillanatban nem tapasztaltam semmi szokatlant.

– Zavartnak tűnsz – mondta Xavier, miközben franciaórára mentünk. Jól ismerte minden rezdülésemet.

– Csak a bálon gondolkoztam – feleltem.

– És ettől vagy ilyen szomorú?

Úgy döntöttem, száműzőm a gondolataimból Jake Thornt. Lehet, hogy nincs is semmi köze a fájdalomhoz a karomon. Valószínűleg csak megkarcoltam a szekrénynél vagy a padban anélkül, hogy észrevettem volna. Nem szabad túlreagálnom.

– Nem is vagyok szomorú – mondtam könnyedén. – Ilyen a gondolkodó ábrázatom. De őszintén, Xavier: most már eligazodni sem tudsz rajtam?

– Biztosan elnéztem.

– Hát az nem túl biztató – mondtam incselkedve.

– Tudom. Nyugodtan büntess meg bárhogy, ahogy csak akarsz.

– Említettem, hogy végre találtam neked egy becenevet?

– Azt sem tudtam, hogy kerestél.

– Hát meglehetősen alaposan elgondolkodtam rajta.

– És mit találtál ki?

– Cuki – jelentettem ki büszkén.

Xavier vadul grimaszolni kezdett. – Szó sem lehet róla.

– Nem tetszik? És a Zümi?

– Még szörnyűbb.

– Édi-Bédi?

– Van nálad cián?

– Hát van, akinek nehéz a kedvében járni.

Elmentünk néhány lány mellett, akik egy magazinba merülve celebek estélyi ruháit tanulmányozták, és ettől

eszembe jutott a másik hírem. – Mondtam, hogy Ivy csinálja meg a ruhámat? Remélem, nem készül ki tőle nagyon.

– Mire valók a nővérek?

– Annyira boldog vagyok, hogy együtt mehetünk – sóhajtottam. – Tökéletes lesz.

– Te vagy boldog? – súgta Xavier. – De hisz én vagyok az, aki egy angyallal mehet.

– Csitt! – Az egyik kezemet a szájára tettem. – Emlékezz, mit ígértünk Gabe-nek.

– Jól van, na, Beth; senkinek nincs itt szuperszonikus hallása.

– Megcsípte az arcomat. – A bál pedig óriási lesz. Mesélj a ruhádról.

Duzzogva csücsörítettem, és nem árultam el neki semmiféle részletet.

– Ó, ne csináld már!

– Nem. Várnod kell az estéig.

– Legalább a színét megtudhatnám?

– Még mit nem.

– A nők annyira kegyetlenek tudnak lenni.

– Xavier?

– Igen, kicsim?

– Írnál nekem egy verset, ha azt kérném tőled?

Xavier kötekedve nézett rám. – Szerelmes versről van szó?

– Azt hiszem.

– Hát nem mondhatnám, hogy az erősségem, de fabrikálok neked valamit a nap végére.

– Nem kell megtenned – nevettem ki. – Csak érdekelt.

Xavier mindig annyira készséges volt, hogy az megdöbbenő.

Volt egyáltalán olyan dolog, amit nem tett volna meg értem, ha megkérem rá?

Xaviernek és nekem az órán franciául kellett beszélgetnünk, mi pedig azt választottuk, hogy Párizsról fogunk előadni, a szerelem városáról. Igazából nem nagyon néztünk utána; Gábiel elmondott róla mindent, amire szükségünk volt. Még csak egy könyvet vagy internetes oldalt sem kellett megnyitnunk miatta. Amikor Mr. Collins minket szólított, először Xavier beszélt, és észrevettem, hogy a többi lány az osztályban érdeklődve szemléli őt. Megpróbáltam a helyükbe képzelni magamat, ahogy vágyakozva figyelem őt tisztes távolból, de esélyem sincs rá, hogy igazán megismerjem. Elnéztem a sima, napbarnított bőrét, elbűvölő, türkizkék szemét, a félmosolyát, az erős karját és a homlokára hulló világosbarna fürtjeit. Az ezüst feszületet még mindig a nyakában hordta a bőrszíjon. Annyira feltűnő volt – és csak az enyém.

Annyira belemerültem a csodálatába, hogy azt sem hallottam meg, hogy rajtam a sor. Xavier megköszönte a torkát, hogy visszazökkentsen a jelenbe, én pedig gyorsan belekezdtam az előadás rám eső részébe, ami főleg a romantikus látnivalókra és Párizs konyhájára összpontosított. Beszéd közben rájöttem, ahelyett, hogy az osztállyal tartanám a szemkontaktust, hogy

megpróbáljam lekötni őket, ferde pillantásokkal Xaviert méregettem. Nem nagyon tudtam levenni róla a szemem egy percre sem.

Amikor befejeztem a szöveget, Xavier váratlanul felkapott a karjába.

- Úh, nem mennétek most már tényleg szobára? - szólt oda Taylah. - *C'est très* undorító.

- Na, elég legyen - mondta Mr. Collins, miközben széthessegetett minket.

- Bocsánat, uram - mondta Xavier mosolyogva. - Mi csak próbáljuk annyira hitelesre venni a beszámolóinkat, amennyire csak lehetséges.

Mr. Collins ingerülten méregetett bennünket, de az osztály harsogott a nevetéstől.

A franciaórán történt előadásunk híre szájról szájra járt, Molly pedig az első adandó alkalommal leszólitott miatta.

- Szóval te meg Xavier tényleg ennyire egymásba vagytok habarodva? - kérdezte irigykedve.

- Igen - válaszoltam, s közben próbáltam nem nagyon ragyogni, mint ahogy általában szoktam, amikor rá gondolok.

- Még mindig nem tudom elhinni, hogy Xavier Woodsszal jársz - mondta Molly a fejét ingatva. - Vagyis ne érts félre, tényleg tüneményes vagy meg minden, de már ezer éve fútnak utána a csajok, de még csak rájuk sem kacsintott. Az emberek azt hitték, sosem teszi túl magát Emílyn, s aztán jössz te és...

- Néha én magam sem hiszem el - mondtam szerényen.

– Azt meg kell hagyni, nagyon romantikus, ahogy törődik veled, mint valami lovag a fénylő páncéljában. – Molly felsóhajtott. – Bárcsak engem is így kezelne egy pasi.

– De hisz egy rakás srác örülten szerelmes beléd – érveltem.

– Úgy lihegnek körbe, mint a kölyökkutyák.

– Ja, de az nem ugyanaz, mint te és Xavier – felelte Molly.

– Rajtatok tényleg látszik, hogy összetartoztok. A többi srác mind csak egy dolgot akar. – Szünetet tartott. – Biztos vagyok benne, hogy te és Xavier is kiveszitek a részetek a jóból, de nekem úgy tűnik, hogy nektek ennél többről szól.

– Miféle jóból? – kérdeztem kíváncsian.

– Hát tudod, a hálósobában – kuncogott Molly. – Nem kell zavarban lenned előttem, ha beszélsz róla, én aztán már mindenfélét csináltam; izé, hát majdnem mindenfélét.

– Nem vagyok zavarban – mondtam. – Csak mi még nem vettük ki a részünk semmiből.

Molly szeme elkerekedett. – Úgy érted, hogy te és Xavier még nem...?

– Sss! – összezsáptam előtte a kezem, amikor észrevettem, hogy a kölykök a másik asztaltól odafordulnak és ránk bámulnak. – Nem, hát persze, hogy nem!

– Bocsi – mondta. – Csak meglepett. Úgy értem, én csak azt hittem, szeretnétek. De azért más már megvolt, mi?

– Persze. Sétálunk, megfogjuk egymás kezét, megosztjuk egymással az ebédünket...

– Édes istenem, Beth, hány éves vagy te? – nyögött fel Molly.

- Hát mindent nekem kell elmagyaráznom neked? - Hunyorítva nézett rám. - Várj csak, egyáltalán láttad már?

- Mit láttam? - fortyantam fel.

- Hát *tudod* - mondta nyomatékosan. - *Azt!* - Lemutatott az ágyékára, míg végül felfogtam, mit akar.

- Ó! - kiáltottam fel. - Olyat én sosem tennék.

- És ő sem célzott rá, hogy esetleg többre vágyna?

- Nem - mondtam felháborodottan. - Xaviert az olyan dolgok nem érdeklik.

- Először mind ezt mondják - jegyezte meg Molly cinikusan.

- Csak várd ki a végét. Lehet, hogy Xavier most még ilyen, de minden pasi ugyanazt akarja.

- Tényleg?

- Hát persze, szívem. - Molly megpaskolta a karomat. - Csak azért mondom, hogy ne érjen váratlanul.

Elhallgattam. Ha volt valami, amiben adtam Molly szavára, akkor az a fiúk ismerete. Ők az ő szakterülete voltak, és elég tapasztalata volt, hogy tudja, mit beszél. Hirtelen nagyon nyugtalan lettem. Én eddig úgy hittem, Xaviert nem izgatja, hogy a kapcsolatunk nem minden kíváncsiának tudok eleget tenni. Végül is ő sosem hozta fel, s nem is célzott rá, hogy számít rá. De lehet, hogy eltitkolja előlem az igazi vágyait? Csak mert ő maga sosem említette, nem biztos, hogy nem is játszik el a gondolattal. Azért szeretett, mert én más voltam, de attól az emberi lényeknek még vannak bizonyos szükségleteik - s némelyiket nem lehet a végsőkéig mellőzni.

– Ó, istenem, találkoztál már az új sráccal?

Molly félbeszakította a gondolatmenetemet, s ahogy felnéztem, Jake Thorn sétált el mellettünk. Nem vett észre, hanem odament egy asztalhoz a büfében, ahol tizenöt felsős ült, akik az imádat és a tisztelet fűrcsa keverékével bámultak rá.

– Nem vesztegette az idejét, rögtön toborzott barátokat – jegyeztem meg Mollynak.

– Meglep? Az a srác aztán nagyon komolyan dögös.

– Úgy gondolod?

– Ja, a maga sötét, borongós módján. Azzal az arccal akár modell is lehetne.

Jake rajongói mind ugyanolyanok voltak. A szemük alatt sötét árnyékok ültek. Hajlamosak voltak a fejüket lehajtani, és a csoportjukon kívül másokkal nem teremtettek szemkontaktust. Figyeltem, ahogy Jake önelégült mosollyal az arcán rájuk néz, mint a macska a tejszínes tál mögül.

– Irodalomórára együtt járunk – mondtam fesztelenül.

– Ó, istenem, olyan szerencsés vagy! – nyögte Molly. – És milyen? Nekem olyan lázadónak tűnik.

– Tulajdonképpen nagyon intelligens.

– Francba! – fintorgott Molly. – Azok a srácok sosem hajtanak rám. Én csak a buta izompacsirtákat fogom ki. De figyi, próbálkozni azért szabad, nem?

– Én nem hiszem, hogy jó ötlet lenne – mondtam.

– Te könnyen beszélsz, mikor neked ott van Xavier Woods – felelte Molly.

A diskurálást átható sikoly szakította félbe, ami a konyhából jött, és rémült hangok, majd lábak dobogása követte. A diákok idegesen egymásra pillantgattak, s néhányan tétován felemelkedtek, hogy utánajárjanak a dolognak. Az egyikük, Simon Laurence kővé dermedt a konyhaajtóban, majd a kezét a szájához kapta. Kihátrált, az arca hamuszínűvé vált, és úgy nézett ki, mint aki pillanatokon belül elhányja magát.

– Hé, mi történt? – Molly megragadta Simont, amint az elsétált mellettünk.

– Fiú, az egyik szakács – nyögte. – Felborult az olajsütő... elég rondán összeégette a lábát. Most hívnak mentőt. – Megrendülve eltántorgott.

Lenéztem a tányéromra, és megpróbáltam gyógyító energiát küldeni a konyha felé, vagy legalábbis valamit, ami tompíthatja a fájdalmat. Sokkal hatásosabb lenne, ha láthatnám vagy megérinthezném a sérült személyt, de tudtam, hogy gyanús lenne, ha bemennék a konyhába, és valószínűleg kihajítanának, mielőtt még elérnék a szakácshoz, amiért lábatlankodom. Így hát maradtam, ahol voltam, és megtettem a tőlem telhetőt. De valami baj volt: képtelen voltam megfelelően sugározni. Valahányszor megpróbáltam, valami megakadályozott, és éreztem, hogy az energiám visszapattan, mielőtt elérné a konyhát. Olyan volt, mintha egy másik energia feltartóztatná az enyémet, s áthatolhatatlanul, akár egy betonfal, visszalöki a gyógyító energiámat. Lehet, hogy csak fáradt voltam. Megpróbáltam keményebben, de csak nagyobb ellenállásba ütköztem.

– Ö, Beth... mit csinálsz? Székrekedésed van? – kérdezte Molly, kizökkentve a révületből.

Megráztam a fejem, hogy kitisztuljon, majd erőltetetten rámosolyogtam. – Csak meleg van itt, bent.

– Ja, húzzunk. Úgysem sokat tehetünk – mondta, majd hátrátolta a széket, és felállt.

Szótlanul mentem utána a büféből kifelé.

Ahogy elhaladtunk az asztal mellett, ahol Jake Thorn és az új barátai foglaltak helyet, Jake rám nézett. Találkozott a tekintetünk, és a másodperc törtrészéig úgy éreztem, belefulladásba abba a pillantásba.

22.

Az Sz betűs szó

A HÉTVÉGÉN MOLLY ELŐSZÖR látogatott el hozzánk a Byronba. Egyfolytában burkolt célzásokat tett, hogy átjönne, mígnem megkönyörültem rajta, és meghívtam magunkhoz. Nem tartott neki sokáig, hogy otthonosan érezze magát. Lerogyott a puha pamlagra, és felrakta a lábát.

- Tök jó ez a hely - áradozott. - Elég durva bulit tudnál itt rendezni.

- Hát nem hiszem, hogy a közeljövőben sor kerül rá - feleltem.

Oda sem figyelve rá, hogy mennyire nem lelkesít az ötlet, talpra szökkent, hogy megvizsgáljon egy műalkotást, ami a kandalló fölött lógott. Absztrakt mű volt, egy nagyobb fehér mező közepén kör alakú szimbólumot ábrázolt. Kék koncentrikus körök vették körbe, melyek úgy halványultak, ahogy egyre közelebb értek a vászon széléhez.

- Ez meg mi akar lenni? - kérdezte bizonytalanul.

Odapillantottam a tiszta fehér háttéren virító tintakék körökre, és számtalan ötletem támadt, amit megfogalmazhatnak. Számomra az alapvető valóság kifejezésének tűnt, a Teremtőnk világegyetemben betöltött szerepének az ábrázolása volt. Ő a forrása és középpontja mindennek. Belőle indult ki az élet hálózata, de az egész

kibogozhatatlanul hozzá is kötődik. A körök a korlátlan hatalmának kiterjedését fejezhették ki, a fehér pedig a teret és az időt ábrázolja. A hatalma, a puszta léte a vászon széléig ért, valamint azt sugallta, hogy még azon is túl – kitölti a teljes teret. Nemcsak ez a világ volt az övé, hanem az egész világegyetem. A végtelenség kifejezése volt, ami magába foglalta mindazt, aminek a megértésén küszködik az emberi elme. Az egyedüli igaz valóság, ami megtagadhatatlan, az ő.

Természetesen meg sem próbáltam ebből bármit is elmagyarázni Mollynak. Nem akartam öntelten azt hinni, hogy ez meghaladja egy ember felfogóképességét. Az emberek félnek attól az élettől, ami a világukon kívül esik, s bár voltak, akiket érdekelt, mi lehet azon túl, sosem kerültek közelebb a megvilágosodáshoz. Egy napon az emberi élet véget ér, s maga a Föld is porrá enyészik, ám a létezés fennmarad.

Molly elveszítette az érdeklődését a kép iránt, helyette óvatosan kézbe vette a székek támasztott akusztikus gitárt.

– Ez Gábiel?

– Igen, és nagyon kedveli – feleltem, remélve, hogy lerakja.

Titokban körbenéztem, hogy nem bujkál-e valahol a közelben Gábiel és Ivy, de diszkrétan magunkra hagytak bennünket. Molly gyengéden fogta a hangszer, és megigézve húzta végig az ujját a feszes húrokon.

– Bárcsak lenne hallásom. Kiskoromban jártam zongoraórákra, de sosem voltam elég fegyelmezett hozzá, hogy gyakoroljak. Elég melósnak tűnt nekem a dolog. Szeretném hallani, ahogy a bátyád játszik.

– Megkérhetjük, ha visszajön. Nem akarsz harapni valamit?

Az evés gondolata elvonta a figyelmét, és a konyhába vezettem őt, ahol Ivy figyelmesen muffinokat és egy gyümölcstálat készített ki. A testvéreim végül túltették magukat a bulin történt incidensen, és elfogadták a tényt, hogy Molly a barátom. Bár sok választásuk nem is volt – az utóbbi időben elég akaratos lettem.

– Ó, remek! – mondta Molly, és beleharapott egy áfonyás muffinba, majd a szemét forgatta, hogy hangsúlyozza, mennyire el van ragadtatva Ivy főzőtudományától. Hirtelen megdermedt és kétségbeesettnek látszott. – Ez nem számít salátának, igaz?

Abban a pillanatban Gábiel jelent meg a hátsó bejáratnál egy szörfdeszkát cipelve, nedves pólója rátapadt feszes testére.

Mostanában elkezdett szörfözni, hogy levezesse a felgyülemlett feszültséget. Még szép, hogy nem kellett leckéket vennie belőle.

Minek is kellene, mikor a hullámok is az ő parancsának engedelmeskednek? Gábiel szerfelett aktív volt emberi létében; szüksége volt a fizikai aktivitásra, mint az úszás, fűtés vagy súlyozás, hogy csillapítsa a nyugtalanságát.

Mikor Gábiel besétált a konyhába, Molly titokban a muffint visszajuttatta a tányérra.

– Szia, Molly! – köszöntötte a fivérem.

Gábiel figyelmét soha semmi nem kerülte el, így a megkezdett muffinra nézett. Valószínűleg azon csodálkozott, mivel vehette el Molly étvágyát. – Bethany, szerintem meg

tudjuk kínálni valami mással is Mollyt – mondta udvariasan. – Úgy tűnik, nem ízlik neki Ivy muffinja.

– Dehogyanis, nagyon finomak – vágott közbe Molly.

– Semmi baj, Gabe – közöltem nevetve. – Csak Molly kalóriamentes diétán van a bál miatt.

Gáriel megrázta a fejét. – A kalóriamentes diéta nagyon egészségtelen a korodbeli lányoknak – mondta. – Mellesleg a te esetedben én nem javasolnék fogyást, teljesen felesleges volna.

Molly rábámult egy pillanatra, mielőtt megszólalt. – Most csak kedveskedni akarsz – válaszolta. – Egy pár kilót, szerintem, fogyhatnék. – Azzal a derekán a húst a mutató- és hüvelykujja közé csípte, hogy szemléltesse a mondandóját.

Gáriel a konyhapultnak dőlt, és méregetni kezdte őt néhány másodpercig. – Molly – szólalt meg végül –, méretre vagy alakra tekintet nélkül az emberi test gyönyörű.

– De bizonyos testek nem gyönyörűbbek, mint a többi? – kérdezte Molly. – Mint például, tudod, a szupermodelleké?

– Nincs annál csábítóbb, mint amikor egy lány egészségesen élvezi az ételt – mondta Gáriel. A megjegyzés meglepett; még sosem hallottam tőle bármiféle kommentet a női vonzerőre vonatkozólag. Általában teljesen immúnis volt a női bájra és csáberőre. Ezeket a dolgokat észre sem vette.

– Teljesen egyetértek! – jelentette ki Molly, majd újra elkezdte majszolni a muffinját.

Gáriel elégedettnek tűnt, hogy meggyőzte őt, és kifordult a konyhából.

– Várj! Jössz a bálba? – szólt utána Molly.

Gábiel odafordult hozzá, ezüstös szemében egy árnyalatnyi jókedvvel.

– Igen – felelte. – Sajnos része a munkaköri leírásomnak.

– Még az is lehet, hogy élvezni fogod – pedzette meg szemérmesen.

– Majd kiderül.

Gabe válaszának semmitmondó jellege ellenére Molly módfelett elégedettnek tűnt. – Akkor ott majd biztos találkozunk – mondta.

A délután hátralévő részét divatmagazinok átnyalazásával töltöttük, és Molly laptopján képeket guglítottunk ki lemásolható frizurák után kutatva. Molly eldöntötte, hogy ő az övét fel akarja tűzni vagy banánkontyba, vagy fejtető kontyba. Én még nem tudtam pontosan, mit akarok, de azt igen, hogy nyugodtan Ivyra bízhatom magam, ő majd kitalál valamit.

– Gondolkodtam azon, amit mondtál – böktém ki hirtelen, miközben Molly *Blair Waldorfról* nyomtatott ki egy képet *A pletykafészekből* –, Xavierről meg a... ööö... kapcsolatunk testi részéről.

– Ó, istenem – sikított fel Molly. – Mesélj el mindent. Milyen volt? Élvezted? Mert nem számít ám, ha nem. Nem várhatod, hogy mindjárt az első jó legyen. Tapasztalattal egyre jobb lesz.

– Nem, nem, semmi sem történt – feleltem. – Csak azon gondolkodtam, hogy szóba hozzam-e Xaviernek.

– Szóba hozd? Minek?

– Hogy megtudjam, ő mit gondol.

– Ha őt izgatná, már szóba hozta volna ő maga. Miért stresszeled magad?

– Csak tudni szeretném, hogy ő mit akar, mit vár el tőlem, mi tenné boldoggá...

– Beth, neked semmit sem kell tenned, hogy boldoggá tégy egy fiút – közölte Molly. – Ha nem állsz még készen rá, akkor várj. Bárcsak én is vártam volna még.

– De én beszélni akarok erről vele – mondtam. – Nem akarok egy taknyos kölyöknek látszani.

– Beth. – Molly bezárta a weblapot, amin böngészett, és felém fordult a komolyabbik, jogtanácsos arcát felöltve. – Ez olyan dolog, amiről végül is minden párnak el kell egyszer beszélgetnie. A legjobb őszintének lenni, ne próbálj olyannak mutatkozni, amilyen nem vagy. Tisztában van vele, hogy még nincs tapasztalatod, ugye? – Némán bólintottam. – Oké, az jó, nem lesznek meglepetések. Csak mondd neki, hogy ezen agyaltál, és meg akartad tudakolni, mit gondol róla. Aztán tudni fogod, hányadán álltok.

– Köszí. – Rávigyorogtam. – Te vagy a legnagyobb király.

Felnevetett. – Tudom. Mellesleg mondtam, hogy oltári ötletem támadt?

– Nem – feleltem. – Mi célból?

– Hogy felkeltssem Gábiel figyelmét.

Magamban elkeseredtem. – Molly, csak ezt ne már megint; már egyszer megbeszéltük.

– Tudom, de én még soha nem találkoztam hozzá hasonlóval. És a dolgok immár megváltoztak... én változtam meg.

– Hogy érted?

– Nos, rájöttem valamire. – Elvigyorodott. – Az egyetlen módja, hogy megszerettessem magam Gábriellel az, ha jobb ember leszek, így... elhatároztam, hogy társadalomtudatos leszek, tudod, többet akarok *részt venni a közösség dolgaiban*.

– És pontosan hogyan akarsz hozzákezdeni?

– Önkéntes órákat akarok vállalni a Gondozó Központban. El kell ismerned, nagyszerű stratégia, nem?

– Tudod, a legtöbben a közösség szolgálatát nem stratégiaként élik meg – mondtam. – Ha csak egy ügyes húzásnak szánod, ne csináld. Gabe-nek nem tetszene.

– Hát de nem tudja meg, nem? Különben meg a helyes ügyért teszem – mondta. – Tudom, hogy jelenleg ő még nem úgy néz rám, mint ahogyan én őrá, de ez egy nap megváltozhat. Végül is nem várhatom el, hogy mint derült égből a villámcsapás, hirtelen meggondolja magát engem illetően. Be kell bizonyítanom, hogy méltó vagyok rá.

– De hogyan akarod bebizonyítani azzal, ha csak megjátszod a dolgot? – kérdeztem.

– Lehet, hogy tényleg meg akarok változni.

– Molly – kezdtem, de közbevágott.

– Meg se próbálj lebeszélni róla – mondta. – Végig akarom csinálni, hogy lássam, hová vezet. Legalább ki kell próbálnom.

Nem fog vezetni sehova. Nem is vezethet, gondoltam, miközben azok a jelek jutottak eszembe, miket nem is oly régen tapasztaltam.

– Semmit sem tudsz Gábielről – közöltem. – Ő nem az, aminek látszik. Gábiel kábé annyira érző lény, mint az a kőangyal a kertben.

– Hogy mondhatasz ilyet? – kiáltotta Molly. – Mindenkinek vannak érzései; csak egyesekkel nehezebb kapcsolatot teremteni. De engem nem érdekel, ha várnom kell.

– Csak az idődet vesztegeted Gábiellel – mondtam. – Ő nem érez úgy, mint az átlagemberek.

– Ha igazad van, akkor majd hagyom a fenébe az egészet.

– Sajnálom – mondtam. – Nem akartalak elkéséríteni. Csak nem akarom, hogy megsérülj.

– Tudom, hogy kockázatos őt szeretni – ismerte be Molly.

– De azt hiszem, ezt a kockázatot én vállalom. Mellesleg már túl késő, hogy meghátráljak. Hogyan tudnék másra nézni őutána?

Figyelmesen Mollyra pillantottam. Az arca oly nyílt és őszinte volt, hogy muszáj volt hinnem neki. A tekintete várakozással telve ragyogott.

– Adott rá okot, hogy azt hidd, lesz köztetek bármi? – kockáztattam meg a kérdést.

– Még nem – ismerte el Molly. – Még mindig várok a jelre.

– Miért tetszik ő neked annyira? – kérdeztem. – Azért, ahogy kinéz?

– Eleinte azért tetszett – vallotta be Molly. – De most valami más miatt. Valahányszor meglátom, van egy furcsa déjá vu érzésem: mintha már találkoztam volna vele azelőtt. Kicsit ijesztő, de csodálatos. Néha úgy érzem, tudom, mit fog mondani vagy tenni. – Határozottan megrázta a fürtjeit. – Szóval segítesz?

– Mit tehetek?

– Azt akarom, hogy komolyan vegyél. Hadd kísérjelek el legközelebb, ha a Fairhavenbe mész.

Vajon Molly lelkesedése a Gondozó Központ iránt is az isteni terv része? A jótékonykodás szellemét próbáltuk ösztönözni még akkor is, ha a motiváció megkérdőjelezhető. – Azt hiszem, ennyit megtehetek, de ígérd meg, hogy nem fogsz hiú ábrándokat kergetni.

MIRE MOLLY ELSZÁNTA MAGÁT, hogy hazamegy, már besötétedett. Gábiel udvariasan felajánlotta, hogy elviszi kocsival.

– Nem, megleszek így is – mondta Molly, mert nem akart a terhére lenni. – Sétálok. Tényleg nincs messze.

– Attól tartok, nem engedhetem meg – felelte Gábiel, és a kezébe vette a Jeep kulcsait. – Az utca nem fiatal lányoknak való már ilyen késő éjszaka.

A fivérem nem az a fajta ember volt, akivel lehetett vitatkozni, így Molly kacsintott, amikor búcsúzásképpen megölelt.

– A jel! – súgta a fülembe, mielőtt követte Gábrielt a kocsihoz, oly szemérmes mozdulatokkal sétálva utána, amennyire csak Mollytól telt.

Odafent a szobámban megpróbáltam folytatni a versírói feladatot, de súlyos alkotói válságban találtam magam. Egy árva ötletem sem volt. Lefirkantottam néhány lehetőséget, de mind annyira banálisnak tűnt, hogy a szemetesben végezték. Mivel Jake kezdte el, nem éreztem magaménak, és semmi nem jutott eszembe, ami illett volna hozzá. Végül feladtam, és lementem, hogy felhívjam Xaviert.

MINT KÉSŐBB KIDERÜLT, kreativitásom kudarca nem jelentett problémát.

– Vettem magamnak a bátorságot, hogy befejezzem az első strófánkat – jelentette be Jake, miközben másnap együtt ültünk az irodalomórán, a hátsó padban. – Remélem, nem bánod.

– Dehogy, örülök is neki. Hallhatnám?

Egyetlen csuklómozdulattal felcsapta a füzetét a kívánt oldalon. Hangja olyan volt, akár a folyadék, ahogy hangosan felolvasta.

*Angyali arca volt,
S láttam szeme tükrében:
Egyek voltunk, s ugyanazok
Hazugság kötelékében.*

Lassan felnéztem, nem tudtam, mit vártam. Jake arckifejezése barátságos maradt.

– Szörnyű? – kérdezte. Tekintete az arcomat fürkészte a hatás nyomait kutatva. Meg mertem volna esküdni rá, hogy amikor

legutóbb láttam, zöld volt a szeme, de ma már szénfeketén ragyogott.

– Szerintem jó – mondtam gyengén. – Van hozzá tehetséged.

– Köszí – mondta. – Megpróbáltam elképzelni, hogy én vagyok Heathcliff^[4], és Cathyről írok. Senki nem jelentett számára oly sokat. Annyira szerette őt, hogy más iránt már nem is maradt benne semmi.

– Mindent felemésztő volt – helyeselttem.

Lenéztem, de Jake megfogta a kezem, és elkezdte az ujját körkörösén mozgatni a csuklómon. Az ujjá forró volt, éreztem, hogy a bőrömet égeti. Olyan volt, mintha valamiféle üzenetet próbálna eljuttatni hozzám szavak nélkül.

– Nagyon gyönyörű vagy – mormolta. – Még sosem láttam ilyen finom bőrt, akár a virág szirma. De gondolom, sokszor hallasz ilyet.

Elhúztam a csuklómat. – Nem – feleltem. – Ezt még soha senki nem mondta nekem.

– Még nagyon sok dolog van, amit el szeretnék mondani neked, ha adnál egy esélyt. – Jake már majdnem önkívületi állapotban volt. – Megmutatnám neked, milyen igazán szerelmesnek lenni.

– Én *már* szerelmes vagyok – válaszoltam. – Nem szorulok a *te* segítségére.

– Olyan dolgokat éreztetnék veled, amiket még sosem érezték.

– Xaviertől megkapok mindent, amire szükségem van – csattantam fel.

– A gyönyör olyan mértékét tudnám megmutatni neked, amit soha nem gondoltál volna lehetségesnek – folytatta Jake halk, hipnotikus bűgással –, dolgokat, amik meghaladják a legvadabb képzelgéseidet is.

– Nem hiszem, hogy tetszene Xaviernek – mondtam hűvösen.

– Csak arra gondolj, hogy neked mi tetszene, Bethany. Ami Xaviert illeti, úgy hallom, túl sok mindenbe beavatod. A helyedben *én csak annyit kötnék az orrára*, amennyit feltétlenül muszáj tudnia.

Meghökkenett a gorombasága. – Nos, én nem vagyok te, és én nem így működöm. A Xavierrel való kapcsolatomban a bizalmon alapszik, de ez lehet, hogy neked nem ismerős fogalom – vágtam hozzá. Megpróbáltam rávilágítani a kettőnk elválasztó morális szakadékra.

Hátratoltam a székem, és felálltam. Mivel jelenetet vártak, a többi diák érdeklődve bámult rám. Még Miss Castle is felnézett a papírhalomból, amiket osztályozott.

– Ne haragudj rám, Beth – mondta Jake hirtelen könnyörgőre fogva. – Kérlek, ülj vissza.

Kelletlenül visszatelepedtem, de csak mert nem akartam magamra vonni a figyelmet, és megolajozni a Bryce Hamilton pletykagépezetét.

– Azt hiszem, nem akarom tovább folytatni veled ezt a feladatot – jelentettem ki. – Biztos vagyok benne, hogy Miss

Castle megérti majd.

– Ne légy már ilyen. Sajnálom. Nem tudnánk megfedkezni arról, hogy egyáltalán megszólaltam?

Dacosan összefontam a karomat, de Jake váratlanul ártatlan arckifejezést öltött magára, és ez lefegyverzett.

– Szükségem van a barátságodra – mondta. – Kapok még egy esélyt?

– Csak akkor, ha megígéred, hogy soha többé nem mondasz ilyeneket nekem.

– Jól van, jól van. – Jake megadóan feltartotta a karját. – Megígérem; egy szót se többet.

Amikor találkoztam az óra után Xavierrel, nem szóltam neki a Jake-kel történt beszélgetésről. Azt gyanítottam, hogy csak feldühíteném vele, és konfrontáció lenne a vége. Mellesleg Xaviernek és nekem épp elég megbeszéltnivalónk volt anélkül is, hogy Jake-et is felemlgetném. Mindamellet az, hogy elhallgattam előle dolgokat, kellemetlen érzéssel töltött el. Mikor később felidéztem, rájöttem, hogy Jaké Thorn pontosan ezt akarta elérni.

– BESZÉLHETNÉNK VALAMIRŐL? – kérdeztem Xaviertől, miközben a fövényen feküdtünk tanítás után.

Egyenesen haza akartunk menni, hogy a harmadik negyedéves vizsgákra készüljünk, de a fagyialtos elterelte a figyelmünkét. Vettünk két tölcsérrel, és hogy elnyaljuk, a hosszabbik úton, a part mentén indultunk haza kéz a kézben. Nem bírtam ki, hogy ne mártsam meg a lábam a vízben. Aztán

úgy alakult, hogy elkezdtünk kergetőzni, mígnem Xavier elkapott, és mindketten elnyúltunk a homokban.

Xavier megfordult, hogy szembe kerüljön velem, és leporolta az orromat. – Velem mindent megbeszélhetsz.

– Hát – kezdtem félszegen –, nem is tudom, hogy kezdjem... és nem akarok félreérthető lenni...

Xavier komoly arccal felült, kisimította a haját a szeméből.

– Szakítani akarsz velem? – kérdezte.

– Micsoda?! – kiáltottam. – Nem, dehogyis; pont ellenkezőleg!

– Ó! – Visszaheveredett és lustán elmosolyodott. – Akkor biztos meg akarod kérni a kezem. De most nincs is szökőév... ^[5]

– Ezzel nem teszed könnyebbé a dolgom – panaszkodtam.

– Bocsesz. – Elkomolyodva rám nézett. – Miről akarsz beszélni?

– Azt akarom megtudni, hogy te mit gondolsz... hogy mi a véleményed... – szünetet tartottam, majd lehalkított hangon folytattam –, az Sz betűs szóról.

Xavier az állát a kezére támasztotta.

– Nem vagyok valami jó a találós kérdésekben. Egy kicsit közelebbről nem tudnád megvilágítani? – mondta.

Kényelmetlenül feszengtem, nem akaródzott kimondanom hangosan.

– Mi a második betű? – kérdezte Xavier nevetve, hogy megpróbáljon segíteni.

–E- mondtam. – És azXköveti.

– A szexről akarsz beszélni?

– Nem akarok beszélni róla – mondtam. – Csak azt akarom megkérdezni... izé, te szoktál rá gondolni?

– Most ez hogy jutott eszedbe? – kérdezte Xavier szelíden.

– Ez egyáltalán nem vall rád.

– Nos, Mollyval beszélgettem – feleltem. – És ő úgy gondolja, hogy elég fűrcsa, hogy mi még nem... tudod, hogy még nem csináltunk semmit.

Xavier morcos lett. – Muszáj Mollynak mindent tudnia a kapcsolatunkról?

– Te nem gondolsz rám úgy? – kérdeztem, s hirtelen feszültséget éreztem a mellemben. Ezzel a lehetőséggel nem számoltam. – Valami gond van velem?

– Hé, hé, hát persze hogy nincs. – Xavier a kezem után nyúlt és megszorította. – Beth... egy csomó srácnak a szex az egyetlen dolog, ami összetartja a kapcsolatát a széthullástól, de mi nem olyanok vagyunk. Bennünk sokkal több van. Azért nem említettem még neked soha, mert nem gondoltam, hogy szükségünk van rá. – Rám bámult. – Biztos vagyok benne, hogy csodálatos lenne, de én magad miatt szeretlek téged, nem pedig azért, amit nyújtani tudsz nekem.

– Emilyvel volt testi kapcsolatotok? – Meg sem hallottam, amit mond.

– Ó, istenem! – Xavier visszahanyatlott a homokba. – Már megint.

– Igen vagy nem?

- Miért számít ez?
- Csak válaszolj a kérdésre!
- Igen, volt. Most boldog vagy?
- Na, látod! Még egy dolog, amit tőle megkaphattál, tőlem meg nem.
- Beth, egy kapcsolat nem csak a testi dolgokon alapul – mondta higgadtan.
- De az is a része – vetettem ellen.
- Természetesen, de nem ezen áll vagy bukik.
- De te fiúból vagy, téged nem hajt a... *kényszer*? - kérdeztem halk hangon.

Xavier nevetett. - Ha találkozol egy mennyei hírvivőkből álló családdal, hajlamos vagy megfélekezni a *kényszereidről*, és inkább az összképre koncentrálsz.

- És mi van, ha én azt mondanám, hogy én akarom? - kérdeztem hirtelen, magam is meglepődve a szavaimon. Hogy képzeltem ezt? Van fogalmam arról, mit követek el? Csak abban voltam biztos, hogy Xaviert jobban szeretem a világon bárminél, és ha külön vagyunk, az nekem fizikai fájdalommal jár. Utáltam a gondolatát, hogy van olyan része, amit nem fedezhettem fel, egy része, ami el van zárva előlem. Meg akarom ismerni őt, mint a saját tenyeremet, hogy megjegyezzem a testét töviről hegyire, és az emlékezetembe égjen. Oly közel akartam kerülni hozzá, amennyire fizikailag csak lehetséges, testestől-lelkestől eggyé akartam olvadni vele.

- Szóval? - kérdeztem szelíden. - Igent mondanál?

– Határozottan nem.

– Miért?!

– Mert úgy érzem, nem állsz készen rá.

– Az nem rajtam múlik, hogy eldöntsem? – kérdeztem konokul. – Nem állíthatsz meg.

– Szerintem két ember kell a tangóhoz – mondta Xavier. Megsimogatta az arcomat. – Beth, szerelmes vagyok beléd, és annál engem semmi nem tehet boldogabbá, mint hogy a közeledben lehetek. Mámorító vagy.

– Szóval...?

– Szóval ha tényleg akarod, akkor én száztíz százaléig benne vagyok, de csak miután alaposan átgondoltuk.

– És az mikor lesz?

– Amikor majd tiszta fejjel gondolkodsz, és nem Mollyval vitatod meg.

Felsóhajtottam. – Ennek Mollyhoz semmi köze.

– Beth, gondolkoztál már azon, mik lehetnek ennek a következményei?

– Azt hiszem...

– És akkor is akarod? Ez örültség.

– Hát nem érted? – kérdeztem gyengéden. – Már nem érdekel. – Arcomat az égnek emeltem. – Az ott már nem az otthonom többé. Te vagy az.

Xavier átölelt és magához szorított. – És te pedig az enyém. De nem akarok olyat tenni, amivel árthatok neked. Muszáj a szabályok szerint játszánunk.

- De ez nem igazság. Utálom, hogy ők irányítják az életemet.
  - Tudom, de pillanatnyilag nem tehetünk ellene semmit.
  - Azt kellene tennünk, amit akarunk. - Próbáltam visszafogni magam, de a szavak kontrollálhatatlanul kicsúsztak a számon. - Elmenekülhetnénk, elfelejthetnénk, hogy bárki más létezik. - Rájöttem, hogy már elég régóta fojtom ezt magamba.
  - Elbújhatnánk, sosem találhnának ránk.
  - *Megtalálnának*, én pedig nem akarlak elveszíteni, Beth - mondta Xavier erélyesen. - S ha ez azzal jár, hogy eltűnjük a szabályaikat, ám legyen. Tudom, hogy haragszol, de azt akarom, hogy gondolkozz el az ajánlatodon. *Csak gondolkozz* rajta egy kicsit.
  - Mondjuk egy pár napig?
  - Inkább egy pár hónapig.
- Sóhajtottam, de Xavier hajthatatlan volt.
- Nem hagyom, hogy fejjel rohanj a falnak, mert később még megbánhatod. Csak lassíts egy kicsit; muszáj higgadtnak és ésszerűnek maradnunk. Megteszed értem?
- A fejem a mellére hajtottam, és éreztem, hogy a felgyülemlett harag elpárolog a testemből. - Érted bármit megteszek.
- MI TÖRTÉNNÉ, HA EGY ANGYAL és egy ember szeretkezne? - kérdeztem Ivytól, miközben egy bögre tejet töltöttem magamnak.
- Rám nézett szigorúan.

– Miért érdekel? – kérdezte. – Bethany, kérlek, mondd, hogy nem...

– Persze hogy nem – vágtam közbe. – Csak kíváncsi vagyok.

– Nos... – a nővérem elmélázott. – A létezésünk célja nem más, mint Isten szolgálata azáltal, hogy segítjük az embert, nem pedig keveredünk vele.

– Megtörtént már valaha?

– Igen, katasztrofális következményekkel.

– Vagyis?

– Vagyis az emberinek és az isteninek nem szabad egyesülnie. Ha megtörténne, úgy hiszem, az angyal elveszítené az isteni természetét. Egy ilyen bűnt nem lehet jóvátenni.

– És az ember?

– Ő soha többé nem lenne képes visszatérni a normális létbe.

– Miért? – kérdeztem.

– Mert az élmény felülmúlna minden emberi tapasztalást – magyarázta Ivy.

– Vagyis egy életre szólóan megsérülne?

– Igen – felelte Ivy. – Azt hiszem, ez az egyik következménye; egyfajta kitaszítottság. Szerintem, kegyetlen lenne. Olyan, mintha megengednéd egy embernek, hogy bepillantson egy másik dimenzióba, majd elzárnád előle. Az angyalok időn és teren kívül léteznek, és szabadon utazhatnak a világok között. Létezésünk legnagyobb része felfoghatatlan az ember számára.

Bár az elmélet bonyolult és ködös volt számomra, egy dologgal tisztában voltam – nem siettethetek semmit Xavierrel

annyira, amennyire szeretném. Egy ilyen egyesülés veszélyes és tiltott. Menny és föld természetellenes találkozását jelentené, két világ ütközését. És Ivy szavaiból ítélve a becsapódás valószínűleg pusztító lenne.

XAVIERREL ÚGY HATÁROZTUNK, HOGY még várunk – mondtam Mollynak, miután a büfében faggatni kezdett. Néha úgy éreztem, valami beteges érdeklődést mutat a szerelmi életem iránt. Azt nem magyarázhattam el neki, amit Ivytól hallottam, ezért megpróbáltam a tőlem telhető legjobban megfogalmazni.

– Nem kell megtennünk semmit annak érdekében, hogy bebizonyítsuk, hogyan érzünk egymás iránt.

– De nem is akarjátok? – kérdezte. – Nem vagytok kíváncsiak?

– Dehogynem, de nem kerget a tatár.

– Ó, öcsém, srácok, nektek tényleg megállt az idő – nevetett fel Molly. – Mindenki más él-hal, csak hogy megragadjon minden egyes lehetőséget, ami csak akad.

– Miért él-hal? – kérdezte Taylah, mikor feltűnt Molly mögött egy nyalókát szopogatva. Megráztam a fejemet, jelezvén, hogy váltsunk témát, de Molly rám se hederített.

– Hogy erkölcstelenül fetrenghessenek – válaszolta.

– Ó, csak nem levennéd a Tanuló-táblát? – kérdezte Taylah lecsücsülve közénk. Valószínűleg elég rémültnek tűnhettem, mert Mollyból kitört a nevetés.

– Ha valami szexszel kapcsolatos kérdésed van, én vagyok az embered – biztosított róla Taylah. Szkeptikus voltam. Mollyban

megbízta, de a barátainak nagy volt a szája, és a legkevésbé sem voltak diszkrétek.

– Semmi olyasmi – mondtam. – Nem fontos.

– Érdekei a tanácsom? – kérdezte Taylah, és látszólag a legkevésbé sem izgatta, hogy szükség van-e a tanácsára vagy sem. – Ne csináld olyannal, akibe szerelmes vagy.

– Micsoda? – meredtem rá. Néhány szóval sikerült az egész hitrendszeremet a földre döngölnie. – Nem pont az ellenkezőjét akartad mondani?

– Ó, Tay, ne mondj neki ilyet – szólt közbe Molly.

– Komolyan. – Taylah az egyik ujját figyelmeztetően felém ingatta. – Ha valaki olyannal veszíted el, akibe tényleg szerelmes vagy, az egész az ördögé lesz.

– De miért?

– Mert amikor véget ér a románc, az illető magával viszi azt a valamit, ami igazán különleges, és már nem kapod vissza többé. Ha olyasvalakinek adod, aki nem nagyon érdekel, akkor nem fog annyira fájni.

– És mi van, ha nem ér véget? – kérdeztem, miközben éreztem, hogy egy émelyítő csomó kúszik felfelé a torkomon.

– Higgy nekem, Beth – mondta Taylah komolyan. – Minden véget ér.

Ahogy hallgattam, hirtelen sürgető vágy tört rám, hogy olyan messzire kerüljek tőlük, amennyire csak lehetséges.

– Bethy, oda se figyelj arra, amit mond – mondta Molly, ahogy kitoltam a széket magam alól és felálltam. – Na, most szépen

felhúztad.

– Nem húzott fel – hazudtam, miközben próbáltam higgadtnak megőrizni a hangszínem. – Randim van. Később találkozunk, srácok. Köszí a tanácsot, Taylah.

Amint kiértem a büféből, felgyorsítottam a lépteimet. Meg kell találnom Xaviert. Azt akartam, hogy a karjába zárjon, hogy újra kapjak levegőt, és hogy az illata és az érintése kitöröljék belőlem az undor kitörni készülő, erőszakos hullámain. A szekrényénél találtam rá, amint éppen vízilabdaedzésre készült, és a megnyugvásért való igyekezetemben nekirohantam.

– Nem fog véget érni, ugye? – arcomat a mellébe temettem.

– Ígérd meg, hogy nem ér véget!

– Hű, Beth, mi a baj? – Xavier határozottan, de gyengéden lehámozott magáról, és a kezébe fogta az arcomat, hogy a szemébe nézzek. – Mi történt?

– Semmi – válaszoltam ingatag hangon. – Csak Taylah azt mondta...

– Beth – sóhajtott fel Xavier –, mikor hagyod már abba, hogy azokra a lányokra hallgass?

– Azt mondta, minden véget ér – suttogtam, és éreztem, ahogy Xavier szorosabban ölel magához, és tudtam, hogy a gondolat neki is éppoly fájdalmas. – De nem bírnám ki, ha velünk is megtörténne. Minden darabokra hullana; nem maradna értelme élni. Ha kettőnknek vége, nekem is végem.

– Ne beszélj így – mondta Xavier. – Én itt vagyok, és te is itt vagy. Senki sem megy sehová.

– És soha nem hagysz el?

– Nem én, amíg élek.

– És honnan tudjam, hogy ez igaz?

– Mert amikor rád pillantok, az egész életemet látom. Nem akarlak elhagyni, mert akkor nem maradna semmim.

– De miért választottál engem? – kérdeztem. Tudtam a választ, tudtam, mennyire szeret, de hallani akartam, ahogy kimondja.

– Mert te közelebb viszel Istenhez és önmagamhoz – felelte Xavier. – Mert amikor veled vagyok, megértek olyan dolgokat is, amikről sosem gondoltam, hogy megérteném, és az érzéseim irántad átgázolnak mindenem. Atomjaira hullhat körülöttünk a világ, de nem érdekel, ha te ott vagy nekem.

– Akarsz valami bolondságot hallani? – suttogtam. – Néha éjszakánként azt hiszem, érzem, hogy velem van a lelked.

– Ez annyira nem is bolondság – mosolygott Xavier.

– Találjunk ki egy helyet – mondtam, miközben hozzá simultam. – Egy helyet, ami csak a miénk; egy helyet, ahol találkozhatunk, ha rosszra fordulnak a dolgok.

– Mint például a Hajóroncs-part szirtjei alatti hely?

– Nem, úgy értem, egy helyet a fejünkben – válaszoltam. – Ahová ellátogathatunk, ha eltévelyedünk vagy távol vagyunk egymástól, vagy ahol egyszerűen csak kapcsolatba léphetünk egymással. Az legyen a hely, ahol soha senki nem találhat ránk.

– Tetszik – mondta Xavier. – Miért nem hívjuk mondjuk a Fehér Helynek?

– Az tökéletes.

23.

Nyugodj békében

A LEGTÖBB EMBER HITE SZERINT mindössze két dimenzió létezik: az élők dimenziója és a holtaké. Csak éppen nem veszik észre, hogy ennél sokkal több van. A Földön mindennap párhuzamosan léteznek az emberek más lényekkel; elég közel, hogy megérintsék egymást, ám a képzetlen szemnek láthatatlanul. Vannak, akiket úgy hívnak: a Szivárvány Emberek – halhatatlanok, kik a világok között utaznak, és kizárólag bölcsességből és megértésből állnak. Az emberek néha megpillantják őket, amint a birodalmak között suhannak. Csillogó fehérarany fénysugárnak látszanak, vagy az égen függő szivárvány halovány ragyogásának. A legtöbben azt hiszik, a fény tréfálta meg őket. Csak nagyon kevesen érzik az isteni jelenlétet. Szerettem volna azt hinni, hogy Xavier ezen kevesek egyike.

A BÜFÉBEN BUKKANTAM RÁ XAVIERRE; mellé ültem, és csipegetni kezdtem a nachós tálból, amit elém tolt. Mikor fészkelődni kezdett a széken, a combja az enyémhez dörzsölődött, és bizsergő melegséggel árasztotta el a testemet. Nem tudtam hosszan kiélvezni, mert a pult felől hangzavar csapta meg a fülünket. Két fiú összeszólalkozott azon, hogy ki állt előrébb a sorban.

- Ember, te nyomakodtál be eléem!
- Rohadj már le rólam, én itt álltam egész idő alatt.
- Hazudsz! Bárki megmondja!

Mivel tanár nem volt a láthatáron, a nézeteltérés dulakodássá és szitkozódássá fajult. A mögöttük álló alsós lányok kezdtek megijedni, amikor az egyik fiú a másik fejét a hóna alá szorította. Xavier talpra szökkent, hogy közbelépjen, de visszaült, mert valaki megelőzte. Lachlan Merton volt az, egy kihidrogénezett hajú srác, akinek az iPod zsinórja egyfolytában a fülében lógott, és egyetlen árva házi feladatot sem készített el egész évben. Általában közömbös volt mindennel szemben, ami körülötte folyt. Most viszont benyomult a két fiú közé, és szétcibálta őket. Nem hallottuk, mit mond nekik, a fiúk viszont vonakodva bár, de szétváltak s még annak az utasításának is eleget tettek, hogy kezet fogjanak.

Xavierrel egymásra néztünk. - Lachlan Merton felelősségteljesen viselkedik; na, ez aztán meglepő - jegyezte meg Xavier.

Az jutott eszembe, hogy aminek az imént a szemtanúi voltunk, az ékes példája a gondolkodás lassankénti megváltozásának a Bryce Hamiltonban. Azonnal arra gondoltam, hogy mennyire örülne Ivy és Gábiel, ha hallanák, hogy a fáradozásuk igenis kifizetődő. Természetesen Venus Cove-nál vannak arra rászorulóbb közösségek is a világon, de azok nem részei a mi küldetésünknek. Oda más figyelőket jelöltek ki. Titokban örültem, hogy a világnak nem egy olyan sarkába küldtek, ahol háború, éhínség vagy természeti

katasztrófa dúl. Épp elég volt azoknak a helyeknek a képeivel a hírekben szembesülni. Próbáltam távol maradni a híradásoktól, mivel gyakran a kétségbeesés lett úrrá rajtam tőlük. Nem bírtam az éhező és az ivóvízhiánytól megbetegedett gyermekek látványát. Mikor eszembe jutottak mindazok a dolgok, amik fölött az emberek képesek szemet hunyni, majdnem sírva fakadtam. Mitől érdemel egyik ember többet a másiknál? Senkinek nem lenne szabad éheznie vagy magányosnak lennie, vagy arra várnia, hogy véget érjen az élete. Bár én magam isteni közbeavatkozásért imádkoztam, már a pusztá gondolata is feldühített.

Amikor erről beszéltem Gábriellel, azt mondta, még nem vagyok felkészülve rá, hogy megértsem, de egy nap majd igen.

– Azokkal a dolgokkal törődj, amikkel képes vagy törődni – tanácsolta.

Másnap reggel hármásban elindultunk a Fairhavenbe, a helyi Gondozó Központba. Egyszer-kétszer meglátogattam ott Alice-t, ahogy megígértem, de a látogatásaim fokozatosan elmaradtak, mivel a legtöbb szabadidőmet hajlamos voltam Xaviernek szentelni. Mindazonáltal Gábiel és Ivy rendszeresen látogatták a helyet, és gondjuk volt rá, hogy Fantomot is magukkal vigyék. Elmondásuk szerint a kutya mindig nyílegyenesen Alice-hoz szaladt különösebb utasítások nélkül is.

Mivel Molly is önkéntes szolgálatot vállalt, kerültünk egyet, hogy felvegyük. Annak ellenére, hogy szombat reggeli kilenc óra volt, felöltözött és készen várt, pedig tudtam, hogy ilyenkor dél előtt nemigen szokott mutatkozni. Eléggé megdöbbentünk, hogy nagyjából úgy öltözött fel, mintha egy fotózásra menne:

farmer miniszoknya, magassarkú és kockás ing volt rajta. Taylah, aki ott töltötte az éjszakát, nem értette, hogyan választhatta Molly a „véneemberek” istápolását az egész napos *Pletykafészek*-sorozatnézés helyett.

– Mit keresel te egy gondozó otthonban? – hallottam, amint megkérdezi Mollytól, amikor kinyitottam neki az ajtót.

– Egy nap mind ott végezzük – felelte Molly mosolyogva. A kocs ablakának tükröződésében leellenőrizte az ajakfényét.

– Én aztán nem – fogadkozott Taylah. – Azok a helyek bűdösek.

– Később hívlak – mondta Molly, majd szófogadóan bemászott mellém.

– De Moll – nyafogott Taylah –, úgy volt, hogy Adammal és Chrisszel találkozunk ma reggel.

– Üdvözzöld őket a nevemben.

Ahogy kiálltunk a felhajtóról, Taylah nyilvánvalóan azon tűnődve bámult utánunk, vajon ki rabolta el a legjobb barátját és cserélte ki erre a szélhámosra.

Amikor megérkeztünk a Fairhavenbe, az ápolószemélyzet láthatóan örömmel fogadott bennünket. Ahhoz már hozzászoktak, hogy Gábiel és Ivy rendszeresen jár hozzájuk, de Molly jelenléte megdöbbentette őket.

– OMolly – mondta Gábiel. – Volt olyan kedves, és felajánlotta, hogy segít ma nekünk.

– Mindig hálásak vagyunk egy pluszkézért – felelte Helen, az egyik osztályos nővér. – Különösen ha olyan kevesen vagyunk

a személyzetből, mint ma. – Elkínzottnak és fáradtnak tűnt.

– Örülök, ha segíthetek – mondta Molly tisztán artikulálva, mintha Helen nagyot hallana. – Nagyon fontos, hogy visszaadjunk valamit a közösségnek. – A szeme sarkából Gábielre sandított, őt viszont lekötötte, hogy kicipzározza a gitártokját, és nem hallotta meg.

– Épp időben jöttek a reggelihez – közölte Helen.

– Köszönöm, de én már ettem – válaszolta Molly. Helen arcán kétes arckifejezés suhant át. – Úgy értettem, a bentlakók reggelijéhez. Segíthet megetetni őket, ha van kedve.

Követték őt a sivár folyosón át az étkezőhelyiségbe, ami a régi CD-lejátszóból kiszűrődő Vivaldi-dallamok ellenére is eléggé kopott és nyomasztó hangulatot árasztott. A virágos szőnyeg elnyűtt volt, a függönyöket kifakult gyümölcsök mintája díszítette. A bentlakók műanyag székeken ültek a rétegelt lemez asztaloknál. Akik nem tudták megtartani magukat, azok puha, párnázott karosszékben foglaltak helyet. A konnektorba dugott légfrissítők dacára jól kivehetően ammónia szaga keveredett a főtt zöldségekével. Az egyik sarokban egy hordozható tévén természetfilmet sugároztak. A gondozók főleg nők voltak, akik rutinosan végezték a szalvétahajtogatással, asztaltörölgetéssel járó munkájukat, valamint etetőt kötöttek az olyan bentlakókra, akik már nem nagyon tudtak magukról gondoskodni. Egyesek várakozva pillantottak fel a jöttünkre. Mások viszont már nem igazán voltak tudatában a környezetükben zajló dolgoknak ahhoz, hogy felfigyeljenek ránk.

A reggeli tálcákat egy emeletes, gurulós kocsira pakolták, az ételek pedig le voltak fóliázva. A második polcon a műanyag bögrék sorakoztak.

Alice-t sehol nem láttam, így a következő félórát egy Dora nevű nő étkeztetésével töltöttem, aki kerekes székben ült, és egy tarkabarka, horgolt gyapjúkendővel volt betakarva a lába. Magába roskadva üldögélt ernyedt szájjal és félig csukott szemmel. Bőre sárgásfakó volt és májfoltos. Papírvékony arcbőréen hajszálerek hálózata látszott át. Nem voltam biztos benne, hogy a Fairhavenben mit neveznek „reggelinek”, mindenesetre én egy halványsárga iszapgúlának láttam. Tudtam, hogy egyes bentlakók a fülladás kockázatát elkerülendő csak pépes ételeket fogyaszthattak.

– Mi ez? – kérdeztem Helentől.

– Rántotta – felelte, mielőtt továbbtolta a kocsit.

Az egyik idősebb úr megpróbált egy kanál ételt a szájához emelni, de a keze annyira remegett, hogy maga elé lötytyintette. Gábiel nyomban mellette termett. – Meg is van – mondta, ahogy letörölte az ételmaradékot egy darab papírkendővel. Molly annyira bámulta őt, hogy elfelejtette etetni a gondjaira bízott lakót, aki tátott szájjal ült és várt.

Miután végeztem Dóránál, Mabelhez indultam, aki a Fairhaven legvadabb bentlakójának hírében állt. Eltolta a kanalat, amit odatartottam, és összeszorította a száját.

– Nem éhes? – kérdeztem.

– Ó, ne izgasd magad Mabel miatt – mondta Helen. – Ő Gábielre vár. Ha ő is itt van, mástól nem hajlandó ételt

elfogadni.

– Oké – feleltem. – Alice-t nem látom ma sehol. Merre van?

– Saját szobába költöztették – válaszolta Helen. – Attól tartok, mióta utoljára találkoztál vele, romlott az állapota. A látása hanyatlik, és épp légúti fertőzéssel küszködik. A szobáját rögtön a csarnok végében találod: az első ajtó a jobb oldalon. Biztos vagyok benne, hogy csuda jól fog neki tenni, ha meglát. – Gábiel és Ivy miért nem szóltak nekem erről? Annyira lefoglalt a saját életem, hogy úgy látták, nem érdekelne? Egyre növekvő rémülettel indultam el a termen át Alice szobája felé.

Fantom megelőzött, és már ott rohant előttem. Mikor benyitottam a szobába, és mindketten bementünk, alig ismertem rá az ágyban fekvő nőre. Egyáltalán nem hasonlított az emlékeimben élő Alice-hoz. A betegség megviselte az arcát és átváltoztatta. Teste oly törékenynek tűnt, akár egy madaré, vékony, kis haja fésületlenül ült a fején. A színes kardigánok eltűntek, egyszínű, fehér köntös volt rajta.

Nem nyitotta ki a szemét, mikor a nevén szólítottam, de felém nyúlt. Mielőtt megfoghattam volna a kezét, Fantom belenyomta az orrát.

– Te vagy az, Fantom? – kérdezte Alice rekedt hangon.

– Fantom és Bethany – feleltem. – Látogatóba jöttünk.

– Bethany... – ismételte meg. – De jó, hogy jöttél. Hiányoztál.

– A szeme még mindig be volt hunyva, mintha túlontúl megerőltető lenne, hogy megpróbálja kinyitni.

– Hogy érzed magad? – kérdeztem. – Hozhatok neked valamit?

– Nem, drágám, mindenem megvan.

– Sajnálom, hogy nem jöttem egy darabig. Csak épp... – nem tudtam, milyen magyarázatot adhatnék a nemtörődöm viselkedésemre.

– Tudom – mondta. – Az élet közbeszól. Nem kell bocsánatot kérned. Most itt vagy, és csak ez számít. Remélem, Fantom jól viselkedik.

Fantom vakkantott egy rövidet, amikor meghallotta a nevét.

– Tökéletes társ.

– Jó fiú – mondta Alice.

– De mit hallok, betegeskedsz? – kérdeztem felvillanyozott hangon. – Mi majd talpra állítunk megint!

– Nem vagyok biztos benne, hogy talpra akarok állni megint. Úgy érzem, itt lenne az ideje...

– Ne mondd ezt – vágtam közbe. – Csak pihenned kell egy kicsit, aztán...

Alice feje hirtelen előredőlt, a szemhéja pedig felpattant. Konkrétan nem nézett semmire, inkább csak vadul meredt maga elé. – Tudom, ki vagy – krákogta.

– Az jó – feleltem, miközben az ijedségtől gombócot éreztem a torkomban. – Örülök, hogy nem felejtettél el.

– Azért jöttél, hogy magaddal vigyél – mondta. – Nem most, de hamarosan.

– Hova mennénk? – kérdeztem. Nem akartam elfogadni, amit mondott.

– A mennyországba – felelte. – Nem látom az arcodat, Bethany, de a fényedet igen.

Rábámultam megnémulva.

– Te mutatod majd az utat, ugye? – kérdezte.

A csuklójához értem, és kitapintottam a pulzusát. Olyan volt, akár egy kanócig leégett gyertya. Tudtam, hogy a kapcsolatunk nem tarthat vissza attól, hogy ellássam a feladatomat. Behunytam a szemem, és felidéztem a szerepet, amit a Királyságban betöltöttem: a kalauzt, az átlényegülő lelkek mentorát. A feladatom, hogy az áthaladó gyermeki lelkeket vigasztaljam.

– Amikor eljön az idő, nem leszel egyedül.

– Kicsit félek. Mondd csak, Bethany, sötét lesz?

– Nem, Alice, csak fény.

– És a bűneimmel mi lesz? Nem voltam éppen mintapolgár, tudod – mondta, ahogy harcos énje halványan még megvillant.

– Az Atya, akit én ismerek, maga a megbocsátás.

– És találkozhatom a szeretteimmel újra?

– Egy sokkal nagyobb család része leszel. Egy leszel az összes teremtménnyel e világon s azon is túl.

Alice visszahanyatlott a párnára. Elégedettnek, de kimerültnek látszott. A szempillái remegtek.

– Most próbálj meg aludni – mondtam.

Törékeny keze köré zártam az ujjaimat, Fantom pedig a karjára hajtotta a fejét. Együtt figyeltük őt, ahogy álomba szenderül.

Hazaúton még mindig Alice-on járt az eszem, és azon, amit mondott. Odafentről figyelni a halált szomorú volt, de itt, a Földön megtapasztalni egyenesen szívszorító. Mérhetetlen fájdalom, amire nincs gyógyszer. A büntudat éles döfését éreztem, amiért hagytam magam annyira belefeledkezni a Xavier iránti szerelmembe, hogy közben kibújtam a többi kötelezettségem alól. A mennyország, legalábbis egyelőre, jóváhagyta a kapcsolatunkat, de nem hagyhatom, hogy minden mást elemésszen. Ugyanakkor semmi másra nem vágytam jobban, mint találkozni vele, és magamba szívni ismerős illatát. Senki mást nem ismertem, akitől ilyen elevennek érezném magam.

Másnap reggel jutott el hozzánk a hír, hogy Alice eltávozott álmában. Nem lepett meg. Éjszaka arra ébredtem, hogy az eső az ablakomat csapkodja, s amikor kicsusszantam az ágyból, hogy behúzzam a függönyt, Alice szelleme odakint lebegett. Mosolygott és teljesen békésnek tűnt. Alice teljes és méltó életet élt, és kész volt továbblépni. A veszteséget leginkább a családja fogja megérezni, akik nem hozták ki a legtöbbet az együtt töltött időből. Még nem tudják, de egy nap majd kapnak egy második esélyt is.

Ereztem, ahogy a szelleme ideges várakozástól bizseregve távozik e világból. Már egyáltalán nem félt, csak izgult, hogy mit talál odaát. A búcsúzás végső gesztusaként még utánanyúltam gondolatban.

24.

Csak ember

ALICE TEMETÉSÉNEK A NAPJA borongós volt. Az ég teljesen elszürkült, a talaj pedig átnedvesedett az éjjel hullott szitáló esőtől. Mindössze egy maroknyi gyászoló jelent meg, a Fairhaven személyzetének tagjai is ott voltak közöttük, és Mel atya, aki az istentiszteletet tartotta. A sírja füves dombon feküdt egy tölgyfa alatt, és az jutott eszembe, biztosan kuncogna rajta, hogy a végső nyughelyéhez kilátás is jár.

Alice halála valamit felkavart bennem. A figyelmemet újból ráirányította a küldetésünk céljára, és úgy döntöttem, több órát fogok a közösség szolgálatának szentelni. A dolgok összképéhez mérten ez nagyon apró gesztus, s amikor felajánlottam, aligha érezhettem többnek magam egy kis hülyénél, ha belegondoltam, hogy a feladatunk nem kevesebb, mint hogy megmentjük a Földet a bukottaktól és sötét erőiktől. Mindenesetre segített elhinnem, hogy én is hozzájárulok az ügyünkhöz, és végre arra koncentrálok, ami fontos. Xavier gyakran velem tartott. A családja már évek óta támogatja az egyházat önkéntes munkával, így ez egyáltalán nem volt új számára.

– Nem muszáj mindig eljönnöd – mondtam neki egyik este, miközben a vonatra várakoztunk, amivel eljutunk a Port Circe-i ingyenkonyhához.

– Tudom – felelte. – De jönni akarok. Engem úgy neveltek, hogy higgyek benne, hogy a közösség fontos.

– De neked sokkal több gond nyomja a válladat, mint nekem. Nem akarom még én is fokozni rajtad a nyomást.

– Hagyd abba a gyötrődést. Tudok bánni az időmmel.

– Nem holnap van francia szóbelid?

– Nem, *mindkettőnknek* holnap van a francia szóbelije; ezért is hoztam ezt magammal. – A hátizsákjából elővett egy tankönyvet. – Útközben tanulhatunk.

Fokozatosan megszoktam a vonatozást, amiben bizonyára az is segített, hogy Xavierrel utazhattam. A vagon, ahol helyet találtunk, majdnem üres volt; csak egy töpörödött öregember üldögélt benne, aki elbóbiskolt és az ingére nyáladzott. A lába között barna papírzacskóban egy üveg látszott.

Kinyitottuk a tankönyvet, és még alig néhány perce olvastuk, amikor Xavier felpillantott. – A mennyország biztosan jó nagy – mondta. Halkan beszélt, ezért nem szóltam rá, amiért nyilvános helyen hozakodott elő vele. – Mekkora hely kell ahhoz, hogy beférjen oda az a sok lélek? Mindenesetre a végtelenség fogalma eléggé kiakaszt.

– Tulajdonképpen hét mennyei birodalom van – közöltem hirtelen, mert meg akartam osztani a tudásomat Xavierrel még akkor is, ha tudtam, a törvényeinkbe ütközik.

Xavier felsóhajtott, és hátradőlt az ülésben.

– Mikor már azt hittem, hogy kezdem kapisgálni... Miért pont hét?

– Csak egy trón van az első mennyországban – feleltem. – És az angyalok, kik az Úr szavát prédikálják. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek a hetedik mennyországban van, amely a legfőbb birodalom.

– De mi értelme van mindennek?

– A különböző birodalmak különböző feladatokat látnak el. Olyan, mint felküzdeni magad, hogy találkozhass az elnökvezérigazgatóval.

Xavier megdörzsölte a halántékát.

– Még sok mindent kell megtanulnom, igaz?

– Csak a szabályokat kell jól az eszedbe vésned – mondtam.

– A második mennyország ugyanolyan távolságra van, mint az első a Földtől, a jobbkez felőli angyalok mindig dicsőségesebbek, mint a balkéz felőliek; a hatodik mennyországba bejutni meglehetősen bonyolult, s a mennyország kapuján kívüli térbe kell utaznod érte, és tudom, hogy ez elég zavarba ejtő, de megismered, hogy melyik melyik, mert az alsó mennyországok sötétek a hetedik ragyogásához mérten...

– Állj! – mondta Xavier. – Hagyd abba, mielőtt szétrobban a fejem.

– Bocsi – feleltem szégyenlősen. – Gondolom, sok ezt egyszerre befogadni.

Xavier rám vigyorgott. – Ne felejtsd el, hogy én csak ember vagyok.

XAVIER MEGHÍVOTT, HOGY SZURKOLJAK a csapatának az évadzáró rögbimeccsen. Tudtam, hogy ez fontos neki, ezért úgy szerveztem, hogy Mollyval és a barátaival menjek, akik általában a Bryce Hamilton vezérszurkolói a meccseken. Amit ők iskolai szellemnek neveztek, az lényegében nem más, mint egy jó ürügy, hogy rövidnadrágos, kiizzadt fiúkat bámulhassanak. A lányok mindig gondoskodtak a hűtött italokról, amiket a szünetben osztogattak nekik annak reményében, hogy cserébe összejön egy halom bók és dicséret, vagy jobb esetben egy randi.

Hazai meccs volt, így Mollyval és a lányokkal lementem a pályához. A rögbicsapat már ott volt, amikor megérkeztünk, feketevörös csíkos mezükben épp bemelegítést tartottak. Az ellenfél, a Middletoni Előkészítő Iskola zöldben és sárgában állt a pálya túlsó felén. Megfeszítetten figyeltek céklafejű edzőjük eligazítására, aki úgy látszott, mintha az agyvérzés küszöbén állna. Amikor Xavier észrevett, egy másodpercre odaintett, majd folytatta a bemelegítést. Mielőtt elkezdődött a játék, a Bryce Hamilton csapata összebújt, és rázendített a lelkesítő mantrájára a *nagyszerű vörös és fekete seregről*. Egy helyben kocogtak, mialatt arra vártak, hogy a bíró belefújjon a sípjába.

– Jellemző – motyogta Molly. – Semmi nem képes úgy előrángatni belőlük egy kis érzelmet, mint a sport.

Amint elkezdődött a meccs, rájöttem, hogy belőlem sosem lesz rögbiszurkoló. Túl agresszív. A játék alapvetően abból állt, hogy a játékosok teljes erőből egymásba rohannak annak érdekében, hogy elragadják az ellenféltől a labdát. Figyeltem, ahogy Xavier egyik csapattársa előrerohan a pályán, miközben

a labdát biztosan a hóna alá szorítja. Kicselezett két middletoni játékost, akik könyörtelenül üldözőbe vették. Mikor már csak néhány méterre volt a célvonalától, előrevetette magát a levegőben, majd elvágódott a földön, miközben karját előrenyújtotta. A labdát szorító keze átért a vonalon. Az egyik middletoni játékos annak reményében, hogy megpróbálja blokkolni a gólszerzésben az ellenfelét, rávetődött. A Bryce Hamilton csapatából kitört az ujjongás és az éljenzés, felsegítették játékostársukat és jól hátba veregették, miközben az visszatámolygott a pálya közepére.

Épp eltakartam a szemem, hogy ne kelljen látnom, ahogy két játékos összeütközik, amikor Molly oldalba bökött. – Ki az a hapsi? – kérdezte a pálya túlsó szélén álldogáló alakra mutatva. Egy fiatalember volt hosszú bőrdzsekiben. A kilétére nem derült fény a kalapja és az arca alsó felére tekint, hosszú sál miatt.

– Nem tudnám megmondani – feleltem. – Lehet, hogy egy szülő?

– Elég hátborzongató kinézetű szülő – mondta Molly. – Miért áll ott egyedül?

Hamar megfélekedtünk az idegenről, és a meccsre figyeltünk ismét. Az idő előrehaladtával egyre idegesebb lettem. A middletoni fiúk könyörtelennek tűntek, és a legtöbbjük úgy nézett ki, akár egy tank. Valahányszor valamelyikük megközelítette Xaviert, a szívem szaporábban vert, a lélegzetem pedig felgyorsult. A játék természetéből adódóan ez elég gyakran megesett, Xavier pedig nem az a fajta volt, aki a széleken sepregetett. A dolgok sűrűjében szeretett

lenni, s éppen oly erős küzdőszellem munkált benne, mint a többiekben. Mindamellett, hogy a rögbi nem lett a kedvenc sportom, azt el kell ismernem, hogy ő elég képzett játékos volt. Gyors és erős, és mindennek tetejébe még sportszerű is. Figyeltem, ahogy elhúz a célvonal felé, és lecsapja a labdát a földre. Valahányszor a másik csapat egyik játékosa megragadta vagy a földre vitte őt, másodpercek alatt talpon termett ismét. Határozott volt. Végül már nem rezdültem össze minden egyes lehetséges karcolás és horzsolás láttán, nem aggódtam a biztonságáért, viszont kezdtem mérhetetlenül büszke lenni rá. Amikor megszerezte a labdát, már én is buzdítottam, és Molly pompomját ráztam.

Félidőben a Bryce Hamilton már három ponttal vezetett. Xavier az oldalvonalhoz kocogott, én meg odarohantam, hogy találkozzam vele.

– Köszí, hogy eljöttél – lihegte. – Tudom, ez nem biztos, hogy a te műfajod. – Rám villantotta megnyerő félmosolyát, miközben a fejére öntött egy palack vizet.

– Lehengerlő vagy odakint – mondtam, és kisimítottam a homlokára tapadt, nedves haját. – De azért légy óvatos, a middletoni srácok hatalmasak.

– Nem a méret a lényeg, hanem az ügyesség – felelte.

Aggódva pillantottam meg egy hosszú karcolást az alkarján.

– Ezt hogy szerezted?

– Csak egy karcolás. – Elnevette magát a gyötrődésem láttán.

– Lehet, hogy neked csak egy karcolás, de *az a kar*, amelyen az a karcolás éktelenkedik, *az enyém*, és nem akarom sérülten

látni.

– És mindenem Bethany Church tulajdonaként van megjelölve, vagy csak a karom?

– Minden egyes négyzetcentimétered, szóval vigyázz magadra.

– Igenis, edző!

– Komolyan mondom. Remélem, azt azért felfogtad, hogy többé nekem nem papolhatsz a biztonságról – mondtam.

– Szivi, a sérülések elkerülhetetlenek. Ez a játék része. Utána majd játszatsz ápolónősdit, ha akarsz. – A válla fölött még hátrakacsintott, miközben felharsant a meccs folytatásátjelző kürt. – Ne izgulj, legyőzhetetlen vagyok.

Néztem, ahogy lazán visszakocog a csapattársaihoz, és észrevettem, hogy a bőrdzsekis fiú még mindig a túlsó oldalvonalnál áll. Kezét mélyen a zsebébe dugta. Az arcát továbbra sem láttam.

Tíz perccel a játék vége előtt a Bryce Hamilton fiai mérget vettek volna a győzelemre. Az ellenfél edzője rengeteget rázta a fejét, és egyfolytában az izzadságot törölgette a homlokáról. A játékosai mérgesnek és kétségbeesettnek látszottak. Nem tartott soká, és mocskosabb taktikához folyamodtak. A labda Xaviernél volt, aki előre felé rohant a pályán, amikor két middletoni játékos kétoldaltól tehervonatként rontott rá. Xavier oldalra vette az irányt, hogy elkerülje az ütközést, de a másik kettő vele tartott és közrezárták. Mikor az egyikük előrerúgott, és eltalálta Xavier bokáját, felkiáltottam. Előrebukfencezett, a labda pedig kicsúszott a kezéből. Láttam,

ahogy a feje a földre csapódik, és összeszorítja a szemét, ahogy az arca megrándul a fájdalomtól. A Bryce Hamilton játékosai dühösen protestáltak, a bíró pedig a sípjába fújt, hogy jelezze, tisztességtelen a játék, de már túl későn.

Két fiú odaszaladt, hogy segítsen Xaviernek, aki még mindig a földön fetrengett. Megpróbált feltápáskodni, de a bal bokája furcsa szögben állt, és amikor ránehezedett, grimaszolt és elvágódott. A csapattársai egy pádhoz támogatták, a doki pedig odarohant, hogy felmérje az eset súlyosságát. Xavier bizonytalannak látszott, mintha közeljárna hozzá, hogy elveszítse az eszméletét.

Ahol én álltam, onnan nem hallottam, miről beszélnek. Láttam, hogy az orvos egy apró lámpával Xavier szemébe világít, majd a fejét rázza az edző felé. Xavier a fogát csikorgatta, és csalódottan előreejtette a fejét. Megpróbáltam átküzdeni magam a lányokon, hogy odamenjek hozzá, de Molly féken tartott.

– Ne, Beth, tudják, mit csinálnak. Csak útban lennél.

Mielőtt vitába szállhattam volna vele, Xaviert egy hordágyra segítették, és berakták a mentőautóba, ami baleset esetére mindig készenlétben várakozott a pálya szélén. Dermedten álltam, miközben a krízishelyzet elültével a meccs tovább folytatódott. A mentőautó kihajtott az ösvényről, fel az útra. Páni félelmem közepette halványan tudatosult bennem, hogy az oldalvonalról eltűnt a fiú.

– Hova viszik? – kérdeztem.

– A kórházba természetesen – felelte Molly. Mikor meglátta, hogy a szemem megtelik könnyekkel, meglágyult az arca. – Hé, annyira nem tűnt komolynak a dolog: lehet, hogy csak egy ficam. Bekötözik, aztán hazaküldik. Nézd csak! – mutatott az eredményjelzőre. – Még mindig elpáholjuk őket hat ponttal.

Én viszont nem éreztem okot az ujjongásra, és kimentettem magam, hogy hazamenjek Gábielhez és Ivyhoz, és megkérjem őket, hogy vigyenek el kocsival a kórházba. Futás közben megidéztem őket a fejemben, ha esetleg nem lennének otthon. Annyira megzavart a Xavier iránti aggodás, hogy a parkolóban frontálisan beleütköztem Jake Thornba.

– Hú, de siet valaki – mondta, ahogy felsegített és leporolta a kabátomat. – Mi a baj?

– Xaviernek balesete volt a rögbimeccsen – mondtam, miközben öklömmel a szememet dörzsöltem, mint egy kisgyerek. Abban a pillanatban magasról tettem rá, hogy nézek ki; egyedül arról akartam megbizonyosodni, hogy Xavier jól van-e.

– Te jó ég! – mondta Jake vontatottan. – Ez aztán sajnálatos; komoly a dolog?

– Nem tudom – mondtam fulladozva. – Bevitték a kórházba, hogy kivizsgálják.

– Ertem – felelte Jake. – Szerintem kutya baja. Ilyen a játék.

– Tudnom kellett volna – jelentettem ki mérgesen inkább csak magamnak, mint neki.

– Tudnod mit? – kérdezte Jake közeliől bámulva az arcomba.
– Ez nem a te hibád, nemde? Ne sírj...

Felém lépett, karját körém zárta. Az ölelése egyáltalán nem hasonlított Xavier gyöngéd mozdulatára: a teste túl csontos és sovány volt, hogy kényelmes legyen, de ugyanakkor belezokogtam az ingébe, és hagytam, hogy fogjon. Amikor megpróbáltam elhúzódní, a karját még mindig szorosan körém kulcsolta, és tekergőzve kellett lehámoznom magamról, hogy kiszabadulhassak.

– Bocsi – mondta Jake fűrcsa tekintettel. – Csak meg akartam győződni róla, hogy jól vagy.

– Köszí, Jake. De most már tényleg mennem kell – mondtam könnyes szemmel, a szavaim pedig egymásba folytak.

Felszaladtam a főlépcsőn, majd végig az iskola elnéptelenedett központi folyosóján, és hatalmas megkönnyebbüléssel vettem észre Ivy és Gábiel alakját, akik felém tartottak.

– Hallottuk a hívásodat – mondta Ivy, amikor kitátottam a szám, hogy elmeséljem a történetet. – Tudjuk, mi történt.

– Azonnal a kórházba kell jutnom. Tudok rajta segíteni? – kiáltottam.

Gábiel elém lépett, és megfogta a vállamat. – Bethany, higgadj le! Nem teheted most, hogy már törődnek vele.

– Miért nem?

– *Gondolkozz egy pillanatra, Bethany* – mondta Ivy ingerülten. – Már bevitték a kórházba; a szüleit már értesítették. Ha a sérülése csodák csodájára meggyógyul, mit gondolsz, hogyan reagálna rá mindenki?

– De szüksége van rám.

– Amire most szüksége van, az az, hogy józan maradj – felelte Gábiel. – Xavier fiatal és egészséges. A sérülése meggyógyul természetes módon, és akkor a gyanú árnyéka sem merül fel. Ha a későbbiekben felgyorsítanád a folyamatot, tedd, de egyelőre ne veszítsd el a fejed. Egyáltalán nincs semmilyen valódi veszélyben.

– Legalább bemehetek meglátogatni? – kérdeztem, mert utáltam a tényt, hogy igazuk van, ami azt is jelentette egyben, hogy Xavier gyógyulása el fog húzódní.

– Igen – válaszolta Gábiel. – Mindannyian megyünk.

Nem tetszett a helyi kórház. Szürke volt és steril, és a nővérek gumitalpú cipője csikorgott a linóleumpadlón. Megéreztem a bánatot és a veszteséget, amint beléptem az automata ajtón. Tudtam, hogy vannak ott emberek, akik már nem fognak meggyógyulni: autóbalesetek áldozatai vagy gyógyíthatatlan betegek. Valaki bármelyik pillanatban elveszíthette az édesanyját, édesapját, férjét, nővérét vagy gyermekét. Mintha egy pofon csattant volna az arcomon, olyan élesen éreztem a falak közé zárt fájdalmat. Ez az a hely, ahonnan oly sokan kezdik meg utazásukat a mennyország felé. Eszembe jutott a számos lélek, kiknek átlényegülését módomban állt megkönnyíteni – figyelemre méltó azoknak az embereknek a száma, akik utolsó napjaikban újra rátaláltak a hitükre a földön. Oly sok lélek volt itt, aki kétségbeesetten vágyott az útmutatásra és a megnyugtatóra, nekem pedig az a kötelességem, hogy gondoskodjam róluk. De mint mindig, ahogy felidéztem Xavier arcát, a felelősségnek és a bűntudatnak

nyoma sem maradt a fejemben, és kizárólag arra tudtam gondolni, hogy meg kell találnom őt.

Gyorsan követtem Ivyt és Gábrielt az átjáróban, ahol fénycsővilágítás és kórházi bútorok voltak. Xaviert egy negyedik emeleti kórteremben helyezték el. Az egész családja épp távozóban volt, amikor mi odaértünk, és elárasztották a folyosót.

– Ó, Beth – kiáltott fel Bernie, amikor meglátott, és hirtelen Xavier családtagjai között találtam magam. Valamennyien az állapotára vonatkozó információmorzsákkal láttak el. Gábiel és Ivy csodálkozva bámultak.

– Köszönjük, hogy eljöttél, szívem – mondta Bernie. – Hé, mindenki, hagyjatok neki levegőt, jól van, Beth, ne nyugtalankodj; bár egy kis felvidítés jól jönne neki.

Kíváncsi pillantást vetett Gábielre és Ivyra. – Ők bizonyára a bátyád és a nővéred. – Üdvözlésre nyújtotta a kezét, a testvéreim pedig bemutatkoztak. Hagytam, hadd ismerkedjenek, én pedig besurrantam Xavier szobájába. Az egyik ágy üres volt; a másikat elfüggönyözték.

– Kop-kop – mondtam gyengéden.

– Beth? – Xavier hangját hallottam odabentről. – Gyere be! – Feltámasztva ült az ágyon, a csuklóján egy kék címke volt. – Mi tartott eddig? – mondta felcsillanó szemmel, amikor meglátott.

Odaszaladtam az ágy széléhez, az arcát a kezembe fogtam és vizslatni kezdtem. Gabe és Ivy odakint várakoztak, nem akartak zavarni.

– Ennyit arról, hogy legyőzhetetlen vagy – mondtam. – Hogy van a bokád?

Felemelt egy jeges zacskót, hogy megmutassa a bokáját, ami a kétszeresére duzzadt. – Megröntgenezték: el van törve. Be kell gipszelni, amint lelohad a daganat. Úgy néz ki, egy darabig majd mankóra szorulok.

– Hát az kellemetlen, de azért nem a világ vége. A változatosság kedvéért most majd nekem lesz alkalmam rád vigyázni.

– Megleszek – mondta Xavier. – Megfigyelésre bent tartanak éjszakára, de reggel már hazamehetek. Csak néhány hétig nem szabad ránehezednem a lábamra...

– Azért örülök, hogy jól vagy – mondtam, próbálván visszafogni túláradó lelkesedésemet.

– Van még valami. – Xavier kényelmetlenül érezte magát, majdhogynem zavarban volt, hogy be kell ismernie, valami baja van.

– Mi az? – kérdeztem gyengéden.

– *Kétségtelen*, hogy agyrázkódásom van – mondta, megnyomva a „kétségtelen” szót, mintha ő maga nem venné komolyan. – Mondtam nekik, hogy jól vagyok, de nem hallgattak rám. A következő néhány napban muszáj ágyban maradnom; ez a doktor utasítása.

– Ez elég komolyan hangzik – mondtam. – És tényleg jól vagy?

– Jól hát – felelte Xavier. – Csak iszonyatosan fáj a fejem.

– Jó, én akkor is vigyázok rád – jelentettem ki. – Nem érdekel.

– Beth, valamit elfelejtesz.

– Tudom, tudom – mondtam. – Nem szeretted rokkantnak érezni magad; de ez az eredménye, ha egy olyan durva játékban veszel részt, mint...

– Nem, Beth, nem érted. – Xavier csalódottan ingatta a fejét. – A bál most pénteken lesz.

A gyomromban egy süllyedő érzést észleltem.

– Nem érdekel! – mondtam hamisan derűs hangon. – Akkor nem megyek.

– Menned kell. Már hetek óta erre vársz, Ivy elkészítette a ruhádat, már a limókat is megrendelték, és mindenki számít rád.

– De én csak veled akarok oda elmenni – közöltem. – Másképp nem jelentene semmit az egész.

– Sajnálom, hogy így alakult – válaszolta ökölbe szorítva a kezét. – Egy idióta vagyok.

– Xavier, nem a te hibád.

– Óvatosabbnak kellett volna lennem. – A harag elsimult az arcáról, vonásai meglágyultak. – Kérlek, mondd, hogy elmész – mondta. – Akkor nem fogom magam bűnösnek érezni. Nem akarom, hogy miattam kihagyd. Bár nem lehetünk ott mind a ketten, de attól te még jól érezheted magad. Ez az év eseménye, és azt akarom, hogy elmeséld nekem.

– Hát nem tudom...

– Kérlek. Tedd meg értem!

A szememet forgattam. – Nos, ha érzelmi zsaroláshoz folyamodsz, akkor nehezen tudok ellenállni. – Tudtam, hogy Xavier az elkövetkező öt évben magát hibáztatná, ha az ő számlájára lenne írható, hogy elmulasztom a bált.

– Akkor megdumáltuk?

– Oké, de tudd, hogy rád fogok gondolni egész este.

Mosolygott. – Csak el ne felejts fényképezkedni.

– Átjössz, mielőtt elindulok? – kérdeztem. – Akkor megnézhetnél a ruhámban.

– Majd kerítek valakit, aki átfuvaroz. Azt a világért sem hagynám ki.

– Utálom, hogy itt kell hagyjalak – mondtam az ágya melletti székre huppanva. – Társaságod se lesz.

– Megleszek – nyugtatgatott. – Ha jól ismerem anyut, akkor várhatóan felállít majd egy kempingágyat, és itt tölti az éjszakát.

– Igen, de akkor is szükséged lesz valamire, ami lefoglal.

Xavier a kis éjjeliszekrény felé intett a fejével, ahol félig nyitva állt egy vastag, fekete könyv arany betűkkel. – A Bibliát tudom olvasni, és legalább többet megtudhatok az örök kárhózzatról.

– Neked ez a szórakozás? – kérdeztem gúnyosan.

– Elég drámai történet: a jó öreg Lucifer kicsit felpaprikázza a dolgokat.

– Ismered a teljes történetet? – kérdeztem.

- Tudom, hogy Lucifer arkangyal volt - mondta, én pedig meglepetten felvontam az egyik szemöldökömet. - Aztán eléggé kisiklott a pali.

- Szóval odafigyeltél a vasárnapi iskolában - mondtam tréfálkozva. - A neve tulajdonképpen azt jelenti: „fényhozó”. A Királyságban ő volt az Atyánk kedvence. Azért teremtetett, hogy ő legyen a szépség és az intelligencia csúcsa. Vele tanácskoztak, ha baj adódott, a többi angyal pedig őt tartotta a legnagyobbra.

- De ez nem volt neki elég - tette hozzá Xavier.

- Nem - mondtam. - Fennhéjázó lett. Neheztelt az emberekre, nem értette, hogy tarthatja Atyánk őket a legnagyszerűbb teremtményeinek. Úgy hitte, csak az angyalokat illeti meg a magasztalás, és kezdte azt hinni, legyőzheti Istent.

- És akkor rúgták ki.

- Igen. Atyánk meghallotta a gondolatait, és száműzte a híveivel együtt. Lucifer megkapta, amit akart, és Atyánk ellentéte lett, az alvilág ura, a többi bukott angyalból pedig démonok lettek.

- Tudsz róla bármit, milyen lehet odalent? - érdeklődött Xavier.

Megráztam a fejem.

- Én nem, de Gábriel igen. Ő ismerte Lucifert. Fivérek voltak; az összes arkangyal az. De sosem beszél róla.

A beszélgetés félbeszakadt, amikor Gábriel és Ivy bedugták a fejüket a függönyön, hogy lássák, hogy van a beteg.

- KOMOLYAN MONDOD? - Molly elborzadt. - Azt hittem, csak elővigyázatosságból viszik be a kórházba. És agyrázkódása is van? Ez katasztrófa! Partner nélkül maradsz a bálra!

Már kezdtem bánni, hogy egyáltalán elmondtam neki. A reakciójától egyáltalán nem lett jobb a kedvem. A bálnak kellett volna annak a Xavierrel töltött varázslatos éjszakának lennie, amire majd mindig emlékezni fogok. Most az egész dugába dőlt.

- Már egyáltalán nincs is kedvem elmenni - mondtam. - Csak azért megyek, mert Xavier akarja.

Sóhajtott. - Ez annyira édes tőle.

- Tudom, és pont ezért nem érdekel, hogy nem lesz partnerem.

- Majd kitalálunk valamit - nyugtatott Molly. - Biztos van valaki, aki átvehetné a helyét az utolsó percben. Hadd gondolkodjam csak egy kicsit.

Tudtam, mire gondol. Az járt a fejében, ahogy a bál elején a párok együtt megérkeznek, és hivatalos fotó készül róluk. Egyedül odamenni egyenértékű lenne egy társasági öngyilkossággal.

Mint kiderült, Mollynak nem kellett a fejét törnie, mert már aznap délután magától beállított.

JAKE THORNNAL A SZOKÁSOS HELYÜNKÖN, az irodalomterem hátsó felében üldögéltünk. Csendben írogatott a füzetébe, én pedig

próbáltam a közös költeményünk utolsó strófájára koncentrálni.

– Tudod, ez így elég nehéz, hogy te ezt egy férfi szemszögéből közelítetted meg – panaszkodtam.

– Fogadd legmélyebb bocsánatkérésem – felelte Jake a szokásos erőltetett modorában. – De fogadj el tőlem ingyen egy kis kreatív ötletet. Az első versszak szóljon egy férfitől egy nőhöz, a következő pedig lehetne fordítva. Ne emészd magad ezen, Beth. Én már letudtam ezt a feladatot. Fejezzük be, hogy érdekesebb dolgokról is beszélgethessünk.

– Nem tudom megcsinálni, ha siettetsz – mondtam nyersen. – Nem tudom, te hogy vagy vele, de én szeretnék jól teljesíteni.

– Miért? Nem mintha olyan nagy szükséged lenne a jó osztályzatokra.

– Már megbocsáss, miért ne lenne?

– A jó teljesítés eléggé borítékolható: Miss Castle kedvel engem. – Önelégülten elmosolyodott, majd folytatta a jegyzetelést. Nem kérdeztem meg, mit ír, ő pedig nem ajánlotta fel, hogy kifecsegi.

Jake javaslata elszabadította a fantáziámat, és jóval könnyebben megszülettek a következő sorok most, hogy Xavierről is írhattam őket. Mindössze annyit kellett tennem, hogy felidéztem az arcát, a szavak pedig maguktól folytak, mintha a tollam önálló életet élne. Valójában a nekem jutó, négy soros versszak alig volt elég. Úgy éreztem, a világ összes jegyzetfüzetét tele tudnám írni a róla szóló gondolataimmal. Oldalakat tudnék szentelni annak, hogy leírdam a hangját, az

érintését, az illatát és a személyiségének minden egyéb részletét. S mielőtt még észbe kaptam volna, a folyóírásom már ott is díszelgett Jake kanyargó kalligráfiája alatt. Immár így szólt:

*Angyali arca volt,
\$ láttam szeme tükreben
Egyek voltunk, s ugyanazok
Hazugság kötelékében.*

*A jövőm róla szólt
Barátra leltem lelkében
Sorsom benne mutatkozott
Kezdet s végzet képében*

– Ez igen! – mondta Jake. – Végül is mégiscsak lehet, hogy elveszett benned egy költő.

– Köszí – feleltem. – Min dolgoztál olyan serényen?

– Jegyzetek... észrevételek – válaszolta.

– És eddig mit vettél észre?

– Csak azt, hogy az emberek mennyire rászédhetőek és milyen kiszámíthatóak.

– S ezt felrovod nekik?

– Szerintem szánalmas. – Annyira keserűnek tűnt, hogy visszariadtam tőle. – Oly könnyű megjósolni a következő lépésüket – folytatta. – Nem nagy kihívás.

- Az emberek nem a te szórakoztatásodra léteznek - tiltakoztam. - Ők nem egy hobbi.

- Nekem igen. A legtöbbjük nyitott könyv... kivéve téged. Te zavarba hozol.

- Én? - Meglepett kacajt színleltem. - Nincs bennem semmi rejtélyes. Olyan vagyok, mint bárki más.

- Nem egészen. - Ez már megint a titokzatos Jake volt. Meglehetősen felzaklatott.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz - mondtam, de muszáj volt elfordulnom, hogy ne lássa, ahogy előnti arcomat a pír.

- Ha te mondd. - Ejtette a témát, amikor Alicia és Alexandra szégyenlősen megközelítette az asztalunkat, és arra vártak, hogy Jake észrevegye őket.

- Igen? - csattant fel, mikor nyilvánvalóvá vált, hogy nem akarnak elmenni. Még sosem hallottam azelőtt ezt az éles hangnemet tőle.

- Ma este összejövünk? - suttogta Alicia.

Jake bőszen rámeredt. - Nem kaptátok meg az üzenetemet?

-De.

- Akkor meg mi a gond?

- Nincs gond - felelte megalázottan.

- Akkor majd később találkozom veletek - közölte lecsillapodva.

A lányok lopva egymásra mosolyogtak, mielőtt visszamentek a helyükre. Talányos arckifejezésemet látva Jaké megrándította

a vállát, mintha azt akarta volna sugallni vele, hogy számára legalább annyira rejtélyes volt az iménti jelenet, mint nekem.

– Várod már a pénteket? – kérdezte témát váltva. – Úgy hallom, egy kis sportbalesetből kifolyólag nincs partnered. Milyen kár, hogy a szépfiú nem tudja vállalni. – Sötét tekintete csak úgy ragyogott, ajka pedig vicsorba görbült.

– Az már egyszer biztos, hogy gyorsan terjednek a hírek errefelé – válaszoltam fakó hangon, mert úgy döntöttem, fel sem veszem a csúfolódását. Most hogy immár inkább rettegettem, semmint vártam a bál éjszakáját, nem örültem az emlékeztetőnek. – És te kit kísérsz? – kérdeztem udvariasságból.

– Szintén szólóban tolom.

– Miért? Mi lett a rajongóiddal?

– A rajongók csak kis dózisban elviselhetőek.

Öntudatlanul nagyot sóhajtottam. – Az élet nem túl igazságos, ugye? – Tőlem telhetően a legpozitívabban próbáltam a dolgokhoz állni, de úgy látszott, úgy sem működik.

– Nem muszáj úgy lennie – mondta Jake. – Tudom, az ember azt reméli, hogy a szeretett lény karján töltheti be ezt a szerepet, de néha muszáj gyakorlatiasnak lenni, különösen, ha a szóban forgó, szeretett lénynak egyéb elfoglaltsága akad.

Modoros mondandója megmosolyogtatott.

– Így már jobb – mondta. – Nem áll jól neked a szomorkodás.

– Kiegyenesedett ültő helyében. – Bethany, tudom, nem rám esne az első választásod, de megtisztelnél-e a lehetőséggel, hogy

elkísérjelek a bálba, hogy kisegítselek a jelenlegi, kínos szituációból?

Lehet, hogy a gesztus őszinte volt, mégsem akaródzott elfogadnom.

– Hát nem is tudom – feleltem. – Köszönöm az ajánlatot, de először megbeszelném Xavierrel.

Jake bólintott. – Természetesen. Mindenesetre tudd, hogy az ajánlat áll, ha esetleg élni akarnál vele.

MIKOR FELHOZTAM A TÉMÁT Xaviernek, ő egy pillanatig sem habozott: – Hát persze hogy menj valaki mással.

Xavier hátradőlt a kanapén, arccal a tévé felé. Láttam rajta, hogy unatkozik – valakinek, aki ennyire aktív, a napközbeni tévénezés elég gyatra pótlék. Szürke pulóvert viselt, a bokája pedig fel volt polcolva egy párnával. Nyugtalannak látszott, egyfolytában fészkelődött. Nem panaszkodott ugyan, de tudtam, hogy a feje még mindig lüktetett az ütközés becsapódásától. – Ez a táncról szól – folytatta biztató mosollyal. – Szükséged lesz egy partnerre, mert amint látod, én használhatatlan vagyok.

– Rendben – mondtam lassan. – És mit gondolsz Jake Thornról mint partnerről?

– Tényleg? – Xavier mosolya szertefoszlott, szemét pedig szinte felismerhetetlenül összehúzta. – Van abban a srácban valami, ami nem tetszik nekem.

– Nos, ő ajánlkozott.

Xavier felsóhajtott. – Beth, bármelyik hapsi ugrana a lehetőségre, hogy elkísérhessen.

– De Jake egy barátom.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte Xavier.

– Mit akar ez jelenteni?

– Semmit, csak nem is ismered őt túl régóta. Valami nagyon nem stimmel vele.

– Xavier... – megfogtam a kezét és az arcomhoz szorítottam. – Csak egyetlen éjszakáról van szó.

– Tudom, Beth – mondta. – És azt is akarom, hogy teljes legyen a báli élményed; én csak azt szeretném, ha egy másik srác lenne az... *bármelyik* másik srác.

– Nem számít, kivel megyek, úgyis rád fogok gondolni egész idő alatt – mondtam.

– Az jó, de most csak azért hízelegsz, hogy rádumálj – mondta Xavier, de már mosolyogva. – Ha biztos vagy Jake-ben, akkor menj vele. Csak nehogy összekevered velem.

– Mintha bárki is felérne veled.

Lehajolt, hogy megcsókoljon, de mint általában, egy csókkal nem értük be. Ledőltünk a kanapéra, a hajába túrtam, ő pedig a karját a derekam köré zárta, testünk egymásnak feszült. Ugyanabban a pillanatban mindketten megpillantottuk a fürcsa szögben égnek meredő, begipszelt bokáját, és kitört belőlünk a röhögés.

25.

A beugró

– KITŰNŐ: – MONDTA JAKE, amikor közöltem vele a hírt. – Elbűvölő pár leszünk.

– Hmmm – bólintottam rá.

Tudat alatt még mindig szűnni nem akaró kétség gyötört, egy rossz előérzet, amitől enyhén kirázott a hideg. Amikor Xavier karjában feküdtem biztonságban, a gondolat nem is tűnt rossznak, ám a nappal kiábrándító fényénél már kezdtem megbánni a döntésemet. Nem tudtam volna magyarázatot adni a nyugtalanságomra, ezért úgy döntöttem, hogy nem veszek róla tudomást. Mellesleg most már nem is visszakozhattam, mert azzal csalódást okoznék Jake-nek.

– Nem fogod megbánni – mondta mézeshangon, mintha olvasna a gondolataimban. – Jól fogod érezni magad velem. Érted mehetek hétre?

Egy pillanatig haboztam a válaszadással. – Legyen inkább hétharminc.

MOLLYNAK HITETLENKEDVE LESETT AZ ÁLLA, amikor megtudta, hogy változott a terv.

– Mi van benned? – kérdezte ingerülten a magasba emelve a kezét. – Mágnesként vonzod a legdögösebb pasikat az

iskolában. El sem hiszem, hogy vissza akartad utasítani.

– Ő nem Xavier – mondtam durcásan. – Azért nem lesz ugyanaz. Tudom, mindig ugyanazt a nótát fújtam, de iszonyúan csalódott voltam.

– Jake azért nem egy rossz beugró!

Zord pillantással Mollyra néztem, mire ő felsóhajtott.

– Na jó, feltételezem, megteszi – helyesbített. – Majd szép csendben szenvedhetsz a modellfiú oldalán... annyira sajnállak.

– Ó, hagyd abba, Molly.

– De most komolyan, Beth, Jake nagyszerű hapsi. Az iskolában a lányok fele szerelmes belé. Jó magasra teszi Xaviernek a lécet.

Felhorkantam.

– Jól van, Xavier Woodshoz senki sem ér fel a szemedben, de inkább az bosszantaná, ha tudná, hogy nem fogod jól érezni magad.

Ezzel nem próbáltam vitába szállni.

Tudván, hogy a „bál-láz” beüt, és a felsősök közül alig fog valaki megjelenni az órákon, az iskola a péntek délutánt szabaddá tette nekünk, hogy mindenki készülődhessen. Természetesen már reggel sem tudott senki a munkára koncentrálni, s a tanárok legtöbbje meg sem próbálta túlkiabálni a tantermeket betöltő, izgatott csevegést.

Molly és barátai meglehetősen elfoglaltak voltak az előző éjszaka, és a barnító testfújástól úgy néztek ki, mint a pirított mandulák. Francia manikűrt csináltattak, hajukat pedig új

árnyalatok díszítették. Taylah haja, ami szinte nem is lehetne szőkébb, már kezdett egy kicsit hintőporfehér színűvé válni.

Amikor tizenegy órakor kicsengettek, Molly megragadta a csuklómat, és kivonszolt a tanteremből. Nem lassította a lépteit, s el sem eresztett, amíg be nem voltunk kötve Taylah autójának hátsó ülésén. Az arckifejezésükből meg tudtam állapítani, hogy ők most ezt nagyon komolyan veszik.

– Első állomás: smink – közölte Molly a legjobb kommandós hanghordozásában. Fejét a két első ülés közé nyomta. – Nyomás!

Végighajtottunk a Main Streeten, és leparkoltunk a Swan Aesthetics előtt, ami egyike a két helyi kozmetikusnak. Az üzletben vaníliaillat érződött, a falakat tükrök borították és a legújabb szépszeti termékek reklámjai. A tulajdonosok dekorként bohém, *vissza-a-természethez* hangulatot akartak teremteni, ezért gyöngyfüzerek lógtak az ajtókbán, felékszerezett tartókban tömjén égett, és a rejtett hangszórókból az esőerdők nyugtató hangja szűrődött ki. A várószobában színes ülőpárnák és potpourrival töltött tálak heverték. Az alacsony asztalon álló teáskannákból pedig herbateát lehetett fogyasztani.

A lányoknak, akik fogadtak bennünket, látszólag köze nem volt a természetes világhoz: platinaszőke hajuk volt, és feszes trikót és színpadias sminket viseltek. Molly nagyon barátságosan viselkedett velük, és melegen megölelték egymást, amikor bementünk. Melindaként és Maraként mutatta be őket.

– Ma éjszaka van a nagy nap! – duruzsolták. – Már nagyon izgultok, mi? Oké, csajok, kezdjünk, hogy a sminknek legyen egy kis ideje megállapodni.

A tükrös fallal szemező, magas forgószékekbe ültettek. Reménykedtem, hogy a saját sminkjük nem azt sugallja, hogy mi is hasonlóan fogunk kinézni, ha egyszer elkészülnek velünk.

– Baby-doll megjelenést akarok – dorombolta Taylah. – Szikrázó árnyalatú szem, halványrózsaszín ajkak...

– Én a klasszikus, hatvanas évekbeli macskanőt akarom. Erős szemkihúzást és mindenképp műszempillát – jelentette be Hayley.

– Lány sminket akarok füstös szemmel – mondta Molly.

– Én csak azt szeretném, hogy úgy tűnjön, mintha nem viselnék sminket – mondtam, amikor rajtam volt a sor.

– Hidd el, neked nincs is rá szükséged – felelte Melinda, ahogy a bőrömet vizsgálta.

Miközben hallgattam, ahogy a lányok egész délután a szépségápolást magyarázzák, próbáltam fészkelődés nélkül ülni a helyemen. Számomra úgy tűnt, mintha nem is angolul beszélnének.

– Először is lehámozunk a bőrötökről minden szennyeződést egy herbamaszkkal és enyhe bőrradírral – magyarázta Mara. – Aztán felrakunk egy alapot, csontszín korrektorral eltüntetjük a foltokat és borhibákat, majd már a saját bőrszínetekhez igazodva sárga vagy rózsaszín árnyalattal felvisszük a sminkalapozót. Aztán már beszélhetünk is a pirosítóról, a szemfestékről, a pillákról és az ajakfényről!

– Nem úgy tűnik, hogy lenne bármiféle bőrhibád vagy egyenetlen tónusod – mondta nekem Melinda. – Milyen termékeket használsz?

– Igazából semmit – feleltem. – Általában csak alaposan megmosom az arcomat éjszakára.

Melinda a szemét forgatta.

– Szigorúan titkos, mi?

– Nem, én tényleg nem használok bőrápoló termékeket.

– Mindegy, tartsd meg magadnak.

– Mel, igazat beszél – mondta Molly. – Beth családja szerintem nem is hisz a szépségeti termékekben. Olyanok, akár az amishok.

– Akkor valószínűleg a Szentírás tesz csodát a bőröddel – motyogta Melinda.

BÁR nem úgy tűnt, hogy nagyon összemelegedtünk volna Melindával, azt meg kell hagyni, hogyha sminkről van szó, tudja, mit csinál. Amikor a tükörben megmutatta a végeredményt, elállt a szavam. Először az életben az arcomba szín költözött, és halványrózsaszínben tündökölt. Az ajkam telt és vörös volt, bár egy kicsit túl fényes. A szemem hatalmas volt és csillogó, hosszú, finom pillák keretezték, a szemhéjam enyhén ezüstösen csillámlott, és körben egy vékony, fekete vonallal húzta ki. Annyira elbűvölően néztem ki, hogy alig ismertem magamra. A legjobb viszont az volt az egészben, hogy még mindig önmagamnak tűntem. Mollyn és a többieken olyan vastagon állt a púder és a barnító, hogy akár maszkot is viselhettek volna.

A Swan Aesthetics-től a többiek egyenesen a fodrászhoz mentek, de én úgy döntöttem, hogy hazamegyek, és Ivyra bízom a frizurámat. Már most, az első megpróbáltatás után kimerültem, és nem hittem, hogy kibírok még egy kiritttyentő rituálét. Mellesleg senkiben nem bíztam annyira, mint Ivyban, hogy rendesen megcsinálja.

Mire hazaértem, Gábiel és Ivy már felöltöztek és menetkészen álltak. Gábiel szmokingban üldögélt a konyhaasztalnál. Szőke haját hátranyalta, s kinézetre egy ábrándos hollywoodi színész és egy tizenennyolcadik századi úriember elegyének tűnt. Ivy a mosogatónál állt, éppen mosogatott a hosszú, smaragdzöld színű estélyiben. Hullámos haját laza csomóba tekerte a tarkóján. Elégge össze nem illő látványt nyújtott, ahogy inkább délibábnak, mint emberi lénynek tűnő megjelenését egy rózsaszín gumikesztyűvel csapta agyon. Ez is csak azt mutatta, mennyire keveset adott a testi szépségre. A kezében a szivaccsal felém intett, amikor beléptem.

– Gyönyörű vagy – mondta. – Felmegyünk, hogy megcsináljam a hajad?

Ivy először rám segítette az estélyimet, kisimította és eligazította az anyagot, hogy tökéletesen álljon. A ruhában úgy néztem ki, mint egy csillogó holdfényoszlop. Finom ezüstcipőm kilátszott az anyag redői alól. Örööm az arcomra is kiült.

– Örülök, hogy tetszik. – Nővérem ragyogott. – Tudom, hogy a dolgok nem pont úgy alakultak a mai éjszaka kapcsán, ahogy szeretted volna. De azért még mindig szeretném, ha kápráztató lennél, és ragyogóan éreznéd magad.

– Te vagy a legjobb nővér, akit bárki remélhet – mondtam és megöleltem.

– Na, azért ne hamarkodjunk el a dolgot – nevetett fel. – Először lássuk, mit tudok kezdeni a hajaddal.

– Nem kell semmi bonyolult – mondtam neki, miközben kibontotta és elkezdte kifésülni. – Egyszerűen csak... tükrözzön engem.

– Ne izgulj. – Nyugtatólag megpaskolta a fejemet. – Pontosan tudom, mire gondolsz.

Ivy fürgé ujjainak nem tartott soká, hogy tökéletesítse a frizurámat. Természetes hullámokban hullott alá, és oldalanként két részre választotta és befonta, a fonatok a fejem tetején összeértek, akár egy szalag. A többit hagyta, hogy finoman a hátamra omoljon. Apró gyöngyökből álló füzéreket font a copfokba, amik csodálatosan kiegészítették a ruhámat.

– Tökéletes – mondtam. – Nem tudom, mihez kezdenék nélküled.

Hat órákor átjött Xavier, hogy megnézzen a ruhámban, így egy kicsit úgy érezhettük, legalábbis egy darabig, hogy a tökéletes esténket nem tette tönkre egy rosszul időzített baleset. Hallottam, hogy odalent Gábriellel beszélget, és azonmód megjelent a pillangóarmada a gyomromban. Nem tudtam, miért vagyok ilyen ideges, amikor Xavierrel lennem általában oly könnyed volt, mint levegőt venni. Feltételezem, le akartam őt nyűgözni, amikor lemegyek a lépcsőn, hogy megnyugtassam magam, látva az arcán, hogy szerelmes belém.

Ivy bepermetezett parfümmel, kézen fogva a lépcső tetejéhez kísért.

– Mész előre? – kérdeztem nagyot nyelve.

– Persze – mosolygott. – De nem hiszem, hogy engem akar látni.

Figyeltem, ahogy Ivy kecsesen leereszkedik a lépcsőn, és egyből az jutott eszembe, hogy minek is kértem meg, hogy ő menjen le először. Őt követve már senki nem oly elegáns.

– Lehetetlen feladat volt, akár azonnal el is ismerhetném a vereségemet. Hallottam, hogy Xavier tapsolni kezd, és hízelgő bókokkal tünteti ki nővéremet. Tudtam, Gábiel odalent várja, hogy megfogja a kezét. Most rajtam volt a sor, és a családom reményteljesen várakozott a lépcső aljánál.

– Lejössz, Bethany? – hallottam Gábiel kérdését.

Mélyet sóhajtottam, és reszketve elindultam. Mi van, ha Xaviernek nem is tetszik a ruha? Mi van, ha megbotlom? Mi van, ha meglát és rájön, hogy én nem érek fel ahhoz a lányhoz, akit elképzelt magának? A gondolatok apró villámcsapásokként cikáztak át az agyamon, de amint befordultam a lépcső tetején és megláttam odalent Xaviert, az összes aggályom és gátlásom úgy szállt el, mint homok a szélben. Felfelé néző arca várakozásteljesen ragyogott. Szeme élénken tágra nyílt, amikor megpillantott, száját pedig kissé eltátotta a meglepetéstől. A korlátnak támaszkodott, bal bokája sínben volt. Kábultnak tűnt, és elgondolkodtam, hogy vajon én váltottam-e ki belőle ilyen reakciót vagy az agyrázkódás.

Mikor leértem, megfogta a kezemet, lesegített az utolsó lépcsőfokon, s közben egy pillanatra sem vette le rólam a szemét. Végigjártatta tekintetét arcom és testem körvonalain, s mindent magába szívott.

– Mi a véleményed? – kérdeztem tétován az ajkamba harapva.

Xavier kitátotta a száját, megrázta a fejét, majd bezárta újra.

Kék szeme olyan kifejezéssel bámult rám, amit én magam sem tudtam volna lefordítani.

Ivy nevetett. – Xavier, nem vagy a szavak embere.

– Azt hiszem, több ez annál, mint hogy cserbenhagytak a szavak – mondta Xavier némiképp újra visszanyerve a lélekjelenlétét. A szája sarka az ismerős félmosolyba húzódott.

– Közhelyes leszek: Beth, hihetetlenül nézel ki.

– Köszí – mormoltam. – Nem kell dicsérned.

– Nem, tényleg – mondta. – Alig hiszem el, hogy valóságos vagy. Úgy érzem, köddé válsz, ha behunyom a szemem. Bárcsak ott lehetnék ma este, csak hogy láthassam az emberek arcát, amikor belépsz az ajtón.

– Ne butáskodj – feddtem meg. – Mindenki csodaszép lesz.

– Beth, te láttad már magad? – kérdezte Xavier. – Fény árad belőled. Én még soha nem láttam senkit, aki ennyire... angyalian fest.

Elpirultam, ahogy gyengéden a csuklómra kötözött egy apró, fehér rózsabimbókból álló csokrot. Át akartam ölelni, bele akartam túrni diákfiús hajába, cirógatni akartam arcának sima

bőrét és megcsókolni tökéletes, telt ajkát. De nem akartam elrontani Ivy gondos munkáját, így inkább óvatosan előrehajoltam, és adtam neki egyetlen csókot.

Úgy éreztem, mintha Xavier és én még alig váltottunk volna két szót, amikor kopogtattak a bejárati ajtón. Gábriel elment, hogy kinyissa, és Jake Thornnal jött vissza.

Nem voltam biztos benne, hogy csak képzelődöm-e, de az imént még tökéletesen higgadtnak tűnő Gábriel most mintha kimértebben ácsorgott volna. Állkapcsát összeszorította, és láttam, ahogy a nyakában lüktetnek az erek. Ivyn is látszott, hogy megmerevedik, amikor meglátja Jake-et, szürke szeme pedig ritka, üveges pillantásba fagyott, ami azt jelentette, hogy valami megijesztette.

A reakciójuk zavaró volt, és a saját kétségeim is újra feltámadtak Jake-kel kapcsolatban. Elkaptam Xavier pillantását. Valami az arckifejezésében arról árulkodott, hogy ebben a nyugtalan érzésben ő is osztozik velünk.

Gábriel az egyik kezét súlyosan a vállamra rakta, mielőtt eltűnt a konyhában, hogy italokat hozzon. A testvéreim általában nem bíztak az idegenekben; Xavierrel és Mollyval barátságosak voltak, de senki mással. Jake-kel szembeni visszafogottságuk azonban engem is nyugtalanított. Mit érezhettek? Mit követhetett el életében, amitől az angyalok összerándulnak a jelenlétében? Tudtam, hogy Ivy és Gábriel nem rontanák el az estét azzal, hogy jelenetet rendeznek, így én is megpróbáltam a fejemből kivenni a buta képzelgéseket, és átadni magam az este élvezetének, amennyire tudtam. Mivel megérezte, hogy ideges vagyok, Xavier közelebb húzódott

hozzám, meleg tenyerét a hátamra tette támogatása biztosítékául.

Másfelől Jake egyáltalán nem érzékelt semmit abból, hogy milyen hatással volt ránk. Nem szmokingban volt, ahogy arra számítottam, hanem fekete alkalmi nadrágban és bőr repülős dzsekiben. Eredeti, gondoltam, hogy nem a konvencionális megoldásokkal él. Bár elég drámai, de talán ezért tetszik neki.

– Jó estét mindenkinek! – mondta Jake, és odasétált hozzám.
– Helló, bébi, nagyszerűen nézel ki.

– Szia, Jake.

Előreléptem, hogy üdvözljem, ő pedig megfogta a kezem, hogy a szájához emelje. Valami haraghoz közeli dolgot láttam megvillanni Xavier tekintetében, de a következő pillanatban már el is tűnt, és odalépett, hogy kezet rázzon Jake-kel.

– Örvendek a találkozásnak – mondta nem kevés éllel a hangjában.

– Úgyszintén – felelte Jake. – Ez a bemutatás már régóta esedékes volt.

Xaviertől eltérően Fantom meg sem próbált barátságos lenni. Lehasalt, és a torkából morgó hangot hallatott.

– Szia, öcsém – mondta Jake, és lehajolt a kutyaához a kezét előrenyújtva.

Fantom felugrott, dühödten ugatni kezdett, és a fogát csattogtatta. Jake visszahúzta a kezét, Ivy pedig a nyakörvénél fogva kivonszolta a szobából a vonakodó Fantomot.

– Sajnálom – mondtam Jake-nek. – Általában nem ilyen.

– Ne is törődj vele – felelte, majd elővett egy kis dobozt a kabátjából. – Ezt neked hoztam. Azt hiszem, a virágcsokor már eléggé idejétmúlt.

Xavier összevonta a szemöldökét, de visszafogta magát a megjegyzéstől.

– Ó, köszönöm, de nem kellett volna – mondtam, átvéve a dobozt.

Egy pár fehérarany karika fülbevaló rejlett benne. Kicsit zavarba jöttem, mert eléggé értékesnek tűntek.

– Semmiség – mondta Jake csak egy gondolat.

Xavier ezt a pillanatot választotta, hogy közbelépjen. – Kösz, hogy vigyázol Bethre ma éjszaka – vágott közbe nyájas hangon.

– Amint látod, én egy kicsit gyengélkedem.

– Számomra a gyönyörűség, hogy kisegíthetem Bethanyt – felelte Jake. Mint mindig, a hangja most is affektáló volt és egy kicsit elbizakodott. – Sajnálattal hallottam a balesetedről. Milyen kár, hogy éppen a bál éjszakája előtt történt. De ne aggódj, igyekszem elszórakoztatni Bethanyt. Ez a legkevesebb, amit egy *barát* megtehet.

– Nos, mint a *párja*, szerettem volna ott lenni – mondta Xavier. – De majd csak kárpótolom érte valahogy.

Most Jake-en volt a sor, hogy összevonja a szemöldökét. Xavier hátat fordított neki, a kezébe fogta az arcomat, és egy gyengéd csókot nyomott rá, mielőtt körém tekerte az ezüst sálamat.

– Készen állsz? – kérdezte.

Igazság szerint csak arra vágytam, hogy otthon maradhassak, Xavier mellé kuporodhassak a pamlagra, és teljesen megfélemezhessek a bálról. Le akartam venni a ruhát, hogy mackónadrágba bújjak, és odasimulhassak hozzá biztonságban. A házat sem akartam elhagyni, nemhogy egy másik fiú karján távozni. De nem szóltam neki ezekről; csak magamra erőltettem egy mosolyt, és bólintottam.

– Vigyázz rá – mondta Xavier Jake-nek. Az arca barátságos volt, de a hangjában volt egy figyelmeztető árnyalat.

– Le sem fogom róla venni a szemem.

Jake felajánlotta a karját, és kiléptünk az utcára, ahol már várt ránk a limuzin. Gábiel arcán láttam, úgy gondolja, ez azért túlzás. Mielőtt távoztam, Ivy lehajolt, hogy a ruhám pántjával babráljon. – Egész este a közelben leszünk, ha szükséged lenne ránk – súgta. Úgy éreztem, egy kicsit túldramatizálja a dolgot. Mi a fene történhetne egy bálteremben, amit vendégek százai töltenek meg? Mindazonáltal a szavai vigasztalóak voltak.

A limuzin a fényes, meghosszabbított karosszériájával és színezett üvegeivel olyan volt, mint egy idegen úrhajó. Inkább közönségesnek találtam, mint elbűvölőnek.

Belül még tágasabb volt, mint gondoltam. Körben az oldalai mentén elemes, fehér bőrdívány terpeszkedett. Bíbor és kék halogénizzók díszítették a plafont. Jobbra egy beépített bár volt, és kék lávalámpák világították meg a poharakat és az italos palackokat, amiket a kiskorú, bulizó fiatalok hoztak magukkal. Az egyik oldalt teljesen beborította egy tévéképernyő, aminek a hangszórói a tetőbe voltak rejtve. Egy banzájra vágyó lányokról

szóló dal harsogott éppen, amitől remegett a teljes berendezés. A limó már majdnem teljesen tele volt, amikor bemásztunk, mert mi voltunk az utolsók, akiket felvettek. Molly arcán hatalmas mosoly terült szét, amikor meglátott, és a kocsi másik feléből csókokat dobott az ölelés helyett. Néhány másik lány végigmért, és az arcukra fagyott a mosoly.

– Szörnyű csapás, féltékenység – súgta Jake a fülembe. – Messze te vagy a legelbűvölőbb. Azt is mondhatnám, hogy a bálkirálynő már meg is van.

– Az nekem nem jelent semmit. Mellesleg a verseny többi résztvevőjét még nem is láttad.

– Nem is kell – felelte Jake. – A fejemet merném tenni rá.

26.

A bál

A BÁLT A PAVILION TENISZ KLUBBAN rendezték. Tágas kertjével és különböző rendeltetésű termeivel az öbölre nézett, és vitathatatlanul a legjobb fogadásokra alkalmas hely volt a környéken.

A limuzin elsuhant a magas palakő kerítés mellett, át a kovácsoltvas kapun, majd tovább a kanyargós, kavicsos behajtón, amit gondosan nyírt pázsit és sövény szegélyezett. A kertet kőből épített szökőkutak tarkították; az egyik egy méltóságteljes oroszánt ábrázolt, melynek egyik mancsa támadólag előrenyúlt, s mindegyik karmából vízsugarív csobogott. Még egy kis tavuk is volt híddal meg kilátóval, ami sokkal jobban illett volna valamelyik régi, európai kastélyba, mint egy olyan átlagos kisvárosba, mint Venus Cove. Lenyűgözött a pazar környezet. Ugyanakkor Jake-re láthatólag nem tett különösebb benyomást. Igyekezett megőrizni örökké unott ábrázatát, de valahányszor találkozott a pillantásunk, szája önelégült mosolyra húzódott.

Ahogy a limuzin továbbhaladt a széles behajtón, tenispályákat hagytunk magunk mögött, melyek zöld medencékként ragyogtak a reflektorok alatt, miközben egyenesen a klubházhoz hajtottunk: a hatalmas, kör alakú, nyeregterős üvegépülethez, amelyen körben széles, fehér

balkonok nyújtóztak. Folyamatosan áramlottak befelé a párok: a fiúk kihúzták magukat, a lányok pedig az alkalmi táskájukat szorongatták, és közben egyfolytában a ruhájuk pántját igazgatták. Bár a fiúk ragyogóan mutattak szmokingjukban, ők valójában csak a kísérők voltak; az est egyértelműen a lányokról szólt, minden arcon, amelyet láttam, ugyanaz az izgalom ült.

Egyes csoportok limuzinban érkeztek vagy sofőr vezette autókban, míg mások az emeletes bulibuszt választották, ami épp akkor parkolt le az ujjongó utasokkal. Észrevettem, hogy a busz belsejét úgy alakították át, mintha night club lenne, stroboszkóppal és dübörgő zenével téve teljessé a hatást.

Ezen az éjszakán a feminista filozófiának helye nem volt, a lányok pedig igenis tündérhercegnőkként kísértették fel magukat a lépcsőn, majd be az előcsarnokba. Tőlem jobbra Mollyt túlságosan lekötötte a környezet, semhogy beszélgetésbe elegyedett volna Ryan Robertsonnal, aki kétségkívül jól nézett ki az öltönyben. Tőlem balra Taylah több száz képet kattintott el azon buzgólkodva, nehogy lemaradjon a legapróbb részletről sem. Sunyi pillantásokkal méregette Jake-et, amikor úgy gondolta, hogy nem figyelek. Jake elkapta a tekintetét, és egy kacsintással jutalmazta. Taylah elpirult; csoda, hogy a sminkje nem olvadt le róla.

Dr. Chester, a Bryce Hamilton igazgatója halványszürke öltönyben állt az előcsarnokban, a talapzaton álló virágdekorációk között. A tanári kar úgy helyezkedett el, hogy jól lássák a belépő ifjú párokat. Észrevettem, hogy a stressz egyedüli jeleként izzadságcseppek gyöngyöznek Dr. Chester

hatalmas homlokán. Bár széles mosoly ült az arcán, a tekintete elárulta, hogy legszívesebben otthon lenne, a kedvenc foteljában, nem pedig egy csapat elkényeztetett végzősre ügyelne, akik azzal a határozott céllal jöttek ide, hogy életük legemlékezetesebb éjszakájává tegyék a mait.

Jake-kel beálltunk a bájos párok sorába, akik arra vártak, hogy bevonulhassanak. Molly és Ryan volt előttünk, és árgus szemekkel figyeltem őket, hogy betartsam a protokollt, és ne bakizzak.

– Dr. Chester, a partnerem, Molly Amelia Harrison – mondta Ryan szertartásos hangon. Elég furcsának tűnt ezt egy olyan srác szájából hallani, aki általában azzal szórakoztatta magát és a barátait, hogy óriási nemi szerveket rajzolt az iskola bejáratánál az aszfaltra. Tudtam, hogy Molly ráparancsolt, hogy a lehető legjobb modorát vegye elő erre az estére.

Dr. Chester jóindulatúan mosolygott, kezét rázott vele, majd beljebb tessékelte a párt.

Mi következünk. Jake átfűzte a karomat az övéen. – Dr. Chester, a partnerem, Bethany Rose Church – mondta gálánsán, mintha a királyi udvarnak jelentene be.

Dr. Chester meleg mosollyal üdvözölt.

– Honnan tudod a középső nevemet? – kérdeztem, amikor már odabent voltunk.

– Nem említettem, hogy médium vagyok? – felelte Jake.

A tömeggel a bálterembe sodródtunk, amely pazarabb volt annál, mint amilyennek elképzeltem. A falai a padlótól a plafonig üvegből voltak, a vastag szőnyeg mélyvörös színű, a

táncparkett pedig csak úgy ragyogott a kristálycsillárok alatt, melyek apró fénysarlókat vetettek rá. Az üvegfalon túl a hullámozó óceán végtelenjét láttam, és egy sótartóhoz hasonló, apró, fehér pillért. Eltartott egy pillanatig, amíg rájöttem, hogy a világítótorony az. A falak mentén, körben fehér terítővel letakarva finom porcelánnal terített asztalok sorakoztak. Az asztalok közepén halványrózsaszín és sárga rózsacsokrok voltak, a terítőt pedig meghintették ezüst flitterekkel. A terem végében a zenekar már hangolt. Körülöttünk pincérek buzgólkodtak, óriási tálcákon alkoholmentes puncsot hordoztak körbe.

Gábrielt és Ivyt a sokaság szélén elkülönülve pillantottam meg; oly földöntúlinak tűntek, hogy már szinte fájt rájuk nézni. Gábiel arc kifejezése kiolvashatatlan volt, de azt azért levágtam, hogy egyáltalán nem volt ínyére a rendezvény. A diákok megilletődött csendben bámulták Ivyt, amikor arra tévedtek, de senki nem vette magának a bátorságot, hogy odamenjen hozzá. Láttam, hogy Gábiel addig pásztázta szemével a helyiséget, amíg meg nem találta Jake Thornt. Átható pillantással méregette néhány másodpercig, majd elfordult.

– A mi asztalunknál vagytok! – kiáltotta Molly, és átölelt hátulról.

– Menjünk, üljünk le, mert a cipőm a sárba visz. – Meglátta Gábrielt.

– Jobban belegondolva inkább odaköszönnék a bátyádnak először... nem akarok faragatlan lenni!

Otthagytuk Jake-et, hogy megkeressük a helyünket, és a fivérem felé vettük az irányt. Gábiel maga mögött összekulcsolta a kezét, és marcona ábrázattal szemlélte az eseményeket.

– Szia! – mondta Molly odatámolyogva vékony pántos tűsarkújában.

– Jó estét, Molly – felelte Gábiel. – Milyen attraktív vagy ma este.

Molly bizonytalanul rám pillantott.

– Úgy érti, jól nézel ki – súgtam, mire az arca kivirult.

– O... köszí! – mondta. – Te is nagyon *attraktív* vagy. Jól szórakozol?

– A szórakozás talán nem a legtalálóbó kifejezés – válaszolta Gábiel. – Sosem kedveltem túlzottan a társas összejöveteleket.

– Ó, tudom, mire gondolsz – mondta Molly. – A *bál-része* mindig unalmas egy kicsit. A dolgok inkább az *after-party*n kezdenek beindulni. Eljössz? – Gábiel szobormerev arca egy pillanatra megenyhült, a szája sarka pedig egy mosolykezdeménybe görbült. De csak másodpercek kérdése volt, hogy összeszedje magát, és el is tűnt a mosoly.

– Attól tartok, tanárként az a kötelességem, hogy úgy tegyek, mintha nem is hallottam volna semmiféle *after-party*ról – mondta Gábiel. – Dr. Chester meglehetősen világosan fogalmazott a dologgal kapcsolatban.

– Ja, hát a doki nem sokat tehet ellene, nem igaz? – nevetett Molly.

– Ki a partnered? – váltott témát Gábiel. – Nem hiszem, hogy találkoztunk volna.

– Ryannek hívják. Ott ül.

Molly abba az irányba mutatott, ahol Ryan a barátaival szkanderezett a gondosan megterített asztalon. Az egyikük levert egy poharat, ami elgurult a padlón. Gábiel kritikusan szemlélte a két fiút.

Molly elvörösödött zavarában, és elfordította a fejét. – Néha elég éretlen, de azért jó srác. Hát jobb, ha én visszamegyek, mielőtt még tönkretesz valami értékesebbet, és kidobnak minket! Később azért még találkozunk. Tartogatok neked egy táncot.

Majdhogynem kormányoznom kellett Mollyt visszafelé, miközben ő szemérmetlen gyönyörtől megrészesgélve nézett vissza Gábielre. Ryan észre sem vette.

Hamar rá kellett jönnöm, hogy a varázslatos miliő dacára én sem éreztem jól magam. Banális csevegéseket tudhattam magam mögött, és nemegyszer azon kaptam magam, hogy tekintetemmel tudat alatt egy órát keresek. Kezdttem azon gondolkodni, hogy szabályos lenne-e, ha kimenteném magam elég hosszú időre ahhoz, hogy felhívhasam Xaviert. De még ha kölcsön is kérném Molly mobilját, sehol sem találnék egy félreeső zugot. A tanárok a bejáratoknál állomásoztak, nehogy valaki kiszökjön a kertbe, a mosdók meg tele vannak lányokkal, akik a sminkjüket javítgatják.

Az este elég fakónak tűnt a sok igyekezet ellenére. Nem Jake hibája volt. Láttam, hogy igyekszik. Figyelmes kísérő volt, és

mikor épp nem az iránt érdeklődött, hogy jól érzem-e magam, akkor vicceket sütött el, vagy a többi asztalnál ülővel sztorizgatott. De ahogy körbepillantottam az ételüket finnyásán turkáló lányokon, akik néha képzeletbeli pihéket söpörtek le a ruhájukról, nem tudtam másképp gondolni, mint hogy az eseménynek azonkívül, hogy ott ülünk és gyönyörűen nézünk ki, kevés értelme volt. Miután már mindenki vetett mindenkire egy fűtő pillantást, nem sok tennivaló akadt.

Még amikor másokkal csevegett, Jake akkor is igen ritkán vette le a szemét az arcomról. Meglehetősen élénken követte minden mozdulatomat. Néha egy-egy célzatos kérdéssel megpróbált bevonni a társalgásba, de tömondatokban válaszoltam a kezemet bámulva. Nem állt szándékomban elrontani senki éjszakáját, vagy durcásnak mutatkozni, ám a gondolataim egyre Xaviéرنél jártak. Azon gondolkodtam, hogy vajon mit csinálhat éppen, és elképzeltem, hogy milyen lenne az este, ha most ő ülne itt velem. Én a megfelelő helyen voltam, a megfelelő ruhában, de nem a megfelelő fiúval, és nem tehettem róla, de emiatt egy kissé melankolikus hangulatban voltam.

– Mi a baj, hercegnőm? – kérdezte Jake, amikor észrevette, hogy az óceánt bámulom vágyakozva.

– Semmi – feleltem kurtán. – Pompásan érzem magam.

– Ez szemenszedett hazugság – tréfálkozott. – Játszunk valamit?

– Ha szeretnél.

– Rendben... hogyan írnál le engem egyetlen szóval?

- Megszállott? - ajánlottam.

- Rossz válasz. Legkevésbé sem vagyok megszállott. Szórakoztató infó: sosem csinálom meg a házi feladatot. Mi más tesz még engem kivételessé?

- A hajzseléd? A mézesmázos modorod? A hat lábujjad?

- Na, ez indokolatlanul volt bántó. A hatodikat már eltávolítottam évekkkel ezelőtt. - Megvillantotta mosolyát. - Most te írd le magad egyetlen szóban.

- Ó... - tétováztam. - Nem is tudom... elég nehéz.

- Jó - mondta. - Nem tetszenek az olyan lányok, akik képesek egyetlen szóban összegezni magukat. Abban nincs semmi bonyolult. Bonyolultság nélkül pedig nincs intenzitás sem.

- Te szereted, ha valaki mélyen átéli a dolgokat? - kérdeztem.

- Molly azt mondja, a srácok olyan lányokra buknak, akik hűvösek.

- Ha hűvös, az csak annyit jelent, hogy könnyű megdönteni - felelte Jake. - De feltételezem, az nem baj.

- De az nem pont ellentétes azzal, hogy mélyen átélje? - mondtam. - Döntsd el!

- Egy sakkjátszmát például csak elmélyülten lehet átélni.

- Hát... igen, lehet. Neked a lányokról a sakkbábuk jutnak eszedbe?

- Soha - felelte Jake. - Törted már össze valaki szívét?

- Nem - válaszoltam. - És nem is akarom. És te?

- Sokat, de mindnek jó oka volt.

– Például milyen okai?

– Nem voltak hozzám valóok.

– Remélem, személyesen szakítottál – mondtam. – És nem telefonon, vagy ilyesmi.

– Minek nézel te engem? – kérdezte Jake. – Annyit megérdemeltek. Végül úgyis csak az a kis darab méltóság maradt meg nekik.

– Hogy érted ezt? – kérdeztem kíváncsian.

– Hát fogalmazzunk úgy, hogy szeretsz és veszítesz.

Végigültük Dr. Chester unalmas beszédét, ami arról szólt, hogy ez a mi „nagy éjszakánk”, és hogy azt várják mindenkitől, hogy felelősségteljesen viselkedjen, és ne csináljon semmi olyat, ami foltot ejthetne a Bryce Hamilton hírnevén. Dr. Chester elmondta, hogy abban bízik, a bál végeztével mindenki egyenesen hazamegy. Ekkor néhányan belevihogtak a beszédbe a hallgatóságból, amit az igazgató inkább meg sem hallott. Emlékeztetett bennünket viszont arra, hogy levelet írt a szülőknek, amiben megpróbálja lebeszélni őket az after-partyk engedélyezéséről, és azt tanácsolja nekik, hogy jól gondolják meg, mielőtt ilyen rendezvényre ajánlják fel otthonukat.

Dr. Chester csak arról nem tudott, hogy az after-partyt már hónapokkal ezelőtt eltervezték, és a szervezők nem voltak annyira naivak, hogy azt gondolják, azt úgy is meg lehet rendezni valakinél, hogy közben a szülők odafent alszanak. Egy régi, elhagyott gyárépületben fogják megtartani, a városon kívül. Az egyik felsős apja építész, aki azon dolgozik, hogy az épületben lakásokat alakítsanak ki. Viszont helyi

környezetvédő csoportok tiltakozása miatt a vállalkozást ideiglenesen fel kellett függeszteni, amíg be nem szerez minden szükséges engedélyt. A gyár tágas volt, sötét és mindenekelőtt félreeső. Senki sem keresné ott az after-partyt.

Nem számít, milyen hangos a zene, senki nem fog panaszt emelni, mert nincsen a közelben lakónegyed. Valaki ismert egy profi DJ-t, aki felajánlotta, hogy végigjátssza az éjszakát ingyen. A srácok már alig várták, hogy véget érjen a bál, hogy kezdetét vehesse az „igazi buli”, de tudtam, hogy meg sem fordulna a fejemben, hogy elmenjek, még ha Xavier lett volna itt velem, akkor sem. Mindössze egy buliban voltam emberként, és az bőven elég volt.

A beszédek a vacsora követte, s mikor befejeztük, felsorakoztunk egy dobogón, hogy elkészítsék a fényképet rólunk az iskolai újságba. A legtöbb pár egy általános pózt vett fel: átkarolták egymás derekát, a lányok illedelmesen mosolyogtak, a fiúk mereven és riadtan álltak, nehogy egy rossz mozdulattal elrontsák a képet – az olyan bűntény lett volna, amit soha nem bocsátanának meg nekik.

Tudhattam volna, hogy Jake valamit máshogy fog csinálni. Mikor ránk került a sor, féltérdre ereszkedett, kirántott egy rózsaszálat az asztali virágkompozícióból, majd a fogai közé vette.

– Mosolyogj, hercegnőm – súgta a fülembe.

A fotográfus, aki addig gépiesen kattintgatott, a változatosság miatt hálásan felragyogott, amikor meglátta a jelenetet. Ahogy leléptünk az emelvényről, láttam, hogy más lányok csípősen a

partnerükre pillantanak. A tekintetük azt mondta: – Te miért nem vagy képes többre, mint az a romantikus Jake Thorn? – Sajnáltam a fiút, aki megpróbálta Jake mozdulatát majmolni, mert jól összeszurkálta az ajkát a rózsa töviseivel. Rákvörössé pirult párjának kellett elvezetnie őt a mosdóba.

A fotózás után érkezett meg a remegő, karamelles-vaníliás sült puding. Ezt egy tánc követte, s végül visszaszólítottak mindenkit a helyére, hogy kiosszák a díjakat. Néztük, ahogy a báltanács, benne Mollyval és Taylah-val, felmászik az emelvényre a borítékokkal és a díjakkal.

– Örömmel jelentem be – kezdte a Bella nevű lány – a Bryce Hamilton báljának idei díjazottjait. Rengeteg tanakodás van e döntések mögött, s mielőtt belekezdünk, azt akarjuk, hogy tudjátok, belül valamennyien nyertesek vagytok.

Hallottam, hogy Jake horkantva magába fojtja a röhögést.

– Idén több kategóriával bővítettük a listát a ma éjszakai fáradozásotok elismeréseként – folytatta a lány. – Kezdjük a legjobb frizura díjával.

Úgy tűnt számomra, az egész világ megőrült. Viszonoztam Jake döbbent pillantását, miközben végigültük, ahogy kiosztják a Legjobb Frizura, a Legjobb Ruha, a Legnagyobb Átváltozás, a Legjobb Nyakkendő, a Legjobb Cipő, a Legjobb Smink, a Legelbűvölőbb és a Legtermészetesebb Szépségek díjait. Végül, amikor túl voltunk a kisebb díjakon, eljött az idő, hogy bejelentsék, amire mindenki várt: a Báلكirály és a Báلكirálynő győzteseit. Izgatott sugdolózás kezdődött a teremben. Ez volt az a díj, amiért a leghevesebb volt a verseny. A hallgatóságban

minden lány visszatartotta a lélegzetét, a fiúk pedig úgy tettek, mintha nem érdekelné őket az egész. Nem nagyon értettem, mire fel ez a nagy húhó. Ez nem igazán olyan dolog, ami bekerül az önéletrajzukba.

– És az idei nyertesek... – kezdte a szónok. Szünetet tartott a drámai hatás kedvéért, a közönség pedig felnyögött izgalmaiban. – Bethany Church és Jake Thorn!

A teremben kitört a tapsvihár, és a másodperc töredékéig a sokaságot fürkésztem a győztesek után kutatva, míg le nem esett, hogy a saját nevemet szólították. Mialatt odasétáltam az emelvényhez Jake-vel, megőriztem jéghideg arckifejezésem, de az ő undora mintha eltűnt volna, inkább mulattatta az egész. Minden hamisnak tűnt, amikor Molly a fejemre helyezte a koronát, és megajándékozott a vállszalaggal. Másfelől Jake mintha még élvezte volna is a figyelmet. Nekünk kellett a tömeg számára megnyitni a keringőt, így felajánlottam Jake-nek a kezemet, ő pedig a karját a derekam köré csúsztatta. Bár Xavierrel gyakoroltam a keringőt, most hogy nem volt velem, annyira nem voltam biztos magamban. Szerencsére az angyaloknak megvan az a képessége, hogy viszonylag könnyen ráéreznek a dolgokra. Követtem, ahogy Jake vezetett, és a tánc ritmusa hamar összeállt a fejemben. A végtagjaim úgy mozogtak, mint a víz, és meglepetten tapasztaltam, hogy Jake is éppoly könnyed volt.

Ivy és Gábiel haladt el mellettünk, testük szinkronban mozdult egyenletesen, akár a selyem. A lábuk alig érintette a padlót, úgy néztek ki, mintha lebegnének. Komor ábrázatuk ellenére is annyira elbűvölő volt őket szemlélni, hogy a

vendégek megálltak és bámultak, és tágas teret biztosítottak nekik a táncparketten. A testvéreim azonban hamar beleuntak, hogy ők legyenek az est szórakoztató elemei, ezért visszamentek az asztalukhoz.

Ahogy a zene tempót váltott, Jake a táncparkett szélére pörgetett. Előrehajolt, hogy az ajka súrolta a fülemet.

– Káprázatos vagy.

– Te vagy az – feleltem, nevetve próbálva könnyedre venni a hangulatot. – A többi lány így gondolja.

– És *te* így gondolod?

– Nos... szerintem kedves vagy.

– Kedves – mélázott rajta. – Azt hiszem, egyelőre megteszi. Tudod, sosem találkoztam még lánnyal, akinek ilyen arca lett volna, mint neked. A bőrd színe, akár a holdfény; a szemed feneketlen mély.

– Na, most már túlzásba viszed – kötekedtem. Éreztem, hogy menten belekezd a szokásos tirádába, aminek mindenáron elejét akartam venni.

– Nem viseled valami könnyen a bókokat, ugye? – mondta.

Elpirultam. – Nem igazán. Sosem tudom, mit mondjak.

– Mit szólnál egy egyszerű köszönömhöz?

– Kösz, Jake.

– Nem volt nehéz, ugye? Most viszont szívesen levegőznék egyet. És te?

– Kicsit nehéz kijutni – mondtam az ajtóknál őrt álló tanárok felé bökve a fejemmel.

– Felderítettem egy menekülőutat. Gyere, megmutatom.

Jake menekülőútja az egyik hátsó ajtó volt, amiről valahogyan megfeledkeztek. A mosdók után nyílt egy raktáron át, az épület hátsó részében. Átsegített a vödrökön és a falhoz támasztott felmosókon, és hirtelen egyedül találtam vele magam a klub-házat kívülről teljesen körbeölelő balkonon. Tiszta éjszaka volt, az égboltot csillagok sokasága pettyezte, bőrömet hűvös szellő simogatta. Az ablakokon át láttuk, hogy még mindig táncolnak a párok, a lányok már kicsit hervadtabbak, és immár hálásan nehezednek partnerükre. A többiektől kissé távolabb állt Gábiel és Ivy ragyogón, mintha holdfénnel lennének meghintve.

– Mennyi csillag – mormolta Jake oly lágyan, mintha magához beszélne –, de egyik sem oly gyönyörű, mint te.

Olyan közel állt hozzám, hogy a leheletét az arcomon éreztem. Lesütöttem a szemem, és azt kívántam, hogy fejezze be végre a bókolást. Próbáltam inkább ráirányítani a figyelmet.

– Bárcsak én is olyan magabiztos lennék, mint te. Úgy látszik, téged semmi nem hoz zavarba.

– Már miért is kellene? – felelte. – Az élet egy játék: én pedig történetesen tudom, hogyan kell játszani.

– Néha azért biztosan te is követsz el hibákat.

– Az a fajta hozzáállás akadályozza meg az embert abban, hogy nyerjen – mondta.

– Végül mindenki veszít; de a veszteségből tanulhatunk.

– Ki mondta ezt neked? – Jake megrázta a fejét, smaragdzöld pillantása az enyémbe fúródott. – Én nem szeretek veszíteni, és

mindig megkapom, amit akarok.

– Szóval most épp mindened megvan, amit akarsz?

– Nem egészen – felelte. – Egy dolog még hiányzik.

– És mi lenne az? – kérdeztem óvatosan. Valami azt súgta, veszélyes terepre tévedtem.

– Te – felelte könnyedén.

Fogalmam sem volt, mit válaszoljak erre. Nem voltam hálás, amiért ilyen irányt vett a társalgás. – Hát ez hízelgő, Jake, de te is tudod, hogy én nem vagyok már szabad.

– Lényegtelen.

– Nekem nem! – Hátrébb léptem. – Én Xavierbe vagyok szerelmes.

Jake hűvösen rám pillantott. – Hát nem nyilvánvaló, hogy nem a megfelelő személlyel vagy?

– Nem, nem az – vágtam vissza. – Felteszem, vagy annyira arrogáns, hogy azt hidd, te vagy a megfelelő személy.

– Csak úgy gondolom, megérdemlek egy esélyt.

– Megígérted, hogy nem hozod ezt fel többé – mondtam. – Te és én barátok vagyunk, és ezt tiszteletben kéne tartanod.

– Ó, értékelem is, csak hogy ez nekem nem elég.

– Azt nem te döntöd el! Én nem egy játék vagyok, amire csak rámutatsz, és megkapod.

– Nem értek egyet.

Könnyedén előreszökkent, megragadta a vállamat, és magához vont. Testem az övéhez szorította, ajkával mohón a

számát kereste. Tiltakozásul arcomat félrefordítottam, de az egyik kezét megemelte, és kényszerített, hogy ránézzek, majd az ajkát az enyémhez préselte. Valami felvillant az égen, pedig esőnek nem láttam jelét. A csókja kemény volt és erélyes, keze vasmarokban tartotta a testemet. Küzdöttem, a mellének ékeltem a karomat, és végül elszakadtunk egymástól.

– Mit képzelsz, mit csinálsz? – kiabáltam egyre gerjedő haraggal.

– Megadom magunknak, amire vágyunk – felelte.

– Én ezt nem akarom – kiáltottam. – Mit tettem, amitől azt hiszed, hogy erre vágyom?

– Ismerlek, Bethany Church. Nem vagy te félénk – vicsorogta Jake. – Láttam, hogyan nézel rám, és megéreztem a kapcsolatot kettőnk között.

– Nincs semmiféle kapcsolat – hangsúlyoztam. – Veled végképp nincs. Sajnálom, ha félrevezetted magad.

Szeme veszélyesen villogott. – Tényleg kosarat adsz? – kérdezte.

– Tényleg – feleltem. – Én Xavierrel járok. Ezt próbáltam elmondani. Nem az én hibám, hogy nem hitted el.

Jake felém lépett egyet, arca sötétlett a haragtól. – Biztos vagy benne, hogy tudod, mit csinálsz?

– Még soha nem voltam biztosabb semmiben – mondtam hűvösen. – Te és én barátoknál soha nem lehetünk többek, Jake.

Kieresztett egy torokhangú röhögést. – Nem, köszönöm – jelentette ki. – Úgy nem érdekel.

– Nem tudnád legalább érett fejjel végiggondolni ezt? – mondtam.

– Nem hiszem, hogy érted, Beth. Nekünk az a sorsunk, hogy együtt legyünk. Egész életemben rád vártam.

– Miket beszélsz?

– Évszázadokig kerestelek. Már majdnem feladtam a reményt.

Éreztem, hogy szívemet hirtelen jeges marok szorítja össze. Miről beszél?

– A legvadabb álmaimban sem gondoltam volna, hogy te... egy olyan vagy. Először tiltakoztam ellene, de hasztalan: a sorsunk meg van írva a csillagokban.

– Te képzelődsz – mondtam. – Nekünk nincs közös jövőnk!

– Tudod te, milyen az, céltalanul vándorolni a földön valakit keresve, aki bárhol lehet? Most már nem fogok lemondani rólad.

– Nos, lehet, hogy nem lesz más választásod.

– Kapsz tőlem még egy esélyt – mondta halk hangon. – Nem hiszem, hogy felfogod, de óriási hibát követsz el; és drágán meg fogsz fizetni érte.

– Nem hagyom, hogy fenyegezz – válaszoltam dölyfösen.

– Nagyon jó. – Jake egész arca elkomorult, hátrált egy lépést, teste hevesen megborzongott, mintha a pusztá látványom is

felbőszítené. Vészjóslóan annyit mondott: – Eddig tudtam kedves lenni az angyalokhoz...

27.

A tűzzel játszani

A KÖVETKEZŐ PILLANATBAN JAKE megpördült és eltűnt arra, amerről jöttünk. Én a földbe gyökereztem, testemet jeges rémület kezdte átjárni. Azon gondolkodtam, hogy vajon rosszul hallottam-e a fenyegetést a búcsúzásában. De tudtam, hogy nem. Hirtelen úgy éreztem, mintha az éjszaka fojtogatón rám nehezedne. Két dolog volt, amiben immár biztos voltam. Az első: Jake Thorn tudja, kik vagyunk; a második: veszélyes. Rájöttem, teljesen vak voltam, hogy nem vettem észre már korábban. Annyira meg akartam benne látni a jót, hogy közben nem is figyeltem az égbekiáltó vészjelekre, amik azt ordították, hogy vonuljak vissza. Ezek a jelek most oly fényesen ragyogtak, mint holmi neonlámpák.

Valaki megragadta a könyökömet, és elakadt a lélegzetem. Megkönnyebbültem, amikor kiderült, hogy csak Molly az.

– Mi folyik itt? – érdeklődött. – Láttunk titeket az ablakon át! Most már Jake-kel vagy? Volt valami vita Xavier és te között, vagy mi?

– Nem – köptem ki a szót. – Nem vagyok Jake-kel, hát persze hogy nem! Ő egyszerűen csak... nem tudom, mi történt... haza kell mennem.

– Micsoda? Miért? Nem mehetsz el így. És mi lesz az after-partyval? – kérdezte Molly, de én már elkezdtem rohanni.

Gábrielt és Ivyt a tanári asztalnál találtam, és félrevontam őket. – Mennünk kell – mondtam Gabe mandzsettájába kapaszkodva.

Nem voltam benne biztos, hogy már tudta, mi történt, vagy csak kiérezte a sürgető hangomból, de nem kérdezett semmit. Ivyval összeszedték a holmijukat, majd szó nélkül kivezettek a klubházból a Jeephez. Szótlanul ültek a hazafelé vezető úton, míg elmagyaráztam, mi történt Jake-vel, és elismételtem a búcsúzóul mondott szavait.

– El sem hiszem, hogy ilyen ostoba vagyok – keseregtem a fejem fogva. – Észre kellett volna vennem... rá kellett volna jönnöm.

– Ez nem a te hibád, Bethany – mondta Ivy.

– Mi van velem? – kérdeztem. – Miért nem éreztem? Ti éreztétek, hogy valami gáz van vele, nem? Azonnal tudtátok, amint betette a lábát a házunkba.

– Egy sötét energiát éreztünk – ismerte el Gabe.

– Miért nem szóltatok? – kérdeztem. – Miért nem akadályoztátok meg, hogy vele menjek?

– Nem lehettünk biztosak benne – felelte Gábiel. – Nagyon védett volt az elméje; majdhogynem lehetetlen volt bármiféle információt kiszedni belőle. És lehet, hogy nem jelentett semmit, mi meg nem akartunk feleslegesen felizgatni.

– Zaklatott embereknek is lehet sötét az aurája – tette hozzá Ivy. – Számos dolog eredményezheti: tragédia, bánat, fájdalom...

– Vagy gonosz szándék – tettem hozzá én is.

- Az is - ismerte el Gábiel. - Nem akartunk egyből következtetéseket levonni, de ha ez a fiú tudja, kik vagyunk, akkor minden esély megvan rá, hogy ő *más...* szóval, erősebb, mint egy átlagos ember.

- Mennyire erős?

- Nem tudom - felelte Gábiel. - Hacsak... nem feltételezed Xavierről, hogy ő esetleg... - elhallgatott.

Mérges pillantást vetettem rá.

- Xavier sosem mondaná el senkinek a titkunkat - mondtam.
- El sem hiszem, hogy ezt komolyan gondoltad egy pillanatig is. Mostanra már ismerhetnéd őt.

- Oké. Tegyük fel, hogy Xaviernek ehhez semmi köze - mondta Gábiel. - Van valami természetellenes Jake Thornban; érzem, és te is érzed, Bethany.

- Tehát mihez kezdünk most? - kérdeztem.

- Ki kell várnunk az alkalmas pillanatot - felelte Gábiel.

- Ezek az események úgyis maguktól kibontakoznak. Nem szabad fejjel rohannunk a falnak. Ha tényleg veszélyes, időben felfedi magát.

Amikor hazaértünk, Ivy meleg kakaóval kínált, de elutasítottam. Felmentem, és levettem a ruhámat; úgy éreztem magam, mintha hatalmas súly nehezedett volna a vállamra. A dolgok olyan szépen alakultak, és most ez a fiú azzal fenyegetett, hogy az egésztestet elpusztítja. Kihuzigáltam a hajamból a gyöngyöket, lemostam a sminket; hirtelen olyan érzésem támadt, hogy nem vagyok más, mint szélhámos. Túl késő volt, hogy felhívjam Xaviert, bár tudtam, hogy jobban

érezném magam, ha beszélhetnék vele. Inkább magamra öltöttem a pizsamámat, és ágyba bújtam azt a kitömött babát szorongatva vigasztalóként, amit Xaviertől kaptam. Hagytam, hogy csukott szemhéjam alól könnyek szivároгjanak, és magába szívja őket a párnám. Már nem éreztem magam dühösnek vagy rémültnek; egyszerűen csak szomorú voltam. Csak arra vágytam, hogy a dolgok egyenesek legyenek és egyszerűek. Miért terhelte a küldetésünket ennyi bonyodalom? Tudtam, hogy gyerekes megállapítás, de mégiscsak arra voltam képes gondolni, hogy mennyire igazságtalan az egész. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy ne merüljek álomba, ám közben tudatában voltam, hogy nemsokára kitör a vihar.

Egész hétvégén nem hallottam Xavierről. Azt feltételeztem, hogy nem hallott a bálon történt incidensről, én meg nem akartam vele stresszeim. Annyira belefeledkeztem a Jake miatti aggodásba, hogy eszembe sem jutott feltenni magamnak a kérdést, hogy Xavier miért nem hívott fel. Igen ritkán telt el úgy néhány óra, hogy ne beszélünk volna.

Másfelől viszont nem kellett sokáig várnom, hogy Jake Thorn hallasson magáról. Hétfőn reggel az iskolában, amikor kinyitottam a szekrényem ajtaját, egy papírfecni csúszott ki, majd hullott lassan a padlóra, akár egy gyűrött virágszirom. Felvettem, arra számítottam, hogy egy üzenet lesz Xaviertől, és majd rajongva felsóhajtok, vagy kuncogni kezdek tőle, mint egy csitri. Ám a kézírás nem Xavieré volt; ugyanaz a gyakorlott, éles kalligráfia volt, amit már ismertem irodalomóráról. Amikor elolvastam, mi van a papírra írva, meghűlt bennem a vér:

Az angyal jött
Az angyal látott
Az angyal bukott

Megmutattam az üzenetet Gábrielnek, aki elolvasta, majd idegesen összegyűrte anélkül, hogy szólt volna egy szót is. A nap hátralévő részében megpróbáltam kivenni a fejemből Jake-et, de nem volt könnyű feladat. Xavier nem jött iskolába, pedig én kétségbeesetten szerettem volna beszélni vele. Péntek óta mintha egy örökkévalóság telt volna el, annyi minden történt.

A nap borongós homályban telt. Körülbelül öt percre élénkültem fel ebédszünetben, amikor kölcsönkértem Molly mobilját, hogy felhívjam Xaviert, de amint meghallottam a hangpostáját, visszasüllyedtem a gyászos hangulatba. Mivel nem tudtam vele kapcsolatba lépni, letargikus és csüggedt lettem. Elmémre köd telepedett, és egy árva gondolatot sem tudtam megragadni, ami átsuhant rajta, mert túl hamar eltűntek.

A nap végén a fivéremmel mentem haza, és még mindig nem hallottam Xavierről. Otthonról megint megpróbáltam felhívni, de a hangposta hangjától sírni lett volna kedvem. Csak ültem, és egész délután, majd a vacsora közben is arra vártam, hogy felhívjon, vagy megszólaljon a kapucsengő, de semmi nem történt. Nem volt kíváncsi rá, hogy zajlott a bál? Valami történt vele? Mi ennek a hirtelen némaságnak az oka? Nem értettem.

- Nem érem el Xaviert – sikerült kinyögnöm vacsora közben.
- Nem jött iskolába és nem hív vissza.

Ivy és Gábiel egymásra néztek.

– Ez még nem ok a pánikra, Bethany – szólalt meg kedvesen Ivy. – Rengeteg oka lehet, hogy nem veszi fel a telefont.

– Mi van, ha gyengélkedik?

– Azt megéreztük volna – biztosított róla Gábiel.

Bólintottam, és megpróbáltam lenyelni a vacsorát, de az étel mintha a torkomhoz ragadt volna. Már nem is akartam beszélni Ivyval vagy Gábriellel; csak felvonszoltam magam az ágyamba, miközben azt éreztem, hogy a falak összezárulnak körülöttem.

Mikor megtudtam, hogy Xavier másnap is hiányzik az iskolából, a szemem égett, forróságot éreztem és szédültem. A földre akartam kuporodni és megvárni, amíg valaki elvisz onnan. Képtelen voltam még egy napot végigcsinálni nélküle; egy újabb percet is alig voltam képes végigcsinálni. Hol van? Miért csinálja ezt velem?

Molly látta, hogy a szekrényemnek roskadok. Odasétált, óvatosan a vállamra tette a kezét.

– Bethie, jól vagy, szívem?

– Beszélnem kell Xavierrel – mondtam. – De képtelen vagyok kapcsolatba lépni vele.

Molly az ajkába harapott. – Azt hiszem, valamit látnod kell – közölte gyengéden.

– Mit? – kérdeztem páni félelemmel a hangomban. – Jól van Xavier?

– Kutya baja – felelte Molly. – Csak gyere velem.

Felkísértem a másodikra, az egyik számítógépterembe. Egyhangú helyiség volt szürke pettyes szőnyeggel, ablakok nélkül, többsornyi számítógéppel, melyek üres képernyője minket bámult. Molly bekapcsolta az egyiket, és odahúzott két széket. Odakocogtatta akrilkörmeit az asztalhoz, s közben ingerülten hümmögött. Amikor az operációs rendszer felállt, rákattintott egy ikonra, majd sebesen begépelte valamit a keresőbe.

– Mit csinálsz? – kérdeztem, ő pedig felém fordult.

– Emlékszel, hogy meséltem neked a Facebookról, meg hogy félelmetesen jó cucc? – mondta.

Üresen biccentettem.

– Hát van egy-két része, ami inkább félelmetes, mint jó.

– Mint például?

– Nos... először is nem igazán diszkrét.

– Hogy érted? – kérdeztem.

Tudtam, hogy céloz valamire, csak azt nem tudtam kitalálni, hogy mire, és az arckifejezéséből ítélve nem is voltam benne biztos, hogy meg akarom tudni. Aggódás és félelem keverékével bámult rám. Tudtam, hogy Molly hajlamos arra, hogy túlreagáljon dolgokat, ezért próbáltam nem pánikolni. Az ő fogalmai a katasztrófáról teljesen különböztek az enyémtől.

Molly mélyet sóhajtott. – Oké... hadd mutassam meg.

Megnyomott egy billentyűt, és a Facebook-oldala jelent meg a monitoron. Hangosan felolvasta a fejléc alá írott szlogent: „A Facebook segít, hogy kapcsolatban maradj és megossz az

ismerőseiddel.” Kivéve ezt az esetet, amit nem igazán akartunk megosztani – mondta rejtélyesen.

Kezdttem beleunni a titkolózásba. – Csak mondd már el, mi történt. Annyira nem lehet szörnyű.

– Oké, oké – mondta. – Csak készülj fel rá. – Azzal rákattintott egy fényképalbumra, aminek az volt a címe: „Kristy Peters báli képei”.

– Ő kicsoda?

– Csak egy lány az évfolyamunkból. Egész éjszaka fotózott.

– Várj, ez azt írja, hogy meg vagyok jelölve ebben az albumban – mondtam.

– Így van – bólintott Molly. – Te és még... valaki más.

Molly rákattintott az egyik előnézeti képre, én pedig vártam, hogy betöltődjön a képernyőre a teljes méretű kép. A szívem majd kiugrott a helyéről. Valahogy sikerült Kristynek lekapnia a szárnyamat a fényképezővel? Vagy szimplán csak egy meglehetősen előnytelen képről van szó, amit Molly „vészhelyzetnek” címkézett? De amikor felvillant a kép a monitoron, rájöttem, hogy egyik sem. Sokkal rosszabb; sokkal, sokkal rosszabb annál. A hányinger hulláma csapott meg, a látásom pedig annyira beszűkült, hogy csak a két arcot láttam a képernyőn: az enyémet és Jake Thornét, ahogy csókban olvadnak össze. Néhány hosszú pillanatig csak ültem és bámultam magam elé. Jake keze a hátamra tapadt, az én kezem pedig az ő vállán van, miközben megpróbálom őt eltolni magamtól. Szemem behunytam az ijedségtől; de bárki, aki nem

volt ott, hogy az egész jelenetet lássa, úgy gondolná, hogy éppen elalélok a pillanat szenvedélyétől túlfűtve.

– Meg kell szabadulnunk ettől! – kiáltottam megragadva az egeret. – Dobd ki!

– Nem lehet megszabadulni tőle – közölte Molly csendesen.

– Miket beszélsz? – fulladoztam. – Nem tudjuk egyszerűen csak törölni?

– Csak Kristy tudja törölni a saját Facebookjáról – felelte Molly. – A megjelölést levehetjük rólad, de attól az emberek még mindig megnézhetik a képet Kristy oldalán.

– De muszáj kidobni – könyörögtem. – Muszáj, mielőtt Xavier meglátja.

Molly rokonszenve nézett rám.

– Beth, édesem, azt hiszem, már látta.

KIROHANTAM A SZÁMÍTÓGÉPTEREMBŐL és az iskolából is. Nem tudtam, hol van Gábiel, de nem engedhettem meg magamnak, hogy várjak rá. Xaviernek muszáj hallania a teljes történetet, méghozzá rögtön.

A házuk nem volt messze, én meg egész úton szaladtam; irányérzésem hibátlanul kalauzolt felé. Dél lévén Bernie és Peter dolgoznak, Claire a nyoszolyólányokkal ruhapróbán van, a többiek pedig iskolában. Így amikor becsengettem, Xavier nyitott ajtót. Egy kinyúlt, szürke pulóver és melegítőnadrág volt rajta, és nem borotválkozott. Levette a sít a bokájáról, de láttam, hogy még mindig a jobb lábára nehezedik. Lelógó haja

enyhén kócos volt, az arca tiszta és gyönyörű volt, mint mindig, de a tekintetében valami megváltozott. Az az ismerős türkizkék szempár, ami mindig csillogott felém, most ellenségesnek tűnt.

Xavier nem szólt semmit, mikor meglátta, hogy ott állok; csak megfordult és visszament a bejáratot nyitva hagyva. Nem voltam benne biztos, hogy azt akarja-e, hogy kövessem, de én akkor is megtettem. A konyhában találtam rá, egy tálból zabpelyhet evett, pedig már ebédidő volt. Nem nézett rám.

– Meg tudom magyarázni – mondtam szelíden. – Nem az, aminek látszik.

– Tényleg? – kérdezte halkán. – Szerintem meg pont az, aminek látszik. Mi más lehet még?

– Xavier, kérlek – mondtam könnyekkel küszködve. – Van rá magyarázat, csak hallgass meg.

– Szájon át próbáltad lélegeztetni? – kérdezte Xavier gúnyosan. – Kutatás céljából nyálmintákat gyűjtöttél? Halálos beteg, és ez volt az utolsó kívánsága? Ne játszadozz velem, Beth; nem vagyok abban a hangulatban.

Odaszaladtam hozzá, megfogtam a kezét, de ő elhúzta. Émelyegtem; a dolgainknak nem így kéne állnia. Mi történik? Nem bírtam elviselni a kettőnk között lévő távolságot. Úgy látszott, Xavier felhúzott egy láthatatlan válaszfalat, egy gátat. Ez a rideg, szenvtelen ember nem lehet az a Xavier, akit én ismerek.

– Jake csókolt meg *engem* - közöltem erélyesen. – Az a kép pedig éppen egy pillanattal azelőtt készült, hogy eltoltam őt magamról.

- Nagyon hihető - motyogta Xavier. - Mennyire nézel te engem hülyének? Lehet, hogy én nem vagyok isteni hírnök, de attól még nem vagyok komplett idióta.

- Kérdezd meg Mollyt - kiáltottam. - Vagy Gábrielt vagy Ivyt; ők is megmondhatják neked.

- Bíztam benned - mondta Xavier. - És mindössze egyetlen nélkülem töltött éjszaka kellett hozzá, hogy valaki másnak add magad.

- Ez nem igaz!

- Legalább annyi tisztesség lehetett volna benned, hogy személyesen közlöd velem, hogy vége, hogy ne másoktól kelljen megtudnom.

- Nincs vége - fűlladoztam. - Ne mondd ezt! Kérlek...

- Egyáltalán tisztában vagy vele, mennyire megalázó ez számomra? - mondta. - A barátnőmről van egy fotó, amin épp valami fickóval van összegabalyodva, miközben én egy ostoba agyrázkódással döglődöm itthon. Minden barátom azzal hívott fel, hogy telefonon lettem kidobva?

- Tudom - mondtam. - Tudom és sajnálom, de...

- De mi?

-Hát... te...

- Tudom, egy idióta vagyok - vágott közbe Xavier. - Hogy hagytalak elmenni a bálba Jake-kel. Azt hiszem, túlságosan is bíztam benned. Még egyszer nem követem el ezt a hibát.

- Miért nem hallgatsz meg? - suttogtam. - Miért hiszel inkább bárki másnak, mint nekem?

- Hittem benne, hogy van valamink - mondta Xavier. Egyenesen rám nézett, és láttam, hogy a szeme visszafojtott könnyektől csillog. Dühösen kipislogta. - Mindazok után, amin átmentünk, hogy együtt lehessünk, te csak fogod magad és... A kapcsolatunk nyilván nem sokat jelentett neked.

Nem tudtam visszatartani: kitört belőlem a zokogás. A vállam rázkódott a sírástól. Láttam, hogy Xavier ösztönösen felkel, hogy megvigasztaljon, de aztán meggondolta magát, és megállt. Az állkapcsa megfeszült, mintha a szíve szakadna meg tőle, hogy ennyire zaklatottnak lát engem, mégsem tehet semmit.

- Kérlek - kiáltottam. - Szeretlek. Megmondtam Jake-nek is, hogy téged szeretlek. Tudom, nehéz eset vagyok, de ne mondj le rólam.

- Csak egy kis időre van szükségem egyedül - mondta csendesen. Nem akart a szemembe nézni.

Kiszaladtam a konyhából, ki a házból is. Meg sem álltam, amíg el nem értem a partra, ahol összeroskadtam a homokban és kizokogtam magam. Úgy éreztem, valami megszakadt bennem, mintha szó szerint összetörtem volna, és nem lenne semmi, ami újra ép egészsé varázsolhat. Annyira szerettem Xaviert, hogy már fájt, és mégis elfordult tőlem. Meg sem próbáltam vigasztalni magam; hagytam, hadd fájjon. Nem tudom, meddig felehettem ott, de végül ráeszméltem, hogy a dagály már a lábamat nyaldossa. Nem érdekelt; abban reménykedtem, hogy magával sodor, hogy hánykolódva a víz alá szorít, és kipréseli az erőt a testemből, a gondolatokat pedig a fejemből. Sűrűlt a szél, az ár egyre közelebb kúszott, én mégsem moccantam. Vajon az Atyánk így mér rám büntetést?

Olyan súlyos a bűnöm, hogy ezt érdemlem: felfedezhetem a szerelmet, hogy aztán kitépje belőlem, mint vart a sebről? Vajon Xavier szeret még? Gyűlöl? Vagy már elveszítette minden belém vetett bizodalmát?

Mire Gábiel és Ivy rám találtak, a víz már körülölelte a derekamat. Reszkettem, de alig vettem észre. Nem mozdultam, nem szólaltam meg még akkor sem, amikor Gábiel kiemelt a vízből és visszacipelt a házunkba. Ivy a zuhanyzó alá segített, majd félóra múlva feljött, hogy kiszedjen onnan, miután azt is elfelejtettem, hogy hol vagyok, és csak álltam a zubogó víz alatt. Gábiel hozott egy kis vacsorát, de képtelen voltam megenni. Ültem az ágyon, bámultam a semmibe, és csak Xavier járt a fejemben, pedig próbáltam nem gondolni rá. A különválás megmutatta, hogy vele milyen biztonságban éreztem magam. Vágytam az érintésére, az illatára, sőt, arra a tudatra is, hogy a közelemben van. De már messze volt, és nem értem el, és emiatt kész lettem volna elporladni, megszűnni létezni.

Mikor végre elnyomott az álom, áldott megkönnyebbülésként hatott még akkor is, ha tudtam, reggel kezdődik előlről. De a kísértés az álmaimat sem kímélte. Attól az éjszakától kezdve sötétebbek lettek.

Azt álmodtam, hogy kint állok a Hajóroncs-part világítótornyánál. Sötét volt, és alig láttam a ködben, de egy alak kuporodott össze a földön. Amikor felnyögött és megfordult, azonnal felismertem Xavier arcát. Felkiáltottam, megpróbáltam odaszaladni hozzá, de tucatnyi ragadós kéz nyúlt utánam, és visszatartottak. Jake Thorn sétált ki a világítótoronyból, a szeme úgy ragyogott és oly metsző volt,

akár a törött üveg. Sötét haját hátrasimította, hosszú, fekete bőrkabátja gallérját felhajtotta a szél ellen.

– Nem akartam, hogy idáig fajuljon, Bethany – duruzsolta.

– De néha nem marad más választásunk.

– Mit akarsz tőle? – zokogtam, ahogy Xavier a földön reszketett. – Ereszd el!

– Csak azt teszem, amit már réges-rég meg kellett volna tennem – vicsorogta Jake. – Ne izgulj, nem fog fájni. Miután félig már amúgy is halott...

Egyetlen csuklómozdulattal felhúzta Xaviert, majd a szikla pereméhez tolta. Xavier egy szempillantás alatt elintézte volna Jake-et, ha testi küzdelemről lett volna szó, de a természetfölötti hatalommal nem kelhetett versenyre.

– Szép álmokat, cicafiú – mondta Jake, ahogy Xavier lába lecsúszott a szitről.

A sikoltásomat elnyelte az éjszaka.

AZ ELKÖVETKEZŐ NÉHÁNY NAP homályban telt. Nem úgy éreztem magam, mintha valóban élnék, hanem csak mintha az oldalvonalról szemlélném az eseményeket. Nem mentem iskolába, Ivy és Gábiel pedig meg sem próbált rábeszélni. Nem ettem valami sokat; el sem hagytam a házat, az alváson kívül alig csináltam valamit. Az álom volt az egyedüli módja, hogy elmeneküljek a Xavier utáni sóvárgás fájdalma elől.

Fantom volt a vigaszom egyetlen forrása. Úgy tűnt, érzi a gyötrődésemet, és minden idejét velem töltötte,

bohóckodásával megmosolyogtatott. Kiszedte a nyitva hagyott fiókokból a fehérneműmet, és szétterítette a szobában; belegabalyodott Ivy kötésre használt fonalába, és nekem kellett kiszabadítanom; felhozott egy egész csomag kutyaeledelt a szobámba annak reményében, hogy majd megjutalmazom eggyel. Ezekkel az apró fogásokkal ideiglenesen enyhítette a bennem lévő végeérhetetlen csendet és ürességet, de amint abbahagyta, rögvest visszazuhantam a sivár kómába.

Ivy és Gábiel napról napra egyre jobban aggódott. Már csak árnyéka voltam embernek is, angyalnak is; a háztartásban már egyáltalán nem segítettem be semmivel.

– Ez így nem mehet tovább – mondta Gábiel az egyik délután, amikor visszajött az iskolából. – így nem lehet élni.

– Sajnálom – feleltem unottan. – Majd igyekszem.

– Nem – mondta. – Ivyval mi majd megoldjuk ezt ma este.

– Mit akartok csinálni?

– Majd meglátod – válaszolta, és nem árult el többet.

Vacsora után Ivyval elmentek hazulról, miközben én az ágyon hevertem, és bámultam a plafont. Nem hittem, hogy van bármi, amivel megoldhatnák a problémámat, bár hálás voltam a próbálkozásukért.

Feltápáskodtam, és a fürdőszobai tükörben megnéztem magamat. Még a buggyos pizsamámban is nyilvánvaló volt, hogy mindössze néhány nap alatt nem keveset fogytam, arcom sárgás volt, lapockáim kiálltak. Hajam sehogy sem állt, pont mint a szemem, ami tágra nyílt, sötét és szomorú volt. Ahelyett, hogy kihúztam volna magam, meggörnyedtem, mint aki a saját

súlyát sem bírja megtartani, az arcom pedig komoran festett. Elgondolkodtam, hogy valaha képes leszek-e még összekaparni a földi életem szilánkjait, ami akkor tört szét, amikor Xavier elhagyott. Az jutott eszembe, hogy tulajdonképpen ő nem jelentette ki, hogy a kapcsolatunknak vége, de végül is erre gondolt. Láttam az ábrázatán: végeztünk. Visszacsozogtam az ágyhoz, és összekuporodtam a paplan alatt.

Körülbelül egy óra múlva kopogtattak az ajtómon, de miazmás^[6] burkomban alig hallottam meg. Újra kopogtattak, ezúttal hangosabban. Hallottam, hogy kinyílik az ajtó, és valaki bejön a szobába. A fejem a párna alá dugtam; nem akartam, hogy lecsalogassanak.

– Jézusom, Beth – szólt Xavier hangja az ajtóból. – Mit tettél magaddal?

Mereven feküdtem, el sem mertem hinni, hogy tényleg ő az. Visszatartottam a lélegzetem, biztos voltam benne, ha felnézek, a szoba éppoly üres lesz, mint azelőtt. De aztán újra megszólalt.

– Beth? Gábiel elmagyarázott mindent... hogy mit tett Jake és hogyan fenyegetett meg. Ó, istenem, annyira sajnálom.

Felültem. Ott állt laza fehér pólóban és kopott farmerban, magasan és gyönyörűen, épp ahogy emlékeztem rá. Az arca sápadtabb volt, mint általában, és halvány karikák voltak a szeme alatt – a fájdalom egyetlen jele. Észrevettem, hogy megrándul az arca, amikor meglátta, mennyire elkínzott és kimerült vagyok.

– Azt hittem, sosem látlak újra – suttogtam, miközben végigmértem őt, azt bizonygatva magamnak, hogy tényleg

valódi, és azért jött, hogy meglátogasson.

Xavier odajött az ágyhoz, megfogta a kezem és az arcához szorította. Beleremegtem az érintésébe, és ahogy belenéztem zafírkék szemébe, ami telve volt aggodással, nem tudtam visszatartani az arcomon záporozó könnyeket.

- Itt vagyok - súgta. - Ne sírj, itt vagyok, itt vagyok. - Azokat a szavakat ismételte újra és újra, és hagytam, hogy átöleljen és úgy tartson. - Nem lett volna szabad magadra hagyjalak - mondta. - Csak ideges voltam. Azt hittem... hát szóval tudod, mit hittem.

- Igen - feleltem. - Bárcsak bízál volna bennem annyira, hogy hagyd elmagyaráznom.

- Igazad van - mondta. - Szeretlek, és tudnom kellett volna, hogy igazat beszélsz. El sem hiszem, mennyire hülye voltam.

- Azt hittem, örökre elhagysz - suttogtam a szempilláim közül szivárgó könnyeken át. - Azt hittem, mindenek vége, mert kudarcot vallottam, mert elpusztítottam az egyetlen dolgot, ami fontos számomra. Vártam, hogy gyere, de nem jöttél.

- Annyira sajnálom. - Hallottam, hogy Xavier hangja elcsuklik. Nagyot nyelt, és a kezét nézte. - Bármit megteszek, hogy kárpótoljalak, én...

Az ajkára nyomtam az ujjamat, hogy elhallgattassam. - Elmúlt - mondtam. - Azt is el akarom felejtetni, hogy egyáltalán megtörtént.

- Persze - felelte -, ahogy akarod.

Egy darabig csendben feküdtünk az ágyon, és boldogok voltunk, hogy ismét együtt vagyunk. Erősen szorítottam a pólóját, mintha attól tartanék, hogy eltűnik, ha eleresztem. Azt mondta, Gábiel és Ivy bementek a városba, hogy nyugodtan megbeszélhessük a dolgainkat.

– Tudod – mondta Xavier –, életem legnehezebb próbája volt, hogy nem beszéltem veled ebben a pár napban.

– Tudom, mire gondolsz – mondtam gyengéden. – Én meg akartam halni.

Gyorsan eleresztett. – Erre ne is gondold, Beth – mondta. – Nem számít, mi van. Én nem érek annyit.

– Szerintem, igen – mondtam, ő pedig felsóhajtott.

– Bár nem állítom, hogy nem tudom, mire gondolsz – vallotta be. – Olyan, mintha vége lenne a világnak, igaz?

– Mintha vége lenne minden boldogságnak – helyeselt.

– Mindennek, amit valaha megismertél. Ilyen az, ha egy másik ember lesz az életed értelme.

Xavier mosolygott. – Akkor azt hiszem, nem voltunk túl bölcsek. De én akkor sem csinálnám másképp.

– Én sem. – Néhány percre csendben maradtam, majd az orrom hegyével elkezdtem böködni az ujjait. – Xav...

– Igen? – Lehajtotta a fejét, és visszaböködött.

– Ha néhány külön töltött napba is majdnem belehaltunk, mi lesz, ha...?

– Most ne – vágott közbe. – Csak az imént kaptalak vissza; nem akarok arra gondolni, hogy megint elveszítelek. Nem

hagyom, hogy megtörténjen.

– Nem leszel képes megállítani – mondtam. – Csak mert te rögbijátékos vagy, az nem jelenti azt, hogy kihívhatod a mennyország hatalmait. Semmire nem vágyom jobban, mint hogy veled maradhassak, de annyira félek.

– Egy szerelmes férfi rendkívüli dolgokra képes – jelentette ki Xavier. – Az sem érdekel, ha te angyal vagy: az *én* angyalom vagy, és nem foglak elereszteni.

– De mi van, ha nem is figyelmeztetnek előre? – kérdeztem kétségbeesetten. – Mi van, ha egyik reggel ott ébredek fel, ahonnan érkeztem? Ezzel számoltál már?

Xavier összehúzta a szemét. – Tudod, mitől félek a legjobban, Beth? Tudod, mennyire félek attól, hogy egyik nap, amikor iskolába megyek, te már nem leszel ott? Hogy idejövök téged keresve, de már senki nem fog ajtót nyitni. A városban rajtam kívül senki sem fogja tudni, hová tűntetek, én viszont tisztában leszek vele, hogy onnan már nem szerezhetlek vissza többé. Szóval ne kérdezd, hogy gondoltam-e már arra, mert a válasz: igen, mindennap.

Visszafeküdt, és mérgesen nézte a mennyezeti ventilátort, mintha annak a hibája lenne ez az egész helyzet.

Ahogy figyeltem őt, rájöttem, hogy az egész életem pont itt van előttem: valamivel több, mint száznyolcvan centi magas és az ágyamon fekszik. Ugyanakkor arra is rájöttem, hogy sosem tudnám elhagyni őt. Nem tudnék visszamenni az otthonomba, mert most már *ő* volt az otthonom. És furcsa, ellenállhatatlan vágy árasztott el, hogy oly közel lehessen hozzá, amennyire

csak lehetséges, hogy összeolvadhassak vele annak ígéretében, hogy többé már soha ne szakíthassanak el egymástól bennünket.

Felkeltem az ágyról, és a lábujjaimat ropogtatva a hajópadlóra álltam. Xavier kíváncsian nézett rám. Némán viszonztam a pillantását, és kibújtam a felsőmből, majd hagytam, hogy a padlóra essen. Semmiféle feszélyezettséget nem éreztem; egyszerűen csak szabad voltam. Letoltam a pizsamanadrágomat, és hagytam, hogy összegyűrődjön a lábamnál; így álltam előtte teljesen meztelenül és sebezhetően. Hagytam, hadd vegyen szemügyre védtelenségemben.

Xavier nem szólalt meg, nem akarta megtörni a csendet, ami a szobára telepedett. Egy pillanattal később felállt, majd a mozdulataimat utánozva hagyta, hogy a pólója és a farmerja a padlón halomba gyűljön. Odalépett hozzám, meleg kezével végigsimította a hátamat. Felsőhajtottam és az ölelésébe bújtam. Ahogy a bőrünk egymáshoz simult, meleg ragyogás áradt szét a testemben; nekidőltem, és napok óta először újra egésznek éreztem magam.

Megcsókoltam puha ajkát, végigfuttattam a kezem az arcán, kitapintottam az ismerős orrát és arccsontját. Bárhol felismerném az arcát; ugyanúgy képes lennék olvasni, mint vak ember a Braille-írást. Friss és édes illata volt, az arcomat az övéhez szorítottam. Az én szememben neki egyetlen testi hibája sem volt, de az sem érdekelt volna, ha van. Akkor is szerelmes lennék bele, ha sebhelyes lenne, vagy rongyokat viselne – pusztán azért, mert ő Xavier.

Az ágyra ereszkedtünk, és úgy is maradtunk – míg meg nem hallottuk odalent Ivyt és Gábrielt –, csak mi ketten egymás karjában. Molly úgy gondolná, bolondság. Pedig mi pont ilyen kötődésre vágytunk. Inkább akartuk egynek érezni magunkat, mintsem két különálló személynek. A ruha elrejtett minket egymástól. Nélküle nem volt hova rejtőzni, nem álcázhattuk egyetlen porcikánkat sem, és épp ezt akartuk – hogy tökéletesen és teljesen magunk lehessünk, és érezhessük egymás biztonságát.

28.

A pusztítás angyala

MÁSNAP REGGEL XAVIER VISSZAJÖTT, hogy velünk reggelizzen, mielőtt iskolába megyünk. Miközben étkeztünk, Gábiel megpróbált egy kicsit a lelkére beszélni. Mindannyian tisztában voltunk vele, mennyire dühíti Xaviert Jake kétszínűsége, és kész volt segítség nélkül is szembeszállni vele. Ezt próbálta Gábiel mindenáron elkerülni, mert fogalmunk sem volt Jake valódi hatalmáról.

– Bármit is teszel, ne állj az útjába – mondta Gábiel józanul.

Xavier rápillantott a kávésbögre pereme fölé. – Megfenyegette Betht – mondta és megfeszült a válla. – Ráerőltette magát. Nem hagyhatjuk, hogy ezt simán megússza.

– Jake nem olyan, mint a többi diák. Nem szabad egyedül foglalkoznod vele – mondta Gábiel. – Nem tudhatjuk, mire képes.

– Nem lehet túl veszélyes, elég vézna – motyogta Xavier az orra alatt.

Ivy szigorúan ránézett. – Tudod, hogy a kinézetének semmi köze az egészhez.

– Akkor mit akartok, mit tegyünk? – kérdezte Xavier.

– Nem tehetünk semmit – mondta Gábiel –, anélkül, hogy ne vonnánk magunkra feleslegesen a figyelmet. Csak

reménykedhetünk, hogy nem ártó szándékkal jött.

Xavier könnyedén felkacagott, és Gábielre pillantott. – Most ezt komolyan mondod?

– Halálosan.

– És mi lesz azzal, ahogy a bálban viselkedett?

– Én azt még nem nevezném bizonyítéknak – felelte Gábiel.

– És a szakács balesetét a fritőzzel? – kérdeztem. – Vagy a szemeszter kezdetén az autóbalesetet?

– Úgy gondolod, Jake-nek köze lehetett azokhoz a dolgokhoz?

– kérdezte Ivy. – De akkor még nem is volt az iskolában, amikor a baleset történt.

– Elég volt, ha a városban tartózkodik – feleltem. – Márpedig minden bizonnyal ott volt a büfében: pont mellette sétáltam el.

– Én egy csónakbalesetről olvastam, ami a mólónál történt két napja – tette hozzá Xavier. – És volt mostanában néhány lakástűz is, amiről a lapok azt írták, hogy gyújtogatok követték el. Ilyen itt azelőtt soha nem történt.

Gábiel a kezébe temette a fejét. – Hadd gondolkozzam ezen – mondta.

– Ez még nem minden – vágtam közbe nem kevés bűntudattal, amiért ennyi rossz hír hozója vagyok. – *Követői* vannak, bárhova is megy, mögötte vannak, úgy viselkedik, mint valami főkolompos vagy ilyesmi. Kezdetben néhányval indult, de valahányszor látom, egyre többen vannak.

– Beth, menj, készülj az iskolába – mondta Gábiel halkán.

–De... – kezdtem.

– Csak menj – mondta. – Ivynak és nekem beszélnünk kell.

A BÁL UTÁN Jake THORN népszerűsége riasztó mértékben kezdett növekedni, a követőinek száma pedig megduplázódott. Amikor visszatértem az iskolába, észrevettem, hogy mindannyian üres tekintettel járkálnak, mintha drogfüggők lennének, a pupillájuk furcsán kitágult, kezüket pedig mindig mélyen a zsebükbe dugták. Az arcuk csak akkor élénkült fel, ha meglátták Jake-et; olyankor zavaró, imádattal teli ábrázatot öltöttek, ami azt sugallta, készek lennének akár a kútba is beugrani érte, ha azt kérné tőlük.

Hirtelen a véletlenszerű barbár cselekedetek is megszaporodtak. A Szent Márk-templom kapuját trágársággal szentségtelenítették meg, a városi irodák ablakait pedig házi készítésű robbanószerekkel törték be a vandálok. A Fairhavenből heveny ételmérgezés kitöréséről tettek bejelentést, rengeteg bentlakót át kellett szállítani a kórházba.

S úgy tűnt, bárhová is csapott be a ménkű, Jake Thorn jelen volt. Soha nem hagyta, hogy bármi módon kapcsolatba hozhatók legyenek vele a dolgok; ő csak megfigyelő volt, mindig a partvonalon lebzsel. Számomra úgy tűnt, az volt a célja, hogy fájdalmat és szenvedést okozzon, és kénytelen voltam azt hinni, hogy a bosszú motiválta. Meg akarta mutatni nekem a visszautasításom következményeit?

Csütörtök délután azt terveztem, hogy korábban jövök el az iskolából, és elhozom Fantomot a kutyakozmetikustól. Gábiel nem jött iskolába, mert beteget jelentett; valójában azonban

Ivyval az erejüket töltötték fel, miután egy hétig Jake után takarították a mocskot. Általában nincs ennyi tennivaló, és az erejük ellenére az állandó igénybevétel kiszárította őket.

Felmarkoltam az iskolatáskámat, és elindultam kifelé, hogy találkozzam Xavierrel a kocsinál, amikor csoportosulást pillantottam meg a női mosdó előtt. Tudat alatt éreztem valamit, mintha egy figyelmeztető hang azt mondaná, hogy ne menjek oda, de az ösztönöm és a kíváncsiság odavonzott. A tanulók egymásba kapaszkodtak, és fojtott hangon sugdolóztak. Láttam, hogy némelyikük sírdogál. Az egyik lány egy felsős jégkorongozó pulóverébe zokogott, aki még mindig a mezben volt. Nyilvánvalóan sürgősen elhívták az edzésről, és az arcán gyötrődés és hitetlenkedés elegyével bámulta a mosdó ajtaját.

Úgy haladtam át a tömegen, mintha lassított felvételben lennék. Olyan furcsa érzésem volt, mintha elválnék a testemtől – mintha televízióban nézném a jelenetet, és nem fizikailag lennék jelen. Az átlagos diákok közé keveredve a Jake Thorn-tábor tagjait fedeztem fel; könnyű volt kiszúrni őket manapság a védjegyükről, az üres arcukról és a fekete öltözükről. Néhányan közülük megbámultak, ahogy elhaladtam mellettük, és rádöbbenem, hogy valamennyiüknek ugyanolyan a tekintete: mély, tágra nyílt és fekete, mint a szurok.

Ahogy közeledtem a mosdóhoz, Dr. Chestert pillantottam meg az ajtó mellett két rendőrrel. Láttam, hogy az egyik rendőr Jake Thornnal beszél. Jake arca a komolyság és az aggodás maszkját öltötte fel, de ragadozó szeme veszélyesen villogott, és még ha kevéssé is, de ajkain gúnyos mosoly játszott, mintha legszívesebben belemélyesztené a fogát a férfi torkába. Az volt

az érzésem, hogy csak én látom az arc kifejezésében a fenyegetést, ellenben mindenki más csak egy ártatlan tinédzsert lát benne. Közelebb mentem, hogy halljam, miről beszélgetnek.

– El sem tudom képzelni, hogy történhetett ez egy ilyen iskolában – hallottam Jake szavait. – Mindannyiunkat sokként ért.

Aztán arrébb mozdult, és többet nem hallottam, csak egy-két szót: „tragédia”, „senki nem volt a közelben” és „értesíteni a családot”. Végül a rendőr bólintott, Jake pedig elfordult. Észrevettem, hogy a követői egymásra néznek, szemükben nevetés bujkált, ajkukon enyhe mosoly jelent meg. Mohónak látszottak, majdnem éhesnek, és bármi is történt éppen, mindannyian fölöttébb elégedettnek tűntek.

Jake jelt adott, mire elkezdtek szétoszolni, finoman elpárologva a tömegből. Kiáltani akartam, hogy valaki állítsa meg őket, és elmondani mindenkinek, mennyire veszélyesek, de nem bírtam megszólalni.

Hirtelen észrevettem, hogy közelebb jutottam a nyitott mosdóajtóhoz, mintha valami láthatatlan erő vonzott volna oda. Két rohammentős felemelt egy kék lepellel letakart hordágyat. Láttam, hogy vörös folt kezd rajta átszivárogni, egyre nagyobb lett és átcsúszott az anyagon, mint valami élőlény. A lepel alól pedig egy hosszú, sápadt kéz lógott ki. Az ujjhegyek már elkékültek.

Fájdalom és félelem rohama vette el a lélegzetem. Ám ezek nem a saját érzéseim voltak – valaki másé, a hordágyon fekvő

lányé. Éreztem, hogy keze egy kés markolatát szorongatja. Éreztem, hogy fejében a félelem tehetetlenséggel keveredik, mintha valami rejtélyes kényszer irányítaná a kést a torkához. Küzdött ellene, de olyan volt, mintha nem lenne uralma a saját teste fölött. Éreztem a sokkoló fájdalmat, ahogy a hideg fém átszeli a bőrét, és hallottam, ahogy egy kegyetlen nevetés visszhangzik az agyában. Az utolsó dolog, amit láttam, az arca volt – úgy villant bele a látómezőmbe, mint egy villámcsapás. Ismertem azt az arcot. Hány ebéd alkalmával ültem ott, és hallgattam a véget nem érő pletykáit? Hányszor nevettem a bohóckodásán, vagy fogadtam meg a tanácsait? Taylah arca az agyamba égett. Éreztem, hogy a teste előrebillen, éreztem, ahogy levegőért küzd, miközben vér bugyog elő a torkán keletkezett vágásból, hogy aztán lezúduljon a nyakán. Még láttam tekintetében a rettenetet és a pánikot, mielőtt üvegessé vált, ő pedig holtan roskadt össze. A számat sikolyra nyitottam, de nem jött ki rajta hang.

Ahogy saját testem hevesen rázkódni kezdett, valaki elém lépett, és megfogta a vállamat. Levegőért kapkodtam, és megpróbáltam elmenekülni, de a szorítása határozott volt. Felnéztem, arra számítottam, hogy egy perzselő szempár néz majd vissza rám a beesett arcból, de szerencsére Xavier volt az, aki átölelt, majd kivezetett a tömegből a levegőre.

– Nem – mondtam inkább csak magamnak, semmint neki.

– Kérlek, ne...

A derekamat továbbra is átkarolta, és félig ő cipelt az autóhoz, mert úgy látszott, elfelejtettem, hogyan kell használni a lábamat.

- Semmi baj - mondta, ahogy fél kezét az arcomhoz tapasztotta és a szemembe nézett. - Minden rendben lesz.

- Ez nem történhet meg... ő az... az a lány... - a szememet könnyek marták.

- Szállj be a kocsiba, Beth - mondta feltépve az ajtót, miközben besegített.

- Ezért Jake a felelős! - kiáltottam, ahogy ráadta a gyújtást. Úgy látszott, nagyon siet, hogy minél előbb hazaérjen Ivyhoz és Gábielhez. Pont ez jutott eszembe nekem is. Ők biztosan tudják, mit kell tenni.

- A rendőrség öngyilkossággként kezeli az ügyet - magyarázta Xavier szárazon. - Tragikus, de semmi köze Jake-hez. Valójában épp ő vette észre, hogy eltűnt, majd értesítette az illetékeseket.

- Nem! - Indulatosan megráztam a fejem. - Taylah sosem tett volna ilyet. Jake keze van a dologban.

Xavier nem volt meggyőzve. - Akármilyen is Jake, azért nem gyilkos.

- Nem érted. - Letöröltem a könnyeimet. - Láttam az egészet; olyan volt, mintha ott lettem volna, amikor történt.

- Mi? - Xavier felém fordult. - Hogyan?

- Mikor megláttam a hulláját, olyan volt, mintha hirtelen én lettem volna az áldozat - magyaráztam. - Elvágta a saját torkát, pedig nem akarta megtenni. Jake irányította őt, és röhögött, miközben Taylah meghalt. Jake volt, tudom.

Xavier összeszorította a szemét, és megrázta a fejét. - Biztos vagy ebben?

– Xav, éreztem őt. Ő tette.

Mindketten elhallgattunk, mígnem kisvártatva megszólaltam. – Mi történt, miután meghalt? Nem láttam el odáig.

Xavier arca fájdalmat tükrözött, de a hangja érzéketlen volt.

– A mosdó padlóján találtak rá. Ennyit tudok. Az egyik alsós bement, és meglátta, ahogy egy vértócsában fekszik. Semmi nem volt nála, csak egy konyhakés. – Oly erősen szorította a kormányt, hogy az ujjpercei belefehéredtek.

– Szerinted Jake miért őt választotta?

– Úgy vélem, Taylah szimplán csak szerencsétlen volt – felelte Xavier. – Rosszkor volt rossz helyen. Tudom, hogy barátok voltatok, Beth; sajnálom, hogy ez történt.

– A mi hibánk? – kérdeztem alig hallhatóan. – Azért csinálta, hogy minket bántson?

– Azért csinálta, mert beteg – mondta Xavier. Pislogás nélkül meredt az útra előttünk, mintha próbálná visszafogni, amit belül érzett. – Bárcsak ne lettél volna ott, hogy végignézd. – Xavier dühös volt, de tudtam, hogy nem rám.

– Láttam már rosszabbat is.

– Igen?

– Egy csomó rossz dolgot kell végignéznünk ott, ahonnan jöttem – mondtam. Azt viszont nem mondtam el, mennyire más volt a veszteséget első kézből megtapasztalni a Földön, mikor az áldozat egy barátod, a fájdalom pedig a tízszeresére nő. – Te is ismerted őt? – kérdeztem csendesen.

– Az első osztály óta együtt járok suliba ezekkel a srácokkal. Mindet ismerem.

– Sajnálom. – A kezemet a vállára tettem, ami feszült volt és merev.

– Én is – mondta Xavier.

MIRE HAZAÉRTÜNK, GÁBRIEL ÉS IVY MÁR ÉRTESÜLTEK RÓLA, MI TÖRTÉNT.

– Lépnünk kell most – jelentette ki Ivy. – Most már túl messzire ment.

– És mit ajánlasz, mit tegyünk? – kérdezte tőle Gábiel.

– Meg kell őt állítanunk – mondtam. – Akár el is pusztítanunk, ha arra van szükség.

– Nem rohanhatjuk le csak úgy, hogy elpusztítsuk őt – érvelt Gábiel. – Nem olthatunk ki életet nyomós ok nélkül.

– De ő kioltotta valaki más életét! – kiáltottam.

– Bethany, nem árthatunk neki, csak ha kétség nélkül bebizonyosodik, hogy ki ő vagy mi ő. Így bármennyire is vágyunk rá, az összetűzés egyelőre ki van zárva.

– Ti talán nem bánthatjátok őt – szólt közbe Xavier –, de én igen. Hadd küzdjek meg vele.

Gábiel hajthatatlan volt. – Bethany semmi hasznodat nem veszi holtan – jelentette ki élesen.

– Gabe! – kiáltottam, ahogy a puszta gondolatától belém hasított a fájdalom, hogy bárki árthat Xaviernek. Tudtam, hogy képes lenne meggondolatlanul belevetni magát a harcba, ha arról lenne szó, hogy meg kell védenie.

– Én erősebb vagyok nála – mondta Xavier. – Tudom, hogy az vagyok; hadd tegyem meg.

Ivy Xavier vállára tette a kezét. – Nem tudhatod, mivel állunk szemben Jake Thorn személyében – mondta.

– Ő csak egy srác – felelte Xavier. – Nem lehet túl ijesztő.

– Ő nem csak egy srác – mondta Ivy. – Éreztük az auráját; egyre erősödik. A sötét erők kötelékébe tartozik, amit ember nem érthet meg.

– Miket beszélsz? Ő egy démon? – kérdezte Xavier kételkedve. – Az lehetetlen.

– Hiszel az angyalokban. Olyan nehéz feltételezni, hogy léteznek gonosz hasonmásaink? – kérdezte Gábiel.

– Próbáltam ezt a lehetőséget figyelmen kívül hagyni – felelte Xavier.

– Amilyen biztos, hogy létezik mennyország, oly biztosan létezik pokol is – mondta Ivy szelíden.

– Szóval úgy gondoljátok, Jake Thorn egy démon? – suttogtam.

– Úgy hisszük, Lucifer ügynöke lehet – közölte Gábiel. – De bizonyítékra van szükségünk, mielőtt megállíthatjuk őt.

A bizonyíték meg is érkezett, mikor aznap délután kicsivel később kipakoltam az iskolatáskámat. Ismerős papírtekercs volt a cipzárba dugva. Kitekertem, mire Jake jellegzetes írása tárult fel:

Ha a Föld angyalok könnyében fürdik,

A Pokol kapuja újból megnyílik

Ha az angyalok lemondanak róla

Az emberfiúnak ütött az óra

Hirtelen mintha gombóc akadt volna a torkomon. Jake Xaviert fenyegeti. A vendettája immár nem csak rám terjed ki. Belekapaszkodtam Xavier karjába. Ereztem az izmát az ujjaim alatt – de az még csak emberi erő.

– Ez a bizonyíték megfelel? – kérdezte Xavier csendesen.

– Az csak egy vers, semmi egyéb – felelte Gábiel. – Figyeljete, én hiszem, hogy Jake áll a gyilkosság és az összes baleset mögött. Hiszek benne, hogy szabadjára akarja eresztetni a poklot, de akkor is *konkrét* bizonyítéokra van szükségem, hogy léphessek; a Királyság törvényei ezt követelik meg.

– És akkor mit fogsz tenni? – érdeklődött Xavier.

– Bármit, ami szükséges a béke megóvásához – válaszolta Gábiel.

– Akár azt is, hogy megölöd? – mondta ki nyíltan Xavier.

– Igen – hangzott Gábiel jeges válasza. – Mert ha az, aminek sejtjük, akkor az emberi életének kioltásával visszaküldhetjük oda, ahonnan jött.

Xavier ezt megrágta magában, majd bólintott. – De mit akar Beth-től? Mit adhat Beth neki?

– Beth visszautasította őt – felelte Gábiel. – Aki olyan, mint Jake Thorn, megszokja, hogy mindig megkapja, amit akar. Ezzel

megsebezte a hiúságát.

Feszengve egyik lábamról a másikra álltam. – Azt mondta, évszázadok óta engem keres...

– Hogy *mit* mondott? – csattant fel Xavier. – Mit akarjon ez jelenteni?

Gábiel és Ivy aggodalmas pillantást váltottak.

– A démonok gyakorta keresnek egy embert, akit a magukévá tehetnek – mondta Ivy. – Ilyen az ő torz szerelmük, feltételezem. Lecsábítják az embereket az alvilágba, és arra kényszerítik őket, hogy örökre ott is maradjanak. Idővel megrómlanak, és még akár érzéseket is képesek táplálni az elnyomójuk iránt.

– De mi ennek az értelme? – kérdezte Xavier. – Lehetnek a démonoknak érzéseik egyáltalán?

– Főleg azért csinálják, hogy bosszantsák az Atyánkat – felelte Ivy. – A saját teremtményeinek a lealjasodása mérhetetlen fájdalmat okoz neki.

– De én nem is vagyok igazi ember! – mondtam.

– Pontosan – lépett közbe Gábiel. – Mi lehetne nagyobb zsákmány egy emberi alakot öltött angyalnál? Ha az egyikünket foglyul ejthetné, az lenne csak az igazi diadal.

– Beth veszélyben van? – Xavier közelebb lépett hozzám.

– Azt hiszem, valamennyien veszélyben vagyunk – felelte Gábiel. – Csak legyetek türelemmel. Atyánk a kellő időben megvilágítja számunkra az utat.

Ragaszkodtam hozzá, hogy Xavier estére nálunk maradjon, és Jake üzenete után Ivy és Gábiel nem ellenkezett. Bár nem mondták ki, tudtam, hogy őket is aggasztja Xavier biztonsága. Jake kiszámíthatatlan volt, akár egy tűzijáték, ami bármelyik pillanatban felrobbanhat.

Xavier felhívta a szüleit, és azt mondta, egy barátjánál tölti az éjszakát, hogy felkészülhessenek a holnapi vizsgára. Az édesanyja semmiképp sem engedte volna meg, hogy kimaradjon, ha tudta volna, hogy nálam van – Bernie ahhoz túlságosan konzervatív volt. Ő és Gábiel parádésan kijöttek volna egymással.

Elbúcsúztunk Ivytól és Gábrieltől, majd felmentünk a hálósobámba. Xavier kiállt az erkélyre, amíg lezuhanyoztam és megmostam a fogamat. Nem kérdeztem meg, min gondolkozik, vagy hogy fél-e, mint én. Tudtam, hogy úgysem ismerné be, legalábbis nem nekem. Alváshoz atlétára vetkőzött – amit az ing alatt viselt – meg boxeralsóra, aminek a hátuljára az volt írva, hogy „Tojok rá!”. Én cicanadrágot és egy laza pólót vettem fel.

Nem sokat szóltunk egymáshoz aznap éjszaka. Csak feküdtem csendben és hallgattam egyenletes lélegzését, éreztem, ahogy emelkedik és süllyed a melle. Testével hozzám simult, védelmezőn átölelt, amitől biztonságban, begubózva éreztem magam. Bár Xavier csak ember volt, úgy tűnt, képes lenne megóvni bármitől és bárkitől. Akkor sem aggódtam volna, ha egy tűzokádó sárkány letépi a tetőt, mert tudtam, hogy ott van nekem Xavier. Kicsit elméláztam, hogy talán túl sokat várok tőle, de inkább elhessegettem a gondolatot.

Az éjszaka közepén felriasztott egy álom, amire nem emlékszem. Xavier mellettem feküdt. Annyira gyönyörű volt, amikor aludt; tökéletes ajka enyhén szétnyílt, haja összekuszálódott a párnán, sima, napbarnított mellkasa szelíden emelkedett és süllyedt, ahogy lélegzett. Aggodalmam győzött, és megérintettem őt. Hamar felébredt, és a szeme ijesztően kék volt még a holdfényben is.

– Mi az? – súgtam hirtelen árnyékokat látva. – Ott, te is látod?

Karját rajtam hagyva felült, és körbenézett a szobában. – Hol? – kérdezte álomittas hangon. A szoba távolabbi sarkába mutattam. Xavier kilendült az ágyból, és odasétált, ahová mutattam.

– Itt? – kérdezte, amikor odaért. – Majdnem biztos vagyok benne, hogy ez egy fogas. – Bólintottam, de eszembe jutott, hogy ő nem lát engem a sötétben.

– Azt hittem, áll ott valaki – mondtam. – Egy férfi hosszú kabátban és kalapban. – Hangosan kimondva elég nevetségesen hangzott.

– Azt hiszem, szellemeket látsz, kis szívem – ásította Xavier, majd megbökölte a fogast a lábával. – Aha, minden bizonnyal egy fogas.

– Bocsi – mondtam, amikor visszajött az ágyba. Magam köré igazgattam meleg testét.

– Ne ijedezz – mormolta. – Senki sem bánt, amíg én itt vagyok.

Hittem neki, és egy idő múlva már nem figyeltem a zajokra és neszekre.

- Szeretlek – mondta Xavier, mielőtt megpróbált újra álomba szenderülni.

- Én jobban szeretlek – feleltem játékosan.

- Az ki van zárva – mondta Xavier immár teljesen ébren.

- Én nagyobb vagyok, belém több szeretet fér.

- Én meg kisebb vagyok, ezért a szeretetrészecskéim sűrűbbek, ami azt jelenti, hogy többet tudok elraktározni.

Xavier felnevetett. – Ennek az okoskodásnak semmi értelme. Én győztem.

- Én csak arra alapozom, mennyire hiányzol, mikor nem vagy velem – ellenkeztem.

- Miért, azt honnan tudod egyáltalán, hogy *te* mennyire hiányzol *nekem*? - mondta. – Van benned valami beépített hiánymérő óra, amit le lehet olvasni?

- Én lány vagyok; még szép, hogy van beépített hiánymérő órám.

Azzal a biztonságot adó tudattal nyomott el az álom, hogy a melle a hátamhoz simul. A tarkómon éreztem a leheletét. Karjának sima bőrét simogattam, amit a szabadban töltött idő aranybarnára sütött. A holdfényben láttam az összes hajszálát, minden erét, minden egyes szeplőjét, és imádtam az összeset. Ez volt az utolsó gondolatom, mielőtt aznap éjjel elaludtam, s éreztem, hogy a félelem teljesen elmúlt.

29.

Barát a bajban

ÁLMAIMBAN TAYLAH KÍSÉRTETT. Arctalan szellemként láttam őt, véres kezével a levegőt markolászta. Aztán a testében voltam, ragacsos, meleg vértócsában feküdtem. Tompán hallottam a mosdóban a csepegő csapokat, miközben ő átsuhant a halálba. Aztán éreztem a családja fájdalmát és rettenetes bánatát. Önmagukat hibáztatták, amiért nem vették észre a depresszióját, azon gondolkodtak, vajon elejét tudták volna-e venni a történeteknek. Jake is az álom része volt; mindig a kép szélén tartózkodott homályosan, és lágyan nevetett.

Reggel gyűrött takarók között ébredtem, és nem volt mellettem senki. Belenyomtam az arcomat a párnába, ahol Xavier feje nyugodott, és enyhén még éreztem az illatát. Kimásztam az ágyból, kihúztam a függönyöket, hogy az aranyló napsugár elárassza a szobát.

A konyhában Xavier és nem Gábiel készítette a reggelit. Felvette a farmert és a pólóját, haja kócos volt. Frissnek látszott és gyönyörű volt, ahogy a tojásokat óvatosan a sercegő serpenyőbe üttötte.

– Egy jó reggeli rendel? – mondta, amikor meglátott.

Gábiel és Ivy már az asztalnál ültek, előttük pirítósra halmozott rántottával a tányéron.

– Ez tényleg jó – mondta Ivy tele szájjal. – Hogy tanultál meg főzni?

– Nem volt más választásom, muszáj volt megtanulnom – felelte Xavier. – Anyut kivéve az egész családom analfabéta a konyhában. Ha késő estig van a rendelőben, pizzát rendelnek, vagy megesznek bármit, amire az van írva, hogy „adj hozzá vizet és kavargasd”. Szóval én főzök rájuk, ha anyu nincs otthon.

– Xavier sok mindenhez ért – mondtam Ivynak és Gabe-nek ragyogva.

Xavier csak egy éjszakát töltött nálunk, s mégis azon csodálkoztam, milyen könnyen beilleszkedett a mi kis családukba. Nem volt olyan érzésem, hogy vendég lenne a háznál – most már ő is közénk tartozott. Úgy tűnt, még Gábiel is elfogadja őt, és keresett neki egy tiszta, fehér inget, hogy abban menjen iskolába.

Észrevettem, hogy mind kínosan kerüljük az előző délután történeteket. Magamról biztosan tudtam, hogy próbálom kitörölni az emlékeimből.

– Tudom, hogy a tegnapi nap mindannyiunkat sokként ért – mondta végül Ivy. – De meg fogjuk oldani a helyzetet.

– Hogyan? – kérdeztem.

– Atyánk majd utat mutat.

– Csak azt remélem, hogy hamar teszi, mielőtt még túl késő lenne – motyogta Xavier, de csak én hallottam.

Az iskolát megrázta Taylah öngyilkosságának a híre. Bár az órák ugyanúgy folytak, hogy fenntartsák a nyugalom látszatát,

minden úgy működött, mintha kísérleti üzemmódban lennénk. Az iskola levelet küldött a szülőknek, amelyben pszichológus segítségét ajánlotta fel a fájdalom feldolgozásához, és arra bátorították a családokat, hogy legyenek gyerekeik segítségére, amiben csak tudnak. Mindenki úgy járkált, mintha tojásokon lépdelne, mert nem akartak hangosak lenni vagy érzéketlennek látszani. Jake Thorn és a barátai észrevehetően hiányoztak.

Délelőtt összehívtak egy gyűlést, és Dr. Chester elmagyarázta, hogy az iskolavezetés nem tudja, mennyi derült ki, mindenesetre a nyomozást a rendőrség kezébe helyezték. Aztán a hangja kevésbé lett tárgyilagos.

- Taylah McIntosh elvesztése megdöbbentő és tragikus. Személyében egy nagyszerű barátot és diákot ismertünk meg, és borzasztóan fog hiányozni. Ha bárki beszélni szeretne arról, ami történt, kérem, egyeztessen időpontot Miss Hirche-csel, megbízható pszichológusunkkal.

- Sajnálom a dokit - mondta Xavier. - Egész délelőtt hívogatták. A szülők méltatlankodva zúgolódnak.

- Hogy érted? - kérdeztem.

- Egy ilyen esemény nagyon lehúzhatja az iskolát - mondta.

- Mindenki azt akarja tudni, hogy történt, és miért nem tett többet az iskola, hogy megelőzze. Az emberek elkezdtek aggódni a saját gyerekeik miatt.

Felháborodtam. - De ehhez semmi köze az iskolának.

- Hát a szülők ezt valószínűleg nem így látják - mondta Xavier.

A gyűlés után utolért Molly, vörös és duzzadt volt a szeme a sírástól. Xavier látta, hogy kettesben akar velem beszélni, ezért kimentette magát, hogy vízilabda-megbeszélésre kell mennie.

– Hogy viseled? – kérdeztem, és megfogtam a kezét. Molly megrázta a fejét, és újabb könnyek gördültek le az arcán.

– Annyira hátborzongató most itt lenni – felelte elcsukló hangon. – Nélküle semmi sem ugyanaz.

– Tudom – mondtam gyengéden.

– Nem értem – folytatta Molly. – Nem hiszem el, hogy képes lett volna ezt tenni. Miért nem beszélt velem? Nem is tudtam, hogy depressziós volt; miféle barát vagyok én?! – Felzokogott, én pedig gyorsan magamhoz öleltem. Úgy látszott, menten összeesik, ha nem tartom meg.

– Ez nem a te hibád – mondtam. – Néha olyan dolgok történnek, amit senki sem lát előre.

– De... – kezdte Molly.

– Nem – vágtam közbe. – Higgy nekem; semmit nem tehetnél volna, hogy megakadályozd.

– Bárcsak el tudnám hinni – suttogta Molly. – Hallottad, mennyi vérben találtak rá? Olyan, mint valami rohadt horrorfilmben.

– Igen – motyogtam. Semmi részem nem kívánta újra átélni azt az élményt. – Molly, talán beszélned kellene egy pszichológussal – ajánlottam gyengéden. – Lehet, hogy segítene.

– Nem. – Molly erélyesen megrázta a fejét, aztán felnevetett. Magas hangú, hisztérikus nevetés volt. – El akarom felejtteni, hogy megtörtént. Azt is el akarom felejtteni, hogy egyáltalán köztünk volt.

– De Molly, nem tehetsz úgy, mintha minden rendben lenne.

– Csak figyelj – mondta, s hangja hirtelen hamis derűvel és vidámsággal telt meg. – A minap tulajdonképpen jó dolog is történt. – Szélesen mosolygott, de a szeme könnyektől fénylett. Még nézni is ijesztő volt.

– Mi? – kérdeztem azon gondolkodva, hogy vajon abbahagyjam a kitalálósdit, ha belemegyek a játékba.

– Hát kiderült, hogy Jake Thorn is az én számítástechnika órámra jár.

– Ó – mondtam azon csodálkozva, milyen hamar rossz irányba fordult a beszélgetés. – Pazar.

– Ja, tényleg az – mondta Molly. – Ugyanis randira hívott.

– Micsoda?! – tört ki belőlem, s megpördültem, hogy a szemébe nézhessek.

– Tudom – mondta. – Én is alig akartam elhinni. – Nyilvánvaló, hogy a sokk megzavarta. Megragadott minden szórakozási lehetőséget, ami elterelhette a figyelmét a veszteség fájdalomáról.

– És mit mondtál? – kérdeztem.

Harsányan nevetett. – Ne légy ostoba, Beth. Szerinted, mit mondtam? Vasárnap randink van néhány barátjával együtt. Ó, el is felejtettem: ugye nem bánod azok után, ami a bálon

történt? Csak mert te azt mondtad, hogy nem érzel iránta semmit...

– Nem! Mármint persze, hogy nem érzek iránta semmit.

– Akkor ugye, nem bánod?

– Molly, igenis bánom, de nem azért, amire gondolsz. Jake bajkeverő; nehogy randizz vele. És végre befejeznéd, hogy úgy teszel, mintha minden rendben lenne? – A hangom egy oktávval magasabb lett, és tudtam, hogy feszültnék látszom.

Molly zavartan nézett rám. – Mi a baj? Miért húztad fel így magad miatta? Azt hittem, örülni fogsz, hogy jó nekem.

– Ó, Molly, örülnék is, ha akárki mással mennél el, csak ne vele – kiáltottam. – Nem bízatsz benne; ugye, te is érzed!? Lerí róla, hogy csak bajod lesz belőle.

Molly hirtelenjében védekezőre fogta a dolgot.

– Csak azért nem kedveled, mert belerondított a Xavierrel való kapcsolatodba – mondta hevesen.

– Ez nem igaz. Nem bízom benne, te meg nem gondolkozol józanul! – mondtam.

– Csak féltékeny vagy a kivételes egyéniségére – köpte Molly.

– Ő is mondta, hogy vannak ilyenek.

– Mi? – fröcsögtem. – Ennek semmi értelme.

– Dehogy nincs – válaszolta Molly. – Azt hiszed, csak neked meg Xaviernek jár a boldogság? Pedig én is megérdemlem, Beth, különösen most.

– Molly, ne örülj meg – mondtam. – Természetesen nem hiszem azt.

– Akkor meg miért fáj az neked, ha randizom vele?

– Mert félek tőle – feleltem őszintén. – És nem akarom, hogy egy óriási hibát kövess el csak azért, mert össze vagy zavarodva Taylah miatt.

De úgy tűnt, Molly már nem hallgat rám többé.

– Magadnak akarod, mi? Erről van szó? Hát pedig nem lehet a világ összes pasija a tiéd, Beth, valamit nekünk, többieknek is hagynod kell.

– Még azt sem akarom, hogy a közelembe jöjjön, de azt se, hogy a tiédbe... – kezdtem.

– Miért nem?

– Mert ő ölte meg Taylah-t! – ordítottam.

Molly megállt, rám meredt, szeme tágra nyílt. El sem akartam hinni, hogy kimondtam hangosan, de ha ettől Molly észhez tér, ha ezzel megmenthetem attól, hogy Jake prédája legyen, akkor megérte. De egy pillanattal később Molly összehúzta a szemét.

– Neked elment az eszed – sziszegte, és hátrébb lépett tőlem.

– Molly, várj! – kiáltottam. – Csak hallgass meg...

– Nem! – szakított félbe Molly. – Hallani sem akarom. Utálhatod Jake-et, amennyire csak tőled telik, de akkor is találkozni fogok vele, mert *akarok*. Ő a legcsodálatosabb srác, akivel valaha találkoztam, és nem fogok lemondani a lehetőségről, hogy vele lehessek, csak mert te a havi lavinád miatt hisztizel.

– Rám hunyorgott. – És csak hogy tudd, azt mondta, egy kis lotyó vagy.

Válaszra nyitottam a számat, amikor árnyék vetődött a kövezetre, és Molly mellett feltűnt egy alak. Jake gúnyosan rám pillantott, közben átkarolta Molly vállát, és közel húzta magához. Molly a keblére fészkelte magát, és kuncogni kezdett.

– Az irigység halálos bűn, Bethany – dorombolta Jake. A szemét teljesen eltakarta egy fekete filmréteg, így nem tudtam megkülönböztetni a pupilláját az íriszétől. – Neked aztán tudnod kell. Miért nem tudsz simán csak udvarias lenni és gratulálni Mollynak?

– Vagy egyenesen dicshimnusz írti neki, nem? – csattantam fel.

– Na, ez most tényleg övön aluli volt – mondta. – Ne aggódj, én majd gondját viselem a barátnődnek. Úgy látszik, sok bennünk a közös vonás.

Aztán elfordult, és elvezette Mollyt. Figyeltem, ahogy vörösesbarna fürtjeit ringatva eltűnik.

A délután hátralévő részében kétségbeesve kerestem Mollyt, hogy elmagyarázhassam neki a dolgot úgy, hogy ő is megértse, de nem találtam sehol. Elmondtam Xaviernek, mi történt, és még ha kevéssé is, de láttam, hogy az arcában megfeszülnek az izmok. Együtt átkutattuk az iskolát Molly után, s minden egyes üresnek bizonyuló tanterem után aggódással telve csavarodott egyet a gyomrom. Xavier leültetett egy padra, amikor már kezdtem hangosan és szabálytalanul venni a levegőt.

– Hé, hé – mondta megemelve az államát, hogy egymás szemébe nézhessünk –, higgadj le. Nem lesz baja. Minden rendben lesz.

– Honnan tudod? – kérdeztem. – De hisz ő veszélyes! Teljességgel megbízhatatlan! Tudom, miben mesterkedik. Rajta keresztül próbál elérni engem. Tudja, hogy a barátnőm.

Xavier leült mellém.

– Gondolkozz egy kicsit, Beth – mondta. – Jake Thorn a saját belső körében még senkit nem bántott. Toborozza az embereket; ennyit tesz. Amíg az ő oldalán áll, addig Molly biztonságban van.

– Ezt nem tudhatod. Jake teljesen kiszámíthatatlan.

– Kiszámíthatatlan vagy sem, akkor sem fogja őt bántani – mondta Xavier. – Most magunkon kell járjon az eszünk; nem engedhetjük meg, hogy elveszítsük a fejünket. A történetek tükrében most könnyű túlreagálni a dolgokat.

– Akkor te mit javasolsz, mit tegyünk? – kérdeztem.

– Azt hiszem, Jake megadta nekünk a nyomravezető jelet, hogy megtaláljuk a bizonyítékot, amit Gábiel keres.

– Tényleg?

– Említette Molly, hogy hová akarja elvinni őt?

– Csak annyit mondott, hogy vasárnap... meg hogy Jake barátai is ott lesznek – feleltem.

Xavier bólintott. – Helyes, hát Venus Cove nem az a bazinagy hely: megtudjuk, hova mennek, és követjük őket.

Elmondtuk Ivynak és Gábielnek, hogy mire jutottunk. Már csak ki kellett találnunk, hova viheti Jake Mollyt. Bárhová mehettek Venus Cove-ban, és nem engedhettük meg, hogy elszámoljuk magunkat. Ez volt az egyetlen esélyünk, hogy megtudjuk, miben mesterkedik, és tényleg nem akartuk elszúrni.

- Hova mehet? - mélázott Ivy. - Természetesen ott van az összes normális hely a városban, mint például a filmszínház vagy a Sweethearts, a tekepálya...

- Nincs értelme normálisan gondolkodni - szóltam közbe.

- Ő minden, csak az nem.

- Bethnek igaza van - mondta Xavier. - Próbáljunk egy pillanatig úgy gondolkodni, mint ő.

Megkérni egy angyalt, hogy képzelje magát egy démon helyébe, elég arcátlan dolog, de Gábiel és Ivy megpróbálta leplezni az undorát, és eleget tettek Xavier kérésének.

- Nem nyilvános hely lesz - mondta Ivy váratlanul -, különösen nem akkor, ha a tervek szerint a barátait is magával viszi. Túl nagy csoport ők ahhoz, túl gyanúsak.

Gábiel helyeselt. - Valami csendes és meghitt helyre mennek, valahová, ahol nem zavarják meg őket.

- Van errefelé bármilyen elhagyatott ház vagy gyárépület? - kérdeztem. - Mint például az, ahol az after-partyt rendezték? Az kedvére lenne Jake-nek.

Xavier megrázta a fejét. - Jake nekem ennél egy hangyányit drámaibb srácnak tűnik.

– Akkor gondolkozzunk szélsőségesen és zabolátlanul – javasolta Ivy.

– Pontosan. – Xavier rám nézett, azúrkék szeme ragyogott.

– A követői... gondolj bele, hogy néznek ki, hogy öltöznek.

– Mint a gótok – feleltem.

– És mi a gót kultúra központi eleme? – kérdezte Gábiel. Ivy ránézett, szeme tágra nyílt. – A halál.

– Igen. – Xavier mogorva arcot vágott. – Szóval mi lenne a legjobb hely egy rakás szerencsétlennek, akik a halál megszállottjai?

A felismerés megdöbbsentett, és élesen szívtam be a levegőt. Túlzó, rémisztő, sötét, és a tökéletes helyszín ahhoz, hogy Jake előadhassa a kis magánszámát.

– A temető – sóhajtottam, Xavier pedig bólintott.

– Szerintem is.

Odafordult a bátyámhoz és a nővéremhez, akik morcosnak látszottak. Gábiel gyűrűkkel ékesített ujjai megfeszültek a kávéscsésze körül.

– Szerintem jó nyomon jártok – mondta.

– Isten bizony azt gondolnád, hogy az a fiú egy kicsit eredetibb – csattant fel Ivy. – Tényleg a temető lesz az. Nos, feltételezem, egyikünknek követnie kell őket oda vasárnap.

– Majd én fogom – felelte Gábiel tüstént, de Xavier a fejét ingatta.

– Az felhívás lenne keringőre. Annyit még én is tudok, hogy nem ereszhetsz össze egy anglyalt meg egy démont csak úgy.

Azt hiszem, nekem kell mennem – mondta Xavier.

– Túl veszélyes – szálltam vitába vele.

– Beth, én nem félek tőlük.

– Te semmitől sem félsz – vágtam vissza. – Pedig talán nem ártana.

– Csak így működik – bizonygatta.

Fivéremre és nővéremre pillantottam.

– Jó, de ha ő megy, akkor én is megyek vele.

– Egyikőtök sem megy sehova – vágott közbe Gábiel. – Ha Jake esetleg rátok támad egy csapat másikkal...

– Vigyázni fogok rá – mondta Xavier. Látszott, hogy sértve érzi magát amiatt, hogy Gabe azzal gyanúsítja, nem lenne képes megvédeni engem. – Tudod, hogy nem hagynám, hogy bármi történjen.

Gábiel szkeptikus volt. – Nincsenek kétségeim a testi erődet illetően – mondta. – De...

– De mi? – kérdezte Xavier halkabban. – Az életem is feláldoznám érte.

– Tudom, hogy megtennéd, de fogalmad sincs, mivel állsz most szemben.

– Meg kell védenem Betht...

– Xavier. – Ivy a kezét a karjára tette, és tudtam, hogy nyugtató energiát küld a testébe. – Kérlek, hallgass ránk. Nem tudjuk, mik ezek az emberek... nem tudjuk, milyen erősek vagy mire képesek. Amit eddig láttunk belőlük, nagyon valószínű, hogy nincsenek fenntartásaik, ha ölni kell. Lehet, hogy bátor

vagy, de attól még csak egy ember vagy szemben... az Atyánk a megmondhatója, mivel.

– Akkor mit ajánlotok, mit tegyünk?

– Szerintem semmit sem kéne tennünk, amíg nem konzultáltunk egy felsőbb hatalommal. – Gábiel arca kifejezéstelen volt. – Azonnal kapcsolatba lépek a Szövetséggel.

– Arra már nincs idő! – kiáltottam. – Lehet, hogy Molly komoly bajban van.

– Nekünk az az első, hogy titeket, kettőtöket megóvjunk!

– A Gábiel hangjában érezhető harag elcsitította a szobát. Senki nem szólt, mígnem Ivy hirtelen határozottsággal felénk fordult.

– Xavier, bárhogya is döntünk az előttünk álló tennivalóról, ezen a hétvégén nem mehatsz haza – közölte. – Nem biztonságos. Muszáj velünk maradnod.

XAVIERÉKNÉL CSINOS KIS JELENETBEN VOLT RÉSZÜNK. Gábiel és Ivy az autóban várakoztak, amíg Xavierrel bementünk, hogy elmondjuk a szüleinek, hogy nálam marad a hétvégére.

Bernie csak bámult rá, amikor közölte a hírt. – Erről most hallok először. – Követte Xaviert a szobájába, majd csípőre tett kézzel megállt az ajtóban, miközben fia elkezdett egy táskába összecsomagolni. – Nem mehatsz el, terveink vannak a hétvégére.

Úgy látszik, lemaradt arról a részről, amikor Xavier *bejelentette*, hogy elmegy és nem pedig kérte.

– Sajnálom, anyu – mondta, s közben fel-alá sétált a szobában ruhákat és alsóneműt hajigálva a sporttáskájába –, muszáj mennem.

Bernie-nek tágra nyílt a szeme. Vádlón rám pillantott, egyértelműen engem hibáztatott a mintafiaccskája átváltozásáért. Kár, mert egyébként nagyon jól megértettük egymást. Szerettem volna, ha valahogy elmondhatjuk neki az igazságot, de az ki van zárva, hogy elfogadta volna, hogy veszélyes Xaviert védtelenül hagyni.

– Xavier – csattant fel Bernie azt mondtam, *nem*.

De Xavier rá se hederített.

– Vasárnap este jövök – mondta a sporttáskát cipzározva, amit aztán a vállára akasztott.

– Ennyi; szólok apádnak. – Bernie sarkon fordult, és leviharzott a haliba. – Peter! – hallottuk, amint férjét szólítja. – Peter, gyere és beszélj a fiaddal; nem hallgat a jó szóra.

Xavier bocsánatkérően nézett rám. – Ne haragudj ezért – mondta.

– Csak aggódnak – feleltem. – Ez csak természetes.

Néhány pillanat múlva Xavier apja jelent meg az ajtóban zsebre dugott kézzel, homlokát gondterhelten összeráncolva.

– Szépen felhúztad anyádat – mondta.

– Sajnálom, apu. – Xavier a kezét az édesapja vállára tette.

– Most nem tudom elmagyarázni, de mennem kell. Csak most az egyszer bízz bennem.

Peter rám nézett. – Mindketten jól vagytok? – kérdezte.

– Nem lesz baj – feleltem. – Ezután a hétvége után minden rendben lesz.

Úgy tűnt, Peter megérezte a hangunkban a sietséget, és a kezét a fiáéra tette.

– Én majd beszélek anyáddal – mondta. – Ti meg csak vigyázzatok magatokra. – A hálószoa ablaka felé intett. – Arra menjetek. – Rábámultunk, hogy csak tréfál-e. – Mozgás!

Xavier huncutul elmosolyodott, feltolta az ablakot, kidobta a táskáját, majd átsegített engem a párkányon.

– Köszí, apu – mondta, és utánam kapaszkodott. Odakintről, a hideg téglához simulva hallottuk, hogy Bernie visszajön a szobába.

– Hova lettek? – kérdezte.

– Nem tudom – felelte Peter ártatlanul. – Biztosan kisurrantak mögöttem.

– Jól vagy? – kérdeztem Xaviertől, amikor már biztonságban ültünk a kocsiban. Emlékeztem rá, milyen szörnyen éreztem magam, amikor hazudtam Ivynak és Gábrielnek, és tudtam, hogy Xavier nagyon tisztelte a szüleit.

– Ja, anyu majd csak kiheveri – mondta, és rám nevetett. – Számomra tiéd az elsőbbség, és ezt ne felejtsd el. – Csöndesen töprengve hajtottunk hazáig.

30.

Pokoli patália

AKÁRMILYEN ERŐSEN PRÓBÁLTAM, képtelen voltam elfogadni Gábiel javaslatát, hogy isteni útmutatásra várjunk. Nem rá vallott az ilyen válasz, rá nem jellemző módon óvatosságra intett, ami mindent elmondott, amit tudnom kellett: Jake Thorn komoly fenyegetés számunkra, ám ez azt jelentette, hogy nem ülhettem otthon ölbe tett kézzel, miközben Molly a markában volt.

Molly volt Venus Cove-ban az első barátom. A szárnyai alá vett, a bizalmába fogadott, és minden tőle telhetőt megtett, hogy úgy érezzem, befogadnak. Ha Gábiel nem érezte magát elég merésznek, hogy egyedül lépjen, akkor már tényleg nagyon komoly a baj. De nem töprengtem. Tudtam, mit kell tennem.

– Kimegyek, vásárolok ezt-azt – mondtam Gábielnek, s közben nagyon ügyeltem arra, hogy közömbös maradjon az arcom, és ne jöjjön rá, hogy csak hazudok.

Fivérem összevonta a szemöldökét. – Még nem fogytunk ki semmiből. Ivy épp tegnap vásárolt be.

– Hát nekem muszáj vennem valamit, hogy eltereljem a gondolataimat erről az egész Jake-es balhéről – próbálkoztam más stratégiával. Gábiel figyelmesen vizslatott, ezüst szeme összeszűkül, finom arca elkomolyodott. Nagyot nyeltem.

Sosem volt könnyű hazudni neki. – Muszáj kimennem a házból.

– Veled megyek – mondta. – Nem akarom, hogy egyedül menj az adott helyzetben...

– Nem leszek egyedül – erősködtem. – Xavierrel megyek. És mellesleg csak tíz percig leszek távol. – Szörnyen éreztem magam, hogy az arcába hazudok, de nem volt más választásom.

– Ne légy már ilyen aggodalmaskodó. – Ivy megpaskolta a fivérem karját. Ő mindig sokkal hamarabb bízott bennem. – Egy kis friss levegő jót fog tenni nekik.

Gábiel csücsörített, és a háta mögött összekulcsolta a kezét.

– Rendben. De egyenesen gyertek is vissza.

Megfogtam Xavier kezét, és kivonszoltam a házból. Ő csendben beindította a Chevyt. Szóltam, hogy forduljon balra az utca végén.

– Rémes az irányérzéked – tréfálkozott, de a tekintete nem mosolygott.

– Eszünk ágában sincs a boltba menni.

– Tudom – mondta Xavier. – És úgy gondolom, örült vagy.

– Valamit tennem kell – mondtam halkan. – Már így is több halál szárad Jake lelkén. Hogyan nézünk majd a tükörbe, ha Molly lesz a következő áldozata?

Xavier nem volt meggyőzve. – Beth, te tényleg azt hiszed, hogy most egy gyilkos karjaiba foglak elfuvarozni? Az a srác kiszámíthatatlan! Hallottad, mit mondott a bátyád.

– Ez már nem rólam szól – érveltem. – Én nem félek.

– Hát én meg igen! Felfogod, mekkora veszélynek teszed ki magad?

– Ez a munkám! Mit gondolsz, miért küldtek ide engem? Nem csak azért, hogy jelvényeket áruljak meg ingyenkonyhán dolgozzam; *ez az, ez* a mi feladatunk! Nem fordíthatok hátat neki, csak mert félek.

– Talán Gábrrielnek van igaza: néha bölcsebb félni.

– Néha meg fel kell vened a kesztyűt – érveltem.

Xavier felbőszült. – Figyelj, én majd elmegyek a temetőbe, és elhozom Mollyt. Te maradj itt.

– Nagyszerű ötlet – mondtam gúnyosan. – Ha van olyan ember, akit Jake még nálam is jobban gyűlöl, akkor az te vagy. Nézd, Xav, akár jössz, akár otthon maradsz, én mindenképp segíteni fogok Mollynak. Megértem, ha nem akarsz belekeveredni ebbe a...

Xavier élesen befordult a következő sarkon, és némán vezetett tovább. Előttünk egyenes út húzódott. Észrevettem, hogy a házak itt már megritkultak.

– Akárhová mész is, én veled tartok – mondta.

A TEMETŐ EGY HOSSZÚ, széles út végén terült el, a városon kívül. Mellette nem használt sín pár fűtött, rajta elhagyatott, lerobbant vagonokkal. Csupán egy sor gazdátlan ház állt a közelben, teraszukat belepte a burjánzó növényzet, ablakaikat beszögezték.

A temető még az első telepések idejéből származott, és azóta is csak növekszik a betelepülők hullámainak ütemében. A legújabb parcellában fényes, márvány síremlékek és kegyhelyek álltak, és látszott rajtuk, hogy mindet gondosan ápolják. Sok síron az elhunyt fényképe is megtalálható volt, tejüvegbe foglalt, pislákoló mécsesekkel megvilágítva. Altalános volt az apró oltárok, feszületek, valamint a Krisztust és az kezét imára kulcsoló Szűz Máriát ábrázoló szobrok jelenléte.

Xavier az utca túloldalán parkolt le, kicsit távolabb a főbejáratától, hogy ne vonjuk magunkra a figyelmet. Ebben a napszakban tárva-nyitva álltak a kapuk, ezért csak fogtuk magunkat, és egyenesen besétáltunk. Első ránézésre a hely békésnek tűnt. Találkoztunk egy magányos gyászolóval, feketébe öltözött, idősebb asszonnyal, aki az egyik újabb sírt gondozta. Az üvegborítást tisztogatta, kicserélte az elhervadt virágokat egy csokor friss krizantémra, amiket egy ollóval egyforma hosszúságúra vágott. Annyira belemerült a teendőjébe, hogy aligha vett észre bennünket. A fejünk fölött köröző hollótól és az orgonabokroknál zümmögő méhektől eltekintve a hely többi része elhagyatottnak látszott. Bár földi dolgok nem zavarták meg a csendet, számos elveszett lélekjelenlétét éreztem, akik a temetésük helyén kísértettek. Szerettem volna megállni, hogy továbbsegítsem őket az útjukon, de sokkal nyomasztóbb dolgok kötötték le a figyelmemet.

– Tudom, hol lehetnek – mondta Xavier, és a temető évszázados parcellái felé terelt.

Ott már merőben más kép fogadott bennünket. A sírok régiek és elhanyagoltak voltak, kovácsoltvas korlátjukat rozsdá ette. Az idők folyamán a buja repkény elfojtott minden más növényzetet, s immár vetélytársak nélkül fűzte át meg át állhatatos indáival a vasrácsokat, akár egy fonat. Ezek a sírok szerényebbek és alacsonyabbak voltak, volt olyan is, amelyiken egy emléktáblán kívül semmi egyéb nem szolgált a beazonosításra. Láttam egy kis befűvesített részt szélforgókkal és kitömött állatfigurákkal, melyek már réges-rég megfakultak, és rádöbbsentem, hogy egy gyermekparcellában járunk. Megálltam, hogy elolvassam az egyik apró táblát: LUCYROSE, 1949-1949, élt: 5 napot. Ahogy erre a parányi lélekre gondoltam, ki pusztán öt napig ékesítette a Földet, kimondhatatlan szomorúság töltött el.

Xavierrel a porladó sírköveket kerülgetve haladtunk. Már nagyon kevés maradt ép közülük. A legtöbb a fűbe borult, feliratuk megkopott, alig lehetett elolvasni. A többi is csak összekeveredett kőhalom és gyom volt. Helyenként egy-egy angyalszoborra bukkantunk, volt köztük nagyon magas és apró egyaránt, de mind mogorva arcú, és üdvözlésre emelte karját.

Menet közben éreztem a repedezett kövek alatt a tetemeiket. Bizseregni kezdett a bőröm. Nem a lábunk alatt nyugvó holtak nyugtalanítottak, hanem az, amit a következő kanyar után találhatunk. Éreztem, hogy Xavier megbánta a döntést, hogy idejöjjön. De félelemnek jelét sem mutatta.

Hirtelen megtorpantunk, amikor beszédhangok ütötték meg a fülünket. Valami siratót kántáltak. Közelebb lopóztunk, mígnem tisztábban hallottuk a dallamot egy hatalmas nyírfa

mögött megbújva. Ágai között átkukucskálva egy kisebb csoportosulást tudtunk kivenni. Nagyjából összesen kéttucatnyian lehettek. Egy mohás síron Jake állt szemben velük szétterpesztett lábbal, nyílegyenes háttal. Fekete bőrdzsekit viselt, a nyakában pedig a megfordított pentagram lógott egy bőrszíjon. Fejét szürke kalap fedte. Megrökönyödtem – az a kalap ismerős volt valahonnan. A látvány tudat alatt felkavart bennem egy emléket, és megdöbbentem – a fűrcsa, magányos alak a rögbimeccsről. Hát persze! Az oldalvonalnál állt, az arcát nem lehetett látni, s miután Xavier lesérült, köddé vált. Szóval Jake irányította az egészet! A gondolat, hogy megpróbált ártani Xaviernek, izzó haraggal lüktetett bennem, de igyekeztem elfojtani. Most nagyobb szükségem lesz a józan eszemre, mint valaha.

Jake mögött egy három méter magas kőangyal ágaskodott. Valószínűleg a leghátborzongatóbb földi dolog volt, amit láttam. Annak ellenére, hogy úgy nézett ki, mint egy angyal, volt benne valami baljóslatú. Összeszűkülő szeme volt és hatalmas, fekete szárnya, ami a háta mögött fenségesen fölé nyúlt, valamint keménykötésű teste, ami ránézésre bárkit vagy bármit képes lett volna porrá zúzni. Izmos derekára hosszú kőkard lapult. Jake úgy állt az árnyékában, mintha a védelmét élvezné.

A csoport félkörben köré gyűlt. Elég furcsán festettek: volt, aki csuklyás ruhába öltözött, ami az egész arcát elfedte, más meg fekete csipkét és láncokat viselt; arcukat krétafehérre púdereztek, szájukat pedig vérvörösre festették. Nem úgy tűnt, mintha kommunikálnának egymással, viszont odamentek Jake-hez, mindegyik tisztelettel meghajolt előtte, mielőtt a lába

elé helyezték felajánlásként a húzózsínóros erszényből elővett tárgyat. Lehangelő látványt nyújtottak aznap délután, ahogy ott álltak az erőtlen napfényben. Azon gondolkodtam, vajon Jake milyen eszközökkel és milyen ígéretekkel édesgette magához ezeket a fiatalokat, kik feladták szokásos tennivalóikat, hogy csatlakozzanak hozzá és megzavarják a holtakat.

És elgondolkodtam, vajon miért nem látom Mollyt sehol.

Jake felemelte a kezét, a csoport pedig megdermedt. Levette kalapját, és láttam, hogy hosszú, sötét haja fésületlen és zilált. Majdhogynem vadnak tűnt. Amikor beszélni kezdett, hangja mintha magáról a kőangyalról verődött volna vissza.

- Köszöntelek benneteket a sötét oldalon - mondta és hűvösen felnevetett. - Bár én jobban szeretek úgy gondolni rá, mint *mókás oldalra*. - Követőiből hálás moraj csendült fel. Azt megígérhetem nektek, hogy a bűn érzésének nincs párja. Miért ne érezzük jól magunkat, mikor a világ oly közömbösen bánik velünk? Most azért vagyunk itt mindannyian, mert elevennek akarjuk érezni magunkat!

Karcsú kezét végigsimította a durva kőangyalon, hangja csöpögős volt, akár a szirup. - Fájdalom, szenvedés, pusztulás, halál: ezek a dolgok olyanok, mint zene a füleinknek, édesek, akár a méz a nyelvünkön. Belőlük hízunk. A lelkünk eledele. Valamennyiőtöknek meg kell tanulnotok elutasítani azt a társadalmat, amely mindent ígér és semmit sem ad. Én azért vagyok itt, hogy megmutassam nektek, mi módon teremtsétek meg saját lényegeketek, így szabadítván ki benneteket ebből a börtönből, melyben leláncolt állatokként vergődtek. Az ember azért teremtetett, hogy uralkodjék a Földön, de ti csak

bájologtok és ellágyultatok. Követeljük hát vissza uralmunkat a Földön!

Végignézett a csoporton, s hangja hirtelen hízelkedő lett, mint egy gyermekét kérlelő szülőé. Megragadta az angyal kőkardjának markolatát. – Ez idáig jól teljesítettetek, és meg vagyok elégedve a fejlődéseetekkel. De eljött az ideje, hogy nagyobb léptekkel haladjunk. Arra unszollak benneteket, hogy tegyetek többet, hogy többek legyetek, s hogy levessétek a béklyót, mely az előkelő világhoz köt. Idézzük meg az éjszaka torz szellemeit, hogy segítségünkre legyenek.

Hangjától buja láz vett erőt a követőin, akik úgy viselkedtek, mintha tömeghipnózis alatt lennének. Hátravetették fejüket, és összefüggéstelenül kiáltottak a levegőbe: volt, aki suttogva, volt, aki sikítva. Az a hang telve volt fájdalommal és bosszúvággyal.

Jake helyeslően vigyorgott, majd az aranyórájára pillantott.

– Nem maradt sok időnk. Térjünk az lényegre. – A tömegre sandított. – Hol vannak? Hozzátok elem őket.

Két alakot taszítottak előre, akik Jake lába elé rogytak. Mindketten csuklyás köpönyegben voltak. Jake megragadta a hozzá közelebb eső alakot, és lehúzta róla a csuklyát, minek folytán egy átlagos kinézetű fiút fedett fel, akit felismertem az iskolából: meglehetősen szerény, tartózkodó diák volt és a sakklub tagja. Szeme alatt nem húzódtak árnyékok, s maga a szeme sem fekete volt, mint a többieké, hanem halványzöld. Nyílt arcán látszott, hogy megrendült.

Jake a kezét a fiú fejére helyezte. – Ne félj – dorombolta neki megnyerő hangon. – Azért vagyok itt, hogy segítsek rajtad.

Lassan elkezdett cirkalmas jeleket rajzolni a levegőbe, a térdeplő fiú fölé. Onnan, ahol én lapultam, láttam, hogy a fiú követi Jake kezének mozdulatait, és a tömegben az arcokat fürkészi; nyilvánvalóan megpróbálta felmérni a helyzet komolyságát. Talán arra gondolt, hogy ez egy jól kitervelt átverés, vagy valami beavatási rítus, mielőtt beveszik a csoportba. Attól tartottam, annál ez sokkal baljóslatúbb.

Nemsokára az egyik követője átnyújtott Jake-nek egy könyvet. Fekete bőrbe kötötték, lapjai megsárgultak az idő folyamán. Jake áhítatosan a magasba tartotta a könyvet, és hagyta, hogy kinyíljon. Hirtelen fűtő szellőkés borzolta fel a fákat, és felkavarta a homokot a kuporgó sírkövek körül. Felismertem a könyvet, még otthon tanultam róla.

– Ó, ne – suttoztam.

– Mi van? – Xavier is riadtnak tűnt, ahogy meglátta. – Mi az?

– Az egy grimoire^[7] – mondtam. – A fekete mágia könyve. Útmutatás arra vonatkozólag, hogyan idézz meg szellemeket és ébreszd fel a holtakat.

– Most csak hülyülsz. – Xavier olybá tűnt, mint aki magába akar csípni, hogy felébredjen a rémálomból, amibe váratlanul belecsöppent. Egy pillanatra megrázott, mennyire ártatlan, s majdnem émélyegni kezdtem a bűntudattól, hogy belerángattam ebbe. De most nem veszíthettem el a fejem.

– Ez rossz jel – közöltem. – A grimoire-ok hatalommal bíró dolgok.

Még mindig a síron állva Jake mellkasa elkezdett zihálni. Kántálása felgyorsult, mániákusabbá vált, majd elkezdett

felolvasni a könyvből. Karját szélesre tárta. - *Exorior meus atrum amicus quod vindicatum is somes.* - Latinul beszélt, de másképp, mint ahogy én azt valaha is hallottam. Eltorzítva, és valahogy sejtettem, hogy ez az alvilág nyelve. - *Is est vestripro captus* - énekelte Jake, keze pedig a levegőbe markolt.

- Mit mond? - súgta Xavier. Meglepődtem, hogy pontosan képes vagyok megérteni a szavak jelentését.

- Jöjj elő, sötét barátom, s legyen tiéd e test. A tiéd, vedd magadhoz.

Követői visszafojtott lélegzettel figyelték. Senki nem moccant, egy hangot sem ejtett ki senki, nem mertek közbeavatkozni, akármilyen gonoszság is készülődött.

Mellettem Xavier oly dermedten ült, hogy meg kellett érintenem, hogy meggyőződjek róla, még az eszméleténél van. Mindketten összerándultunk, amikor a levegőt a széthasadó kő hangja töltötte meg, és vissza kellett fognunk magunkat, nehogy a fülünkhöz kapjuk a kezünket. Csikorgó zaj volt, mint az iskolai táblát végigkarmoló körmöké. Hirtelen abbamaradt, és a masszív kőangyal szájából egy fekete füstfelhő tört elő. Oda gyűlt, ahol Jake állt, és úgy látszott, mintha a fülébe súgna valamit. Jake megragadta a fiút a hajánál fogva, fejét felszegte, és erőszakkal kinyitotta a száját.

- Mit csinálsz? - kiáltotta a fiú.

A fekete felhő egy pillanatig gomolygott és pörgött a levegőben, mielőtt elmerült a fiú nyitott szájában, majd eltűnt a torkában. Jake eleresztette, a fiú pedig nyomban egy torokhangú sikítást hallatott. A nyakához kapott, a testét

markolászta, ahogy a földön remegett. Arca eltorzult, mintha agonizálna. Ereztem, hogy Xavier karja reszketni kezd a dühtől.

A fiú mozdulatlanul feküdt. Egy kicsit később felült, körbenézett, zavart arckifejezése elégedetté vált. Jake odanyújtotta a kezét, majd talpra húzta. A fiú megfeszítette a testét, mintha most érezné először.

– Köszöntelek újra köztünk, barátom – üdvözölte Jake, s amikor a fiú megfordult, láttam, hogy zöld szeme immár fekete, mint a kátrány.

– Nem hiszem el, hogy ezt nem vettem észre azelőtt – mondtam, és a kezembe ejtettem a fejemet. – Összebarátkoztam vele, segíteni akartam neki... éreznem kellett volna, hogy egy démon.

Xavier a hátamra tette a kezét. – Ez nem a te hibád. – Tekintetét végighordozta a Jake lábánál összezsúfolódó gyülekezeten.

– Mindannyian démonok?

Megráztam a fejem. – Nem hinném. Jake bosszúszomjas szellemeket idéz meg, hogy megszállják a követőit.

– Ez egyre jobb – motyogta Xavier. – Honnan jönnek azok a szellemek? Azoké az embereké, akik ezekben a sírokban nyugszanak?

– Kétlem – feleltem. – Talán az alvilág elátkozottainak lelkei, ami azért merőben más, mint a démonok. A démonok magának Lucifernek a teremtményei, és ők kizárólag őt imádják. Ugyanaz a koncepció, mint az angyalokkal a mennyországban; milliónyi lélek jut a mennybe, de nem lesz

belőlük angyal. Az angyalok és a démonok soha nem voltak emberek. Ők a saját kasztjukba tartoznak.

– Ezek a szellemek még mindig veszélyesek? – kérdezte Xavier. – Mi történik azokkal, akiket megszállnak?

– Az elsődleges céljuk az, hogy pusztítsanak – mondtam.

– Amikor átveszik egy ember teste fölött a hatalmat, bármire felhasználhatják azt a személyt. Olyan, mintha két lélek lenne egy burokban. A legtöbben képesek túlélni, hacsak a szellemnek nem pont az a célja, hogy szándékosan ártson a testnek. Ránk nézve nem jelentenek fenyegetést, a mi erőnk sokkal hatalmasabb, mint az övék. Jake az egyetlen, aki miatt főhet a fejünk.

Xavier és én elhallgattunk, mikor Jake elővezette a következő áldozatot. De arra nem voltam felkészülve, ami következett. Mikor hátravetette a csuklyát, vörösesbarna fürtök ismerős zuhataga és tágra nyílt, rémült, kék szem tárult fel előttünk.

– Ne aggódj, szívem – mondta Jake ujjával könnyedén végigsimítva Molly nyakán, le egészen a melléig. – Nem nagyon fog fájni.

Megmarkoltam Xavier karját. – Meg kell állítanunk – mondtam. – Nem hagyhatjuk, hogy bántsa Mollyt!

Xavier elsápadt. – Én is szívesen lenyomnám Jake-et, de ha most közbelépünk, esélyünk sem lesz mindannyiukkal szemben. Szükségünk van a bátyádra meg a nővéredre. – Megrázta a fejét, s rájöttem, hogy végül belátta, hogy egyedül nem tudja legyőzni Jake-et.

Jake egyik követőjén erőt vett a féltékenység és a vágyakozás, mire a földre vetette magát, és elkezdett hánykolódni. A szeme kifordult, hogy csak a fehérje látszott, szája pedig némán tátogva nyögdécselt. Egyből felismertem, hogy Alexandra az az irodalomóráról. Jake lehajolt, félkézzel megragadta a haját, és elcsitította a vonaglását. Ujjával szuggesztívan végigcirógatta a csupasz nyakát, majd elidőzött a szájánál. A lány nehezen lélegzett és eksztázisban felé hajolt, de Jake ellépett tőle, és a bakancsa orrát végighúzta Alexandra testén.

– Mennünk kéne – suttogta Xavier. – Ezt már több mint amivel mi még elbánhatunk.

– Molly nélkül nem mehetünk el.

– Beth, nem árulhatjuk el Jake-nek, hogy itt vagyunk.

– Nem hagyhatom itt őt, Xavier.

Felsóhajtott. – Oké, azt hiszem, van egy ötletem, hogy tudnánk visszaszerezni, de bíznod kell bennem, és hallgass rám. Egy rossz mozdulattal veszélybe sodorhatjuk őt.

Bólintottam és vártam, hogy Xavier többet mondjon, de egy vérfagyasztó sikoly vont a magára a figyelmemet. Molly térdepelt, Jake keze pedig a lány tarkóján volt, akinek a keze hátra volt kötve. A kőangyal szájából előtört a fekete köd. Molly arca elfehéredett a fájdalomtól és a döbbenettől, de tekintetét megfeszítetten Jake-re szegezte. Nem bírtam tovább nézni. Előbotorkáltam a sírkő mögül, figyelmen kívül hagyva Xavier tiltakozó kiabálását.

– Mit csinálsz? – sikoltottam. – Hagyd ezt abba! Jake, ereszd el őt! – Amikor Jake arcára néztem, az eltorzult a haragtól.

Éreztem, hogy Xavier mellett van. Oltalmazón közém és Jake közé helyezkedett.

Amikor meglátta őt, Jake dühe szertefoszlott, összefonta a karját, és szórakozottan felvonta az egyik szemöldökét.

– Lám, lám – mondta. – Mi akadt a horgunkra? Csak nem a könyörületes angyal és az ő...

– Molly, gyere le onnan – szólt oda Xavier, ő pedig bambán engedelmeskedett, mert túlságosan kábult volt ahhoz, hogy vitatkozzon, vagy bármilyen formában feleljen. Jake vicsorgott.

– Ne mozdulj! – parancsolta, Molly pedig megdermedt.

– Te! – mutattam Jake-re. – Tudjuk, mi vagy.

Lassan, gúnyosan tapsolni kezdett. – Nagyon ügyes. Micsoda elsőrangú detektív vagy.

– Nem hagyjuk, hogy ezt megúszd – mondta Xavier. – Mi négyen vagyunk, te meg csak egyedül.

Jake felnevetett és körbemutatott. – Tulajdonképpen mi sokkal többen vagyunk, és a szám napról napra növekszik – vihogta. – Úgy látszik, elég népszerű vagyok.

Rémülten bámultam rá, és éreztem, hogy minden önbizalmam elpárolog.

– Esélyetek sincs, te jótét lélek – jelentette ki Jake. – Akár most fel is adhatjátok.

– Azt lesheted – morogta Xavier.

– Ó, de aranyos – mondta Jake. – Az embergyerek úgy képzei, megóvhatja az angyalt.

– Hidd el, meg tudom tenni, és meg is fogom.

– Talán csak nem azt képzeled, hogy még ártani is tudsz nekem? – kérdezte Jake.

– Megtudod, ha megpróbálsz te ártani neki – felelte Xavier.

Jake ajka széthúzódott, megvillantva apró, hegyes fogait. – Tudnod kéne, hogy a tűzzel játszol – vigyorgott önelégülten.

– Viszont nem félek, hogy megégetem magam – köpte Xavier.

Egy hosszú pillanatig szemeztek egymással, mintha mindketten a másikat bűszítenék cselekvésre. Előreléptem.

– Csak engedd el Mollyt – mondtam. – Nincs értelme bántanod őt; nem nyersz vele semmit.

– Örömmel eleresztem – mosolygott Jake. – Egy feltétellel...

– És mi lenne az? – kérdezte Xavier.

– Bethért cserébe.

Xavier teste indulatosan megfeszült, kék szeme szinte villámokat szórt.

– Menj a pokolba!

– Te szerencsétlen, tehetetlen ember – gúnyolódott Jake. – Egy szerelmedet már elveszítetted, és most el akarod veszíteni ezt is?

– Hogy mondtad? – kérdezte Xavier hunyorogva. – Honnan tudsz te róla?

– Ó, elég jól emlékszem rá – felelte Jake émelyítő mosollyal.

– Emily, ugye? Nem gondolkoztál még el azon, hogyan sikerült az egész családjának megúsznia, csak neki nem? – Xavier úgy nézett ki, mint aki menten elhányja magát. Megragadtam a kezét, Jake pedig folytatta. – Majdhogynem

már túl könnyű is volt: hozzákötözni őt az ágyhoz, miközben a ház lángokban állt. Mindenki azt hitte, hogy átaludta a vészjelzést, pedig csak a tűz morajától nem hallották a sikoltozását.

– Te szarházi! – Xavier tett Jake felé néhány lépést, de nem jutott túl messzire. Jake vigyorogva csettintett az ujjával, s mielőtt elérhette volna, Xavier összegörnyedt a fájdalomtól a hasát markolászva. Megpróbált felegyenesedni, de Jake legyintett egyet csuklóból, és a földre kényszerítette vele.

– Xavier! – kiáltottam a segítségére sietve. Éreztem, hogy a válla remeg a kintől. – Hagyd békén! – könnyörögtem Jake-nek. – Hagyd abba, kérlek!

Fejemben egy néma imával megpróbáltam megidézni Isten segítségét: *Mindenható Atyánk, Menny és Föld teremője, szabadíts meg a gonosztól. Küldd szellemed segítségünkre, és hívd elő a megmentő angyalokat. Mert tiéd a királyság, a hatalom és a dicsőség most és mindörökké...*

De Jake ereje úgy nyelte el az imámat, mintha sűrű, fekete köd ereszkedett volna rám, ami nem engedte, hogy előtörjenek elmémből a szavak, s már-már úgy éreztem, hogy szétrobban a fejem. Jake Thornt a nyomorúság és a szenvedés hizlalta, és tisztában voltam vele, hogy egy ilyen bestiát képtelen vagyok egyedül legyőzni. Xaviernek igaza volt. Bárcsak hallgattam volna rá. S mivel senki nem jött a segítségemre, csak egyféleképpen segíthettem rajta és Mollyn – az egyetlen módon, ahogy tudtam.

– Megkaphatsz! – ordítottam karomat széttárva.

– Nem! – Xavier talpra küzdötte magát, de labdába sem rúgott Jake sötét erejével szemben, és összegörnyedt megint.

Nem haboztam; előrerohantam, egyenesen be, a körbe. A csoport tébolyodott hangon kántálva előrenyomult, mire Jake felemelte a kezét, jelezvén, hogy kotródjanak hátrább.

Odanyúltam Mollyért, és sikerült kifeszítenem őt a szorításából.

– Menekülj! – ziháltam.

Ahogy Jake átkarolt, éreztem, hogy a levegő kiszorul a tüdőmből. Elárasztott a fekete köd, és a földre csúsztam; a fejem keményen beütöttem a kőangyal talapzatának sarkába. Biztosan megvágtam magam, mert éreztem, hogy meleg vér folyik a szemöldökömre. Megpróbáltam felkelni, de a testem nem akart engedelmeskedni. Olyan volt, mintha minden csepp energia elszivárgóit volna belőlem. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy Jake fölém tornyosul.

– A fivérem és a nővérem nem fogja hagyni, hogy ezt megúszd – motyogtam.

– Szerintem meg már meg is tették – vicsorogta Jake. – Kaptál tőlem egy esélyt, hogy velem jöjj, de ostoba módon elutasítottad.

– Te gonosz vagy – mondtam. – Sosem követnélek.

– De hát huncutkodni oly jó – röhögött Jake.

– Inkább a halál.

– Megkapod.

– Takarodj tőle – ordította Xavier szenvedéssel teli hangon. Még mindig a földön vonaglott, képtelen volt mozogni. – Hozzá ne merj érni!

– Ó, fogd már be! – csattant fel Jake. – A csinos kis pofikád nem elég, hogy megmentsd.

Az utolsó dolog, amire emlékszem, mielőtt minden elsötétült, hogy Jake kígyózöld szemében mohóság csillog, Xavier pedig engem szólít.

31.

Megváltás

EGY HOSSZÚ AUTÓ HÁTSÓ ÜLÉSÉN tértem magamhoz. Mikor megpróbáltam megmoccanni, valami láthatatlan erő visszatartott. Jake Thorn a volán mögött ült, két oldalamon pedig Alicia és Alexandra az irodalomóráról. Sápadt, kifejezéstelen arccal bámultak, mintha egy laboratóriumi kísérleti alany lennék. Kesztyűs kezük az ölükben nyugodott. Mozogni próbáltam, s már majdnem sikerült, amikor a könyökömmel Aliciát oldalba vágtam.

– Keménykedik – panaszkolta, Jake pedig odadobott neki egy fóliába tekert, kis csomagot.

– Egy elég belőle, hogy megtréfálja.

Alicia kesztyűs kezével kényszerített, hogy kinyissam a számat, miközben Alexandra leerőltetett a torkomon egy halványzöld tablettát, amire rásegített egy ezüstflaskából belém töltött itallal. A folyadék marta a torkomat, és kibuggyant a számból. Addig fulladoztam tőle, míg le nem nyeltem. Nyögtem és prüsszöltem, a két lány pedig elégedett vigyorral nézett egymásra. Púderozott arcuk és üres tekintetük kezdett kék, párás ködbe olvadni; a fülem csengett, és ez elnyomott minden más hangot. Az utolsó dolog, amire tisztán emlékszem, a normálisnál jóval gyorsabban kalapáló szívem. Ezután csontos ölükbe roskadtam, és minden elfeketedett.

AMIKOR MEGINT KINYITOTTAM A SZEMEM, egy kifakult szőnyegen ültem a padlón háttal a falnak támasztva. Tudtam, hogy már jó ideje ott gubbaszthatok, mert a szoba hidege a ruhám alá férkőzött, és beitta magát a bőrömbe. A kezemet megkötözték, s az ujjaim bizseregni kezdtek, amikor elkezdtem tekergetni őket. Fájt a karom tőle, hogy már hosszú ideje mozdulatlanságra kényszerült. Valaki egy kötelet kötözött a derekamra szorosan, a számat pedig betömte egy mocskos ronggyal, amitől alig kaptam levegőt. Úgy gondoltam, benzin szagát érzem.

Körbesandítottam homályos környezetemen, próbáltam kitalálni, hová vihetett Jake. Nem a föld alatt voltam, ahogyan először hittem. Helyette inkább úgy tűnt, egy viktoriánus ház szokványos nappalijában vagyok. A szoba nagy és tágas volt, mennyezete magas, a világítótesteknek pedig elcsavart rózsabimbó alakja volt. A gazdag mintázatú szőnyeg első ránézésre perzsa, viszont dohos szagot árasztott. A levegőt áporodott szivarszag is átjárta. Két jobb napokat is látott, széles szófa hevert egymással szemben; mellettük márványtetejű kisasztalok álltak. Egy mély, mahagóni kredencen dekanterek álltak, de oly porosak voltak, hogy alig lehetett észrevenni bennük a sárga és vörös italt. A helyiség közepén igényesen faragott lábakon egy hosszú, csiszolt cédrus étkezőasztal állt. A köré rendezett, magas támlájú székek burgundi vörös bársonnyal voltak kárpitozva, az asztal közepén pedig egy hatalmas ezüst gyertyatartó ágaskodott, melynek meggyújtott gyertyái hosszú árnyékokat vetettek a szobára. A falakat borító,

hámló, csíkos tapétát furcsa jelekkel és szimbólumokkal firkálták tele. A márvány kandallópárkány fölött súlyos aranykeretekbe foglalt arcképek lógtak, tekintetükkel huncutul szemléltek, mintha őket már beavatták volna a titokba, amit nekem még fel kellett fedeznem. Volt közöttük egy reneszánsz kinézetű úr fodros gallérral, egy másik pedig egy nőt ábrázolt, akit az öt nimfaszerű leánya vette körül; mindegyiküknek preraphaelita^[8] frizurája és örvénylő ruhája volt.

Finom porréteg borított mindent, beleértve a festményeket is. Elgondolkodtam, vajon mióta nem lakják a házat. Mintha megfagyott volna az idő folyásában. A plafont a teljes szélességében egy méltóságteljes, hatalmas pókháló fedte be, akár valami selyemtakaró. Amikor alaposabban szemügyre vettem, észrevettem, hogy minden a rothadástól bűzlik. Az étkező székeket a moly rágta, a képkeretek elvetemedtek, a bőrszófák megsüllyedtek, a plafonon pedig nedves foltok terpeszkedtek, ahol beszivárgott a csapadék. Mindent a helyén hagytak, mintha a ház tulajdonosai sietve hagyták volna el, és soha nem is tértek volna vissza. Az ablakokat bedeszkázták, így csak néhány nyalábnyi természetes fény hatolt be a szobába, ami aztán véletlenszerű sugarakat vetett a szőnyegre.

Az egész testem fájt, fejem nehéz és homályos volt. Valahonnan távoli hangokat hallottam, de senki nem jött be. Óráknak éreztem, amíg ott ücsörögtem, és kezdtem rádöbbenni, hogyan értette Gábiel, amikor arról szólt, hogy az emberi testnek vannak bizonyos igényei. Az éhségtől az ájulás környékezett, a torkom kiszáradt és kapart a folyadékhiánytól, és óriási szükségem lett volna rá, hogy kimehessek egy

mosdóba. Félig öntudatlan állapotba süllyedtem, míg végül tudatosult bennem, hogy valaki bejön a szobába.

Mikor visszanyertem a látásom és felültem, láttam, hogy Jake Thorn ül az asztalfőn. Házikabátot viselt, karját keresztbe fonta. Arcán a jellegzetes, gúnyos mosoly ült.

– Sajnálom, hogy így kellett végződnie, Bethany – mondta. Előrehajolt, hogy meglazítsa a kötést a számba tömött rongyon. A hangja csöpögött, akár a méz. – Én felajánlottam neked egy közös élet lehetőségét.

– Veled élni rosszabb lenne, mint a halál – suttogtam rekedten.

Láttam, ahogy Jake arca megkeményedik. Macskaszerű szeme, mely újra fekete volt, úgy tűnt, üvegessé válik.

– A sztoicizmusod^[9] csodálatra méltó – mondta. – Valójában szerintem pont ez az egyik, amit a leginkább kedvelek benned. Bár ez esetben, azt hiszem, megbánod még a döntésedet.

– Nem árthatsz nekem – közöltem. – Legfeljebb visszatérek abba az életbe, amit már ismerek.

– Ez nagyon igaz – mosolygott. – Milyen kár, hogy a másik *feled* hátramarad. Azon tűnődöm, vajon mi lesz vele, ha te már nem leszel itt.

– Ne merd fenyegetni őt!

– Csak nem az elevenedbe találtam? – kérdezte Jake. – Vajon miképp reagál majd Xavier, ha megtudja, hogy a drágasága halott? Remélem, nem csinál semmi meggondolatlanságot; bánatukban az emberek nagyon furcsán tudnak viselkedni.

– Hagyd ki őt ebből. – A kötéllel bajlódtam. – Egymás között is elintézhették ezt.

– Úgy gondolom, nem vagy olyan helyzetben, hogy alkudozhass, ugye?

– Miért csinálod ezt, Jake? Mit gondolsz, mit nyerhetsz vele?

– Az attól függ, te mit értesz az alatt, hogy nyerni. Én csupán Lucifert szolgálom. Tudod, mi volt Lucifer legnagyobb bűne?

– A kevélység – válaszoltam.

– Pontosan, szóval tényleg nem kellett volna megsebezned az enyémet. Nem igazán méltányolom.

– Nem akartalak megbántani, Jake...

Elhallgattatott. – Hibáztál, és ez most az a rész, amikor egyenlítek. Mekkora parádé lesz látni, ahogy a tökéletes iskolakapitány végez magával. Jaj, jaj, mit fog ehhez szólni mindenki?

– Xavier sosem tenne olyat! – sziszegtem, érezvén, hogy a szívem kihagy.

– Nem, hát persze – helyeselt Jake –, semmiképp, ha nem kap tőlem egy kis segítséget hozzá. Majd beférkőzöm a fejébe, és ellátom egy-két hasznos sugallattal. Nem valószínű, hogy nehéz lesz. Akkorára már elveszítette az élete szerelmét, nem igaz? Ettől bizony nagyon sebezhető lesz az ártatlan lélek. Szerinted mit csináltassak vele? Vesse magát a sziklákra a Hajóroncs-partnál? Tekeredjen az autójával egy fára, vágja fel az ereit, sétáljon be az óceánba? Annyiféle lehetőség kínálkozik.

– Azért teszed ezt, mert megsebeztek – mondtam. – De attól, hogy megölsd Xaviert, nem leszel újra boldog. Ha pedig engem ölsz meg, attól nem nyersz kielégülést.

– Elég ebből a fárasztó dumából!

A házikabátjából előhúzott egy kést, és lehajolt, hogy apró, ügyes mozdulatokkal elnyisszantsa a köteleimet. A karom és a kezem még jobban fájt, amikor kiszabadult. Jake felhúzott, hogy a lábához térdeljek. Bámultam a hegyes orrú, fényesre suvickolt, fekete cipőjét, és abban a pillanatban már nem érdekelt a végtagjaimban bizsergő fájdalom, sem a lüktetés a fejemben, vagy hogy émelyegtem és legyengültem az éhségtől. Csak azzal törődtem, hogy talpra álljak. Én nem fogok meghunyászkodni a sötétség egyik ügynöke előtt. Inkább meghalok, semmint eláruljam mennyei hűségemet azzal, hogy megadom magam neki.

Fél kézzel a falnak támaszkodva talpra húztam magamat. Az összes energiámat felemésztette, és fogalmam sem volt, meddig leszek képes úgy maradni. A térdem össze akart rogni alattam.

Jake könnyed szórakozottsággal nézett rám.

– Ez a pillanat aligha alkalmas a lojalításra – gúnyolódott.

– Ugye, felfogod, hogy az életed az én kezemben van? Imádj, ha meg akarod érni, hogy újra láthasd Xaviert.

– Megtagadlak téged és minden művedet – mondtam higgadtan.

Úgy látszott, ez felbőszíti, mert felemelt és áthajított az étkezőasztal fölé. A fejem az asztallaphoz csapódott, mielőtt a

padlóra vágódtam, tehetetlen kupacként érve földet. Valami ragadós kígyózott lefelé a homlokomon.

– Minden okés odalent? – kérdezte Jake önelégülten, miközben nekitámaszkodott az asztal oldalának. Durván megsimogatta a sebet az arcomon, a kezéből pedig hő áradt.

– Nem kell így történnie – dorombolta. A beleegyezés jelére várt, de csendben maradtam.

– Hát ha mindenképp ez a válaszd, nem hagysz nekem más választást. Ki fogom hasítani belőled a jószág utolsó morzsáját is – közölte gyengéden. – Mikor majd végzek, töredéke sem marad benned becsületnek vagy tisztességnek.

Fölém hajolt, haja a csillogó szeme elé omlott. Mindössze centiméterekre volt tőlem, láttam minden egyes vonását, feltűnő arccsontja ívét, szája vékony csíkját, a borostát az állán.

– Befeketítem a lelkedet és a magamévá teszem.

A testem reszketni kezdett a szavai nyomán. Kétségbeesetten megragadtam az asztal lábait, valamilyen eszközt kerestem, egy módot a menekülésre. Jake az egyik kezével lassan végigsimította a karomat, kiélvezvén az érintést. A bőröm égett és lüktetett, s amikor odanéztem, egy vörös csíkot láttam ott, ahol az érintése megperzselt.

– Attól tartok, nem fogsz te visszatérni a mennyországba, Bethany, mert mire végzek veled, már nem fognak oda beengedni.

Az egyik ujjával az arcomat cirógatta, aztán az ajkam körvonalait. Éreztem, hogy az arcom merő lángoló maszkká változik.

Elfordultam és ádázul vergődni kezdtem, de Jake lefogott, és kényszerített, hogy a szemébe nézzek. Úgy éreztem, mintha az ujjai egyenesen átfúrnák az arcomat.

– Ne aggódj, angyalkám, mi a pokolban nagyon vendégszeretőek vagyunk.

Durván megcsókolt, testének súlya rám nehezedett, mielőtt elhúzódtott. Tüzes gócok perzselték az egész testemet.

– Ideje búcsút inteni, Miss Church.

JAKE BEHUNYTA A SZEMÉT, és olyan erősen koncentrált, hogy izzadságtól gyöngyözött a homloka. A halántéka közelében egy ér lüktetni kezdett. Aztán lassan felegyenesedett, felém nyúlt, majd megragadta a fejemet.

Akkor történt – hirtelen izzó tűhegyek sokasága tépte fel az elmémet, és egyetlen pillanatba sűrítve rám tört mindama gonoszságnak a látványa, amit az idők hajnala óta elkövettek. Az ember által ismert összes sorscsapás különálló, egymáshoz nem kötődő, hatalmas képekbe olvadt össze, melyek olyan intenzív felvillanás-sorozatot produkáltak, hogy azt hittem, szétrobban tőle az agyam.

Háborúban elárvult gyermekeket láttam, földrengésben széttrancsírozott falvakat, torkolattűzben lemészárolt embereket, aszálytól éhező és legyengült családokat. Gyilkosságokat láttam. Sikolyokat hallottam. Éreztem a világ összes igazságtalanságát. Az emberiség összes ismert betegsége elárasztotta a testemet. A számtalan rémület, bánat és tehetetlenség érzése egyszerre tört rám. Intenzíven átéltem az

összes erőszakos halált. Az autóban ültem, amikor Grace karambolozott. Hajótörött férfi voltam, aki az óceánba fullad, miközben maga alá gyűri a hullámok súlya. Én voltam Emily, akit élve nyelnek el a lángok. S mindeközben könnyörtelen röhögést hallottam, amiről tudtam, hogy Jake-é.

Ezrek, milliók fájdalma hasított földi testembe, akár az üvegszilánkok. Csak halványan voltam tudatában a padlón remegő testemnek, a kezem a halántékomra szorítottam. Angyal voltam, és épp a világ összes haláltusája és sötétsége készült elárasztani. Tudtam, hogy ebbe belehalok. Kinyitottam a számat, hogy könyörögjek Jake-nek, vessen véget a szenvedésemnek, de nem jött ki rajta hang. Még ahhoz sem maradt elég erőm, hogy a saját halálomért könyörögjek. Az ostrom viszont könnyörtelenül folytatódott a Jake-ből belém áradó borzalmak képei révén, amíg már a következő lélegzetért is küzdenem kellett.

Jake elrántotta a kezét a fejemtől, és éreztem, hogy testemet egy pillanatra szintisza megkönnyebbülés tölti el. Akkor vettem észre a tüzet, feltornyosult és beborított mindent, ami az útjába került, s hirtelen ráébredtem, hogy sűrű füst gomolyog a levegőben. A csillár megrázkódott és lezuhant, ahogy a mennyezet darabjai beomlottak, s vele vakolat és apró üvegyöngyök zúdultak az étkezőasztalra. Néhány méterre tőlem a függönyök parázsosót szórva lángba borultak. Eltakartam a fejemet, de éreztem, hogy a kezemet is eltalálják. A testem még mindig lüktetett és borzongott a rettentő emlékek súlya alatt; a tüdőm telement füsttel, a szemem égett, forgott velem a világ. Éreztem, hogy elveszítem az

eszméletemet. Küzdöttem ellene, de vesztesre álltam. Csak annyit láttam, hogy Jake arcát körülölelik a lángok.

Aztán a távolabbi fal kiszakadt, mintha kirobbantották volna. Egy pillanatig láttam mögötte a kihalt utcát, mielőtt vakító fényesség árasztotta el a helyiséget. Jake hátratántorodott, a szeme elé kapta a kezét. A törmelék közül Gábriel lépett elő kitárt szárnyal, kezében fehér fényoszlopként izzott pallosa. Haja úgy lobogott mögötte, mintha aranyszalagokból lenne. Xavier és Ivy követte őt, mindketten odasiettek hozzám. Xavier könnyáztatta arccal a karjába akart venni, de Ivy féken tartotta.

– Ne mozgasd – mondta. – Nagyon súlyosak a sérülései. Még itt el kell kezdenünk a gyógyító folyamatot.

Xavier a kezébe vette az arcomat.

– Beth? – éreztem, ahogy az ajka majdnem az arcomat súrolja. – Hallasz?

– Nem tud válaszolni – felelte Ivy kedves hangon, és megéreztem hűvös ujjait a homlokomon. Reszketve feküdtem a padlón, miközben gyógyító energiája átáradt testemen.

– Mi van vele? – kérdezte Xavier sírva a remegő és megmegránduló testem láttán. Éreztem, hogy a szemem kifordul, a szám pedig néma sikolyra nyílik. – Fájdalmat okozol neki!

– Kiszívom belőle az emlékeit – mondta Ivy. – Megölik, ha nem teszem meg.

Xavier olyan közel volt hozzám, hogy hallottam, ahogy kalapál a szíve. Belekapaszkodtam abba a hangba, mert úgy hittem, az az egyetlen dolog, ami életben tarthat.

– Minden rendben lesz – ismételte gyengéden. – Vége van. Itt vagyunk. Senki sem bánthat már. Maradj velünk, Beth. Csak hallgasd a hangomat.

Fel akartam ülni, s láttam, hogy fivérem átlép egy izzó lángfalon. A fény hullámokban szakadt ki belőle, s már-már fájdalmas volt ránézni, olyan ragyogó és gyönyörű volt. Átlépdelt a tűzön, megállt Jake Thornnal szemben, s most először félelmet láttam átsuhanni Jake arcán. Gyorsan összeszedte magát, s ajka az ismerős önelégült mosolyba torzult.

– Eljöttél hát játszani egy kicsit – mondta. – Pont mint a régi szép napokban.

– Eljöttem, hogy pontot tegyek a játékaid végére – felelte Gábiel komoran.

Kihúzta a vállát, és üvöltő szél kerekedett, amibe beleremegtek az ablaküvegek, az arcképek pedig lepotyogtak a falról. Villámok hasították fel a bíborvörös égboltot, mintha maga az ég is forrongna. Az egésznek a közepén magasodott Gábiel, erőteljes teste úgy ragyogott, mint egy aranyoszlop. A kard fehérén izzott kezében, mint egy életre kelt entitás. Jake Thorn megtántorodott a láttán. Amikor Gábiel megszólalt, hangja mennydörgésként csattant fel.

– Egyetlen esélyt kapsz tőlem, és csak ezt az egyet – mondta.
– Még mindig megbánhatod a bűneidet. Még mindig hátat fordíthatsz Lucifernek, és megtagadhatod művelt.

Jake Gábiel lába elé köpött. – Ehhez már egy kicsit késő, nem gondolod? Bár szó mi szó, elég nagylelkű ajánlat részedről.

– Sosincs túl késő – felelte fivérem. – Mindig van remény.

– Én egyedül azt remélem, hogy megérem, hogy a hatalmad pusztulni lássam – sziszegte Jake.

Gábiel arca megkeményedett, hangjából eltűnt minden szánalom.

– Akkor hordd el magad! – parancsolta. – Nincs itt helyed. Térj meg a pokolba, ahová elsőként száműztek!

Megemelte a kardját, a lángok pedig élőlényekként ágaskodtak fel, hogy elnyeljék Jake-et. Prédájukra rontó keselyűkként köröztek a feje fölött – aztán hirtelen megdermedtek. Valami visszatartotta őket – úgy tűnt, Jake-et a saját ereje óvja attól, hogy bántódása essék. És így álltak angyal és démon az akarat néma küzdelmében összezárva, a lángoló kard pedig a két világ határát jelölte köztük. Gábiel tekintete a mennyei harag villámaint szórta, Jake-é pedig a pokol vérszomjával izzott. Az elmémet és testemet sújtó fájdalom ködén át hideg, szörnyű félelem lett úrrá rajtam. Mi van, ha Gábielnek nem sikerüli legyőznie Jake-et? Akkor mi lesz velünk? Tudatára ébredtem, hogy az ujjaim Xavier kezét szorítják – bőrének hús érintése nyugtatólag hatott megégett bőrömön. Ahogy egymásba kapaszkodtunk, észrevettem, hogy különös fény ragyog fel ott, ahol az ujjaink egymásba fonódtak. Nem telt bele sok, és elkezdett beburkolni minket. Elégé szétáradt ahhoz, hogy mindkettőnk testét teljesen befedje. Észrevettem, hogyha egy kicsit jobban megszorítom Xavier kezét, s kicsit közelebb húzom őt, a fény mintha válaszolna és védelmező pajzsként jobban szétterjedne körülöttünk. De mi ez? Mit jelentsen ez? Xavier észre sem vette – őt túlságosan

lefoglalta, hogy reszkető testemet csitítsa de Ivy igen. Lehajolt, és a fülembe suttogott.

– Ez az ajándékod, Bethany. Használd.

– Nem értem – krákoktam. – Elárulod, hogyan?

– A leghatalmasabb ajándék a tiéd mindenek közül; tudod, mihez kezdj vele.

Agyam nem fogta fel Ivy üzenetét, de valahogyan a testem tudta, mit kell tennie. Összeszedtem az utolsó energiafoszlányokat, ami még maradt bennem; eltaszítottam magamtól a fájdalmat, ami azzal fenyegetett, hogy maga alá gyűr, és fejemet Xavier felé emeltem. Ahogy ajkunk összeért, fejemből minden negatív gondolat elpárolgott, míg már nem láttam mást, csak őt. Jake Thorn hátraugrott, ahogy vakító sugarakká robbant szét a fény, ami összefonódó testünkből áradva elöntötte a szobát. Jake felsikoltott, és megölelte testét, mintha védekezni próbálna, de a fény fehérén lángoló indái elárasztották őt. Egy pillanatig vergődött és vonaglott, de aztán megadta magát, és hagyta, hogy a nyalábok végignyaldossák törzsét és csápokként fonódjanak köré.

– Mi ez? – kiáltotta Xavier, miközben szemét eltakarta a vakító lobogás elől. Ivy és Gábiel, akik higgadtan álldogáltak az őket elárasztó fényben, odafordultak hozzá.

– Pont neked illene tudnod – mondta Ivy. – Ez a szerelem. Xavierrel szorosan egymásba kapaszkodtunk, miközben a szoba megremegett, és a fény tátongó lyukat égetett a padlóba.

Ez a mélység nyelte el aztán Jake Thornt. Elkapta a pillantásomat zuhanás közben. Átjárta a gyöttelelem, de azért még mosolygott.

32.

Utóhatások

AZ ELKÖVETKEZŐ HETEK BEN FIVÉREM ÉS NŐVÉREM minden tőlük telhetőt megtettek, hogy eloszlassák a káoszt, amit Jake hagyott maga után. Meglátogatták a bűntettei nyomán érintett családokat, és rengeteg időt töltöttek azzal, hogy megpróbálják visszaállítani Venus Cove hitét.

Ivy gondoskodott Mollyról és a többiekről, akiket megbabonázott Jake bűbáj a. A sötét szellemek, melyek testüket megszállták, visszakotródtak a pokolba azzal együtt, aki megidézte őket. Nővérem körültekintően törölte ki az emberek fejéből Jake tetteit, nehogy más, nem kötődő emléket is érintsen. Olyan volt, mint szavakat kiradírozni egy meséből – gondosan meg kellett válogatnod, nehogy megszabadulj valami fontostól is. Mikor végzett, emlékeztek az új diákra, Jake Thornra, de senki nem tudott felidézni semmilyen konkrétumot vele kapcsolatban. Az iskolavezetés kapott egy üzenetet, melyben közölték, hogy apja kérésére visszahívják Jake Thornt a Bryce Hamiltonból, és visszatér Angliába, egy kollégiumba. Beletelt egy-két napba, mire a tanulók sürgetőbb dolgokkal kezdtek foglalkozni.

– Mi is lett azzal a dögös, brit sráccal? – kérdezte Molly két héttel a kiszabadítása után. Az ágyam végén ült, és a körmét reszelte. – Hogy is hívták... Jack, James?

- Jake - feleltem. - És visszament Angliába.

- Kár - jegyezte meg Molly. - Tetszettek a tetoválásai. Szerinted én is csináltassak egyet? Egy olyanra gondoltam, ami úgy hangzik: „leirbag”.

- Egy olyan tetoválást akarsz, ami visszafelé Gábiel nevét jelenti?

- A francba, ez ennyire evidens? Akkor valami mást kell kitalálnom.

- Gábielnek nem tetszenek a tetoválások - mondtam. - Szerinte az emberi test nem hirdetőtábla.

- Kösz, Bethie - mondta Molly hálásan. - Szerencsére itt vagy nekem, hogy megakadályozd, hogy rosszul döntsék.

Nehezemre esett úgy beszélnem Mollyval, ahogy korábban szoktam. Valami megváltozott bennem. A családomban egyedül én nem épültem fel teljesen a Jake-vel való összetűzésből. Valójában a tűz után még hetekig képtelen voltam elhagyni a házat. Eleinte a szárnyam miatt, ami elég csúnyán összeégett, és időre volt szükség, hogy teljesen begyógyuljon. Utána meg egyszerűen csak azért, mert nem voltam elég bátor hozzá. Boldogan megmaradtam szellemnek. Az emberi élmények utáni korábbi sóvárgásomat követően most semmire sem vágytam jobban, mint az otthon biztonságára.

Nem tudtam anélkül Jake-re gondolni, hogy ne árasztották volna el a szememet a könnyek. Igyekeztem a többiek előtt nem mutatni, de amikor egyedül maradtam, az önuralmam cserbenhagyott, és sírva fakadtam - nemcsak a fájdalom miatt,

amit okozott, de azért is, hogy mivé válhatott volna, ha hagyja, hogy segítsék neki. Nem tudtam gyűlölni. A gyűlölet nagyon erőteljes érzelem, és én eléggé ki voltam merülve ahhoz, hogy ilyeneket érezzek. Azon kaptam magam, hogy úgy gondolok Jake-re, mint a világegyetem egyik legszomorúbb teremtményére. Szándékosan be akarta feketíteni az életünket, de valójában nem sok mindent ért el. Mindazonáltal azért próbáltam nem belegondolni, mi lett volna, ha Gábiel nem rohamozza meg a börtönömet. Ám a gondolat befészkelte magát a fejembe, és visszakényszerített a szobám biztonságába.

Néha az ablakon át szemléltem a világ folyását. A tavasz nyárba szökkent, s éreztem, hogy egyre hosszabbak a napok. Észrevettem, hogy a napsugarak korábban érkeznek és tovább maradnak. Figyeltem, ahogy a fecskék fészket raknak a ház eresze alatt. A távolban láttam, ahogy a hullámok lustán a partot nyaldossák.

A nap egyetlen része, amit tűkön ülve vártam, Xavier látogatása volt. Természetesen Ivy és Gábiel is nagyban a vigaszomra voltak, de ők mindig egy kicsit szenvtelennek tűntek, még mindig erősen kötődtek az otthonunkhoz. A fejemben Xavier volt a Föld megtestesülése – sziklaszilárd, stabil és biztonságos. Aggódtam, hogy a Jake Thornnal való találkozása valamelyest majd megváltoztatja, de mindenre, ami történt, úgy reagált, mintha nem is reagálna sehogy. Újra magára öltötte a testőröm szerepét, és látszólag minden további nélkül elfogadta a természetfeletti világot.

– Talán nem is akarok válaszokat – felelte, amikor ezekről kérdezgettem az egyik délután. – Eleget láttam, hogy

elhiggyem.

– De nem is vagy rá kíváncsi?

– Úgy van, ahogy mondtad. – Mellém ült, és egy haj fürtömet a fülem mögé tűrte. – Vannak dolgok, amik meghaladják az emberi értelem felfogókéességét. Tudom, hogy van mennyország és pokol, és láttam, hogy mi származhat mindkettőből. Egyelőre ennyit elég tudnom. A kérdések most semmilyen célt nem szolgálnának.

Mosolyogtam. – Mikor lettél te ilyen bölcs, vén lélek?

Megvonta a vállát. – Hát mostanában egy olyan bandával lógok, akik már itt mászkálnak a teremtség óta. Gondolhatod, hogy nyerek némi perspektívát, ha egy angyal a másik felem.

– A másik felednek nevezted? – kérdeztem ábrándosán, miközben ujjammal a nyakában lévő bőrszíjat simogattam.

– Hát persze – felelte. – Amikor nem lehetek veled, az olyan, mintha egy olyan szemüvegen át látnám a világot, ami szürkére változtatja.

– És amikor velem vagy? – kérdeztem gyengéden.

– Olyankor minden technikolor.^[10]

Xavier záróvizsgái közeledtek, mégis mindennap eljött, állandóan figyelmes volt, mindig a gyógyulás jeleit fürkészte az arcomon. Mindig hozott magával valami apró ajándékot: egy újságcikket, egy könyvet a könyvtárból, egy szórakoztató történetet vagy sütit, amit ő maga süített. Az önsajnálát szóba sem jöhetett, amikor velem volt. Ha voltak is olyan pillanatok a múltban, amikor kételkedtem a szerelmében, azok már elenyésztek.

– Ne menjünk ki egy kicsit sétálni ma? – kérdezte. – Le a partra? Fantomot is hozhatnád, ha van kedved.

Egy pillanatra elcsábultam, de aztán a kinti világ legyőzött, és az államig felhúztam a takarót.

– Nem baj. – Xavier nem erőltette a dolgot. – Talán majd holnap. Mi lenne, ha ma este itthon maradnánk, és együtt főznénk vacsorát?

Némán bólintottam, odasimultam hozzá, és felnéztem a tökéletes arcára, melyen ott ült a szórakozott félmosoly, a homlokára pedig diószínű tincsek lógtak. Az egész olyan csodásán ismerős már.

– Szentekhez illő türelmed van – mondtam. – Azt hiszem, kérvényezni is fogjuk a szentté avatásodat.

Felkacagott, és megfogta a kezem, örült, hogy megvillant egy kicsi a régi lényemből. Lekísértem a lépcsőn a pizsamámban, hallgattam, ahogy elősorolja a recept ötleteit. A hangja annyira megnyugtató volt, mintha hideg balzsam hűsítette volna nyugtalan elmémet. Tudtam, hogy velem marad, és addig fog beszélni hozzám, amíg el nem alszom. Minden egyes szavával egyre inkább visszataszigált az életbe.

De még Xavier jelenléte sem óvhatott meg a rémálmoktól. Minden este ugyanolyan volt, és csuromvizesen ébredtem hideg verejtékben ázva. Azonnal tudtam persze, hogy álmodom. Azzal is tisztában voltam, hogy csak a fejemben történik. Már hetek óta ugyanazt álmodtam, de még mindig sikerült megrémítenie, s a szívem a torkomban dobogott, amikor felébredtem, a kezem pedig ökölbe szorult.

Almomban újra a mennyországban voltam, végleg magam mögött hagytam a Földet. Az a mély bánat, amit éreztem, oly valóságosnak tűnt, hogy amikor felébredtem, olyan volt, mintha egy töltény fúródott volna a mellkasomba. A mennyország ragyogása hidegen hagyott, és könnyörögtem Atyánknak, hogy hadd maradhassak még a Földön. Szenvedélyesen adtam elő az ügyemet, és keserű könnyeket ontottam, de az esdeklésem süket fülekre talált. Kétségbeesetten láttam, ahogy bezárulnak mögöttem a kapuk, és tudtam, hogy nincs menekvés. Az esély megvolt, és én elszalasztottam.

Bár otthon voltam, úgy éreztem magam, mint egy idegen. Nem maga a visszatérés okozott annyi fájdalmat, hanem annak a gondolata, hogy mit hagytam magam mögött. A gondolat, hogy sosem érinthetem meg Xaviert, hogy soha nem láthatom az arcát újra, karmokként vájtak belém. Almomban elveszítettem őt. Arca elmosódott, amikor megpróbáltam felidézni emlékeim közül. Ami a legjobban bántott, az volt, hogy még elbúcsúzni sem volt alkalmam.

Az örökkévalóság végtelenje állt előttem, viszont én kizárólag a halandóságra vágytam. De nem tehettem semmit. Nem másíthattam meg élet és halál, menny és pokol megváltoztathatatlan törvényét. Még csak nem is reménykedhettem, mert nem volt miben. Fivéreim és nővéreim körém gyűltek, hogy vigasztaló szavakkal csitítsanak, ám én vigasztalhatatlan maradtam. Nélküle az életemben semminek sincs értelme.

A csüggesztő álmom ellenére nem érdekelt, hányszor kell átélnem, amíg felébredhetek belőle, és biztosra vehetem, hogy nemsokára meglátogat megint. Csak az ébredés számított: felébredni az üvegajtón át beomló napsugarak melegére, arra, hogy hűséges Fantomom a lábamnál szunyókál, és hogy sirályok köröznek a kék égbolton. A jövő várhat. Ő meg én hatalmas próbatételt álltunk ki együtt, és túlértük. Sebesülten, de erősebben léptünk túl rajta. Nem hittem benne, hogy a mennyország, amit én ismerek, oly kegyetlen lenne, hogy elválaszt minket egymástól. Nem tudom, mit hoz a jövő, de azt igen, hogy együtt fogunk szembenézni vele.

MÁR HETEK ÓTA ÁLMATLAN VOLTAM. Felültem az ágyban, néztem, ahogy a holdfény végigkúszik a padlón. Lemondtam az alvásról – valahányszor behunytam a szemem, úgy éreztem, mintha egy kéz végigsimítaná az arcomat, vagy mintha egy sötét alak suhanna át a küszöbön. Egyik éjszaka még ki is néztem az ablakon, és azt hittem, Jake Thorn arcát látom a felhőkben.

Kimásztam az ágyból, és kinyitottam az erkélyajtót. Hűvös szél sepert végig a szobán, és láttam, hogy az égbolt alján fekete felhők gyűltek össze. Vihar közeledett. Szerettem volna, ha Xavier velem van – elképzeltem, ahogy karját vállam köré fonja, meleg testét az enyémhez nyomja. Erezném az ajkát a fülelemnél, ő pedig azt mondaná, hogy nem lesz semmi baj, és hogy mindig biztonságban leszek. De Xavier nem volt ott, egyedül voltam, egyedül álltam ott, és éreztem, hogy az első cseppek az arcomra hullanak. Tudtam, hogy reggel találkozom Xavierrel, mikor átjön, hogy elvigyen az iskolába – de a reggel

még oly messze volt, és torkig voltam a gondolattól, hogy csak üljek és várakozzam a sötétben. Nekitámaszkodtam az erkély vaskorlátjának, és magamba szívtam a friss levegőt. Csak egy vékony hálóing volt rajtam, és vadul csapdosott rajtam az anyag, ahogy a szél megpróbált ledönteni a lábamról. A távolban láttam a tengert; egy fekete, alvó állatot juttatott eszembe. A fodrozódó hullámok úgy csaptak a magasba, majd hullottak vissza, mintha lélegeznének. Ahogy a süvöltő szél nekem feszült, különös gondolat fészkelte be magát az agyamba. Olyan volt, mintha a szél egyenesen fel akarna kapni, hogy elrepítsen. Megnéztem az ébresztőórás rádiót az éjjeliszekrényen; éjfél elmúlt, így az egész környék alszik. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha az egész világ az enyém lenne, s még mielőtt tudatosult volna bennem, mit is csinállok, felhúztam magam, és egyensúlyozni kezdtem a korláton. A karomat a fejem fölé nyújtottam. A levegő üdén hűvös volt. A nyelvemmel elkaptam egy esőcseppet, és hangosan felnevettem, hogy mennyire ellazultam hirtelen. Egy villámcsapás világította meg a horizontot, ahol ég és tenger találkoztak. Megmagyarázhatatlan kalandvágy vett erőt rajtam, és ugrottam.

Egy pillanatra elgondolkodtam, hogy zuhanok-e, mielőtt rájöttem, hogy valami fenntart. A szárnyam kettészelte hálóingem finom anyagát, és szelíden a levegőt csapkodta. Hagytam, hogy magasabbra emeljen, lábammal pedig a levegőben rugdalóztam, mint egy elragadtatott gyerek. A háztetők percekben belül eltörpültek alattam, én pedig elmerültem és megmártóztam az éjszakai égboltban. Most már

beleremegett a föld a mennydörgésbe, miután cikcakkos villámfény villant fel a sötétben, de nem féltem. Pontosan tudtam, hova akarok menni. Kívülről fújtam a Xavier házához vezető utat. Bizarr volt az alvó város fölött repkedni – elszálltam a Bryce Hamilton és az ismerős, környező utcák fölött. Akárha egy szellemváros fölött szárnyalnék. A tudat, hogy bármikor észrevehetnek, mégis üdítő volt. Még csak meg sem próbáltam az esőtől roskadozó felhők mögé rejtőzni.

Nemsokára Xavier otthonának pázsitján álltam. Hátraosontam a ház mögé, ahol Xavier hálósobája volt. Az ablakát nyitva hagyta, hogy az éjszakai szellő átjárja a szobát, a kislámpája pedig még mindig világított. Xavier a kihajtott kémiakönyvvvel a mellén aludt. Valahogy alvás közben sokkalta fiatalabbnak látszott. Még mindig a kopott melegítőalsója és egy lezser, fehér póló volt rajta. Az egyik keze a feje alatt nyugodott, a másik pedig az oldalánál. Ajka enyhén szétvált, és néztem, ahogy mellkasa szelíden emelkedik és süllyed. Arca békés volt, mintha semmi gondja nem volna az egész világon.

Behúztam a szárnyamat, és csendesen bemásztam. Lábujjhegyen közelebb osontam az ágyhoz, és odanyúltam, hogy levegyem a könyvet a melléről. Xavier megmoccan, de nem ébredt fel. Odaálltam az ágya végébe, figyeltem, ahogy alszik, s hirtelen közelebb éreztem magam a Teremtőnkhez, mint a Királyságban bármikor annak előtte. Ott feküdt előttem az összes teremtménye közül a legnagyobb. Lehet, hogy az angyalokat teremtették őrzőknek, mégis mintha Xavierben hatalmas erőt éreznék – erőt, ami megváltoztathatja a világot. Bármit megtehet, amit csak akar, bárki lehet, aki csak akar.

Rádöbbsentem, hogy mire vágytam mindennél jobban a világon.

- Hogy ő boldog legyen; velem vagy nélkülem. Letérdeltem hát, lehajtottam a fejemet, és imádkoztam Istenhez - arra kértem, áldja meg Xaviert, és óvja meg épségben. Imádkoztam, hogy hosszú és gyümölcsöző élete legyen. Imádkoztam, hogy minden álma váljon valóra. S imádkoztam, hogy mindig képes legyek kapcsolatban maradni vele valami kiskapun keresztül - még akkor is, ha már nem leszek a Földön.

Mielőtt távoztam, még körbenéztem a szobában. Szemügyre vettem a falhoz tűzött L.A. Lakers zászlót, elolvastam a polcokon sorakozó serlegek feliratait. Végigfuttattam az ujjamat az asztalán lévő tárgyakon. Egy faragott faládika ragadta meg a figyelmemet. A fiús holmik között teljesen oda nem illőnek tűnt. Előrébb húztam, és lassan felnyitottam a fedelét. A doboz vörös szaténnal volt bélelve. A közepén egy fehér tollpihe feküdt. Azonnal ráismertem: az volt, amit Xavier az első találkánk után talált a kocsijában. Tudtam, hogy örökké őrizni fogja.

Utószó

HÁROM HÓNAPPAL KÉSŐBB a dolgok lecsillapodtak, és többé-kevésbé visszatértek a normális kerékvágásba. Ivy, Gábiel és én azon ügyködtünk, hogy meggyógyítsuk a várost és a Bryce Hamilton diákjait, hogy a szörnyű csapás, amelyben részük volt, ne maradjon több mint homályos képek vagy szavak töredékei, amiket semmiféle logikus sorrendben nem tudnak egymáshoz illeszteni. Xavier volt az egyetlen, aki az emlékekhez teljes hozzáférést kapott. Nem emlegette, de tudtam, hogy nem felejtette el – soha nem is fogja. Ám Xavier erős; óriási fájdalommal és bánattal kellett szembenéznie már fiatalon, és biztosak voltunk benne, hogy nem fog összeroppanni a többletteher alatt.

Ahogy múltak a hetek, minden a régi volt újra, s még azzal is jó úton haladtam, hogy előbb-utóbb valahogy visszaférközzem Bernie kegyeibe.

– Az egytől tízig terjedő skálán mennyire vagyok közel hozzá, hogy teljesen megbocsásson nekem? – kérdeztem Xaviértől, ahogy sétáltunk az iskola felé a reggeli napsütésben.

– Tizes – felelte Xavier. – Én tudom, hogy anyu makacs, de mit gondolsz, meddig neheztelne rád? Ez a dolog már a múlté.

– Remélem is.

Xavier a kezem után nyúlt és megfogta. – Már nincs mitől tartani.

- Kivéve néha egy démontól - viccelődtem. - De nem hagyjuk, hogy ilyen jelentéktelen dolgok a kedvünket szegjék.

- Nem bizony - mondta Xavier. - Elrontották a *bulinkat*.

- Félsz, hogy újra felbukkanhatnak, és minden a feje tetejére áll?

- Nem, mert köztünk szólva, együtt mindig képesek leszünk visszarendezni a dolgokat.

- Mindig tudod, mit válaszolj - mosolyogtam. - A tükör előtt gyakorlod be ezeket a mondatokat?

- Ez is a sármom része - kacintott Xavier.

- Bethie! - Molly ért utol bennünket, amikor az iskolakapuhoz értünk. - Mi a véleményed az új külsőmről? - Megpördült, és kénytelen voltam elismerni, hogy teljes átalakuláson ment keresztül. A szoknyája térd alá ért, állig begombolta a blúzá, és precízen megkötötte az iskolai nyakkendőjét. Haját egyszerű copfba kötötte, s megszabadult az összes ékszerétől. Még a szabályos iskolai zoknit is felvette.

- Úgy nézel ki, mint aki zárdába akar vonulni - mondta Xavier.

- Az a jó! - Molly elégedettnek tűnt. - Próbálok érettnek és felelősségteljesnek látszani.

- Ó, Molly - sóhajtottam. - Ugye ennek semmi köze Gábielhez?

- Hát dehogynem! - felelte Molly. - Különben mi másért korzóznék itt fel-alá ilyen lúzer szerkóban?

– Aha – bólintott Xavier. – Máris látszanak az érettség figyelemre méltó jelei.

– Nem gondolod, hogy jobb, ha önmagad vagy? – kérdeztem.

– Lehet, hogy az igazi énjétől frászt kap – jegyezte meg Xavier.

– Ó, pofa be! – A karjára csaptam könnyedén. – Csak azt akarom mondani, Molly, hogy Gábielnek azért kell kedvelnie téged, aki vagy...

– Vágom – helyeselt Molly. – De én boldogan megváltozom; az leszek, akit csak akar, hogy legyek.

– Ő azt akarja, hogy az légy, aki vagy.

– Én nem – kezdte Xavier. – Én azt akarom, hogy légy... – vigyorogva abbahagyta, amikor a könyökömmel oldalba löktem.

– Legalább megpróbálhatnál segítőkész lenni.

– Oké, oké – mondta Xavier. – Nézd, a műcsajok meg azok, akik nagyon pedáloznak, a legkiábrándítóbbak. Le kell higgadnod, és ne üldözd őt.

– De akkor azt se mutassam ki, hogy mennyire bejön nekem? – kérdezte Molly.

– Szerintem tudja – felelte Xavier a szemét forgatva. – Most már neked kell megvárnod, míg ő lép. Tulajdonképpen miért nem akarsz inkább egy másik sráccal randizni... ?

– Miért tenném?

– Hogy meglásd, féltékeny lesz-e Gábiel. Abból, ahogy reagál, mindent megtudsz, amit tudnod kell.

– Köszí, nagyon ász vagy! – mondta Molly ragyogva. A haját meglazította és feltúrta, az ingét kigombolta, és elrohant – feltehetően – keresni valami szerencsétlen srácot, akit kellékként használhat fel a Gábiel szívének becserkészésére indított stratégiában.

– Tényleg nem kéne bátorítanunk – mondtam.

– Sosem lehet tudni – felelte Xavier. – Végül is lehet, hogy ő Gábiel zsánere.

– Gábielnek nincs zsánere – nevettem fel. – Ő már hűséges kapcsolatban él.

– Az emberek viszont különösképpen csábítóak tudnak lenni.

– Na, ne beszélj – mondtam, és lábujjhegyre álltam, hogy hízelkedve a fulcimpájába harapdáljak.

– Attól tartok, az iskolaudvaron nem ez a megfelelő viselkedés – kötekedett Xavier. – Tudom, hogy nehéz ellenállni a vonzerőmnek, de kérlek, próbáld meg türtőztetni magad.

A BRYCE HAMILTON CSARNOKÁBAN váltunk szét. Miközben figyeltem, ahogy elsétál, fűrcsa biztonságérzetem támadt, amit már rég nem éreztem, és egy pillanatra tényleg elhittem, hogy a legrosszabb már elmúlt és mögöttünk van.

De tévedtem. Tudhattam volna, hogy még nincs vége, nem is lehet viszonylag ilyen könnyen. Alig tűnt el Xavier, a szekrényem tetejéről egy apró papírtekercs hullott alá. Ahogy kitekertem, tudtam, ide-oda tekergő kalligráfiát fogok látni. A rémület ködként ereszkedett rám, ahogy a szavak az agyamba égtek:

A tűz tava hölgyemre vár...

Köszönetnyilvánítás

A Halo-sorozat egy olyan vállalkozás, amelybe rengeteg érzelmet és energiát fektettem. Viszont hálával tartozom a következő embereknek, akik közreműködése nélkül nem jöhetett volna létre:

Az ügynökömnek, Jill Grinbergnek, aki hihetetlenül lelkes volt, és abszolúte hitt a történetben.

Édesanyámnak a támogatásért és egyben könnyörtelen őszinteségeért.

Jean Feiwelnek, Liz Szablának és a Feiweel and Friends stábjának, hogy annyi időt és energiát áldoztak ennek a vállalkozásnak.

Lisa Berrymannek, aki tizenhárom éves korom óta a mentorom.

Lelkesítő igazgatómnak, Dr. Dávid Warnernek, amiért megérti a fiatalokat és az álmaikat.

Külön köszönettel tartozom Matthew De Pinának (Moo-Moo), az emberi psziché felbecsülhetetlenül értékes ismeretéért, véget nem érő kérdéseimre adott megfontolt válaszaiért, és azért, hogy megnevettetett, amikor a dolgok túlságosan megnehezültek.

Az IPC-MIRROR könyvek
megvásárolhatók a Könyvtündér Internetes
Könyváruházban
www.konyvtunder.hu

Kizárólagos terjesztő: Tóthágas Plusz Könyvkereskedő Kft.
1047 Budapest, Perényi Zsigmond utca 15-17.
Telefon: +36 1 370 9264, +36 1 399 0638

www.tothagasplusz.hu

Jegyzetek

[1] Más éghajlati viszonyokhoz hozzászokik, és ott meghonosodik, az új környezetébe beleszokik.

[2] Szóvirágokkal megtűzdelt, dagályos beszéd, színdarabok hosszú, szenvedélyes vagy szónokias monológja.

[3] Az eon szó jelentése: az idők folyása, mérhetetlen időtartam

[4] Emily Brontë angol író *Üvöltő szelek* c. regényének főszereplője. A történet a két főszereplő, Heathcliff és Catherine Earnshaw különös, ellentmondásokkal teli szerelméről szól.

[5] Több évszázaddal ezelőtről származik a tradíció, mely szerint szökőévben a nők is megkérhetik a férfiak kezét. Egyes helyeken ez a hagyomány kizárólag a szökőnapra volt érvényes. A szökőnapot nem ritkán úgy emlegették, mint „az agglegények napját”. Ha egy férfi visszautasította egy nő ajánlatát, a hagyomány szerint bírságot kellett fizetnie, például egy ruhát vagy pénzt. Egyesek szerint a hagyomány egy régi ír meséből származik, amely említést tesz arról, amikor Szent Brigitta alkut kötött Szent Patrikkal, hogy az megengedje, hogy négyévente a nők is megkérhessék a férfiak kezét. Ez a régi szokás talán a férfi és nő szerepének a kiegyensúlyozását volt hivatott kifejezni, ahogyan a szökőnap is egyensúlyban tartja a naptárt.

[6] Betegséget, ragályt terjesztő, fertőző, egészségtelen

[7] A grimoire egy varázskönyv. Az ilyen könyvek rendszerint arra vonatkozó útmutatásokat tartalmaznak, hogyan alkossunk varázserővel bíró tárgyakat, mint például talizmánokat és amuletteket, hogyan alkalmazzunk varázsigéket, bűbájt és jóslást, valamint hogyan idézzünk meg természetfeletti entitásokat, mint például angyalokat, szellemeket és démonokat. A legjelentősebb grimoire-ok: a Claviculae Salomonis (Salamon kulcsai), a Nagy Grimoire, az Abramelin Szent Mágiája, a Lemegeton (Salamon kis kulcsai), a Széfer Raziél ha-Malach (Raziél angyal könyve), Honoriusz pápa varázskönyve, a Grimoire Armadel és a napjainkban oly népszerű Necronomicon.

[8] A preraffaeliták angol író- és művészcsoporthoz, mely 1848-ban azzal a szándékkal alakult, hogy a kor festészetét kivezesse a felületes akadémizmusból. Céljuk a mélyebb élmények őszinte, eszményítő kifejezése volt. Mintaképüknek a Raffaello előtti 15. századi toszkánaí festők művészetét tekintették. Romantikus álláspontból bírálták a polgári társadalmat, idealizálták a középkort, és a korai naiv művészetet próbálták feltámasztani. Misztikus szimbolizmus és stilizáltság jellemezte művészetüket. Festészetük részletező, naturalisztikus, merev és természetellenes. *(A Wikipédia után)*

[9] Sztoicizmus: szenvedélyektől mentes, erkölcsös életet és determinizmust hirdető ókori filozófiai irányzat

[10] A technikolor színes, sokszorosítható filmgyártási eljárás: a kék, vörös és zöld színszűrőkkel készült felvételek egymásra másolása nyomdatechnikai úton.

Tartalomjegyzék

Címoldal	
Copyright	
Ajánlás	
Mottó	
1. Az alászállás	
2. Hús	
3 Venus Cove	
4. Földhöz kötve	
5. Apró csodák	
6. Franciaóra	
7. Buli	
8. Fantom	
9. Fiúknak tilos a bemenet	
10. Lázadó	
11. Fülíg szerelmesen	
12. Mentő körülmény	
13. A csókja	
14. A gravitációval dacolni	
15. A szövetség	
16. Családi kötelékek	
17. Vihar előtti csend	
18. A sötét herceg	
19. A sűrűjébe	
20. Figyelmeztető jel	
21. Elfojtás	
22. Az Sz betűs szó	
23. Nyugodj békében	
24. Csak ember	
25. A beugró	
26. A bál	
27. A tűzzel játszani	
28. A pusztítás angyala	
29. Barát a bajban	

30. Pokoli patália
31. Megváltás
32. Utóhatások
Utószó
Köszönetnyilvánítás
Jegyzetek
Kolofon